

Ly Hôn 365 Lần

Contents

Ly Hôn 365 Lần	2
1. Chương 1: Ly Hôn	2
2. Chương 2: Sai Lầm	6
3. Chương 3: Trọng Sinh	10
4. Chương 4: Luân Hồi	13
5. Chương 5: Tiểu Tam	16
6. Chương 6: Giao Chiến	19
7. Chương 7: Chân Thành	21
8. Chương 8: Tiêu Tiền	23
9. Chương 9: Nổi Giận	27
10. Chương 10: Tươi Đẹp	30
11. Chương 11: Đẳng Cấp	32
12. Chương 12: Thuê Phòng	35
13. Chương 13: Hỏa Hoạn	37
14. Chương 14: Tỉnh Lại	40
15. Chương 15: Trò Chơi	42
16. Chương 16: Đồ Cổ	44
17. Chương 17: Vô Tình Gặp Lại	47
18. Chương 18: Ngày Mai	50
19. Chương 19: Mẹ	52
20. Chương 20: Về Nhà	55
21. Chương 21: Đi Làm	58
22. Chương 22: Quyết Chiến	61
23. Chương 23: Tạm Biệt	63
24. Chương 24: Dạ Tiệc	65
25. Chương 25: Ăn Gian	67
26. Chương 26: Mọc Sừng	70
27. Chương 27: Đứng Sợ	72
28. Chương 28: Học Tập	75
29. Chương 29: Quý Nhân	78
30. Chương 30: Tu Luyện	82
31. Chương 31: Cha Nuôi	87
32. Chương 32: Kích Thích	90
33. Chương 33: Xã Giao	93
34. Chương 34: Mẹ Chồng	99
35. Chương 35: Chờ Đợi	105
36. Chương 36: Đề Ý	109
37. Chương 37: Thỏ Lộ	112
38. Chương 38	115
39. Chương 39: Giúp Đỡ	118
40. Chương 40	123
41. Chương 41: Đàn Ông	126

42. Chương 42: Chương 42 (Thượng)	130
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45: Đầu Bạc (Chương Kết)	148

Ly Hôn 365 Lần

Giới thiệu

Tưởng chừng như nhan đề truyện sẽ nói rõ ràng nhưng vẫn còn ẩn chứa đâu đây chút bí ẩn, tại sao là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon-365-lan>

1. Chương 1: Ly Hôn

Hamilk Edit

“Chị Khúc, chiều mai chị định mặc gì?” Trước khi kết thúc giờ làm việc, vài đồng nghiệp tò mò chạy qua cười hỏi Khúc Phương.

Nhìn đồng hồ chỉ 10 phút nữa là hết giờ làm, Khúc Phương dọn dẹp bàn gọn gàng, vội vàng chuẩn bị đi về. Một người phụ nữ đã kết hôn cũng không còn giống với mấy cô gái độc thân nữa, không còn thảo luận về việc sau khi tan tã thì đi chơi đâu. Cũng thật bất ngờ khi chủ đề lại quay sang cô.

Không nói được với mọi người là mình không già lắm, nhưng mấy nhân viên mới vào cứ mở miệng là chị Khúc, dù cho cô không già thì cũng bị nói thành già.

“Đáng người chị Khúc đẹp mà, ai thấy chị ấy không đẹp đúng là mù. Mấy người lớn tuổi rồi, nhìn bình thường không thấy gì thôi, chứ đứng lên đảm bảo phong thái đầy mình”. Ngô Ninh nịnh nọt nói.

Vài cô bé xung quanh cũng bàn tán xôn xao.

Khúc Phương cười cười không nói gì, chỉ coi như thanh niên nói đùa. Ngô Ninh là nhân viên mới vào không lâu, có nhiều việc cần cô giúp đỡ, ăn nói cũng dễ nghe. Khúc Phương là nhân viên lâu năm, tính tình cũng tốt. Nhưng nhiều năm vậy mà cô không thăng chức, lại là người hiền lành, cho dù là nhân viên mới cũng đùa với cô.

Vừa đúng lúc hết giờ, Khúc Phương xách túi, thông thả rời đi.

Vương Siêu đang ngồi ở phòng quản lý không trách mắng nhân viên tám chuyện ở bên ngoài, khiến cho bầu không khí cũng nhẹ nhàng. Nhưng vừa đến lúc tan tã anh ta lại nhìn thấy bộ quần áo bảo thủ trên người cô gái mặc quần dài áo sơ mi kín mít xách túi đi trước. Vòng hông được quần bao quanh tạo thành một vòng cung xinh đẹp, dù không đi giày cao gót thì chân cũng rất dài, thắt lưng cũng nhỏ gọn tinh tế kinh người, khiến yết hầu anh ta có chút khô nóng. Thật đáng tiếc là chị Khúc đã kết hôn, lại là đồng nghiệp, nếu không...

Khúc Phương vội vã về nhà. Mẹ cùng em chồng sau khi đến thăm một vài ngày, tối hôm lên tàu về nhà thì đúng dịp chồng cô phải đi công tác, nói là ngày mai mới về, bảo cô cứ đi tiễn bà và em, sau đó dọn dẹp nhà cửa một chút.

Nghĩ đến việc chăm sóc chồng, Khúc Phương không muốn để anh nhìn thấy nhà cửa bừa bộn, nhất định trước khi chồng về cô phải sắp xếp lại đồ đạc cho thật gọn.

Khúc Phương là người miền nam, Chu Thần chồng cô lại là người phương bắc, hai người vốn là bạn đại học. Khúc Phương lớn lên trông rất khá, nhưng tính tình dịu dàng quá, nói thẳng ra chính là yếu điệu. Người có tính cách như vậy, rất dễ bị bắt nạt.

Mẹ chồng vốn không thích cô, thấy rằng cô trông cũng bình thường, hướng hồ muốn cưới vợ xinh đẹp cũng không thiếu. Nhưng con mình cứ khẳng khái phải lấy cô ta, bà cũng không còn cách nào khác.

Nói thật, cô gái Khúc Phương, vừa nhìn liền biết là quá hiền, tuy rằng cũng chịu thương chịu khó, dễ dạy bảo, nhưng cái bà không hài lòng chính là gia cảnh của con dâu. Vừa biết cô mồ côi cha từ nhỏ, bà đã cảm thấy hơi phật ý, thấy rằng một cô gái trọng tình như vậy, gia cảnh lại không tốt, không thể giúp gì cho con mình.

Lần này mẹ chồng mang theo em gái tới thăm chỗ này, chồng hay phải đi công tác, toàn bộ đều do một tay cô xử lý. Ban ngày cô phải đi làm, buổi tối phải làm từ những việc nhỏ nhất để hầu hạ, nấu cơm cho hai người ăn.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu xưa nay vẫn không tốt, may là không ở cùng một thành phố, Khúc Phương thấy rằng cứ nhẫn nại rồi nó sẽ qua, chồng cô lại bận việc như vậy, cô cũng không muốn anh ấy phải bận tâm nhiều.

Vừa về cửa, liền chạy vào phòng khách tìm hai người kia. Trông bọn họ không giống như đang đi du lịch, mà đang đi đám ma vậy. [Thiên: Chém =]]]

“Mẹ, con về rồi”. Khúc Phương mua rất nhiều đồ ăn, tay xách nách mang. Nhưng mẹ chồng và em chồng vẫn ngồi tựa trên ghế sofa, không hề có ý định giúp đỡ.

“Ồ Tiểu Phương, không phải mẹ cố ý trách con, nhưng tiền lương của con đã ít, mỗi ngày còn làm việc muộn như vậy, Thần Thần tan việc về đến nhà vẫn chưa có cơm ăn thì làm sao giờ?” Bà nhìn cô con dâu này đã không thích, hơn nữa cũng không hài lòng với công việc hiện tại của cô. Làm tiếp thị thật mất mặt, tiền lương không cao lại vất vả. So với đứa con thành đạt của bà, thực sự hối hận vì đã đồng ý để con cưới người phụ nữ này.

Khúc Phương chỉ cười không nói gì. Cô biết, nếu mình nói lại, đảm bảo sẽ càng bị mắng. Nghĩ lại thấy hai người họ buổi tối sẽ đi, nhẫn nhịn nốt.

“Chị dâu, bút máy này tốt thật đấy, có thể tặng em không?” Cô gái cầm một chiếc bút máy màu lam trên tay, xoay xoay bút hỏi.

Khúc Phương vừa thấy, đặt đồ ăn xuống chạy tới, vội vàng nói: “Đây là bút của anh em, nếu em muốn một cái, chị có thể mua cho”.

Cô nhớ rằng lúc trước cô động vào chiếc bút này của chồng, khiến chồng cô tức giận, nói là của sếp đưa, nếu hỏng thì biết làm sao.

“Chị thật ki bo, nếu là anh tôi nhất định sẽ đồng ý cho tôi!” Em chồng vừa thấy Khúc Phương cự tuyệt, rất tức giận, quăng mạnh bút lên bàn, bút máy lặn lông lốc, nắp bút tung ra.

Khúc Phương kinh hoàng. Vật quý của chồng cô bị hỏng, anh chắc chắn sẽ mất hứng, nghĩ vậy cô liền chạy nhanh tới nhặt bút lên.

Mẹ chồng thấy cô vội vàng như vậy, càng bực mình, mắng: “Một cái bút mà cũng so đo như vậy, chẳng nhẽ chúng tôi không có nổi một cái bút hay sao? Viên Viên thích cái bút mới mở miệng gọi cô là chị dâu, vậy mà cô lại vội vàng không cho nó!”

Khúc Phương cúi đầu, cầm bút lên, viết thử một chút. Hổng thật rồi! Đã vậy còn phải nghe mẹ chồng chửi nữa! Nhìn đồng hồ ở trong phòng khách, tất cả chỗ này đều là do cô mua quần áo quà cáp để mang về cho, đã vậy còn nói cô keo kiệt.

Tay nắm thật chặt, nghĩ tới chồng cô đã nói rằng: mẹ anh cũng lớn tuổi rồi, nói chuyện hơi dài dòng, em cũng biết là bà thích có cháu muốn phát điên rồi, nói với em nhiều hơn hai câu em thì em cũng dừng để tâm

Khúc Phương không cãi lại, nhần nhẹn.

“Mẹ, con vào nấu cơm”. Khúc Phương đặt bút máy lên bàn, vào phòng bếp.

Em chồng nhìn cái bút bị đập hỏng rồi, bĩu môi không nói gì nữa.

“Không ăn nữa, tức đến no rồi, nếu là Thần Thần tiếp đãi tôi chắc chắn sẽ không như cô. Tôi muốn ra nhà ga”. Bà nói xong liền cầm một chiếc túi xách Hermes sang trọng, lôi con gái đi ra khỏi cửa.

Cái túi xách kia là do bạn của chồng cô tặng bà, cứ thỉnh thoảng bà ấy lại khoe ra một lần.

Khúc Phương chịu chết, chỉ có thể cầm đồng hành lý to bự bê xuống nhà, thấy mẹ chồng đang cùng dì Lưu hàng xóm nói chuyện.

Mất sức chín trâu hai hổ (mất rất nhiều sức) đem vài cái vali xuống, chợt nghe thấy dì Lưu nói:

“Con dâu nhà bà thật hiếu thảo”.

Mẹ chồng cô cười tủm tỉm nói: “Đầu óc kém linh hoạt, may là còn có sức khỏe, nói hiếu thảo thì không dám, cũng là do tôi vận tốt thôi”.

Khúc Phương vẫy taxi, lái xe thấy một mình Khúc Phương cô phải chuyển hành lý còn nhiệt tình giúp đỡ.

Không hiểu sao lại khiến mẹ chồng kia mất hứng, nghĩ con dâu lẳng lơ, suốt dọc đường đi đều lăm bắm, nếu Thần Thần ở đây, chắc chắn sẽ đưa mấy người họ đi, con dâu lại làm khiến bà cùng con gái phải đi taxi, thật quá mất mặt.

“Mẹ, Chu Thần mang xe đi công tác rồi”. Khúc Phương không nhin được nữa, nói một câu.

Sắc mặt bà lại càng không tốt, quay hăn đầu đi, không để ý tới Khúc Phương.

Nhìn đến lái xe đang hỏi Khúc Phương địa điểm đến, lại mắng câu: “Hồ ly tinh”.

Khúc Phương oan ức vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống. Cô nhớ lại lời chồng nói, cô đã kết hôn cùng anh năm năm mà vẫn chưa có con, khiến mẹ chồng mất hứng cũng là chuyện thường.

Lái xe xấu hổ cười, Khúc Phương nói địa chỉ, xong im lặng.

Ghế đằng sau mẹ chồng cùng em chồng trật tự được một lát, em chồng lại ngồi nghịch điện thoại.

“Viên Viên, ngồi xe không được nghịch di động, cẩn thận say xe”. Bà thấy em chồng ngồi trên xe mà vẫn chơi điện thoại liền nhắc nhở.

“Mẹ, con thấy, bạn bè của anh thật giàu có, tính tình cũng thật tốt. Iphone này rất nhiều bạn của con muốn mà không có. Con muốn quen tay một chút để về còn có cái mà khoe”. Em chồng vẫn cầm điện thoại, không nghe lời khuyên, đã vậy còn nghĩ đến việc khi nào về phải khoe.

Trong lòng Khúc Phương kinh ngạc, chồng cô rất ít đưa cô đi gặp bạn của anh. Cũng không hiểu là ai, tự nhiên tặng mẹ chồng cô túi xách và tặng em chồng cái Iphone. Mấy thứ này rất đắt tiền, lúc trước hỏi chồng thì được nói là đối tác. Tưởng là bạn bè làm ăn muốn lấy lòng chồng cô, thế nào lại nghe em gái của chồng nói như là một cô gái. Nhưng dù nghĩ tới sắc mặt thay đổi liên xoành xoạch của mẹ chồng, Khúc Phương kìm chế tò mò, chờ chồng có trở về rồi nói sau.

Đến nhà ga, Khúc Phương để lại hành lý, chạy đi mua thêm đồ ăn, rốt cục cũng đưa được bà bà kia cùng với em gái đi, cô chỉ cảm thấy mình mệt đến nỗi đứng không vững, tay cầm hành lý đến nỗi hằn lên, đến bây giờ còn run.

Về nhà, Khúc Phương cũng không còn sức mà nấu cơm nữa, bị mẹ chồng soi mói suốt bao ngày, chắc cô chết sớm mất. Chồng cô lại nhầm đúng ngày này mà đi công tác, cô lại rất ít ở nhà càng chọc bà ta mất hứng, khiến ọi thứ đều đổ lên người cô.

Nhớ đến việc mai chồng cô về, Khúc Phương dù mệt cũng không nằm nữa. Nhà cửa bừa bộn, do em chồng thích bày bừa ra. Chồng ghét nhất bị người khác động vào đồ của anh, dù cho cô động chạm vào cũng khiến anh mất hứng.

Thu dọn đồ đạc tới tận nửa đêm cô mới hài lòng, mấy tập tài liệu thừa đang để bừa bãi trên bàn chồng, xếp lại một chút là được.

Trong lúc Khúc Phương xếp lại tài liệu, bên trong chợt lộ ra một chiếc khăn. Hàng cao cấp của Hoa Hoa Lục Lục, trông có vẻ quen quen. Nhớ tới mẹ chồng mấy ngày nay khoe cái túi xách giá trên trời kia, hình như cũng là cái hãng này.

[Thiên: Đoạn này chém vô tội vạ =))]

Sờ qua sờ lại vài cái, Khúc Phương không cảm thấy có gì đặc biệt. Nghe nói, chiếc khăn lụa này rất quý, bằng khoảng một tháng tiền lương của cô.

Trong tập tài liệu của chồng cô sao lại có chiếc khăn này nhỉ? Đoán rằng chiếc khăn này chắc là bạn bè mua ẹ chồng, Khúc Phương không động tới nữa, cẩn thận gấp lại, để vào chỗ cũ.

Sau một buổi tối mệt mỏi, Khúc Phương vừa nằm xuống giường là ngủ ngay. Nhưng nhớ tới ngày mai chồng cô sẽ về, tự bảo mình hôm sau phải dậy sớm, chiều mai công ty lại còn có cuộc họp nữa. Cô chỉnh đồng hồ báo thức, 6:00 sáng ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Có lần nghe rằng ngày mai là ngày tận thế, Khúc Phương lắc lắc đầu, ngủ, khoe miệng cong lên. Ngày mai không phải tận thế, ngày mai chính là ngày chồng thân yêu của cô quay về.

~*

~Buổi sáng, đúng sáu giờ, đồng hồ báo thức vang lên. Khúc Phương mơ mơ màng màng tỉnh lại, lười không muốn dậy. Hôm qua chuyển hộ bác Lý mấy thùng đồ mệt chết. Cô lại về nằm trên giường, không hề muốn đứng dậy chút nào. Chợt chuông điện thoại vang lên, vừa nhìn thấy tên chồng mình, cô nhanh chóng nhận.

Than phiền vài câu về mẹ chồng và em gái, cô có chút bực mình. Khúc Phương cũng không còn cách nào, cô bị mấy người họ xoay như chong chóng, cứ vênh mặt mà sai bảo cô như người hầu, không chịu dừng. Tuy rằng cô mất cha sớm, nhưng ở nhà luôn được mẹ và anh trai cưng chiều, làm sao có thể chịu đựng được chuyện như thế này?

Thấy đầu dây bên kia im lặng, Khúc Phương than phiền hai ba câu rồi cũng ngừng. Lại nhớ đến việc mẹ chồng và em chồng đã đi, chồng cô đã về, cô vui vẻ nói: “Chồng à, bữa trưa sẽ làm món ngon cho anh”.

“Em đã mệt đến như vậy, đi ăn ở ngoài đi. Em thích cái gì thì đi ăn cái đó”. Chồng cô trước sau như một vẫn dùng thái độ chăm sóc.

Khúc Phương vô cùng vui vẻ. Cô từng nghe rất nhiều món ngon từ đồng nghiệp, trong đó có thịt bò bít tết hạng nhất, vô cùng ngon. Nhưng món này rất đắt tiền, bình thường cô cũng chưa được ăn bao giờ. Chẳng mấy dịp được chiêu đãi thế này, cô ăn uống xa xỉ một chút cũng tốt.

Trong lòng cứ nghĩ đến việc chồng cô về, cô lại rất vui vẻ. Kết quả là đi tắm bị trượt chân một phát, gáy đập vào thành bồn rửa tay, đau kinh người.

Tắm rửa xong, chọn đi chọn lại vài bộ quần áo đều thấy không hợp. Cuối cùng cô cũng chọn một chiếc váy dài, phối hợp với chiếc áo khoác đen nhỏ bên ngoài mới cảm thấy phù hợp. Thật ra dáng người cô rất đẹp, không giống như mấy cô gái bây giờ gầy đến nỗi chỉ thấy xương, tuy có thịt, nhưng tỷ lệ người vô cùng cân đối. Nhưng tính tình hiền lành của Khúc Phương khiến cô có chút tự ti. Cô luôn cảm thấy mình béo, nên toàn mặc quần áo kín đáo.

Mặt mày vui vẻ đi tới chỗ ăn bít tết, từ xa cô đã thấy chồng mình ngồi tựa vào cửa sổ. Phong độ đầy mình, vừa liếc mắt là có thể nhận ra. Nhưng đến lúc tới gần, cô mới phát hiện trên mặt anh có chút mệt mỏi.

“Chồng em vất vả rồi. Mấy ngày nay chắc mệt muốn chết đi”. Khúc Phương đau lòng nói.

“Đàn ông mệt một chút cũng bình thường thôi mà. Tiểu Phương, em gọi món đi, thích gì cứ gọi, không phải ngại”. Anh rất hào phóng nói.

Khúc Phương thấy chồng cô rộng rãi như vậy, tuy rằng đã là vợ chồng nhiều năm nhưng vẫn đỏ mặt, cúi đầu xem thực đơn, không để ý tới trên mặt anh đã có chút không kiên nhẫn.

Cho dù sáng nay kêu la với chồng một chút, nhưng hiện tại Khúc Phương cảm thấy mình không mệt tí nào. Cô rất vui khi nói đến những chuyện đã xảy ra trong công ty với chồng. Cô không phải người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tính cách rất tốt, nói chuyện gì cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Chu Thần thỉnh thoảng đáp lại một câu, còn có lúc hỏi lại. Anh là một người như vậy, cho dù là đề tài mình không thích, cũng có thể khiến cho người nói chuyện với mình vui vẻ, giống như cái gì anh cũng biết, đang nói chuyện sôi nổi.

Không biết bao giờ thì Chu Thần mới nói kiểu này với mẹ chồng nữa.

Nhưng đến lúc Khúc Phương nói chuyện cao hứng nhất.

Chu Thần bỗng mở miệng nói: “Tiểu Phương, chúng ta ly hôn đi”.

2. Chương 2: Sai Lầm

Khúc Phương có rất ít mối quan hệ xã hội, cô là mẫu người phụ nữ của gia đình. Đối với các cô gái chưa chồng ở công ty, cô không mấy khi trò chuyện thể nên với các cấp lãnh đạo cô càng không giao thiệp nhiều. Tính Khúc Phương dễ xấu hổ, thấy cấp trên là luống cuống. Làm nhân viên tiếp thị bao năm nay vẫn không tiến bộ. May mà cô là người chịu khó nếu không không thể làm công việc này lâu như vậy.

Cô chỉ nói chuyện với người thân quen nên mọi chuyện đều kể hết với chồng. Trước mặt anh ta nói nhanh và gấp, căn bản không nghe thấy chồng mình lúc này nói gì. Khúc Phương mồm vừa nói, tay vừa dùng lực cắt miếng bít tết. Vì ít khi Khúc Phương tới nhà hàng Tây nên động tác có vẻ lúng túng, dao nĩa va vào nhau tạo thành âm thanh nghe chói tai. Lòng mày Chu Thần khẽ nheo lại. Biểu hiện này chứng tỏ anh ta đang khó chịu cực độ. Đáng sợ là anh ta vẫn giữ nụ cười ảm áp để nói chuyện với vợ.

” Cô có nghe thấy tôi nói gì không? Tôi muốn ly hôn”. Chu Thần từ đầu đã ngồi yên không hề động đến miếng bít tết mà Khúc Phương đưa cho, chỉ cầm cốc nước chanh lên uống một ngụm.

” Anh nói gì cơ ? “. Đang nói chuyện vui vẻ, chiếc dao trong tay Khúc Phương bị cắt trượt một phát, rơi xuống bàn, gương mặt như không thể tin nổi nhìn chồng. Không hiểu sao chồng mình đang ngồi cười nói phụ họa theo câu chuyện bỗng dừng lại như vậy.

Chu Thần giơ tay vuốt trán, nhìn người phụ nữ trước mặt. Khuôn mặt xem ra không có gì thay đổi, dù xinh xắn nhưng nhìn mãi cũng chán. Huống hồ Khúc Phương ít khi ăn mặc đẹp, lúc nào cũng giữ nguyên bộ dạng đó. Hơn nữa anh ta cảm thấy chán ghét tính cách của Khúc Phương, hai người sống chung với nhau không còn vui thú.

Cưới nhau rồi mới phát hiện người phụ nữ này tính cách nhạt nhẽo, hay xấu hổ lại không biết cách ăn nói, cũng không biết cách lấy lòng bố mẹ chồng. Làm ở công ty đó đã nhiều năm mà mãi vẫn chỉ là nhân viên tiếp thị. Những điều này làm Chu Thần ngày càng thấy xa cách Khúc Phương.

Dĩ nhiên anh ta chỉ quan tâm đến công việc. Về nhà có người hầu hạ, ra khỏi cửa mặc quần là áo lượt. Hàng tháng không phải lo chuyện chi phí sinh hoạt, mọi việc trong nhà có cô lo lắng ổn thoả. Anh ta nghĩ đó là việc phụ nữ đương nhiên phải làm. Ngoài điều đó ra, Khúc Phương không thể hỗ trợ anh ta trong sự nghiệp. Nhấn nhin lâu như vậy bây giờ mới đòi ly hôn quả thật khiến anh ta mệt mỏi.

Phúc Phương tính tình hiền lành. Ngày bé hay bị trêu chọc là đứa trẻ không có cha. Mỗi lần như vậy cô chỉ biết khóc. Thấy cô khóc, mẹ cô cũng khóc theo. Sau này lớn hơn, mỗi khi tủi thân sợ mẹ nhìn thấy nên không dám khóc, nước mắt nuốt ngược vào trong.

Lúc này cũng vậy, dao nĩa trên tay rơi hết xuống bàn tạo thành âm thanh lớn. Cô vừa sợ vừa xấu hổ nhìn xung quanh thấy mọi người đang nói chuyện không chú ý gì đến mình mới nhặt dao lên tiếp tục cắt bớt thịt, tay run run. Chu Thần ghét nhất kiểu này. Cô làm như thể anh ta gây chuyện xấu xa gì đó với mình. Lúc trước mẹ chồng ở nhà có nói vài câu cô cũng giữ thái độ y như vậy. Anh ta quay đầu không muốn nhìn Khúc Phương, lúi trong túi ra tập giấy đẩy trước mặt cô. "Tôi nghĩ chúng ta ly hôn vì không hợp nhau. Cô đừng suy nghĩ nhiều. Đây là đơn thỏa thuận ly hôn, cô xem qua đi". Khúc Phương mới đó đang cầm chặt dao nĩa bỗng chốc buông ra, cầm khăn giấy lau tay, vội mở ra xem. Cô liếc mắt nhìn thấy ngay dòng chữ rất to "Đơn ly hôn". Đúng lúc đấy điện thoại di động reo. Mẹ chồng gọi đến. Cô cầm lên nghe theo thói quen. "Cô mua đồ ăn gì cho chúng tôi vậy? Cứng như vậy định hại chết tôi sao? Viên Viên nói đúng, cô thật là không ra gì. Lấy cô về làm dâu, họ Chu nhà tôi tám đời không có phúc. Thần Thần về chưa? Tôi muốn nói chuyện". Mẹ chồng vừa mở miệng đã nói một hồi, bực tức chuyện Khúc Phương hôm qua mua thức ăn không ngon. Khúc Phương không chần chừ đưa máy cho Chu Thần. "Thần Thần đi công tác về có mệt không con? Mẹ đi xe rất khỏe. Đúng rồi, cái túi kia mẹ thích lắm, giúp mẹ cầm ơn bạn con nhé. Nói là bạn tốt quả không sai. Mới nhìn qua đã biết là người có phong cách Tây, bụng dạ trong sạch".

Quả nhiên cái túi Hemers là của cô gái nào đó tặng ẹ chồng cô. Bà được dịp khen lấy khen để. Trong mắt bà, người ngoài tốt hơn con dâu nhiều. Con dâu mua đồ ẹ chồng là chuyện bình thường phải làm không đáng để khen. Bà không quen nói chuyện qua điện thoại nên giọng nói oang oang. Nghe mẹ chồng nói cô thấy lòng vô cùng tủi thân. Cô đã toàn tâm toàn ý hầu hạ bố mẹ chồng. Vậy mà bà không nói tốt được một câu, đã thế chồng lại đòi ly hôn.

Chờ một lúc chồng mới nói chuyện xong với mẹ, Khúc Phương vội cất tiếng khẩn cầu: "Ông xã đừng như vậy nữa. Anh nói xem em không tốt chỗ nào?". Chu Thần phiền phức nhìn điệu bộ vô dụng của cô, cầm điện thoại ném trả: "Khúc Phương, chúng ta không hợp nhau. Không phải cô không tốt mà là tôi muốn ly hôn. Sau này sẽ có luật sư đến tìm cô".

Nói xong Chu Thần gọi nhân viên nhà hàng đến tính tiền. Khúc Phương ngồi ngây ngốc không biết đang nghĩ gì. Đến lúc thấy chồng đứng dậy muốn đi, cô mới luống cuống, sợ anh ta đi sẽ không quay lại nữa. Không biết lấy dũng khí ở đâu, cô kéo tay áo chồng giữ lại: "Buông ra, cô làm vậy khó coi lắm. Không hợp nhau thì ly hôn là chuyện bình thường. Cô đừng cố tình cản trở nữa". Chu Thần bị Khúc Phương kéo áo muốn đi cũng không được. Nhìn xung quanh thấy mọi người đang chú ý, không thoải mái chút nào. Anh ta giống mẹ, muốn giữ thể diện trước mặt người khác. Nhưng vì Khúc Phương giữ tay rất chặt khiến anh ta phải đẩy mạnh ra.

Khúc Phương bị đẩy va vào cạnh bàn, đĩa bát thịt rơi xuống đập vào chân cô. Bị đau khiến cô đứng không vững té ngã. Tay đang nắm lấy chồng đành phải buông ra. Điện thoại Chu Thần vang lên nhưng anh ta không nghe, vội vàng bỏ đi, không thèm để ý xem Khúc Phương ngã thế nào. Anh ta cho rằng cô cố tình ra vẻ đáng thương, dù sao ý định ly hôn vẫn sẽ không thay đổi. Khúc Phương cứ như vậy nhìn chồng bỏ đi. Chân trái bị đau muốn đuối theo cũng không kịp đành tập tễnh bước ra cửa thấy chồng bước lên chiếc xe BMW phóng đi. Cô đứng cạnh bức tường làm bằng thủy tinh của nhà hàng đáng dấp thê thảm đối lập hoàn toàn với khung cảnh nhộn nhịp xung quanh.

Khúc Phương tập tễnh vịn tường đi đến hiệu thuốc gần đó mua lọ Vân Nam Bạch Dược để xoa chân. Cô thấy dường như toàn tâm mình cũng bị đau theo.

"Cô đến bệnh viện kiểm tra đi. Vết thương này không chỉ bị sưng mà còn có máu ứ đọng bên trong tương đối nghiêm trọng đấy". Người bán thuốc có ý tốt, thấy Khúc Phương như vậy nên đề nghị.

Khúc Phương lắc đầu, buổi chiều còn phải đến công ty. Cô nhát gan chưa từng nghĩ tới sẽ bỏ bê công việc vì một việc như vậy. Cô cầm lấy lọ thuốc xoa chân rồi tập tễnh đến chỗ làm.

Đến cửa công ty cô dừng lại nghỉ rồi cố nén đau chạy chậm đến chỗ thang máy, thấy cửa vẫn chưa đóng, cô kêu to: "Đợi một chút".

Nghĩ giống như mọi khi, mọi người đi làm đều cố gắng tranh thủ từng giây từng phút, với lại tiếng cô không to lắm, cửa thang máy đã đóng được một nửa chắc sẽ không mở ra nữa. Nhưng không ngờ thang máy lại mở ra thật.

Rất đông các vị lãnh đạo đang đứng trong đó, ở giữa có một thanh niên trẻ tuổi. Khúc Phương theo bản

năng phán đoán người trẻ tuổi này chắc là nhân viên giống mình. Để cảm thấy đỡ lúng túng, cô bước lại gần đứng cạnh anh ta cười cười.

Chỉ cần không bị vị Boss trong truyền thuyết nhìn thấy, người chấm công bên bộ phận tiếp thị thoải mái buông lỏng, tất cả mọi người mắt nhắm mắt mở cho qua là cô sẽ thoát. Khúc Phương không ngừng tự mình an ủi như vậy.

Người đứng bên cạnh Khúc Phương là giám đốc Lưu phòng thị trường. Thấy người trẻ tuổi không để ý, anh ta liền nhìn Khúc Phương với ánh mắt sắc như dao găm. Mặc dù không nhớ rõ nữ nhân viên này tên gì, nhưng nhất định là nhân viên của công ty mình.

Căn bản trước khi Khúc Phương bước vào thang máy, giám đốc Lưu vừa mạnh miệng nói với người trẻ tuổi, chính là người mới thu mua công ty của bọn họ rằng ” Nhân viên của chúng tôi ý thức rất tốt, chưa bao giờ xảy ra tình trạng đi trễ”.

Kết quả Khúc Phương đã làm cho bẽ mặt, còn gì gọi là ghi điểm nữa.

Người trẻ tuổi không nói năng gì, khuôn mặt không lộ ý cười, ngược lại nghiêm túc vô cùng, mắt đeo kính râm, không ai biết anh ta đang nhìn gì.

Vất vả chờ đợi rồi cuộc thang máy cũng dừng lại ở tầng 28. Cuối cùng cũng thoát ra khỏi thang máy, Khúc Phương thở phào nhẹ nhõm. Người trẻ tuổi kia đi ra ngoài, các vị lãnh đạo khác lục tục theo sau. Khúc Phương cứ ngỡ mình đã thoát được kiếp nạn. Không ngờ giám đốc Lưu theo sau, ngừng lại trước mặt Khúc Phương nói: ” Cô không cần phải đi làm nữa, công ty chúng tôi không có kiểu nhân viên như cô”.

Khúc Phương choáng váng mặt mũi, tại sao có thể như vậy? Chồng không cần mình, công việc thì bị mất. Cô cảm thấy buồn nôn từng cơn như sắp trào ra, chân lại đau nhói, đi được mấy bước đau không chịu nổi. Cô cố nén đi vào văn phòng. Thường ngày mọi người nhìn thấy cô là nhiệt tình gọi chị Khúc. Hôm nay ai nấy đều cúi đầu làm việc, không người nào nói chuyện cùng Khúc Phương. Văn phòng đúng là không có gì bí mật, chuyện vừa xảy ra chắc mọi người biết cả.

Đau đớn trên người cộng với nỗi đau trong lòng, Khúc Phương cảm giác sức lực toàn thân đều mất hết, ngồi chết lạng mãi đến khi quản lý Vương Siêu gọi điện bảo Khúc Phương đến phòng làm việc.

Khúc Phương vào phòng thấy quản lý Vương đang ngồi viết giấy tờ gì đó. Thấy cô tới liền cười nói: ” Chị Khúc đóng cửa vào đi”.

Cho rằng Vương quản lý ngại mình là nhân viên lâu năm, giờ nói chuyện sa thải, nhân viên bên ngoài mà nghe thấy sẽ làm cô không còn mặt mũi nhìn ai, Khúc Phương trong lòng cảm kích vô cùng. Vương quản lý là người tốt, nhỏ tuổi hơn cô, mặc dù là quản lý nhưng giống mọi người gọi cô là chị Khúc.

Khúc Phương đóng cửa phòng, lòng có chút bất an ngồi xuống. Quản lý Vương hí hóp mắt nhìn dáng điệu xinh xắn của Khúc Phương lúc đi ra đóng cửa. Hôm nay cô mặc váy lộ cặp mông tròn trịa. Nhìn cô ngồi ngay trước mặt, cổ áo hơi mở rộng, hẳn có thể nhìn thấu khe ngực bên trong, nhất thời miệng bỗng đắng ngắt.

” Chị Khúc, chuyện của chị tôi đã nghe cấp trên nói qua. Tôi có thể nói với giám đốc Lưu giúp chị”. Quản lý Vương ánh mắt không hề e dè nhìn Khúc Phương từ trên xuống dưới sau đó đứng lên ngồi cạnh cô.

Trong lúc không ai quan tâm đến cô thì vẫn có người nguyện ý giúp đỡ như vậy khiến cô thấy như được an ủi. Nhưng dù sao cô đã đắc tội với cấp trên, có tiếp tục làm việc cũng không được dễ dàng như trước nên cô lắc đầu từ chối.

” Cảm ơn quản lý Vương, cậu rất tốt nhưng tôi biết mình sai rồi, cậu không cần phải nói giúp tôi đâu”. Khúc Phương cảm kích nói.

Quản lý Vương lại ngồi nhích gần một chút, tay không biết cố tình hay vô ý đặt lên đùi Khúc Phương khiến Khúc Phương kinh hãi nhảy dựng lên. Vì chân trái đang bị thương nên ngã ngồi xuống.

” Chị Khúc, chỉ cần chị ăn tối với tôi, chúng ta có thể thảo luận về vấn đề này. Tôi đảm bảo sẽ nói với giám đốc Lưu giữ chị lại”. Quản lý Vương vừa nói tay vừa bóp mạnh vào đùi Khúc Phương một cái. Đùi thật mềm, khiến hẳn chỉ muốn để yên như vậy mãi thôi.

Khúc Phương là nhân viên tiếp thị, tình huống thế này biết ngay chuyện gì đang xảy ra. Chỉ không ngờ rằng người vốn lễ phép gọi mình chị Khúc là quản lý Vương kia có bộ mặt xấu xa như vậy.

Chân đau nhức khiến cô không đứng lên nổi. Quản lý Vương lại không chút kiêng kỵ vén váy cô lên

” Tên khốn kiếp”. Khúc Phương bị chọc tức, cô đã kết hôn, làm sao để bị nhục nhã như thế này được, không suy nghĩ vung tay tát vào mặt hắn một phát. Vương quản lý dù sao cũng là đàn ông, sớm biết trước hành động này nên bắt được tay Khúc Phương. ” Đúng là tên vô sỉ”.

Quản lý Vương nổi giận, hắn sớm đã thêm thường Khúc Phương, chẳng qua ngại đồng nghiệp biết nên không dám giở trò. Nghĩ tới việc cô sắp nghỉ việc, nếu không động thủ ngay bây giờ thì không còn cơ hội nào khác. Đoán tính cách Khúc Phương hiền lành lại là gái đã có chồng, sự việc lộ ra cô chẳng còn mặt mũi nào. Hắn một tay giữ Khúc Phương, một tay lần mò trên đùi cô.

Đúng vậy, bình thường cô rất hiền lành nhưng không có nghĩa không biết phản kháng. Trong lúc tức giận, cô vớ được chén trà không kịp suy nghĩ ném mạnh một cái.

Động tĩnh lớn như vậy khiến cửa phòng bị bật ra. Bên ngoài một đám đang đứng xem náo nhiệt. Quản lý Vương nhìn thấy tình hình như vậy liền giả bộ ôm đầu mắng: ” Chị Khúc, vấn đề công việc của chị tôi không thể giải quyết. Chị đã kết hôn còn đến mời chào tôi. Tôi không chấp thuận thì giở trò khóc lóc om sòm, đập vỡ cái chén. Thật là quá đáng”.

Wương quản lý lời lẽ nghiêm khắc, lớn tiếng chỉ trích. Khúc Phương bị nói như vậy thấy nhục nhã, toàn thân phát run, có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

” Thảo nào chị Khúc vào phòng của quản lý Vương lại đóng cửa. Bình thường đều mở cửa nói chuyện đầy thôi”. Tổ Mai là dân buôn chuyện nói với vẻ mặt như bưng bình.

” Bây giờ mới nhìn ra chị Khúc là loại người như vậy. Hàng ngày vẫn giả bộ đoan trang, ai ngờ kết hôn rồi mà còn lăng lơ thế. Quản lý Vương còn chưa có vợ đấy”. Đệ nhất mỹ nhân của phòng tiếp thị chưa ngoa nhận xét.

Một tiếng giải thích nhỏ của Ngô Trữ nói chen vào: ” Chị Khúc không phải là người như vậy”. Nhưng rất nhanh giọng nói đó bị che mất: ” Biết người biết mặt mà không biết lòng, ai mà biết được, nữ 30 như sói, 40 tuổi như hổ. Quản lý Vương của chúng ta lại đẹp trai nữa chứ”. Lão nhân viên Như Khải vừa tỏ ý giễu cợt vừa đồng thời nói giọng lấy lòng cấp trên.

Tiếng xì xầm không ngừng vang lên....

Khúc Phương không biết mình về nhà bằng cách nào. Chồng cô vẫn chưa về, một mình cô đơn, thương tâm, uỷ khuất và đau đớn, tất cả hôm nay cô nếm đủ cả.

Cô mệt mỏi nói không ra lời, cảm thấy toàn thân đau nhức. Một mình nằm trên giường không bật đèn, nước mắt cứ thế tự động chảy ra. Không biết cô ngủ lúc nào, không có mẹ chồng la mắng, không có tiếng chồng chỉ trích, không có đồng nghiệp châm biếm. Tất cả đều là một màu tối đen.

Buổi sáng 6 giờ đồng hồ báo thức vang lên. Khúc Phương mở mắt, tâm hồn trống rỗng nhìn trần nhà, không muốn rời giường, bỗng điện thoại vang lên.

Lại là điện thoại của chồng gọi tới. Khúc Phương nhận điện thoại với tâm trạng phức tạp, không mở miệng.

” Em vẫn chưa tỉnh ngủ à? Hôm nay anh đi công tác về. Mấy ngày qua em chăm sóc mẹ và em gái mệt mỏi rồi. Buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé, em chọn chỗ đi”. Bên kia đầu dây điện thoại, giọng chồng cô ôn nhu vang lên.

Khúc Phương bị cuộc điện thoại làm cho hỗn loạn không sao giải thích được. Chồng cô không phải muốn ly hôn với cô sao. Tại sao lại gọi cô đi ăn cơm. Cô mờ mịt nhìn đồng hồ điện tử. Phía trên hiển thị ngày tháng: Ngày 22 tháng 12 năm 2012.

3. Chương 3: Trọng Sinh

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào Khúc Phương lại nói ra địa chỉ nhà hàng kia. Cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu đang diễn ra chuyện gì, tại sao mình lại quay trở lại ngày hôm qua. Nhớ đến những chuyện mới xảy ra hôm trước toàn thân cô không rét mà run.

Vừa nghĩ tới vẻ mặt của chồng nói không chút lưu tình: “Chúng ta ly hôn đi” cô cảm thấy đau khổ, tâm can xoắn đau. Sống với nhau nhiều năm, hết mực yêu chồng, chịu không ít ủy khuất, rốt cuộc cô vẫn bị chồng đòi ly hôn.

Còn chuyện ở công ty nữa chứ, vừa bị mất việc lại bị hãm oan, cô bị mang tiếng là người đi quyến rũ đàn ông. Cô thường ngày luôn cố gắng giữ mình trong sạch, chưa bao giờ làm chuyện gì không đứng đắn. Chồng hay đi làm xa nên muốn cô làm gần nhà. Không còn lựa chọn nào khác cô đành chuyển sang làm ở công ty này cho đến tận bây giờ, mặc dù không đúng chuyên ngành đại học nhưng được cái gần nhà và thời gian cũng thoải mái.

Thật buồn cười hôm nay chồng cô lấy lý do yêu nhau thì thấy cô điểm nào cũng tốt. Khi không còn tình cảm thì dù có cố gắng thế đến mấy cũng không làm hợp ý anh ta. Thường ngày nghe đồng nghiệp trong công ty bàn luận về tiểu thuyết trọng sinh, Khúc Phương không thể tưởng tượng nổi. Cuộc sống hiện tại của cô rất ổn, tại sao phải xuyên không, tại sao phải trọng sinh ết. Nhưng bây giờ ai có thể nói cho cô biết đây là tình huống gì không? Làm sao cô một lần nữa lại quay về ngày hôm qua, một lần nữa lại rơi vào bi kịch? Cô không phải người thông minh, gặp chuyện như vậy tất nhiên thấy rối loạn, nghĩ mãi không biết làm cách nào để thay đổi.

Cuối cùng cô không nghĩ nữa, quyết định đi tắm để lấy lại tinh thần. Khúc Phương bước vào nhà tắm và y như hôm qua dẫm phải vũng nước ngã đập gáy vào bồn rửa mặt đau điếng. Bắt đầu một ngày mới đã gặp phải chuyện không may, hôm qua cũng vậy. Chuyện nhỏ như thế mà không tránh được thì làm sao có thể thay đổi được toàn bộ chuyện đã phát sinh. Càng nghĩ cô càng thấy cuống. Thậm chí cô còn cho rằng, chỉ cần mình không ra khỏi nhà tắm thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nữa.

Một lúc lâu sau cô mới tắm xong, dọn dẹp qua rồi mặc áo choàng tắm bước ra, ngồi trước bàn trang điểm tự nhìn mình trong gương thấy hiện lên hình ảnh một thiếu nữ trẻ trung. Vậy mà bao nhiêu năm qua cô luôn miệng bị gọi chị Khúc, chị Khúc, làm như thể cô đã nhiều tuổi lắm rồi. Bình thường cô rất ít quần áo, ngần kéo đống đồ trang điểm toàn loại quá hạn chắc do mua đã lâu. Cô luôn thấy hài lòng với dung nhan của mình, để mặt mộc không trang điểm, chồng cô bảo thích cô như vậy hơn là nhìn phụ nữ son phấn lòe loẹt. Bởi vì theo ý chồng mà toàn bộ quần áo của cô đều có màu tối hoặc màu trắng tinh khiết chất liệu dày dặn kín đáo. Không ngờ anh ta vừa nói thích cô như vậy sau đó lại đòi ly hôn, đúng là đàn ông mồm nói một đằng nhưng tâm một nẻo.

Muốn trang điểm nhưng toàn đồ quá hạn không dùng được nên cô không dám bôi lên da. Da cô vốn dĩ trắng và dễ bị dị ứng, bôi một ít lên thôi là nổi từng mảng đỏ. Do dự một lúc, hay là như mọi khi, chỉ cần bôi kem chống nắng là được. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương trông thật khó coi, cô không thể như vậy đi gặp chồng. Cô trọng sinh trở lại không thể để một lần nữa rơi vào bi kịch như ngày hôm qua.

Khúc Phương chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt một lần nữa, nước mắt hòa lẫn cùng dòng nước máy thi nhau chảy xuống. Cô không thể hèn yếu như vậy, cho dù không thay đổi được sự thật thì phải cố gắng vượt qua xem sao.

Cô lại ngồi trước bàn trang điểm, tay chân lóng ngóng tô vẽ, hết lớp phấn này đến lớp phấn kia được bôi lên trông như cái mặt nạ. Mắt và lông mày kẻ thật đậm. Khuôn mặt vốn thanh tú giờ nhìn không ra kiểu gì. Trang điểm là một môn nghệ thuật. Có người được ban cho năng khiếu thiên bẩm, có người không. Khúc Phương thuộc kiểu người thứ hai. Cô trang điểm xong nhìn không đẹp nhẹ nhàng tự nhiên như khi để mặt mộc. Chẳng qua không muốn tái diễn lại cảnh hôm trước nên cô vẫn kiên trì trang điểm. Không muốn mặc lại bộ quần áo kia. Lần đầu tiên cô lựa chọn ình một cái váy đen khá ngắn, áo trắng, tất màu da chân và đi giày cao gót. Mặc xong Khúc Phương không dám nhìn mình trong gương, cảm thấy không tự nhiên, chỉ muốn thay ra. Gương mặt bị phấn bắt đầu nổi vết đỏ, ngứa ngáy khiến cô muốn đi rửa ngay. Nhưng cô vẫn

cổ nhin. Người trong gương nhìn khác xa với cô ngày thường. Nếu cô bỏ được thói quen đi cúi mặt mà tự tin ngẩng cao đầu chắc chắn dáng dấp sẽ rất giống với một cô gái thành thị chính cống.

Khúc Phương khập khiễng đi đôi giày cao gót bước đến chỗ hẹn. Khi từ xa nhìn thấy chồng ngồi đợi bên cửa sổ cô có chút thấp thỏm, đứng bên ngoài một lúc lâu, thấy chồng nghe điện thoại nét mặt vô cùng ôn nhu, vui vẻ, tâm tình xem chừng rất tốt, khiến cho Khúc Phương thấy hâm mộ người đang nói bên kia đầu dây điện thoại.

Chờ chồng nghe điện thoại xong cô mới đi vào. Lúc đứng bên ngoài cô đã soi gương mấy lần. Sợ cách trang điểm và quần áo chưa ổn, váy quá ngắn làm cô mặc không được thoải mái. Cô giống như lần đầu tiên hẹn hò với Chu Thần, sợ cách ăn mặc của mình làm anh ta không vừa ý. Mặc dù biết chồng sẽ nói gì nhưng cô vẫn có ý hi vọng. Cố gắng thả lỏng cơ thể, Khúc Phương đi từ từ đến bên chồng. Chu Thần thấy vợ đến muộn, quần áo lộ liễu, trang điểm lòe loẹt, thoáng cái lộ vẻ khó chịu. Tâm trạng vui vẻ khi nãy nói chuyện điện thoại với Molly bỗng chốc biến mất.

” Tại sao lại ăn mặc thế này, khó coi chết đi được, trông như con bé trong hiệu gọi đầu ấy”. Chu Thần mở miệng trách móc. Khúc Phương nhất thời xấu hổ, toàn thân chỗ nào cũng thấy không thích hợp. Cô ngượng ngùng giải thích: ” Buổi chiều có buổi gặp mặt giám đốc mới. Cấp trên muốn gặp toàn bộ nhân viên nên phải ăn mặc đẹp một chút”. ” Em chỉ là nhân viên tiếp thị, bán hàng chứ có phải bán thịt dàu, mặc như vậy coi sao được”.

Thấy điệu bộ của vợ lóng ngóng, Chu Thần càng bực mình, kết hôn năm năm rồi, rõ ràng tình cảm đã ngày càng phai nhạt. Không phải anh ta không có tình cảm, chẳng qua là anh ta thích Khúc Phương trẻ trung của năm năm trước chứ không phải một Khúc Phương luôn khúm núm sợ sệt của ngày hôm nay. Bây giờ anh ta nhìn Khúc Phương làm cái gì cũng không thuận mắt. Thêm mẹ chồng suốt ngày kêu ca phàn nàn về Khúc Phương đủ điều. Bình thường không sao, hôm nay khó mới thấy Khúc Phương có sự thay đổi, Chu Thần không chút lưu tình càng thêm nặng lời.

Tâm trạng Khúc Phương lúc này vô cùng thống khổ. Trang phục trông chẳng ra làm sao lại bị chồng cười nhạo. Nếu là năm năm trước, Khúc Phương sẽ không thêm để ý mà chạy mất. Nhưng bây giờ cô đã là vợ người ta, người cười nhạo cô chính là người sống cùng cô đã năm năm nên cô không thể bỏ đi.

” Ông xã vất vả rồi, xem ra sắc mặt không được tốt lắm, anh đi công tác mệt mỏi lắm phải không?”. Khúc Phương cố gắng chuyển hướng chú ý của chồng, ngồi xuống bên cạnh, toàn thân cứng ngắc.

” Đàn ông vất vả một chút có sao đâu. Em tới rồi thì gọi món đi, thích gì cứ chọn, không phải tiết kiệm”. Lời nói này so với hôm qua giống y như đúc.

Hôm qua Khúc Phương còn thấy tâm trạng ngọt ngào khi nghe những lời như vậy, giờ thấy thái độ quan tâm của chồng có vẻ không được tự nhiên. Khúc Phương chăm chú nhìn chồng, mọi biểu hiện của anh ta đều lọt vào mắt cô, trực giác phán đoán có điều gì đó không ổn.

Đang ăn, Chu Thần bị ánh mắt của Khúc Phương làm cho bối rối, quay ra hỏi mấy câu về mẹ và em gái mấy hôm ở đây như thế nào.

” Ổn ạ”. Khúc Phương không muốn nhắc đến họ. Cho dù nói gì đi nữa thì chồng cô cũng sẽ nghĩ mọi lỗi lầm đều do cô gây ra. Anh ta luôn cho rằng mẹ mình là người hiền lành, còn em gái là một cô bé ngây thơ, biết điều. Chỉ có cô là người không ra gì.

” Vậy thì tốt”. Hôm nay Khúc Phương tỏ ra ít nói, trong khi đó Chu Thần lại không được tự nhiên. Anh ta muốn tiếp tục câu chuyện nhưng thấy khó chủ động mở lời.

Bít tết được mang đến, hai người yên lặng ngồi ăn. Khúc Phương thỉnh thoảng ngước lên nhìn chồng. Dáng dấp của anh ta thật ưu nhã đẹp mắt, động tác cắt bít tết giống như quý ông quý tộc phương Tây. Người đàn ông đẹp như vậy là chồng của cô sao? Phải chăng cô là người phụ nữ may mắn?

Bỗng Chu Thần nói một câu phá vỡ sự yên tĩnh: ” Chúng ta ly hôn đi”.

Cuối cùng thời khắc này đã tới. Khúc Phương dùng sức nắm chặt dao trong tay cố không cho rơi xuống, ngẩng đầu, trong mắt đã ngập tràn nước, hỏi: ” Tại sao?”.

” Chúng ta tính cách không hợp. Nếu tiếp tục sống cùng sẽ không hạnh phúc. Chi bằng chia tay sớm để khỏi ảnh hưởng đến nhau”. Chu Thần nói một cách thận trọng, vẻ mặt tỏ vẻ chân thành, sự chân thành khiến người khác nghĩ rằng anh ta nói thật, quả là có mị lực.

Khúc Phương liên tục lắc đầu, nước mắt chảy đầy mặt, son phấn trôi nhòe nhoẹt trông thật khó coi.

” Không thể như vậy được”. Khúc Phương nói giọng run run, kiên quyết không chấp nhận sự thật.

Chu Thần thấy bộ dạng khổ sở của Khúc Phương thì tỏ ra chán ghét, quay đầu không nhìn thẳng vào cô nói: ” Cô đừng cố tình cản trở nữa, thỏa thuận ly hôn tôi đã nghĩ rồi, cô nên xem qua đi, tôi có việc đi trước, sau này sẽ có luật sư đến tìm cô”.

Lúc này điện thoại của Khúc Phương vang lên, là mẹ chồng gọi đến. Khúc Phương càng cảm thấy tủi thân, không cần nghe cũng biết bà định nói gì, mở miệng ra là mắng mỏ, bất kể cô đối tốt bao nhiêu chăng nữa vĩnh viễn cũng chỉ là chì chiết. Đang định tắt đi thì Chu Thần giật điện thoại lại.

” Mẹ kiếp, điện thoại không nghe thì còn coi mẹ chồng ra gì nữa. Cô xem lại thái độ của mình đi”. Chu Thần bực mình trách móc rồi cầm điện thoại nghe.

Đầu bên kia , giọng mẹ chồng vẫn oang oang như cũ, tuy điện thoại do chồng cầm nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một. ” Cô mua đồ ăn gì cho chúng tôi vậy? Cứng như vậy định hại chết tôi sao? Viên Viên nói đúng, cô là loại người không ra gì. Lấy cô về làm dâu họ Chu tám đời không có phúc. Thần Thần về chưa, tôi muốn nói chuyện”.

” Mẹ, con đây”. Chu Thần hiển nhiên không nghĩ mẹ mình ngày thường hiền lành như vậy hôm nay lại tỏ ra hung hãn, cầm điện thoại cách xa tai .

” Thần Thần à, con đi công tác về có mệt lắm không? Mẹ đi xe về rất khỏe. Đúng rồi, cái túi kia mẹ thích lắm, giúp mẹ cảm ơn bạn con nhé. Nói là bạn tốt quả không sai, người có phong cách Tây, bụng da trong sạch”. Vừa nghe giọng con trai, bà thay đổi ngay thái độ, lúc này mới tức giận bưng bưng giờ chuyển hướng nói giọng đầy vẻ yêu thương.

Mặc dù hôm qua đã nghe qua một lần, hôm nay nghe lại lần nữa trong tâm can Khúc Phương vẫn thấy buồn tủi. Nhìn chồng đang cười nói qua điện thoại với mẹ chồng, cô không thể tin nổi anh ta mới vừa nói lời ly hôn.

” Molly đúng là có mắt thẩm mỹ. Mẹ thích cái túi đấy là được rồi. Cô ấy nói lần sau sẽ mua thêm ẹ một cái nữa đấy”. Chu Thần nghe mẹ nói thích cái túi mà Molly mua cho thì cảm thấy cao hứng, được thể khen thêm mấy câu.

Hai mẹ con quang minh chính đại nói chuyện điện thoại với nhau về cô gái Molly nào đó. Nghĩ đến hôm qua lúc đưa mẹ chồng ra ga, có nghe em chồng nói về một cô gái xinh đẹp, cô dần dần hiểu ra.

Lúc chồng nghe điện thoại xong thì nước mắt Khúc Phương cũng đã khô trên khuôn mặt nhòe nhoẹt son phấn trông vô cùng khó coi.

” Anh quan hệ với người phụ nữ khác. Đây mới là lý do muốn ly hôn với em sao?”. Khúc Phương không biết lấy dũng khí từ đâu, lớn tiếng hỏi.

Chu Thần nhìn điệu bộ tức giận của cô không ngờ người phụ nữ vốn yếu đuối kia lại có lúc như thế này.

” Tôi nói rồi, tôi muốn ly hôn vì chúng ta không hợp nhau. Cô nhìn lại bản thân mình đi. Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn chỉ là nhân viên tiếp thị, như vậy thì giúp tôi được cái gì? Công việc của tôi cô chẳng biết cái quái gì cả”. Chu Thần không thấy chột dạ khi bị Khúc Phương hỏi vậy, ngược lại còn lên tiếng chỉ trích cô như thể anh ta đã phải nhịn cô lâu lắm rồi.

Khúc Phương biết chồng mình cho dù có sai mười mươi thì với tài ăn nói của mình, cô không thể nói lại anh ta.

Cô chỉ biết lẩm bẩm nói lại câu lúc này, không biết nói ình nghe hay nói cho chồng biết ” Anh có người phụ nữ khác rồi đúng không? Vậy là em hết hi vọng rồi sao?”

” Cô đừng gây sự nữa. Khúc Phương, tốt nhất chúng ta nên ly hôn đi, nếu không sợ rằng cô đến đất cũng không có chỗ mà đi đâu”. Chu Thần hết kiên nhẫn, ném ra mấy câu trước khi bỏ đi.

4. Chương 4: Luân Hồi

“ Anh nói vậy là sao?”. Khúc Phương nghi hoặc không hiểu chồng mình có ý gì.

“Cô có nhà để ở là do tôi mua, tiền vay mua nhà cũng do tôi trả. Ly hôn xong cô được ở lại đó hay không do tôi quyết định”. Chu Thần lạnh lùng nói. Anh ta quả là người máu lạnh. Mấy năm qua được thăng chức khá nhanh nên đối xử với người khác không chút nương tay, kể cả với người vợ đã kết hôn năm năm của mình.

Khúc Phương ngăn người ngồi trên ghế. Không có cảnh cô nắm tay áo chồng giữ lại, chỉ lạnh nhìn anh ta dứt khoát bỏ đi.

Nghĩ đến chuyện nhà cửa, chồng cô sao có thể thẳng thừng như vậy. Trong nháy mắt Khúc Phương nhận ra sự ngu dại của mình, lấy nhau năm năm rồi mà vẫn không hề hiểu tính anh ta.

Hồi cô và Chu Thần chuẩn bị kết hôn, hai người rủ nhau đi xem nhà. Không dư giả gì nên khó khăn lắm mới mua được căn hộ hai phòng. Chu Thần lo chuyện giấy tờ, Khúc Phương chịu trách nhiệm sửa sang, toàn bộ tiền mua nhà do Chu Thần trả. Khi làm thủ tục nhà đất Khúc Phương không đi cùng nên cô chỉ thấy tên chồng trong mục sở hữu tài sản. Anh ta giải thích lúc ấy đi làm muộn quá, lại có bao nhiêu người xếp hàng chờ, sợ không kịp nên không dẫn cô theo.

Lúc đó Khúc Phương không để ý, bởi cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có ngày hai người phải ly hôn.

Đã thế cô còn dốc hết tiền tiết kiệm cộng với tiền của mẹ và anh trai ủng hộ để sửa lại nhà. Có thể nói từng khối gạch men, từng tấm kính đều do chính tay cô chọn lựa.

Phòng ốc sửa sang rất cẩn thận. Ngày nào cô cũng giám sát việc sửa chữa. Cô không muốn một chi tiết nhỏ làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này. Nửa năm sau nhà cửa đẹp đẽ, Khúc Phương gầy đi mà tiền cũng tiêu hết sạch.

Kết quả bị mẹ chồng gờ tay múa chân nói không thích chỗ này chỗ kia, chê căn hộ quá bé không đủ thoáng đãng. Chê nhà bếp không mang phong cách châu Âu. Tóm lại là cái gì cũng không ưng ý.

Khúc Phương trước mặt Chu Thần không phản bác. Nhưng cô nghĩ nhà vốn đã bé tí thế này, sửa lại theo ý mẹ chồng thì sẽ rất chật chội, ở thế nào được.

Cưới xong, hai người thỏa thuận chuyện tiền nong. Tiền lương của Khúc Phương dùng vào việc chi phí sinh hoạt, còn chồng cô có trách nhiệm trả tiền vay.

Khúc Phương quan niệm độc lập về tiền bạc. Mặc dù tiền lương của chồng khá cao nhưng cô vẫn giữ đúng nguyên tắc của mình. Thỉnh thoảng cô còn ẹ chồng ít tiền mỗi khi bà đến chơi. Vì vậy, Khúc Phương không có tiền riêng, đúng kiểu phụ nữ truyền thống, hết mình vì gia đình.

Chồng cô quả rất bình tĩnh, tỉnh táo khiến tim cô như bị đóng băng. Ngay từ đầu, chứng nhận bất động sản không có tên mình, đến tờ giấy phân chia tài sản sau ly hôn cũng không có tên Khúc Phương. Anh ta chia tay dứt khoát, cô căn bản không biết chồng mình nhận được bao nhiêu còn mình chắc chắn không nhận được bất cứ gì, mọi hi sinh đều thành công cốc, đến nửa căn nhà cũng không được hưởng.

Cảm giác tuyệt vọng lan tràn. Hôm nay chân cô không bị đĩa bít tết rơi vào, vẫn nằm ngay ngắn trên bàn. Cô cúi đầu, nước mắt tuôn rơi, hai tay run lẩy bẩy cầm dao nĩa tiếp tục cắt thịt. Cô muốn tới nhà hàng này chỉ vì nghe nói ở đây có khung cảnh đẹp, món bít tết rất ngon. Cô ra sức cắt bít tết thành từng miếng cho vào miệng, cảm giác không có chút mùi vị, chỉ thấy miếng thịt cứng ngắc như nhựa khiến răng cô đau, dạ dày nhói theo. Nhưng cô vẫn để mặc nước mắt mặn chát rơi trên mặt tiếp tục ăn.

Cô cố ăn no để lấy lại khí lực, buổi chiều còn phải đến công ty. Cho dù chồng không cần đến cô thì cũng không thể để mất việc. Một ngày trọng sinh thay đổi thế nào cô đã biết trước, có thể tránh đi có khi lại thay đổi được điều gì đó.

Ăn xong đi rửa tay. Cô chỉ muốn cởi bỏ bộ quần áo đang mặc và tháo hết trang sức trên người xuống. Cô không sao rửa mặt cho sạch, cả ánh mắt to trang điểm đen kịt trông thật khó coi kia nữa. Nhìn bộ dạng mình trong gương cô tự trách bản thân, tưởng tượng ra ánh mắt của chồng và mẹ chồng chán ghét khi nhìn mình như thế nào.

Tuy không bị thương nhưng da cô trông không khác bị ai đó đánh. Cô nặn ít nước rửa tay để trên bồn ra bôi lên mặt. Ngay lập tức da đau nhói rửa một lúc sau mới sạch, mắt và da đều nổi vết đỏ sưng tấy.

Lau khô nước mắt, cô bước ra cửa gọi xe taxi đến công ty. Bên ngoài gió thổi khiến khuôn mặt giờ không còn vương chút son phấn nào bỗng chốc tắt lịm. Da thịt cô vốn nhạy cảm, lại bôi đồ trang điểm quá hạn cùng nước rửa tay rất dễ xảy ra vấn đề. Khúc Phương một lần nữa phải chạy đến hiệu thuốc.

Một mình đi mua thuốc mỡ dị ứng, giống như hôm qua được người bán thuốc tốt bụng đề nghị Khúc Phương đi đến bệnh viện để khám, mặt cô thoáng buồn và cảm động. Đôi khi người xa lạ lại quan tâm đến mình hơn là người đang cùng chung sống. Nghĩ đến đó tâm trạng cô thấy cảm kích và vô cùng bị thương.

Vì đi mua thuốc nên Khúc Phương không tránh khỏi việc đi làm muộn. Đến tầng 1, Khúc Phương không dám kêu thang máy dừng lại mà lẳng lặng đứng chờ, hi vọng chuyện xui xẻo kia không đến một lần nữa.

Trong thang máy chỉ có mình cô lên tầng 28. Đang nghĩ hôm nay mình gặp may thì thấy một đám cấp trên bước ra từ thang máy khác.

Lưu Tổng vẫn đứng cạnh người trẻ tuổi hôm nọ nói nói cười cười, không khí có vẻ rất hòa hợp. Vừa lúc thấy Khúc Phương đến muộn, ánh mắt bỗng chốc tối sầm lại.

Khúc Phương hôm qua mới biết người trẻ tuổi kia là đại Boss của công ty mình. Đúng là vận đen kéo dài. Cô hôm qua còn cười nhiệt tình với người trẻ tuổi kia. Hôm nay hận mình không chui luôn xuống đất, mặt mũi đỏ ửng lên.

Người trẻ tuổi đứng ở giữa khuôn mặt vẫn lạnh lùng, những lãnh đạo khác sắc mặt không giống nhau. Chủ yếu chỉ có Lưu Tổng đứng bên cạnh đang oang oang khoe năng lực của mình, giọng nói khá lớn khiến các vị lãnh đạo khác thấy hơi khó chịu. Lúc trong thang máy anh ta mới nói: “ Nhân viên công ty chúng ta rất có ý thức, chưa bao giờ xảy ra tình trạng đi trễ”. Kết quả hiện tại, nữ nhân viên này đã làm ột quả bẽ mặt, thật đau lòng người.

Khúc Phương cố tình đứng lùi lại trong thang máy không dám bước ra nhưng bị Lưu Tổng gọi lại.

Lưu Tổng trước mặt Tổng giám đốc không phải chỉ biết nịnh nọt mà rất biết cách ứng xử khi có chuyện xảy ra.

Đạp vào mắt chính là một cặp chân dài, không giống loại chân gầy gò toàn xương là xương gập đầy ngoài đường mà có da có thịt mỡ màng, mượt mà. Gặp phải hình ảnh này lại là người từng trải, hiểu chuyện, ánh mắt liếc nhìn một cái, lập tức tâm trạng trở nên lộn xộn.

Chỉ vì cặp đùi đẹp mà Lưu Tổng đang định mở miệng dạy dỗ bỗng phanh ngay lại, anh ta nhẹ nhàng hỏi: “ Cô làm ở bộ phận nào?”.

Khúc Phương ngắc đầu trả lời: “ Bộ phận kinh doanh ạ”.

Cô vừa ngắc đầu đã làm cho đám người giật thót mình. Đáng tiếc đáng người đẹp thế vậy mà khuôn mặt đúng là dọa người. Mặt Khúc Phương bị dị ứng, vừa mới bôi cao xong, da chỗ sưng chỗ đỏ, thoát nhìn trông thật đáng sợ.

Lưu Tổng cũng bị dọa sợ đến nổi lùi vài bước, nghĩ đến đại BOSS đang đứng đó nên dừng lại. Vốn đang định bỏ qua, kết quả Khúc Phương vừa ngắc mặt lên, Lưu Tổng liền giữ vẻ nghiêm túc, giải quyết việc công: “ Trong công ty nhân viên nào cũng như cô thích làm theo ý mình thì loạn hết ả. Cuối tuần cô không cần phải đi làm nữa”.

Nói dứt lời, Lưu Tống không thèm để ý đến người phụ nữ xấu xí trước mặt đang nghĩ gì mà quay đầu nhìn biểu hiện của người trẻ tuổi. Thấy người trẻ tuổi không nói gì, anh ta lau trán đang đổ đầy mồ hôi. Đã nghĩ chuyện này có thể bỏ qua rồi, giải quyết như vậy có khi là chuyên tốt chẳng(???)

Cứ như vậy, tương lai quan trọng của Khúc Phương dưới mắt lãnh đạo chỉ đơn giản một câu là “Đuổi việc”.

Có lẽ ngày hôm qua đã kinh nghiệm một lần rồi nên Khúc Phương không quá khó khăn trong việc chấp nhận. Chẳng qua cô chỉ không rõ mình Trọng sinh đến đây tại sao vẫn có kết quả giống nhau, chẳng có gì thay đổi cả. Trọng sinh rốt cục không có ý nghĩa gì hết.

Mặt cô rất đỏ, buổi sáng lại ngã vào bồn rửa mặt nên bộ dạng lúc này trông rất chật vật. Dù sao kết quả đã như vậy rồi, chi bằng cô bình thần chấp nhận không cần làm náo động đến công ty.

Khúc Phương về chỗ ngồi của mình, bình thường chào hỏi đồng nghiệp, quả nhiên bọn họ đều làm bộ bận rộn, không ai nói chuyện với cô. Cô hơi lúng túng nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc nghĩ đã đến lúc phải đi, trong lòng còn sợ gặp tên Vương quản lý, tên tiểu tử hàng ngày vẫn khách khí gọi mình là chị Khúc, tưởng rằng thời nay thanh niên ngoan ngoan lễ phép không còn nhiều, không ngờ hắn dám làm loại chuyện xấu xa như vậy.

Nhưng điều không muốn nhất lại xảy ra. Khúc Phương dọn dẹp xong, đang chuẩn bị đi thì bị Vương quản lý gọi vào phòng.

“Chị Khúc ngồi đi, mặt mũi sao lại thế kia?”. Vương quản lý vừa nhìn Khúc Phương đi vào, tầm mắt dừng ngay vào đôi chân tuyệt đẹp, hắn ta không ngờ chị Khúc lại mặc váy siêu ngắn đẹp đến thế. Nhưng cửa đang mở nên hắn không dám biểu lộ nhiều, nhìn mặt Khúc Phương thấy sưng đỏ định hỏi thăm vài câu.

Ánh mắt Khúc Phương phức tạp nhìn hắn. Hắn ta so với cô kém một hai tuổi, lại vào công ty muộn hơn. Bình thường là quản lý nhưng so với nhân viên khá tốt, không bao giờ gọi cô là Tiểu Khúc mà một tiếng chị Khúc, hai tiếng Chị Khúc làm cô rất cảm động, không bao giờ nghĩ sẽ có chuyện như vậy.

Nếu không phải hôm qua trải qua rồi, hôm nay nhìn bộ mặt thân thiện của hắn chắc cô không dám tin hắn ta dám làm chuyện xấu với mình.

Vào phòng làm việc, Khúc Phương chỉ đứng ở xa, không dám đóng cửa để mọi người đều có thể nhìn thấy.

”Chị Khúc, chuyện của chị tôi biết rồi, chi bằng chúng ta thảo luận một chút”. Vương quản lý khép lại đồng hồ trên tay, mỉm cười nói, đồng thời ánh mắt hướng ra cửa ý bảo cô đóng lại. Chỉ không phải quá dần có thể hiểu ý tứ của hắn. Hắn biết mặc dù chị Khúc đã kết hôn rồi nhưng tính cách yếu mềm dễ xấu hổ nên chuyện bị cho thôi việc nhất định không phải việc hay ho gì để nói trước mặt mọi người, hắn bảo cô đóng cửa lại, có ý để cô thấy cảm kích.

Hắn không nghĩ chị Khúc lại ”đầu gỗ” đứng đó không nhúc nhích, mặt biểu lộ sự khác lạ. Vương quản lý cho rằng cô bị dị ứng, mặt ngơ ngác nên chủ động đứng lên đi đóng cửa.

Khúc Phương khẩn trương nhìn Quản lý Vương đi tới đóng cửa, cô hoảng hốt kêu to: ”Cậu làm gì vậy?”.

Wương quản lý không trả lời mà cũng chẳng biết nói gì. Chẳng lẽ chị Khúc phát hiện ra điều gì? Tại sao lại như vậy?

Khúc Phương quả thật cảm giác máu trong người mình đang ngừng chảy. Hôm qua cũng giống như vậy, hắn ta bảo cô đóng cửa lại, ý muốn nói chuyện nhưng tay chân lại sờ soạn cô, cô phản kháng khiến mọi người bên ngoài nhìn thấy. Không ngờ tên cặn bã này lập tức trả đũa nói cô quyến rũ hắn. Vương phải tình huống này thì có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh được. Cô không muốn thân thể và lòng tự trọng của mình bị sỉ nhục một lần nữa.

Không biết cô lấy dũng khí ở đâu ra, Khúc Phương vóc dáng vốn không cao lắm, hôm nay vì chồng nên cố tình đi giày cao gót không quá cao, lối ra cửa lại không rộng lắm, Vương quản lý đi qua sát người cô. Khúc Phương trải qua chuyện hôm trước nên khi thấy Vương quản lý chạm khẽ vào người mình làm toàn thân tóc gáy dựng hết lên, không chút nghĩ ngợi giơ chân lên đạp một phát.

Wương quản lý không sao hiểu được hành động chị Khúc giơ chân đạp mình, chiếc váy quá ngắn làm lộ cả một mảng quần lót bên trong. Sau tích tắc vết thương ở hạ thân làm hắn đau đến nỗi phải khom người

xuống.

Khúc Phương mở cửa chạy ra, không thèm quay đầu lại, cô không muốn nghe tên đàn ông dối trá đó giải thích với mọi người. Không muốn nghe hắn biến đen thành trắng, nói cô mời chào hắn. Cô cũng chẳng muốn nghe đồng nghiệp cười nhạo. Dù sao thì cũng mất việc rồi, cô không hề hối hận.

Khúc Phương chưa từng trải qua chuyện tồi tệ như vậy, khi về đến nhà tim vẫn còn đập nhanh. Cô cảm thấy quá mệt mỏi, trời cao sao cứ thích đùa giỡn, làm cô lặp lại bị kịch hôm qua. Cô thấy không có gì thay đổi, thậm chí mọi việc còn trở nên tệ hại hơn. Cô đứng trước gương nhìn khuôn mặt sưng vù trông như đầu heo của mình thật đáng thương.

Cô xả nước nóng vào bồn rồi nằm xuống, tay cầm con dao nhỏ. Cô đã lãng phí cơ hội Trọng sinh, không biết ngày mai sẽ thế nào đây, cô chỉ muốn dừng lại. Nhưng cô sợ đau, rất sợ là khác, con dao nhỏ nhẹ nhàng cắt lên tay, nhìn máu dần chảy ra, cô cắn răng, đau quá không thể cắt tiếp.

Hóa ra tự sát không đơn giản chút nào, sống đã khó, chết cũng thật khó khăn. Cô đứng lên tìm miếng băng dán lên vết thương. Cảm giác mình sao quá vô dụng, cái gì cũng không làm được, ngay cả dùng khí để chết cũng không có. Tựa người vào ghế sa lông, Khúc Phương cứ như thế ngủ thiếp đi.

6 giờ sáng ngày thứ hai đồng hồ đúng giờ kêu. Khúc Phương không mở mắt, một lát sau điện thoại vang lên. Khúc Phương vẫn nhắm mắt mở, tay lờ mờ tìm điện thoại, nghe đầu bên kia là giọng chồng cô.

” Em vẫn chưa dậy à. Hôm nay anh đi công tác về, mấy ngày qua em chăm sóc mẹ và em gái vất vả rồi. Buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn, em chọn nơi mình thích đi”.

Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, thoáng cái làm Khúc Phương bừng tỉnh. Cô không quan tâm đến điện thoại, phát hiện mình đang nằm trên giường, kéo tay áo lên, cổ tay vẫn nhẵn nhụi, không có vết thương mà cũng chẳng có miếng dán nào cả. Cô lại nhớ tới ngày hôm qua, ngày 22 tháng 12 năm 2012.

5. Chương 5: Tiểu Tam

Khúc Phương không nghe chồng nói nữa mà cụp máy luôn. Cuối cùng cô đã nhớ lại toàn bộ chuyện xảy ra. Mở máy tính, Khúc Phương tra tìm thông tin. Truyền thuyết về Ngày Tận Thế do ngày xưa loài người mê muội cho rằng Trái Đất sẽ bị hủy diệt, họ còn nói trong cuốn lịch Maya : ngày 22 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế. Cho đến hôm nay, Trái Đất vẫn bình yên, lời tiên đoán đó bị sụp đổ.

Khúc Phương nhìn mấy chữ “ Ngày tận thế” bỗng sững sờ dường như hiểu ra, Ngày Tận Thế không phải là ngày cuối cùng mà có thể sẽ lặp đi lặp lại giống như tình huống cô gặp lúc này.

Cho đến bây giờ Khúc Phương vẫn không rõ chuyện xảy ra với cô nghĩa là thế nào. Cô đột nhiên hưng phấn nghĩ nếu như ngày này vẫn tiếp tục tái diễn thì cô sẽ còn vô vàn cơ hội để lấy lại tình cảm của chồng và không bị mất việc làm. Nói không chừng, ông Trời mở mắt giúp cô gặp được chuyện tốt trong những ngày tiếp theo.

Cô sống ở thành phố này bạn bè không nhiều lắm, người thân đều ở phương Nam. Huống chi gặp chuyện không hay không thể kể cho người khác nghe được. Khúc Phương không phải là người có cá tính mạnh mẽ, nếu không sẽ không bị chồng đòi ly hôn gắt gao. Cô giờ đây không còn chút sức lực để phản đối.

Hôm nay suy nghĩ lại thấy mẹ và em chồng luôn miệng khen người phụ nữ kia tốt, đã xinh đẹp lại còn hào phóng. Theo lời chồng cô nói về đối tác thì xem ra hai người này là một. Phụ nữ cho dù chậm hiểu thế nào ở phương diện này vô cùng nhạy cảm. Trước kia Khúc Phương luôn tin tưởng chồng, chưa bao giờ nghi ngờ anh ta, hôm nay sự việc phơi bày ra trước mắt, bắt buộc cô phải đối diện với thực tế.

Khúc Phương làm nhân viên tiếp thị đã ba năm nay, học được nhiều thứ, ví dụ như trước khi đi gặp khách hàng phải nắm rõ thông tin về họ ra sao. Chồng cô chưa bao giờ lừa gạt cô, Khúc Phương hiểu rõ tính cách

của anh ta, anh ta sẽ không bao giờ gạt người nhưng sẽ tìm cách giấu diếm, như vậy sẽ giúp bản thân giữ vững phẩm chất, rõ ràng làm sai nhưng vẫn được tiếng là thẳng thắn anh hùng.

Người phụ nữ kia chắc làm cùng công ty với chồng cô. Khúc Phương lướt qua trang Web của công ty chồng mình xem xét tìm kiếm. Quả nhiên bên trong có vô số trang thông tin về nhân viên. Tìm mãi không thấy gì, Khúc Phương đang định thoát ra, bỗng thấy tên của một phụ nữ đập ngay vào mắt. Blog của người phụ nữ này rất phong phú, đẹp mắt, thu hút không ít người. Trực giác Khúc Phương mách bảo đây chính là người phụ nữ mình cần tìm.

Khúc Phương nhìn trang Blog, hình như người phụ nữ này rất đam mê túi xách, blog chủ yếu nói về các loại túi khác nhau, điều đó chứng tỏ cô ta khá giàu có. Ít nhất đối với Khúc Phương nhìn vào cách phối hợp túi xách và trang phục cho thấy cô ta khá nhiều tiền. Nhìn đồng túi xách, có nhiều loại cô không hề biết tên. Nhưng có một loại trước kia thấy mẹ chồng hay mang theo nên cô có biết qua, đó là túi Hermes.

Cô ta rất thích nhãn hiệu Hermes. Ngoài các loại túi còn thấy cả đồ trang sức và khăn lụa. Trong đó có một chiếc túi Hermes được đánh dấu với lời chú thích: Đây là chiếc túi mà tôi thích nhất. Chiếc túi này do Thần Thần mua tặng sinh nhật.

Nhớ lời mẹ chồng luôn miệng gọi con trai là: “Thần Thần nhà ta”. Thì ra còn có người gọi Chu Thần là Thần Thần một cách thân mật như vậy. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng chồng cô lại là người hào phóng đến thế. Khúc Phương chỉ mua túi xách với giá một trăm đồng, đã thế còn là hàng giảm giá. Mỗi lần đi dạo phố cùng chồng, anh ta luôn tỏ ra không kiên nhẫn, nói gì đến việc chủ động mua cho cô cái gì tử tế.

Cô cảm giác như mình đang nhìn trộm nhà người khác. Cô không muốn cuộc hôn nhân kéo dài năm năm với những năm tháng tuổi trẻ cùng toàn bộ cố gắng của mình lại bị phá vỡ như vậy. Cô không cam lòng, muốn biết người phụ nữ kia là ai, nhất định phải tìm cho ra.

Cổ nén khó chịu, Khúc Phương xem tiếp, càng về sau càng có nhiều nội dung liên quan đến Thần Thần. Nào là hình hai người đi du lịch nước ngoài, bối cảnh kiến trúc châu Âu, bóng hai người cầm tay nhau dạo dài trên nền đất lộng vào nhau thành một. Tắm hình rất đẹp, nếu như người đàn ông trong hình không phải chồng cô, chắc chắn Khúc Phương sẽ thấy rất thâm tình và cảm động.

Trong những tấm hình đó, chồng cô không lộ mặt, chỉ thấy bóng dáng hoặc sau lưng. Còn cô ta trong tấm hình nào cũng tươi cười tỏ vẻ hạnh phúc. Cô ta rất cẩn thận, cho dù là hình của mình hay hình chụp với Chu Thần một cách thân mật đều không để anh ta lộ diện. Có những hình cả hai đang cắt bánh ngọt, ăn sáng, hay ngắm hoàng hôn, cho dù người khác không nhận ra người đàn ông đó là ai nhưng cô thì không thể nhầm được, người trong hình chính là người chồng đã kết hôn năm năm của mình.

Năm năm trước người đàn ông đó từng nói: “Em đồng ý gả cho anh nhé, anh sẽ chăm sóc em suốt đời”. Năm năm sau, chính người đó lại nói với cô rằng: “Chúng ta không hợp nhau. Vì vậy chúng ta ly hôn đi”. Cô đã cố gắng chăm sóc gia đình, lo toan củi gạo tương cà, nhần nhục chăm sóc mẹ chồng. Cô vẫn tưởng họ như nhau, đều vì gia đình mà cố gắng phấn đấu.

Nhưng rốt cuộc ai mới là người gây ra chuyện như thế này, nếu không thích hợp tại sao ngay từ đầu lại kết hôn? Nếu như không yêu thương, tại sao đến tháng khó chịu trong người, anh ta còn dặn cô không được sờ vào nước lạnh? Anh ta dùng thói quen ôn nhu để lừa gạt cô, tại sao không tiếp tục lừa dối tiếp đi?

Khúc Phương bỗng ngạc nhiên trợn tròn hai mắt khi nhìn thấy dòng chữ được viết gần đây: “Bảo Bảo nghịch quá, đập lung tung. Thần Thần xếp hàng cùng mình chờ khám suốt 2 tiếng đồng hồ trong bệnh viện, đã thế còn mua thức ăn ỉn. Thì ra đây gọi là hạnh phúc”.

Đứa bé! Đây chính là nỗi đau của Khúc Phương. Kết hôn năm năm rồi, không phải Khúc Phương không muốn có con, chẳng qua đợi mãi mà vẫn không thấy gì, không ít lần bị mẹ chồng nói nọ nói kia, lúc ấy cô chỉ biết nén giận. Cô nghĩ chắc mẹ chồng chưa biết chuyện này, nếu biết anh ta có con với người khác chắc sẽ bắt con trai ly hôn với cô ngay lập tức (???)

Khúc Phương không di nổi con chuột trong tay. Cô hận mình không thể xóa bỏ toàn bộ những thứ đang hiện ra trước mắt. Trước đó không lâu mẹ chồng còn giục cô đi bệnh viện kiểm tra, trước mặt nhiều người nói: “Khúc Phương, không dễ được là do con, đi khám xem thế nào. Vì chuyện này mà lão Chu buồn phiền

đến phát ốm”. Lúc ấy rất đông hàng xóm láng giềng đứng đó khiến cho Khúc Phương xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Cuối cùng Khúc Phương đi bệnh viện khám một mình. Khi đến nơi thì được bác sĩ tư vấn bảo tốt nhất cả hai vợ chồng cùng đi. Không còn cách nào, cô về nhà năn nỉ chồng đi khám cùng. Anh ta vẻ mặt bức bối: “ Tôi không thích mùi bệnh viện, chỉ ở đây một phút là không chịu nổi. Bố mẹ nói như vậy rồi, cô cứ nghe theo đi”.

Rất cục Khúc Phương không dám không đi. Mẹ chồng bảo chồng cô không bị sao hết, nếu cô không đi khám, thể nào cũng bị bà lôi chuyện này ra nhieéc móc. Thêm nữa lo chồng mất hứng, công việc lại bận rộn cho nên khi đến bệnh viện, lúc kiểm tra các hạng mục đều do Khúc Phương chạy lên chạy xuống, không hề nghĩ anh ta lúc ấy đang bận bên người phụ nữ khác, thời gian dành cho cô không được mấy tiếng. Có lẽ thời gian chỉ là Thuyết Tương Đối mà thôi. Khi cùng cô đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, anh ta luôn tỏ ra không được bình tĩnh. Không giống với khi ở cùng người phụ nữ ấy, khuôn mặt anh ta không giấu được vẻ sung sướng hạnh phúc.

Nhớ tới chuyện đã qua, Khúc Phương cảm giác đau đớn. Cô mở ngăn kéo, lôi ra tờ giấy khám sức khỏe mà lần trước đi cùng chồng đến bệnh viện. Có khi vài hôm nữa cô cần phải đi khám lại. Đồ còn ở đây mà người thì đã đi mất. Không cần đến bệnh viện kiểm tra, chồng cô vẫn có thể cùng người khác sinh con, như vậy vấn đề đúng là do cô. Người phụ nữ kia không có quan hệ nam nữ chắc chắn không thể tự sinh con. Đúng là chuyện tàn nhẫn nhất cô từng gặp.

Chuyện này khó trách chồng cô, Khúc Phương cần biết kết quả kiểm tra. Cô có thể tái diễn cuộc sống như bây giờ thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt với thực tế. Cô không muốn từ bỏ ý định, chỉ sợ sự thật phũ phàng bày ra trước mắt. Nếu chính bệnh viện đưa ra kết luận cô không có khả năng sinh con thì có lẽ đây sẽ là lý do để giải thoát.

Lấy nhau đã năm năm, không lẽ không có tình cảm sao? Yêu nhau từ thời đại học vậy mà giờ đây anh ta luôn mồm nói ly hôn, người đâu phải món đồ, nói bỏ đi là bỏ đi.

.....

Khúc Phương đi taxi đến bệnh viện. Ngồi trên xe, giọng hát u buồn của danh ca Trương Tín Triết vang lên từ chiếc radio. Hôn nhân là chuyện của hai người, chồng cô muốn ly hôn, việc này thật sự một phần do cô. Cô không phủ nhận mình đã quá tin tưởng anh ta, nhiều chuyện xảy ra rõ ràng mà cô không chút hoài nghi, ví dụ như chuyện chiếc túi Hermes kia. Mãi lo việc gia đình, lâu lắm rồi cô không cùng chồng đi du lịch, không còn giây phút lãng mạn. Cô cũng không đòi hỏi vì nghĩ chồng mình là người luôn bận rộn, không biết rằng thời gian ấy anh ta mãi mê bên người phụ nữ khác tận hưởng tình yêu. Nếu bây giờ cô thay đổi liệu có cứu vãn được không?

Đến bệnh viện, từ phòng khám bước ra, Khúc Phương cố giấu vẻ xấu hổ, giọng nói có chút ngượng ngùng hỏi “ Bác sĩ, tôi có làm sao không?”. Vị bác sĩ già đưa cho Khúc Phương tờ giấy kết quả, mắt liếc nhìn, lắc đầu: “ Cô không sao hết, rất khỏe mạnh”.

“ Nhưng tôi đã kết hôn năm năm rồi, đến bây giờ vẫn chưa sinh con, bác sĩ xem cơ thể tôi có phải có vấn đề gì không?”. Khúc Phương gấp gấp hỏi, không để ý đến vẻ mặt lạnh lùng của bác sĩ, cô chỉ muốn biết rõ nguyên nhân.

Vị bác sĩ nghe Khúc Phương hỏi vậy liền giở tờ giấy kết quả xem lại lần nữa. Trong đó còn có toàn bộ hạng mục kiểm tra của Chu Thần.

Từ trong bệnh viện đi ra, Khúc Phương cầm hai tờ giấy kết quả ngồi trước cửa bệnh viện nhìn dòng người qua lại, Khúc Phương bỗng cười to, cười đến chảy nước mắt. Lời bác sĩ vẫn vọng bên tai cô: Cơ thể cô không sao hết, sợ rằng chồng cô không có khả năng sinh con. Nhân cơ hội hai người vẫn còn trẻ, thử điều trị xem sao. Tôi có thể giới thiệu hai người đến bệnh viện Bắc Kinh, ở đó chuyên chữa bệnh vô sinh....

6. Chương 6: Giao Chiến

Phụ nữ có tính cách mềm yếu, khi quyết định làm việc gì đó cần phải có nghị lực, Khúc Phương là người như vậy. Cô cầm tờ kết quả chạy vội về nhà mà không đến công ty nữa. Khi nghe thông tin của bác sĩ, Khúc Phương cảm thấy hả hê nhưng nội tâm lại thấy mình giống như kẻ xấu xa. Kể ra cũng may mắn, sự việc này có khi lại tạo cho cô cơ hội, chồng cô biết đâu sẽ không đòi ly hôn nữa.

Khúc Phương bình thường hay lệ thuộc vào chồng, cuộc sống chỉ cần có chồng có con là mãn nguyện lắm rồi. Còn vấn đề sự nghiệp không phải là chuyện quan trọng, toàn bộ tâm trí cô từ trước đến nay đều dồn hết vào việc chăm sóc gia đình.

Về đến nhà, cô chạy ngay vào phòng làm việc của chồng tìm hộp giấy gói chiếc khăn lụa mang đi. Ở thành phố này, cửa hàng độc quyền nhãn hiệu Hermes chỉ có một. Khúc Phương thấy rất đông khách hàng tỏ ra quen thuộc khi tới đây. Cửa hàng được trang trí trông như một nơi triển lãm các tác phẩm nghệ thuật. Do dự một lúc, cuối cùng cô vẫn cầm khăn đi vào.

Lúc trước xem Blog của người phụ nữ kia thấy có rất nhiều đồ mang nhãn hiệu Hermes, chắc chắn cô ta là khách quen của cửa hàng này, đến đây cô hi vọng có thể tìm thấy thông tin gì đó.

Làm nhân viên tiếp thị mấy năm mà Khúc Phương vẫn không khá khẩm hơn, chỉ có mỗi da mặt là hơi dày một chút. Ngó nghiêng xung quanh xem có ai chú ý đến mình không, cô đi đến quầy bán khăn, một chiếc khăn hình vuông bé xíu giá tận 4000 tệ, bằng một tháng lương của Khúc Phương. Lòng cô có chút giao động. Trong tay cô giờ đây cũng đang cầm một chiếc khăn giá ngang ngửa với tiền lương cả tháng của mình. Có gì mà phải e ngại cơ chứ, cô mới là vợ của Chu Thần cơ mà. Khúc Phương tự an ủi lòng mình.

Nhân viên bán hàng giống như đồng sản phẩm bày trên giá: tỏ ra cao quý đoan trang, thấy Khúc Phương họ không mấy vồn vã. Họ gặp quá nhiều khách hàng kiểu như cô, một tháng tiền lương không mua nổi một chiếc khăn, lần nào đến cũng chỉ dám xem, mãi mới dám đưa ra quyết định, rất tốn thời gian tiếp đón.

Nhân viên bán hàng liếc mắt nhìn một cách khó chịu. Khúc Phương là người như thế, tiền lương mỗi tháng dùng để trang trải cuộc sống gia đình, chi tiêu tằn tiện lắm mới đủ sống. Ở cửa hiệu sang trọng thế này, giá cả rất đắt đỏ, vừa muốn duy trì cuộc sống vừa muốn đến đây sắm sửa quả không dễ dàng. Cho nên Khúc Phương hiếm khi mua gì cho bản thân. Cô vốn có ít tiền để dành. Chết chiu hết sức vất vả mới tiết kiệm được hai vạn, không nghĩ hôm nay có việc phải dùng đến.

Khúc Phương đứng ở quầy chần chờ một lúc, cô lấy trong túi ra chiếc khăn, mỉm cười nói với nữ nhân viên đứng đối diện: “ Cô xem ở đây còn loại khăn này không? Tôi được bạn tặng, vì thích nên muốn mua thêm một cái nữa. Phiền cô kiểm tra giúp”. Nhân viên bán hàng cầm chiếc khăn ngắm nghía. Đây là chiếc khăn làm thủ công, màu sắc chất liệu sắc nét tinh xảo, vừa mới nhập hàng về đã được Mạc tiểu thư đặt mua luôn. Nhân viên bán hàng vẫn nhớ rõ vì lúc ấy có một khách hàng quen cũng muốn mua vì vậy mà Mạc tiểu thư cùng người kia có chút tranh chấp. Vốn không nghĩ người phụ nữ đứng trước mặt quần áo bình thường lại là bạn của Mạc tiểu thư, nhân viên bán hàng rất nhanh thay đổi thái độ, trên mặt nở nụ cười hơi gượng gạo.

“ Thật xin lỗi quý khách, đây là loại khăn được sản xuất với số lượng có hạn, chỉ có một cái duy nhất. Hay là quý khách xem thêm sản phẩm khác, có nhiều loại tương tự mẫu này. Hơn nữa khăn của quý khách dành cho nam giới thích hợp hơn”. Nhân viên bán hàng rõ ràng đã được huấn luyện bài bản, vừa nói vừa dẫn Khúc Phương đến quầy bán khăn, cẩn thận chọn một chiếc đưa cho Khúc Phương xem.

Khúc Phương nhìn mà không hiểu chiếc khăn này với chiếc khăn bán ở chợ đêm giá cao lắm chỉ mười mấy tệ một cái có gì khác nhau. Mắt cô giả vờ vô tình liếc nhìn quầy tạp chí được đặt gần đó, giá niêm yết của chiếc khăn này là 3990 tệ. Không vào hang hùm không bắt được hổ, cô quyết định mua. Cô tỏ vẻ hào phóng, cười nói: “ Được, lấy chiếc này đi. Đúng rồi, ở đây có dịch vụ đưa hàng đến nhà phải không? Tôi muốn gửi quà tặng một người bạn. Cô ấy rất thích các sản phẩm của cửa hàng, nếu có thể, cô giúp tôi chọn lựa được không?”. “ Tất nhiên là được ạ. Quý khách và Mạc tiểu thư là bạn sao, cô ấy là khách quen của chúng tôi mà”. Nhân viên bán hàng chuyển nụ cười hàm súc sang vẻ ân cần, không nghĩ một người có dung mạo bình thường như cô có thể bỏ nhiều tiền mua sắm, đã thế lại mua 2 chiếc khăn một lúc. Cô ta chu đáo giúp Khúc Phương chọn đồ. Tiền tiết kiệm của Khúc Phương thoáng chốc đã nhìn thấy đáy.

Khúc Phương đau lòng đi thanh toán mặc dù mặt không đổi sắc nhìn nhân viên bán hàng, thấy cô ta ghi thông tin người nhận. Rõ ràng người phụ nữ kia là khách quen của cửa hàng, nữ nhân viên vừa viết vừa kể lể với Khúc Phương về Mạc tiểu thư sở thích là gì. Cô ta cho rằng Khúc Phương cùng người phụ nữ kia có ý ganh đua so sánh, mặc dù nhìn Khúc Phương không có khả năng mua sắm nhiều như Mạc tiểu thư nhưng không sao hết, cứ mua là được.

Người phụ nữ kia tên là Molly, nhà ở khu cư xá có rất nhiều biệt thự sang trọng. Khúc Phương gắt gao nhìn cái tên Molly, thoáng cái cô nhớ ra có lần đã nhìn thấy cái tên này. Chính là tấm thiệp màu đỏ sậm chỉ ghi hai chữ Molly đơn giản mà ngạo mạn nằm trong hộp quà kia. Khi cô hỏi hộp quà này của ai, chồng cô giải thích qua loa: “ Là của lãnh đạo tặng”. Lúc đó Khúc Phương chỉ nghĩ, sắp là phụ nữ, chắc vừa già, vừa xấu, tính tình cũng không dễ chịu gì. Chồng cô được thể nói mấy câu nịnh nọt xoa dịu: “ Đúng rồi, chỉ có vợ anh là xinh đẹp dịu dàng nhất thôi”.

Trong lúc Khúc Phương đang ngồi ngây người nghĩ ngợi thì điện thoại vang lên. Cô lấy điện thoại ra xem. Giờ này hôm trước cô đang ở cửa hàng bất chợt nghe chồng mình thâm tình, chân thành nói lời ly hôn. Hôm nay hành trình thay đổi, căn bản không nghĩ anh ta lại gọi tới.

“ Vợ à, em đang ở đâu vậy? Anh có lời quan trọng muốn nói với em”. Giọng nói của Chu Thần vẫn rất ôn nhu, nếu không biết trước chân tướng sự việc, Khúc Phương sẽ tưởng anh ta định tặng mình món quà bí mật gì. Chưa bao giờ thấy chồng vội vàng như vậy, Khúc Phương nói: “ Ông xã, em đang đi đến biệt thự Nhuận Hoa”. “ Sao lại đến đó?”. Quả nhiên, giọng Chu Thần bắt đầu lộ vẻ sốt ruột. Khúc Phương đột nhiên nhận ra bây giờ mới hiểu rõ chồng mình thế nào, đúng như lời anh ta nói, hai người rõ ràng không hề hợp nhau.

“ Đương nhiên là em đi công tác rồi. Có một hạng mục hợp tác với Mạc tiểu thư, công ty cử em đi, em đang chuẩn bị đi gặp cô ấy đây”. Không hiểu sao lời nói ra đến miệng bỗng thành như vậy. Cho đến giờ phút này, Khúc Phương vẫn mong may mắn sẽ xảy ra, cuối cùng thì hi vọng chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi.

“ Vợ à, việc đó khó khăn lắm đấy, em lại không giỏi ăn nói, tốt nhất nên để cho người khác đi thay. Chồng mới đi công tác về , đã không đón thì thôi, sáng nay còn cẩu kính. Xem ra tôi phải chỉnh đốn lại cô rồi” (???). Chu Thần quả nhiên chột dạ, khuyên Khúc Phương không nên đi nữa. Đã thế còn khéo léo hướng đề tài câu chuyện sang phía khác. Nếu là ngày thường chắc cô sẽ vô cùng cảm động, cho rằng chồng chỉ muốn tốt ỉnh, còn nghĩ bản thân không hiểu chuyện mà đau lòng.

“ Ông xã, không sao đâu. Anh không phải từng nói em đã đi làm ba năm rồi mà vẫn chỉ là nhân viên tiếp thị đó sao. Em cần phải cố gắng hơn, lần này nhất định sẽ tự mình giải quyết”. Khúc Phương nói xong cúp điện thoại. Chu Thần hôm nay bị vợ ngắt điện thoại đến hai lần tỏ ra rất bức bối. Trong trí nhớ anh ta thì vợ mình trước nay đều nói gì rầm rập nghe theo. Giờ có tức cũng không được bởi anh ta đang chột dạ, lẽ nào cô đã phát hiện ra chuyện gì?

Mặc dù cho rằng Khúc Phương là người chậm hiểu không dễ dàng phát hiện ra. Nếu không vì hiện tại Molly đang mang thai, công ty lại xảy ra chuyện, anh ta tạm thời sẽ không đề nghị ly hôn. Nghĩ đến lời vừa rồi của vợ, Chu Thần hoảng hốt, vội vàng gọi điện cho Molly.

“ Molly, có thể vợ anh sẽ đến tìm em. Em cẩn thận một chút”. Chu Thần nói giọng lo lắng. Bên kia điện thoại, người phụ nữ đó tỏ ý vui mừng: “ Chu Thần, cuối cùng anh cũng đã nói ly hôn với vợ rồi à?”.

“ Anh không hề nói chuyện của chúng ta nhưng hình như cô ta phát hiện ra điều gì đó. Em chờ nhé, anh sẽ đến ngay”. Chu Thần hơi buồn bực, nếu chuyện ly hôn là do người thứ ba mà lộ ra chắc sẽ không được thuận lợi. Theo bản năng, anh ta không muốn để Khúc Phương biết chuyện mình có người phụ nữ khác bên ngoài. Bình tĩnh xem xét thì Khúc Phương không hề sai, đối nhân xử thế trong ngoài rất tốt. Hai người yêu nhau từ thời đại học để đến được với nhau không phải dễ dàng. Nhưng Chu Thần vốn là người có tham vọng, cuộc sống hiện tại chưa đủ, anh ta muốn có nhiều hơn, đúng lúc đó Molly xuất hiện.

Khúc Phương theo địa chỉ tìm đến đúng biệt thự nơi Molly ở, thấy cô ta đang ngồi ở sân uống trà, lưng dựa trên ghế, tay nhẹ nhàng xoa bụng. “ Đứa bé là con ai?”. Về mặt Khúc Phương vô cùng bình tĩnh khi hỏi câu đó. Bộ dạng không một chút kinh ngạc. Thật ra trong đáy lòng cô đang hết sức kích động, chỉ muốn ngay lập tức vạch trần một bí mật lớn đang được che giấu.

7. Chương 7: Chân Thành

Molly bị câu hỏi của người phụ nữ trước mặt làm cho bất ngờ không thốt nên lời, bỗng chốc cảm thấy bối rối, lẽ nào cô ta biết được điều gì? Không thể như vậy, Chu Thần không biết, làm sao cô ta có thể biết được? Tưởng rằng khi đến đây, cô ta sẽ la khóc om sòm một trận cơ đấy.

Lúc này, Khúc Phương đang dò xét Molly, Molly cũng đang nhìn Khúc Phương đánh giá.

Chưa đầy một phút, Molly thầm đoán đối phương không phải là đối thủ của mình. Người phụ nữ này trông khá đơn giản, quần áo giản dị không phải hàng hiệu, thậm chí kiểu dáng cũ kỹ từ mấy năm trước, khuôn mặt không hề trang điểm, dáng người khá đẹp nhưng kiểu phụ nữ này gặp đầy đường. Với kiểu cách của cô ta nếu không bảo dưỡng tân trang sẽ bị thời gian làm au già, chưa kể cả ngày chỉ biết chăm lo gia đình, cơ thể chẳng mấy chốc mà lão hóa, nếp nhăn xuất hiện đầy mặt. Hơn nữa mình và Chu Thần đã qua lại ba năm nay, vậy mà hôm nay cô ta mới xuất hiện, đúng là may mắn.

“Chị chính là chị cả Khúc sao? Tôi có nghe Chu Thần kể về chị”. Molly ưu nhã cầm cốc nước trái cây uống một ngụm, điệu bộ giống như bà chủ đang nói chuyện với người giúp việc. Molly dĩ nhiên không ưa gì Khúc Phương, làm kẻ thứ ba không phải điều hay ho gì. Hơn nữa, với bản tính kiêu ngạo, nỗ lực ba năm nay cô ta mới khiến Chu Thần quyết định ly dị vợ. Nếu như đối thủ là người phụ nữ xinh đẹp hoặc năng lực vượt trội nhưng đây chỉ là người đàn bà làm nội trợ bình thường khiến cô ta thấy thật mất mặt.

“Chị Khúc!” Khúc Phương bị gọi như vậy vô cùng khó chịu. Cô không nghĩ Chu Thần sẽ kể về mình với cô ta, với lại mình già như vậy sao? Cô ta sao có thể hiên ngang coi mình và kẻ thứ ba giống như nhau?

“Cô đừng nói linh tinh, Chu Thần sao lại nói với cô về tôi?”. Khúc Phương nhận xét người phụ nữ này không phải loại người tử tế, mới đầu cô là người chủ động vậy mà câu nói đầu tiên của Molly đã làm cho cô thấy lúng túng.

Molly cười nói: “Thật ra cũng không có gì cả, chỉ là vài chuyện vớ vẩn, kiểu như chị rất thích ăn đồ béo nên da thịt hơi mỡ màng, khi làm chuyện ấy thì chỉ biết im lặng, nhặt nhèo vô vị chẳng khác gì với gái già. Chị Khúc, tôi nói không sai chứ?”

Khúc Phương nghe vậy thoáng chốc mắt đỏ lên, toàn thân không khống chế được mà run. Chồng cô không thể nói như thế, cô biết anh ta không thích người béo, cô cũng cố gắng ăn ít rồi. Anh ta từng bảo cô: “Anh thích em người có da có thịt, như vậy ôm mới có cảm giác, em nên ăn nhiều một chút”. Anh ta còn mua cho cô một đồng quần lót hình chữ T bảo mặc nhưng cô không quen, không thoải mái nên vẫn quen mặc loại quần kiểu dáng bình thường. Không ngờ ngay cả chuyện riêng tư như vậy anh ta cũng mang ra kể với người khác.

Còn chuyện kia cô vốn là người bảo thủ, khi hành xử rất khó bắt cô phát ra tiếng kêu, ngay cả lúc cao trào cũng cố kìm nén chỉ dám hừ một tiếng. Nghĩ đến việc chồng kể với người phụ nữ kia làm cô thấy mất hết thể diện, tâm trạng vô cùng khổ sở. Tại sao có thể như vậy? Từ trước đến nay cô chỉ thân mật với mỗi chồng, toàn tâm toàn ý với anh ta, vậy mà trước mặt tình nhân lại bàn luận về cô như tên hề.

Trước mặt Khúc Phương, ánh mắt Molly nhìn không giấu vẻ giễu cợt, môi thấp thoáng nụ cười mỉa mai, người phụ nữ này xứng đáng đầu với cô ta sao? Nếu không phải nể tình Chu Thần thì cô ta đã sớm đem Khúc Phương ra “giải quyết” rồi.

“Mạc tiểu thư, điều kiện của cô tốt như vậy, về mọi mặt tôi đều không bằng, cô biết Chu Thần đã có vợ, làm vậy cô không thấy hổ thẹn lương tâm sao?”. Khúc Phương bình thường vốn điềm đạm, hiếm khi mắng chửi người khác, khi quá tức giận chỉ nói vài câu gọi là. Câu nói vừa thốt ra không tính là trách mắng, Khúc Phương hơi khấn trương nghĩ người phụ nữ kia nhất định sẽ nói những lời châm biếm. Thậm chí, cô ta không cần cất tiếng thì ánh mắt cũng lộ rõ sự khinh bỉ, khiến cô cảm thấy mình không có chỗ dung thân.

Thật không ngờ cô ta đứng lên, tay để trước bụng, vẻ mặt chân thành, ánh mắt không một chút khinh bỉ hay cười nhạo mà vô cùng điềm đạm: “Chị Khúc, tôi và Thần Thần yêu nhau thật lòng, chị và anh ấy bây giờ không còn tình cảm, có gì còn bắt anh ấy chịu khổ? Chị có biết công việc của anh ấy như thế nào

không? Từ một nhân viên bình thường trở thành phó tổng của công ty không phải chuyện dễ dàng. Chị không giúp được gì cho anh ấy. Trình độ chuyên môn không có tôi không nói làm gì. Quan trọng trong cuộc sống thường ngày, chị mua cho anh ấy mấy bộ quần áo rẻ tiền để đi xã giao. Chị xem có phải chị đã làm anh ấy rất mất thể diện không? Tôi không cố tình phá hoại hạnh phúc gia đình chị nhưng tôi không đành lòng để Thần Thần khổ cực như vậy. Huống chi vì đứa bé tôi bắt buộc phải ích kỷ. Chị chưa làm mẹ, chị không hiểu được đâu”.

Molly dù ở nhà cũng trang điểm khá kỹ, đi giày cao gót, vóc dáng cao ngang bằng Khúc Phương nhưng khí thế lại mạnh hơn hẳn. Khúc Phương không phản ứng, chỉ thấy trong lòng rất ủy khuất, lại bị câu nói của người phụ nữ này làm ột câu phản bác cũng không bật ra nổi. Cô lấy Chu Thần đã được năm năm, hàng ngày tận tâm tận lực chăm sóc anh ta, vậy mà giờ đây cô khiến anh ta thấy vướng víu. Không còn tình cảm, vậy năm năm đã qua sống với nhau được gọi là gì? Đã thế người phụ nữ kia còn mang đứa bé ra làm lý do. Nếu như Khúc Phương không biết chuyện chồng mình không có khả năng sinh con, chắc chắn cô sẽ cực kỳ đau khổ. Bởi không thể sinh nở mà cô luôn bị mẹ chồng mắng nhiếc. Không có con, cô chịu không ít mặc cảm. Vậy mà hôm nay, kẻ thứ ba kia quang minh chính đại đưa ra lý do hợp tình hợp lý.

“ Cô thật là trơ trẽn”. Quá tức giận, Khúc Phương vừa nói vừa chỉ tay vào kẻ đứng trước mặt mình. Lời chưa dứt bỗng thấy người phụ nữ trước mặt mình ngã xuống. Còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cô nghe thấy thanh âm quen thuộc truyền đến: “ Khúc Phương, cô làm gì vậy?”.

Chưa kịp phản ứng, Khúc Phương đã thấy chồng cô vội vàng chạy tới dùng sức đẩy cô ra, hết sức cẩn thận đỡ người phụ nữ kia dậy, khuôn mặt lo lắng hỏi: “ Molly, em có sao không?”. Khúc Phương vì bị bất ngờ và không kịp đề phòng nên bị chồng đẩy ngã lăn xuống đất, đầu va vào tảng đá trong vườn đau không tả nổi. Cô không nghĩ anh ta sẽ xuất hiện ở đây nên tỏ ra lúng túng, cô cũng chưa từng thấy chồng cô nổi nóng như vậy.

Lúc này Chu Thần đang ôm Molly trong lòng, mãi lo cô ta bị ngã mà động thai, từ đầu đến cuối không hề để ý đến bộ dạng của vợ. Đỡ Molly ngồi xuống, an ủi mấy câu rồi quay ra nhìn Khúc Phương, trên mặt anh ta không có chút gì gọi là áy náy khi bị bắt phải gian tình, ngược lại có ý cực kỳ thất vọng. Ở trong lòng anh ta, đại tiểu thư Molly cố tình nũng nịu, làm như mình bị oan ức lắm. Khúc Phương mặc dù không được xinh tươi như Molly nhưng cũng là người hiền lành, không ngờ sau lưng anh ta lại biến thành người đàn bà chanh chua to gan dám đánh người, nếu đến chậm một bước, Molly thân cô thế cô chắc không bị bỏ qua.

“ Khúc Phương, cô thật quá đáng, tôi không nghĩ cô cố tình đến đây gây sự. Cô xem mình có giống loại phụ nữ đánh đá chua ngoa không?”. Chu Thần ôm Molly, mặt mũi tức giận trách mắng Khúc Phương vẫn đang ngồi dưới đất. Khúc Phương bị chồng đẩy một phát, ngã lăn ra đất đau không đứng dậy nổi, quần bị rách một miếng, cúc áo bung ra, đúng là đồ rẻ tiền chất lượng kém.

Khúc Phương hết lần này đến lần khác tìm cách cứu vãn tình cảm gia đình nhưng tình yêu của cô giờ như một vết thương nghiêm trọng. Hàng ngày nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của chồng đòi ly hôn giống như hàng ngày dùng giữa mài cho vết thương đó chảy thêm nhiều máu. Cứ như vậy vết thương tuy không làm chết người nhưng khiến tâm can đau đớn vô tận.

“ Tôi cố tình gây sự?”. Khúc Phương chỉ vào bọn họ. Không thèm nghe cô giải thích, không cần biết phải trái trắng đen, cứ thế đẩy cô ngã, đã thế còn lớn tiếng trách mắng. Quả đúng trời sinh một đôi. Nếu như lúc trước Khúc Phương còn hi vọng thì giờ đây tâm can cô dường như chết hẳn. Cô từng tin vào tình yêu đích thực, năm năm kết hôn chấp nhận làm người vợ hết mình vì gia đình, tất cả thành ra giúp chồng mình tìm được tình yêu đích thực.

“ Chu Thần, chúng ta ly hôn đi?”. Khúc Phương khó khăn vịn đất đứng dậy nói với chồng. Khi Khúc Phương nói lời này, ánh mắt người phụ nữ kia lóe lên sự vui sướng, ngược lại Chu Thần không mấy cao hứng. Anh ta không thích mọi chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát. Vốn tính toán hôm nay sẽ nói chuyện ly hôn với Khúc Phương. Như vậy anh ta sẽ là người chủ động, chứ không muốn Khúc Phương là người nói ra điều đó trước.

Kết hôn năm năm, Chu Thần thấy Khúc Phương là người không có chí tiến thủ, cuộc sống hay lệ thuộc vào chồng, chuyện lớn nhỏ đều do anh ta quyết định, tính tình lại nhu nhược. Chu Thần tạm hài lòng với cuộc sống vợ chồng như thế nhưng dần ông ra ngoài không tránh được việc gặp gỡ xã giao. Khi anh ta gặp Molly, vừa trẻ trung xinh đẹp lại nhiều tiền, chuyện gì đến đã đến. Dĩ nhiên để đi tới ngày hôm nay, anh ta

rất thông minh hành xử, khôn khéo trong việc gỡ thủ đoạn. Có như vậy anh ta mới yên ổn cùng Molly qua lại. Đồng thời vẫn khiến cho vợ toàn tâm toàn lực hầu hạ.

Đây đúng là hai loại cảm giác bất đồng, một lửa nóng, một bình thản. Với Chu Thần xem ra kiếm được một người vợ như Khúc Phương hoàn toàn không phải tội, đỡ lo lắng việc tranh giành cướp đoạt. Nếu không vì Molly có thai ngoài ý muốn, không vì công ty phải mở rộng hoạt động thì Chu Thần sẽ không đòi ly hôn. Anh ta vừa muốn có con, vừa muốn có quyền lực. Có Molly ủng hộ, sự nghiệp sẽ tiến thêm một bước. Molly cũng là người ứng cử Chu Thần lên chức tổng giám đốc, điều này Khúc Phương không thể giúp được. Suy tính thiệt hơn, cuối cùng Chu Thần chọn giải pháp ly hôn với Khúc Phương.

“ Cô muốn ly hôn?”. Chu Thần lớn tiếng hỏi lại lần nữa.

Khúc Phương không chần chừ gạt đầu. Dù sao đây cũng không phải lần đầu, mỗi ngày ly hôn một lần, giờ khắc này cô không muốn tranh giành, chỉ hi vọng đôi gian phu dâm phụ này sớm biến mất khỏi mắt mình.

“ Được thôi, hiện tại căn nhà mà tôi mua trước khi kết hôn, nếu bây giờ ly hôn, cô phải dọn ra ngoài ở rồi”. Chu Thần nói giọng rất bình tĩnh.

Molly kéo tay áo Chu Thần giọng khuyên nhủ: “ Thần Thần, anh đừng như vậy. Căn nhà cứ để cô ấy ở. Làm nhân viên tiếp thị, một tháng tiền lương làm sao đủ cho cô ấy thuê nhà?”.

Nhà, lại là nhà. Khúc Phương hận mình sao ngay từ đầu ngu xuẩn, anh ta coi mình như quan hệ một chút không có. Căn nhà là do một tay cô sửa sang, là nơi cô sống hàng ngày, còn chồng cô thì mãi vui với tình nhân ở nơi khác. Kết quả giờ muốn cô dọn ra bên ngoài. Cảm giác này thật đáng sợ. Ai cũng có một nơi quen thuộc để sống. Nếu phải rời khỏi nơi quen thuộc đó có khác gì trời sập.

“ Chu Thần, nhiều năm như vậy mà lương tâm của anh không nỡ nói được một lời xin lỗi với tôi? Còn cô nữa, tôi nhắn nhủ đến giờ phút này cũng vì tôi không có con, còn cô tưởng rằng mình có con là có tất cả sao?” Khúc Phương nói xong cười lớn.

Bàn tay vừa chống trên mặt đất bị xước chảy máu nhưng cô không quan tâm. Cô lấy từ trong túi ra tờ giấy kết quả kiểm tra sức khỏe, vứt cho đôi “ cầu nam nữ” trước mặt.

Mẹ nó chứ, tình yêu đích thực, vì con cái, muốn sống chung với nhau ư?

“ Mặc tiểu thư, cô yên tâm, mặc dù chồng tôi không thể sinh con nhưng mẹ chồng tôi lại rất thích trẻ con. Cho dù phải nuôi con người khác thì bà ấy cũng sẽ vui vẻ chấp nhận. Lúc ấy mẹ chồng tôi sẽ chiều cổ cô, yêu thương cô giống như yêu thương đứa bé, hãy cố gắng mà hưởng thụ”. Khúc Phương nói xong từng câu từng chữ liền bỏ đi không thèm quay đầu nhìn.

Trong vườn hoa chỉ còn lại đôi nam nữ với tình yêu đích thực.

8. Chương 8: Tiêu Tiền

Khúc Phương tỉnh giấc, mở mắt nhìn, dường như không tin cô lại nhắm mắt rồi mở mắt lần nữa, đồng hồ vẫn chỉ đúng con số: Ngày 22 tháng 12 năm 2012.

Hôm qua náo loạn một trận, tâm trạng Khúc Phương hôm nay hết sức phức tạp, khó chịu xen lẫn một chút thích thú. Nhất là khi nhìn thấy chồng mình và người phụ nữ kia thắm thiết không rời. Không hiểu sau câu nói của cô, kết quả bọn họ như thế nào? Tiếc rằng Khúc Phương không còn tâm trí để tưởng tượng, hôm nay cô sẽ lại bắt đầu mọi việc từ đầu.

Vốn tìm cách cứu vãn tình cảm của chồng nhưng sau sự việc hôm qua, trái tim cô trở nên băng giá. Nhìn chồng mình không chút lưu tình đẩy cô ngã lăn ra đất, vẻ mặt lo lắng nâng đỡ người phụ nữ kia, khoảnh khắc đó tâm hồn cô hoàn toàn chết lặng. Hai người từng yêu nhau như thế, sống với nhau đã được năm năm, không biết từ bao giờ họ trở thành hai người đồng sàng dị mộng?

Ngày xưa anh ta không phải người như vậy. Kỳ kinh của Khúc Phương là ngày nào anh ta nhớ rõ. Những ngày ấy, anh ta chăm sóc Khúc Phương hết sức chu đáo, thay cô mua đồ ăn về nấu nướng, còn dặn dò cô không được đụng vào nước lạnh. Khúc Phương là người phương Nam không thích ăn tỏi, Chu Thần là người phương Bắc rất thích món này, từ khi lấy nhau anh ta không bao giờ đụng đến nữa.

Những ngày đầu hai người đặt chân lên thành phố cực kỳ vất vả khó khăn. Họ thuê phòng sống chung, tiền chung, có thứ gì tốt đều nhường hết cho nhau. Nhiều năm như vậy, kết quả tình cảm chỉ là sự giả dối. Tiền không có có thể kiếm được. Công việc đã mất có thể tìm được. Nhưng tuổi thanh xuân đã mất thì không thể trở lại. Tốt nghiệp đại học đã hai mươi mấy tuổi, sự trẻ trung xinh đẹp đều dành hết cho người đàn ông kia.

Nếu như thời gian không dừng lại ở ngày này, Khúc Phương chắc chắn mình không những bị đòi ly hôn, còn có thể bị đuổi ra khỏi ngôi nhà chính tay mình sửa sang, mẹ chồng vốn không ưa con dâu sẽ vỗ tay ủng hộ nếu biết con trai muốn ly dị vợ. Có khi bà ta không thèm bắt xe về mà đuổi cô ra đường ngay tối hôm ấy.

Khúc Phương tâm trạng chán nản nhưng vẫn giữ ý định đến công ty thử xem, biết đâu lại không bị cho thôi việc. Nghĩ đến tên Vương quản lý, bộ mặt ra vẻ đạo mạo, thường ngày đối xử với cô rất tốt. Rồi cả ánh mắt giễu cợt hả hê của đám đồng nghiệp như đổ thêm dầu vào lửa làm cô chỉ muốn bỏ ý định đến đó.

Cuộc sống của Khúc Phương luôn tuân theo quy luật định sẵn giống như lên dây cót đồng hồ: hàng ngày đi làm về nấu cơm cho chồng, đến chủ nhật thì nghỉ ngơi. Nhưng giờ đây cuộc sống trở nên rối loạn. Không biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, thậm chí còn nghĩ cuộc sống của mình có ý nghĩa gì không.

Nhớ tới cuộc sống bao nhiêu năm toàn tâm toàn ý, cô bị người phụ nữ kia mỉa mai, thốt ra những lời chanh chua khó nghe, cười nhạo cô chỉ biết đến mỗi chồng. Đã 28 tuổi, bị các cô bé đồng nghiệp luôn mồm gọi chị Khúc, cô đúng là biểu tượng của một gái già.

Cô thất bại rồi, mấy năm qua cô thật sự thất bại. Cuộc sống của cô trọng tâm đều vì chồng. Hồi đám bạn học rủ nhau gặp mặt, cô hỏi ý kiến, thấy anh ta nhíu mày một cái, vậy là cô đành ở nhà. Cuộc sống xã giao vốn hạn hẹp, giờ càng trở nên khép chặt hơn. Vậy mà cô chưa bao giờ được chồng khen lấy một câu. Mẹ chồng chưa từng hài lòng về con dâu. Cô hận bản thân tại sao lại dẫn đến thế. Bởi yêu anh ta chân thành mà quyết định tiến tới hôn nhân, hầu hạ mẹ chồng không khác gì mẹ đẻ. Kết quả của sự lựa chọn đó là một sự sai lầm.

Khúc Phương đắm chìm trong dòng suy nghĩ không để ý đến tiếng chuông điện thoại đã gọi đi gọi lại ba lần. Là người đàn ông đó gọi đến. Giống như các buổi sáng khác, chuẩn bị nghe anh ta đưa ra kế hoạch ly hôn, trong điện thoại giả mù sa mưa nói lời đường mật. Nghĩ đến đó cô thấy ngán ngẩm.

Cô thực hiện ngay một việc, đó là đem chiếc điện thoại đập tan tành. Cô cần gì chiếc điện thoại rách này nữa. Trước đây cô không dám tiêu xài hoang phí chỉ vì người đàn ông đó. Bây giờ cô đang nghĩ đến chiếc thẻ tín dụng Chu Thần đưa cho. Trước kia cô không có thói quen sử dụng, anh ta đưa cho cô thật ra chỉ là hình thức, không ngờ đã đến lúc dùng đến. Nguyên nhân Chu Thần đưa thẻ tín dụng cho cô chẳng qua anh ta biết tính cô không phải loại người thích phung phí, làm vậy anh ta hiển nhiên được tiếng là hào phóng, ngoài ra không cần phải lo nghĩ chuyện tiền nong sinh hoạt, tất cả đều do Khúc Phương bỏ ra.

Buổi sáng Chu Thần gọi điện cho Khúc Phương nhưng cô không nghe máy. Mới đầu anh ta không để ý vì còn bận chút chuyện. Đến khi gọi lại lần nữa, anh ta không ngờ người vợ luôn ngoan ngoãn dịu dàng của mình vẫn không thèm nhận điện.

Một lát sau, điện thoại di động của Chu Thần nhận được tin nhắn. Đó là thông báo của ngân hàng về thẻ tín dụng. Gần đây tin lừa gạt kiểu này khá nhiều, Chu Thần chỉ liếc qua một cái rồi xóa luôn. Hiện tại anh ta không dùng thẻ nên chắc chắn đây là tin lừa mà thôi. Anh ta quên khuấy mất việc trước kia có đưa cho vợ vài chiếc thẻ, bởi Khúc Phương chưa bao giờ dùng tới nên anh ta cũng không để ý.

Lúc này Khúc Phương cầm thẻ tín dụng đi sắm sửa quần áo, trang sức và đồ trang điểm một cách không nương tay. Cô còn đi Spa bảo dưỡng cơ thể. Thậm chí cô nghe theo nhân viên ở đây tư vấn làm thẻ hội viên có giá trị một năm. Cho dù không biết cô còn có ngày mai hay không nhưng vẫn quyết định đăng ký cho dù giá tiền khá đắt cũng chấp nhận.

Chu Thần thử gọi lại cho vợ mấy lần nhưng vẫn không liên lạc được. Lại nhận được rất nhiều tin nhắn từ ngân hàng, lúc này anh ta mới linh cảm có chuyện không hay xảy ra. Mãi đến khi Khúc Phương mua chiếc Iphone đời mới nhất, lắp sim vào thì cô mới nhận được cuộc gọi.

“ Khúc Phương, cô điên à? Có phải cô sử dụng thẻ tín dụng không? Cô đang ở đâu, để tôi đến tìm cô”. Chu Thần tức giận rống to.

“ Ông xã, không phải anh đi công tác sao, hôm nay đã về rồi à?”. Khúc Phương hỏi giọng châm chọc, chính cô cũng không phát hiện ra bản thân mình đang có sự thay đổi. Khác hẳn với dáng điệu hiền lành trước kia, vẻ mặt và thanh âm lộ vẻ đanh đá.

Chu Thần bức tức, nhất thời không nhận ra sự thay đổi của vợ. Anh ta là loại đàn ông gia trưởng, mọi chuyện đều muốn tự mình nắm trong tay. Vốn yên tâm khi đưa mấy chiếc thẻ cho vợ, tưởng rằng cô sẽ không bao giờ sử dụng, không ngờ...

“ Tôi không về có được không, cô xem lại mình đã làm những gì đi. Hôm qua không phải mọi việc vẫn tốt đẹp sao? Mẹ tôi mới nói mấy câu mà cô cư xử như đứa trẻ lên một, chạy vội đi tiêu tiền bậy bạ. Cô đang ở đâu? Tôi sẽ đến gặp cô, đừng chạy loạn nữa”. Chu Thần cho rằng bố mẹ mình vốn khó hầu hạ, có thể cô bị kìm nén lâu ngày nên hôm nay không chịu được mới bộc phát.

Chu Thần hơi chột dạ, nghĩ tới việc sẽ ly hôn Khúc Phương, hấn không tài nào mở miệng. Nhiều năm qua, người phụ nữ này chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh ta. Chuyện này xảy ra làm anh ta thấy mất hứng. Dù sao cũng muốn ly dị rồi, đã thế còn bị cô tiêu mất rất nhiều tiền, gần mười vạn tệ chứ không ít. Còn may là căn nhà vẫn do anh ta đứng tên

Khi nghe vợ mình hẹn gặp ở nhà hàng bí tết, anh ta không nghĩ Khúc Phương lại thích cơm Tây. Thôi không sao, miễn là có chỗ yên tĩnh nói chuyện là được, quan trọng là làm cho cô dừng ngay việc cà thẻ. Suy nghĩ một lúc, cuối cùng anh ta đi đến ngân hàng thông báo đóng thẻ sau đó mới thản nhiên đến chỗ hẹn.

Khúc Phương lúc làm spa mặt xong quẹt thẻ thì phát hiện không sử dụng được nữa. May mà cô có chuẩn bị ít tiền mang theo, trả tiền rồi đến nhà hàng bí tết. Người đàn ông này quả nhiên là loại người hết sức hẹp hòi. Khúc Phương không tưởng tượng nổi đó chính là người đàn ông cô đã yêu bấy lâu nay.

Khi Khúc Phương đứng trước mặt Chu Thần, anh ta sửng sốt thật lâu, không thể nhận ra vợ mình. So với ngày thường cô xinh đẹp hơn nhiều, dáng vóc cũng rất ngon, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, thoát nhìn trông như minh tinh khiến anh ta sửng sốt cũng phải. Nhưng ngay lập tức anh ta nhớ đến sự thay đổi này là kết quả của việc cô dùng thẻ tín dụng để mua sắm. Anh ta ngồi đó sắc mặt rất khó coi, chờ cô nói lời xin lỗi.

Giống như những lần trước, gương mặt của Chu Thần Khúc Phương đã nhìn quen. Cô vờ như không để ý thấy dáng vẻ đang bức tức của anh ta, điềm tĩnh hỏi: “ Ông xã, anh đưa em thẻ tín dụng nhưng không hiểu sao lại không dùng được. Lạ quá. Không phải anh từng nói đó là tiền của anh, thích tiêu bao nhiêu thì tiêu. Anh tới để trả tiền cho em sao?”.

Chu Thần nghe Khúc Phương nói thể mới nhớ ra mình từng đưa cho vợ mấy cái thẻ tín dụng, làm vậy để chứng tỏ sự hào phóng chứ anh ta đoán chắc cô sẽ không dám dùng. Chu Thần không một chút ý tốt, bức bội mắng Khúc Phương: “ Tại sao cô lại biến mình thành loại phụ nữ ham tiền như vậy? Cô xem lại trang phục của mình hôm nay có ra kiểu gì không? Cô chẳng khác gì loại nhà giàu mới phát. Tôi nhớ cô trước kia không như thế này, cô thay đổi thật rồi”.

Ba chữ cuối anh ta thốt ra, nếu là trước kia, Khúc Phương nhất định sẽ thấy áy náy vô cùng, cảm giác mình thật sự thô tục, từ miệng chồng, cô đúng là người xấu xa. Nhưng bây giờ cô chỉ thấy nhàn nhạt, cảm xúc nước chanh lên uống một ngụm, mặt không chút biểu tình.

“ Rốt cục anh gấp gấp tìm em có việc gì không?”. Khúc Phương thông thả uống xong cốc nước, quả là nhà hàng nổi tiếng, cái ghế mềm mại chỉ muốn ngồi mãi. Chu Thần thấy điệu bộ của vợ, lời muốn nói bỗng không thốt ra được.

Đúng lúc này, điện thoại Khúc Phương vang lên, là mẹ chồng gọi tới. Không cần nói cũng đoán được bà ta gọi có việc gì. Mỗi ngày mẹ con bọn họ một đen một trắng, khi mẹ chồng mắng nhiếc cô, anh ta đều ôn

nhu nói cô đừng suy nghĩ nhiều. Cô nhận ra mình đã quen sống kiểu đó nhiều năm nay, một thói quen thật đáng sợ.

Khúc Phương nhận điện thoại, đầu bên kia, mẹ chồng vừa mở miệng liền mắng luôn: “ Khúc Phương, tại sao tôi gọi điện cô lại không nghe. Mà cô mua đồ ăn gì cho chúng tôi vậy? Cứng như vậy, muốn hại chết tôi sao? Viên Viên nói rất đúng, cô đúng là không ra gì, lấy cô về làm dâu, họ Chu nhà tôi tám đời không có phúc. Thần Thần về chưa, tôi muốn nói chuyện”.

Chu Thần sắc mặt đang không tốt, nghe mẹ nói vậy mặt mũi càng tỏ ra mất kiên nhẫn. Anh ta không nghĩ rằng hóa ra ngày thường mẹ mình lại đối xử với Khúc Phương như vậy. Điện thoại mở chế độ loa ngoài khiến người xung quanh có thể nghe được làm anh ta không được tự nhiên. Khúc Phương không nói gì, điện thoại vẫn để trên bàn, Chu Thần hơi lúng túng cầm lên, hai mẹ con hàn huyên một lúc lâu mới cúp máy. Chu Thần để di động đặt xuống. Lúc này mới để ý vợ mình đã đổi điện thoại, là loại đắt nhất trên thị trường. Molly cũng dùng loại này, lúc này Chu Thần cảm nghe là theo thói quen, chưa kịp phản ứng gì.

“ Cô mới mua cái này à? Đây là loại mà cô có thể sử dụng sao?”. Vừa rồi anh ta còn có chút áy náy, nhìn thấy chiếc điện thoại lại nhớ tới việc bị cô tiêu tiền trong thẻ, mặt anh ta lại lộ vẻ khó chịu. Anh ta luôn nhớ kỹ việc làm không tốt của người khác mà quên mất cái sai của mình, giọng nói vẫn rất hùng hồn.

“ Đúng vậy, điện thoại kia dùng đã dùng sáu năm nay, hỏng rồi”. Khúc Phương cảm giác mình giống như một món hàng, thích thì mua, không thích thì vất, nên anh ta cố gắng nghĩ ra những điều không tốt để mắng cô.

“ Khúc Phương, cô thay đổi rồi, trước kia cô không như thế khiến tôi thấy sợ. Chúng ta thật sự không hợp nhau, vì vậy ly hôn đi”.

Khúc Phương cười, thật không khác gì một màn kịch, mỗi ngày nhìn anh ta biểu diễn một lần thấy khá thú vị, chỉ mỗi tội nội dung vẫn không có gì hay ho.

.....

Hiện tại mỗi ngày tỉnh lại, Khúc Phương đều nghĩ cách nên tiêu tiền như thế nào. Dù sao chồng cũng muốn ly hôn, thay vì phải nhìn thấy bộ mặt ôn nhu, Khúc Phương thích nhìn anh ta lúc tức giận hơn, ít nhất không cảm thấy bị lừa dối.

Cô bắt đầu thay đổi như một số người giàu mới lên. Nghe nói trên thương trường bây giờ gặp không ít kiểu bán hàng lừa đảo, cô không sợ mua phải hàng lởm mang về, lúc phát hiện ra thì hối hận. Vì dù sao, ngày mai một lần nữa hết thấy lại bắt đầu.

Cô không phải người sành điệu trong việc mua sắm, đồ mua về tuy nhiều nhưng có những cái mặc lên người trông không ra sao, cô vẫn cảm thấy thích và thoải mái. Mấy ngày qua, thời gian của cô chủ yếu dùng vào việc mua sắm. Khúc Phương có gốc thì cũng có chút tiến triển. Ví dụ như hôm trước, bị nhân viên bán hàng nói dối lừa phỉnh, mua hàng xong về thử mới biết là không đẹp, đổi đến lần thứ hai thì cô nhận ra đó không phải là thứ thích hợp với mình. Khúc Phương nhớ tới blog của người phụ nữ kia, toàn bộ đều là hàng hiệu. Ngày đó, Khúc Phương đến biệt thự của cô ta với cảm giác tự ti, mặc dù tâm trạng được che đậy kỹ nhưng khi thấy người phụ nữ đó ngồi dựa lưng trên ghế trong vườn hoa, dáng dấp xinh đẹp, từ trang sức, kiểu tóc đến y phục thì cô không thể không thừa nhận đó là một vẻ đẹp khiến người khác thấy cao nhã.

Cô không thể mua nổi biệt thự, cuộc sống của cô chỉ lặp đi lặp lại trong một ngày, tại sao cô không cố gắng biến ngày này thành một ngày trở nên tốt đẹp hơn?

Cho nên Khúc Phương bắt đầu học tập mua đồ hiệu. Mới đầu đi vào những cửa hàng bán đồ quần áo hàng hiệu cô không quen. Lần trước đến nơi bán đồ Hermes chẳng qua vì muốn tìm thông tin về người phụ nữ kia, đối với Khúc Phương mà nói rất giống với Lưu mỗ mỗ và đại quan viên (1).

Lúc đầu không quen nhưng nếu ngày nào cũng đi mua sắm thì sẽ luyện được tính cách vô cùng phóng khoáng. Nghe nhân viên hướng dẫn giới thiệu sản phẩm đến học thuộc như lòng bàn tay, Khúc Phương đã có thể dễ dàng phân biệt loại nào đắt tiền nhất, loại nào màu sắc mới được thịnh hành. Ngày nào cũng đến, ngày nào cũng nghe nhân viên tua đi tua lại như thế, không muốn nhớ xem ra cũng khó.

Cho đến khi Khúc Phương hiểu rõ về các loại đồ hiệu thì thể tín dụng của chồng vừa vụn hết tiền, hơn nữa cô cũng đã quẹt của anh ta hết mười mấy vạn tệ. Anh ta chắc sẽ như cũ cực kỳ tức giận, kiên quyết ly hôn. Còn cô đang có ý định cầm nhà lấy tiền tiêu

Kể ra mà nói, muốn cầm nhà không dễ chút nào vì thủ tục rất phiền toái. Cô vẫn ngày ngày đi mua sắm, vào thẩm mỹ viện tốt nhất để làm đẹp, nói chuyện phiếm với các tiểu thư hay quý bà nhà giàu. Qua đó cô biết được khá nhiều thứ có thể đem đi cầm cố. Khúc Phương cao hứng không lo lắng đến việc mai không có chỗ ở, dù sao đối với cô không thể có ngày mai.

Có tiền, Khúc Phương thấy cần lập ra kế hoạch cụ thể để tiêu hết hơn một trăm vạn tệ. Nếu chồng cô biết điều này, chắc chắn anh ta sẽ rất “vui vẻ”.....

(dài quá)

9. Chương 9: Nỗi Giận

Một tháng lương chỉ có 4000 tệ. Muốn một ngày tiêu hết mười vạn quả không dễ nhưng cũng không phải khó. Còn muốn tiêu hết một trăm vạn trong một ngày thì càng đơn giản. Dù sao cô chỉ có thời gian là một ngày. Mang số tiền đó ra mua xe, mua đồ trang sức quý có khi không đủ. Đối với cô điều ấy thật vô nghĩa. Cô không biết lái xe, trang sức đeo trên người một ngày cũng chẳng thích. Cô ước những thứ đó được người yêu thương mình nguyện ý đem tặng. Có thể nói để tiêu tiền đúng cách cần phải học hỏi. Sau khi gặp những chuyện không hay, cô đã học được rất nhiều điều.

Khúc Phương học được cách phân biệt đá quý với pha lê, mua quần áo không những đắt tiền mà còn hợp mốt, thân hình trở nên thon gọn, da trắng nõn nà. Trước kia cô chỉ thích mặc trang phục rộng thùng thình lộ vẻ mập mạp, với trang phục hợp thời trang giờ cô có thể khoe được mọi đường cong cơ thể một cách quyến rũ. Cả người phối hợp toàn đồ hiệu, trông thật đẹp mắt.

Ngay từ đầu, Khúc Phương đã mong ngóng được nhìn thấy vẻ mặt và dáng điệu giận dữ của Chu Thần chuyển sang ngạc nhiên thế nào khi gặp cô.

Đúng vậy, Chu Thần cơ hồ không thể nhận ra người phụ nữ trước mắt là vợ mình. Một sự thay đổi quá lớn. Nếu gặp trên đường sẽ tưởng là mỹ nữ. Bỗng chốc anh ta quên mất việc mình tới đây để đòi ly hôn với cô.

Cuối cùng, có một ngày Khúc Phương đã có thể đem toàn bộ tiền bạc, tài sản của chồng để mua sắm. Vẫn như trước đây, cô cười tít mắt khi nhìn thấy chồng. Đôi khi phụ nữ có quan điểm: yêu thật nhiều mà hận cũng thật sâu. Cô đang chờ đợi giây phút anh ta chủ động nói lời ly hôn.

“ Khúc Phương, sao lại thành ra thế này? ” Chu Thần khi đứng trước mặt một cô gái đẹp mãi mới nhận ra đó chính là vợ mình. Người vợ hiền lành anh ta biết trước kia vốn là người phụ nữ tiết kiệm, hiếm khi mua sắm cho bản thân, dung mạo ngày đó cũng không đến nỗi. Không thể ngờ, khi mặc trang phục đẹp lại có thể xinh xắn đến vậy khiến anh ta nhận thức không ra. Anh ta đi công tác mấy ngày, cô ở nhà bận rộn chăm sóc mẹ và em chồng, còn anh ta mãi vui bên Molly. Khi trở về, cứ ngỡ cô trở nên tiêu tụy, mặt mũi mệt mỏi buông lời trách móc nhà chồng đã hành hạ cô. Hoặc vì tốt tính cô sẽ không than vãn gì, chỉ kể lể vài chuyện lặt vặt ở công ty. Tất cả không ngờ lại thành ra như vậy. Thực tế Chu Thần rất muốn nói sự thật, chỉ sợ cô bình thường hiền lành nếu nghe thấy người chồng hàng ngày vẫn đầu ấp tay gối với mình nói lời ly hôn chắc cô sẽ phát điên.

Khúc Phương hôm nay mặc chiếc váy liền màu xanh không họa tiết nhưng vẫn làm nổi bật ôm tròn dáng người mềm mại. Hơn nữa chiếc váy ngắn kết hợp cùng giày cao gót làm lộ đôi chân dài thon thả một cách vừa phải kín đáo. Chiếc cổ trắng đeo sợi dây chuyền làm bằng trân châu nhìn rất có khí chất. Trên ngón trỏ đeo chiếc nhẫn đính viên ngọc hình trứng ngỗng to. Khuôn mặt cô trang điểm nhẹ nhàng, nhìn lướt qua tưởng như không son phấn, trán lộ ra trắng trẻo, môi mềm mại thoa chút son đỏ. Giờ đây không còn thấy bóng dáng của cô ngày xưa.

Chu Thần vốn không để ý kỹ đến phụ nữ. Nhưng ở bên Molly đã lâu nên hiểu qua chút ít. Phụ nữ khi mặc quần áo thường chú trọng phối hợp với đồ trang sức, giày hoặc túi. Khúc Phương trước không hiểu

điều này, khi ra ngoài đường cô chỉ có một chiếc túi duy nhất , bất kể mặc váy hay quần cũng chỉ có một vài đôi giày, nói gì đến việc đeo trang sức trên người.

Chu Thần nhìn chiếc nhẫn trứng ngỗng trên tay Khúc Phương nhớ tới trước kia mới lấy nhau, anh ta mua cho cô chiếc nhẫn bạc, đi đâu cô cũng thích đeo nó, còn anh ta xấu hổ ngại ngùng không dám mang.

Phát hiện vợ mình bỗng trở nên xinh đẹp khiến anh ta không nhận ra, trông cô giống như mỹ nữ, so với Molly có phần đẹp mắt hơn. Molly được coi là đẹp nhưng vẻ đẹp của Molly không thể bằng Khúc Phương.

Trong nháy mắt, thiếu chút nữa Chu Thần quên bằng mất việc mình hẹn vợ ra ngoài vì chuyện gì. Lần đầu tiên Chu Thần đứng lên kéo giúp Khúc Phương chiếc ghế. Ngày thường việc này đều do cô tự làm. Chẳng qua thấy Khúc Phương hôm nay xinh xắn, anh ta mới tỏ ra ga lăng một chút.

Chu Thần thâm tình nhìn Khúc Phương, chuyện ly hôn anh ta không đề cập tới. Khúc Phương tự nhiên như không biết gì, ăn uống không thấy ngon nên ăn qua loa ít đồ tráng miệng. Động tác ăn uống của cô cực kỳ ưu nhã, trong mắt Chu Thần nhìn càng trở nên đẹp dễ.

“ Vợ à, hôm nay em rất xinh”. Chu Thần thật lòng khen ngợi.

“ Ý của anh trước đây em không xinh phải không?”. Khúc Phương cầm cốc nước chanh trước mặt nhấp một ngụm nhỏ.

Nếu là trước kia, khi anh ta khen, cô chỉ biết xấu hổ cúi đầu cười. Dĩ nhiên là trước khi kết hôn bởi sau khi lấy nhau ít khi cô được chồng khen ngợi. Đối với anh ta, mọi chuyện đều là đương nhiên, làm tốt thì chẳng có gì phải khen, còn nếu làm không tốt nhất định sẽ bị quở trách.

Hôm nay nghe cô phản ứng, Chu Thần không nói lại lời nào. Như bình thường anh ta sẽ mắng: “ Cô đừng gây sự nữa có được không?”. Đàn ông đúng là loại động vật bậc cao.

“ Cũng xinh đẹp nhưng hôm nay đẹp hơn. Đúng rồi mấy ngày qua mẹ và em gái anh gây nhiều phiền toái cho em, em vất vả rồi”. Chu Thần nói giọng hết sức chân thành.

“ Đúng là rất cực khổ. Em làm cái gì mẹ anh cũng thấy bất mãn. Em gái anh thì cái gì cũng muốn. Anh biết điều đó nên cố tình nói đi công tác để trốn tránh phải không?” Khúc Phương không giống trước kia ngoan ngoãn không dám nói phiền toái hay cực khổ, ngược lại hôm nay dám lớn tiếng phản bác chồng. Chu Thần nghe câu đó thấy hơi bối rối vì bị nói trúng tim đen. Gia đình Molly có thể lực, công việc của anh ta cần được trợ giúp rất nhiều. Anh ta vốn thềm thường vị trí tổng giám đốc đã lâu. Với hoàn cảnh của mình, để với tới vị trí đó giống như mơ giữa ban ngày. Nếu có Molly ủng hộ, leo lên chức này dễ như trở bàn tay, tương lai đem lại cho anh ta mọi quyền hành. Cái nào nặng, cái nào nhẹ, Chu Thần nhanh chóng nhận ra.

Anh ta định chia tay Khúc Phương một cách nhẹ nhàng. Khúc Phương tính cách mềm yếu, ở thành phố không có người quen, nếu ly hôn sẽ không có cuộc sống tử tế. Nếu cô đồng ý chia tay, nhất định anh ta sẽ không cư xử bạc đãi. Nháy mắt, Chu Thần đưa ra quyết định cuối cùng. Kể ra chia tay như vậy cũng đáng tiếc, một mặt anh ta muốn ly hôn, một mặt muốn Khúc Phương ở bên cạnh tiếp tục làm người phụ nữ của mình.

Chu Thần không nghĩ được Khúc Phương từ một người vợ biến thành người bị phụ tình thì như thế nào. Anh ta thấy mình đã hết sức chăm sóc cho cô, cho cô sự lựa chọn tốt nhất rồi.

“ Khúc Phương, tôi thật sự xin lỗi. Mấy ngày qua tôi gặp chuyện. Có lần tôi cùng đồng nghiệp đi tiếp đối tác. Chúng tôi uống rượu say, không cẩn thận tưởng nhầm là em, sau đó cô ấy mang thai, ép tôi phải ly hôn, nếu không sẽ khiến tôi thân bại danh liệt. Khúc Phương em cứ yên tâm, cho dù ly hôn rồi tôi vẫn quan tâm đến em. Em có thể ở lại ngôi nhà đó. Thật ra tôi vẫn còn yêu em”. Chu Thần vẻ mặt thống khổ, nói hết sức chân thành.

Nếu như Khúc Phương lần đầu tiên nghe điều này sẽ nghi ngờ đau khổ và tin tưởng anh ta vẫn rất yêu cô. Đi công tác rồi tưởng người khác là cô, phạm sai lầm rồi lấy lý do trốn tội. Một câu “ Tôi còn yêu em” tưởng có thể vớt vớt hết tội lỗi. Với cô đó là sự hèn yếu, nghĩ đến đó cô thật sự muốn chia tay.

Nhưng đây không phải lần đầu. Anh ta đã nói ly hôn không biết bao nhiêu lần và đưa ra đủ mọi lý do. Tâm can Khúc Phương rỉ máu. Cô tình nguyện không muốn biết chân tướng sự việc. Sự luân hồi này có ý

nghĩa gì? Chẳng lẽ chỉ là hàng ngày nhìn chồng mình liên tục diễn trò? Nếu đã muốn diễn, vậy cô sẽ diễn cho anh ta xem.

“ Có đúng anh vì người phụ nữ kia mà ly hôn với em? Anh không thể từ bỏ?” Khúc Phương cố gắng tìm cách biểu cảm nhìn anh ta. Chẳng qua cô không phải là diễn viên giỏi. Nhìn bộ dạng anh ta, cô khó nén nổi tức giận.

Chu Thần thấy có gì đó không đúng, cô tức giận là chuyện bình thường, hơn nữa hôm nay cô rất xinh, cho dù tức giận khuôn mặt vẫn rất cuốn hút làm người khác chỉ muốn ôm vào lòng. Anh ta trầm trọng gật đầu, lát sau ngẩng mặt lên, hai mắt ửng đỏ: “ Khúc Phương, tôi vẫn yêu em, trong lòng tôi chỉ có em. Em hãy thông cảm cho tôi. Vạn bất đắc dĩ tôi mới làm vậy. Em yên tâm, tiền vay mua nhà tôi sẽ tiếp tục trả, tôi sẽ thường xuyên quay lại”.

“ Nhưng ông xã, người đàn bà kia nhất định đã lừa gạt anh. Chúng ta kết hôn năm năm vẫn không có con, tại sao cô ta lại mang thai được”. Khúc Phương nói chắc chắn, căn bản cô đã biết rõ chân tướng sự việc.

Chu Thần nghe vợ nói vậy trong bụng nghĩ sao thể được. Nếu như anh ta chỉ quan hệ với Molly một lần mà mang thai thì có thể là giả dối. Nhưng hai người đã qua lại với nhau ba năm nay, chắc chắn đứa bé là con anh ta. Khúc Phương vì không thể có con nên sinh ra ghen tị. Dĩ nhiên điều này không thể nói ra, Chu Thần hôm nay thấy cô rất có mị lực, nên tiếp tục buông lời dụ dỗ: “ Khúc Phương, xin lỗi em. Đàn ông khi làm sai phải biết tự mình gánh chịu trách nhiệm”.

“ Không phải anh muốn chăm sóc em cả đời sao?” Khúc Phương không nghe Chu Thần nói, cúi đầu chốc lát rồi chậm rãi ngẩng lên nhìn anh ta, hai mắt ngập nước. Cô rất muốn hỏi câu này, đàn ông làm sai phải chịu trách nhiệm, vậy khi anh ta làm sai với cô, sao không dám can đảm nhận lỗi.

Chu Thần có chút đau lòng, hận mình không thể kéo cô vào ngực nói lời có cánh: “ Khúc Phương, em thật tốt. Trong mắt tôi, em là người tốt nhất. Nhưng mà...”.

“ Mẹ anh lúc trước nói em trông già quá, không xứng với con trai bà nên em có dùng tiền của anh đi mua sắm, hi vọng là anh thích, không ngờ anh lại muốn ly hôn”. Nói xong, nước mắt Khúc Phương muốn trào ra, cô không đành lòng nghe chồng mình lấy cớ, tâm trạng đau đớn.

“ Khúc Phương, tôi xin lỗi. Nếu em thích tiền, tôi sẽ cho, bao nhiêu cũng được”. Chu Thần thấy mình đưa ra quyết định rất hoàn hảo, vừa có thể nhận được sự ủng hộ của Molly, vừa có thể tiếp tục với người phụ nữ trước mặt.

“ Có thật là không sao không? Chẳng là em dùng thẻ của anh, còn nhà em cũng mang đi cầm rồi”. Khúc Phương thu hồi nước mắt, chăm chú hỏi.

“ Không sao, phụ nữ mua sắm là chuyện bình thường”. Chu Thần cũng ngược mắt nhìn cô, hôm nay sao cô lại đẹp đến thế.

“ Cái gì, nhà cô cũng đem đi cầm sao?”. Chu Thần mới đầu theo lời Khúc Phương mà nói, mãi sau mới giật mình phản ứng. Một trăm vạn tệ rất quan trọng, trong phút chốc anh ta nhảy dựng lên. Khúc Phương thông thả lấy giấy tờ trong túi đưa cho Chu Thần xem.

Chu Thần mở to mắt nhìn Khúc Phương. Trên giấy ghi thời điểm ngày 22 tháng 12, chi chút số tiền. Càng xem càng kích động, hai tay anh ta bắt giắc nắm chặt lại.

Giờ khắc này anh ta vô cùng tức giận. Mới vừa tính toán xong, phút chốc nhà cửa không còn, thẻ tín dụng bị mất mười mấy vạn. Chu Thần không còn tâm trí để ý đến phong độ, tức giận hướng về phía Khúc Phương quát to: “ Cô điên à, một ngày sao có thể tiêu hết nhiều tiền như vậy?”.

Khúc Phương chân thành, vô tội trả lời: “ Ông xã, không phải một ngày mà em đã phải tập luyện rất nhiều ngày mới có thể tiêu xài hết đó”.

10. Chương 10: Tươi Đẹp

Nghe Khúc Phương nói, Chu Thần giận tím mặt. Mới đầu tưởng cô đùa, nhưng trên tờ giấy ghi chép rõ ràng các khoản chi tiêu. Không lẽ cô biết trước anh ta có ý định ly hôn? Không thể nào. Tính cách Khúc Phương anh ta hiểu rõ, nếu biết sớm cô sẽ không giấu diếm đến tận bây giờ.

“ Ông xã, xin lỗi. Mặc dù anh nói yêu tôi nhưng chúng ta không thể tiếp tục. Tôi thích trẻ con nhưng kết hôn năm năm vẫn không thể sinh được. Tôi vốn nghĩ là do tôi. Nhưng hôm trước đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói anh mới là người không có khả năng...”. Khúc Phương không thêm quan tâm về tức giận của Chu Thần, quyết định nói ra sự thật.

“ Cô nói gì?”. Chu Thần không kịp phản ứng cầm tờ giấy ghi kết quả kiểm tra từ tay Khúc Phương.

Nhìn Chu Thần sững sờ, tay run run mở giấy giống như cô lúc mở tờ thỏa thuận ly hôn ra xem. Khúc Phương nói: “ Ông xã, anh là người tốt, người khác không mang thai con anh. Nhưng anh lại nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, quả là vĩ đại. Vì vậy, tôi muốn tác thành cho hai người, đồng ý ly hôn”.

Vừa rồi Chu Thần cầm bản thông tin ngân hàng vô cùng bực tức nhưng không làm mất đi lý trí, dù sao anh ta còn có Molly. Với gia thế của cô ta, chỉ cần ngồi lên chức Tổng giám đốc thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng. Đến khi Khúc Phương đưa giấy kiểm tra sức khỏe, lý trí anh ta mới hoàn toàn sụp đổ, khuôn mặt dường như không tưởng tượng nổi. Molly sẽ không phản bội anh ta, không thể.

Anh ta luôn tự tin mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, cuộc sống và sự nghiệp xuôi chèo mát mái. Đến bây giờ khi muốn ly hôn, anh ta mới cảm thấy mình bị yếu thế. Nước chảy chỗ trũng, người thường chọn chỗ cao để đi, lựa chọn của anh ta tưởng là con đường tốt nhất rồi.

Hôm nay, anh ta không nghĩ lại bị Molly phản bội. Vợ mình chỉ qua một đêm trở nên xinh đẹp đến nỗi không thể nhận ra, đã thế còn đem tiền của anh ta ra tiêu hết, sau đó đồng ý ly hôn.

Dường như mọi việc đang dần tuột khỏi tay. Anh ta bối rối, sợ hãi, cảm giác không còn gì, ngẩng đầu nhìn Khúc Phương muốn cười nhưng không dám, giờ đây họ chỉ là hai kẻ xa lạ. Không giống lúc trước tự nhiên nói ly hôn, tự nhiên đòi chia tay.

Lúc này, một chiếc BMW màu xanh đỗ xịch trước cửa, hai tiếng còi vang lên. Khúc Phương biết đó là người phụ nữ kia đến đón anh ta. Cuộc sống hôn nhân khô khan của cô giờ phút này chính thức chấm dứt.

Chu Thần không để ý đến phong độ, chỉ Khúc Phương mắng một câu: “ Cô chờ đấy, tôi sẽ tìm cô tính sổ”. Sau đó vội vàng bỏ đi. Vừa ra khỏi cửa bước lên chiếc BMW, hai người xảy ra cãi cọ. Người phụ nữ đó muốn lái xe, Chu Thần không cho, cả hai xông vào đánh nhau khiến không ít người hiếu kỳ đứng xem.

Khúc Phương vẫn ngồi trong nhà hàng bất tỉnh, sau tấm kính thủy tinh lớn, cô có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, người đàn ông kia bộ mặt cau có đẩy người phụ nữ mang thai giống như lúc anh ta đẩy cô vậy. Người phụ nữ ngã lăn, trên đất nhanh chóng xuất hiện vết máu, hiện trường hỗn loạn hẳn lên.

Khúc Phương không nhìn nữa, đứng dậy bỏ đi, rời khỏi nơi nhốn nháo. Trả thù ư, trong khoảnh khắc tâm can cô nhiệt huyết sôi trào. Chỉ là hứng khởi sao? Khúc Phương rời xa đám người, tìm đập nhanh giờ mới bình phục lại. Cô không thấy sướng khoái, thậm chí sau khi trả thù xong vẫn thấy có điều gì đó bức bối trong lòng. Cô đã sống như vậy ngày này qua ngày khác, toàn bộ tâm trí dành cho người đàn ông kia. Cuộc sống như bây giờ có gì khác cuộc sống của năm năm trước? Ngày ngày đi dạo phố mua đồ hay đi spa. Cuộc sống cứ thế trôi qua không có điểm dừng, Khúc Phương bắt đầu ngán ngẫm. Cô đã nghĩ ra các biện pháp để chọc giận chồng, từ đáy lòng cô không hề muốn làm như vậy, dù sao thâm tâm cô vẫn còn chút quan tâm.

Cuối cùng, thêm một lần nữa cô bị thất vọng. Chồng cô vẫn muốn ly hôn, biến cô thành kẻ bị phụ tình, khiến anh ta cảm thấy cô một chút tính cách cũng không có, chẳng khác gì món đồ chơi, thích thì dùng, không thích thì ném đi.

Sau lần đánh Vương quản lý, Khúc Phương không đến công ty nữa. Cô không biết ngày mai sẽ thế nào, có bỏ đấy ra đi cũng chẳng sao. Nếu cuộc đời con người chỉ có một ngày, cô cần gì phải ủy khuất.

Trong đầu cô giờ là hình ảnh của người phụ nữ thân thể dính đầy máu, nhiều đến nỗi có thể khiến cô ta chết đuối trong đó. Khúc Phương tính tình ôn hòa, chưa mắng chửi ai bao giờ. Vậy mà hôm nay cô giận

tiếp hại chết một mạng người. Tại sao cô lại biến thành con người như vậy? Cô có khác gì loại người như họ?

Cô lang thang trên đường, không dám về nhà.

Đi tới một quán rượu, do dự một lúc, cô quyết định đi vào. Một phụ nữ với trang phục nhã nhặn không thích hợp đến đây. Nhưng cô đã quá mệt mỏi, không muốn tiếp tục, có lẽ uống rượu say sẽ làm mình quên đi mọi chuyện?

Mặc dù hiện tại Khúc Phương khoác trên mình bộ trang phục quý phái nhưng tính cách không có gì thay đổi, bản chất bên trong vẫn là nhất gan và xấu hổ. Khi vừa bước chân vào quán, cô chỉ muốn bước ra ngay.

Trước đây, Khúc Phương chưa bao giờ đến những nơi như thế này. Thế giới của cô lúc nào cũng sạch sẽ và quang minh chính đại, không chút đen tối. Khúc Phương hơi khấn trương, đến khi vào trong, cô mặc kệ để tâm trạng buông lỏng. Trong ánh đèn mập mờ không nhìn rõ xung quanh, cô không quan tâm ai đó nhìn mình ra sao.

Cô tìm chỗ ngồi xuống, gọi một ly rượu rồi uống, nhất thời cảm giác tay chân nóng ran. Kể ra thật buồn cười, một phụ nữ như cô lại bắt chước đám nữ sinh đến đây giết thời gian sao? Vận mệnh con người ai biết sẽ thế nào. Ngày hôm nay không thể biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì. Khúc Phương uống một chén, không khó uống như cô nghĩ, mùi vị cũng được. Một chén, một chén nữa, Khúc Phương uống rượu như uống nước, thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.

Cuối cùng không biết cô đã về nhà bằng cách nào. Lúc tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường, đồng hồ báo thức đúng 6 giờ vang lên.

Khúc Phương lại bắt đầu cuộc sống mới. Hôm trước việc đầu tiên cô làm là đập tan tành chiếc điện thoại khiến mọi người không thể liên lạc. Sau đó cô đi Spa. Ở đó nhân viên phục vụ giúp cô lựa chọn bọt tắm, xoa bóp toàn thân. Đối với cô tất nhiên trở thành khách quen, với người khác thì cô mãi mãi chỉ là khách lần đầu tiên tới đây. Đã thế vị khách này lại tỏ ra rất chuyện nghiệp, cái gì cũng biết, quen cả đường ra lối vào khiến đám nhân viên không dám khinh xuất, tưởng cô từ một câu lạc bộ xa hoa nào đó tới đây. Thêm nữa việc thường xuyên đến giúp cô có nhiều cơ hội nói chuyện phiếm với những người khác.

Khúc Phương ngày nào cũng tới, gặp gỡ người này người kia chào hỏi mấy câu. Nhưng đến ngày hôm sau họ lại không biết cô là ai. Đột ngột thấy cô chào hỏi, mọi người đều ngỡ cô có ý đồ đen tối. Mới hôm nay nói chuyện cởi mở thân tình với nhau vậy mà đến mai không còn nhận ra cô là ai. Dù sao Khúc Phương cũng dần dần tích lũy một thói quen đó là tìm hiểu đối phương thích gì, từ đó mà nói chuyện ngày càng hay hơn.

Ví dụ như bà Vương thích đánh bài, bà Lý thích sưu tầm mắt kính, bà Vương ở nhà hay ăn chay và thích các loại đồ chay...Khúc Phương mỗi ngày làm đẹp một kiểu khác nhau, cũng như những phụ nữ khác ở đây có điểm giống nhau. Họ là những người có của hoặc có chồng làm ra nhiều tiền, là những bà chủ giàu có, có cả những phụ nữ tài giỏi gây dựng sự nghiệp thành công, tuy nhiên số người này không phải nhiều.

Khúc Phương hầu hết sử dụng thời gian vào việc đi spa, đi mua sắm. Đôi khi cô còn đi cùng với các quý bà ở viện thẩm mỹ. Ở hiệu Spa, cô nói chuyện hợp nhất với bà Vương, tuy ít tuổi hơn khá nhiều nhưng Khúc Phương vẫn gọi là chị. Bà Vương thích ăn chay, nên sau khi làm đẹp hay rủ Khúc Phương đi ăn, đi dạo phố. Bà Vương rất thích gu thẩm mỹ của Khúc Phương và họ tỏ ra hợp ý nhau. Khúc Phương không những thích đồ chay mà ngay cả khẩu vị cũng khá giống bà Vương.

Hôm nay Khúc Phương cùng bà Vương đi sắm đồ. Thấy bà Vương chọn nửa ngày mới được bộ quần áo vừa ý, cô liền nhớ kỹ để đến ngày hôm sau đưa bộ đồ đó cho bà Vương khiến bà vô cùng thích thú.

Lúc ăn chay cũng vậy. Bà Vương gọi món đều là những món cô thích. Hôm sau, bà Vương để Khúc Phương chọn thực đơn, lại đều là những món hợp ý bà. Trong lúc cao hứng, bà khen một câu: “ Nếu con tôi lấy được một người vợ như cô thì hay quá”. Khúc Phương cứ như vậy biểu hiện khá tốt, trở nên thân thuộc với bà Vương. Cuộc sống trôi qua một cách náo nhiệt, nhưng đến tối, ban đêm dài dằng dặc, cô trở thành khách quen của quán rượu. Cô luôn là người đầu tiên bước vào và là người cuối cùng bước ra khỏi đó. Mỗi ngày một loại rượu ngồi uống một mình, người lạ thấy dáng điệu của cô không dám lại gần. Trang phục của cô và không gian xung quanh không hề cân xứng. Mới đầu người pha rượu nhìn thấy Khúc Phương, anh ta

cho rằng cô là người chưa từng đến quán bao giờ. Sau này thấy cô vẫn mặc kiểu trang phục như thế, dường như quen thuộc tất cả, loại rượu nào với loại rượu nào nắm rõ trong lòng bàn tay, bình luận về rượu như nhà chuyên môn khiến anh ta không dám khinh thường.

Thực ra Khúc Phương là người xa lạ với rượu nhưng do tối nào cũng đến đây, tiếp xúc với anh ta, lại thấy cách anh ta pha rượu dần thành quen.

Cô thấy cuộc sống trở nên tiêu cực, tâm trí mơ màng. Cảm thấy mình mất đi hi vọng cuối cùng, ngày nào cũng lặp đi lặp lại, cô thật sự không biết giờ đây mình nên làm gì.

Nếu là trước kia, cô không dám tưởng tượng mình trở thành một người phụ nữ say xỉn. Nhưng hôm nay ngày này qua ngày khác uống rượu, say đến nỗi có hôm ngã lăn ven đường. Đến ngày thứ hai lại thấy mình vẫn nằm trên giường, Cô vừa thấy may mắn vừa thấy tuyệt vọng, không biết cuộc sống như vậy đến bao giờ mới kết thúc.

Cho đến một ngày, Khúc Phương uống chưa say, đầu óc còn tỉnh táo, gục đầu trên quầy bar, quan sát mọi người xung quanh. Đúng lúc này có một thanh niên bước đến nói với bartender: “ Cho tôi một ly Huyết tinh mã lệ”. Anh chàng pha rượu pha loại ngon nhất, màu đỏ tươi, dưới ánh đèn trông rất hấp dẫn. Người thanh niên đẩy ly rượu đến trước mặt Khúc Phương. Khúc Phương kinh ngạc, cô đến đây nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên có người mời cô uống rượu

.....

1. 365 lần trong “ Ly hôn 365 lần” thực ra là một khái niệm. Không phải lặp đi lặp lại 365 lần. Tác giả nghĩ rằng nữ chính sẽ có ngày gặp được tình yêu đích thực, sẽ quay lại với thực tại.

2. Đối với nữ chính, trí nhớ của cô vẫn tồn tại cho dù cuộc sống tái diễn nhiều lần. Sẽ thay đổi trừ khi chính nữ chính muốn nó thay đổi.

11. Chương 11: Đẳng Cấp

Hàng ngày người đàn ông đó đều cùng cô uống rượu.

Con người gặp gỡ nhau là do duyên phận. Đôi khi gặp nhau không nhất thiết phải mở lời nói chuyện, dù sao chỉ là cuộc gặp thoáng qua. Cùng lắm thì mỉm cười với nhau một cái thế là xong. Ở thành phố này, việc bắt chuyện gái đẹp là chuyện khó nhưng càng thờ ơ thì càng hay gặp được những người như thế. Để một người không quen biết mở miệng nói chuyện với mình không phải dễ. Tưởng chừng đơn giản nhưng con người khi đã trưởng thành không giống như đứa trẻ hồn nhiên dễ dàng tiếp nhận mối quan hệ mới. Trải qua hơn hai mươi năm đầu kẻ tay ấp bên người mình thương yêu còn không tránh được sự phản bội, huống hồ đối với người xa lạ.

Cho nên, khi Chân Vượng nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh, anh không có ý định lại gần. Người phụ nữ này có phong cách ăn mặc hợp thời trang, uống rượu một cách cố chấp, tâm trạng hoang mang rối loạn thể hiện hết trên mặt. Căn bản cô không hợp với khung cảnh nơi đây.

Khúc Phương cũng không để tâm đến anh, cô tới chỉ để uống rượu, không để ý đến việc ngày nào cũng tới quán để giết thời gian. Cô không hề giống loại gái xinh đẹp đến quán bar để ve vãn đàn ông. Chẳng qua là ngày qua ngày đến giải sầu mà thôi. Cô không phải kiểu người thông minh nổi trội, cách nói chuyện lại quá thông thả, chậm chạp. Bù lại, do làm việc nhà nhiều nên tay chân lạnh lén, nấu nướng ngon và thích tìm tòi học hỏi những món ăn mới lạ. Với sở trường như thế đặt trên một phụ nữ bình thường như cô lại phát huy tác dụng.

Ví dụ như ở thẩm mỹ viện, áp dụng cách nói chuyện đó để buôn chuyện với các quý bà nhà giàu khiến họ thấy thoải mái, cho rằng cô không được khéo léo cho lắm nhưng còn hơn là nói chuyện với những phụ nữ quá thông minh, chẳng khác gì hồ ly tinh. Khúc Phương đối với họ đúng là hợp khẩu vị.

Hay như ở quầy rượu, có không ít người uống là vì để đẹp mắt, để bắt chước cho kịp trào lưu của xã hội hoặc chỉ để thể hiện đẳng cấp một cách tao nhã. Với Khúc Phương, cô đơn giản không có mục đích nào khác. Mới đầu là quá chén, sau đó rơi vào tình trạng say sưa triền miên. Nhờ đó mà cô biết được loại rượu nào uống vào dễ say, loại rượu nào tương đối ngọt hay loại nào là rượu nhập khẩu. Cũng giống như trước kia, mỗi lần đi chợ, cô đều tỉ mỉ lựa chọn, rồi về nhà làm một bữa ăn ngon thịnh soạn cho chồng. Với cô đó là niềm vui, còn đối với người khác đó là sự nhàm chán.

Khúc Phương uống rượu giống như thưởng thức một loại gia vị mặn mà không mặn, một món ăn vừa lạ vừa quen. Hàng ngày uống rượu, mở ra cho cô sự hiểu biết về lĩnh vực mới. Mỗi loại rượu, cô biết cách phân biệt để thưởng thức, thậm chí có thể tranh luận vài câu với người pha chế. Nếu có nhà chuyên môn nào ở đây mà nghe cô nói chắc phải giật mình. Đúng là rất giỏi. Khúc Phương dĩ nhiên không phải kỳ tài, cũng chẳng phải loại người cao quý đẳng cấp gì. Nếu quả thật muốn hỏi cô thì chính là vì uống rượu quá nhiều, ngày nào cũng vậy nên không trở thành kỳ tài mới lạ.

Đây là cảm giác kỳ quái. Khúc Phương đối với người xung quanh rất quen thuộc nhưng người xung quanh đối với cô không khác gì người xa lạ, bắt đầu lại từ màn chào hỏi. Ngày như vậy cứ thế trôi đi, hôm nay có một chút không giống ngày thường, đó là có một thanh niên muốn mời Khúc Phương một ly.

Khúc Phương ngược nhìn anh ta, không biết do ánh đèn quầy rượu mờ ảo hay vì nguyên nhân khác. Cô có cảm giác đã gặp anh ta ở đâu đó. Từ trước đến nay Khúc Phương không tiếp xúc hay chú ý đến ai khác ngoài người pha chế. Thực ra do có một lần anh chàng pha chế nói sai về rượu, nhện không được cô mới nói một câu khiến anh chàng giật nảy mình, nghĩ cô là một cao thủ, sau này hay cùng cô nói chuyện. Với tính tình Khúc Phương nếu không vì mới gặp chuyện dă kích trong hôn nhân thì sẽ không chủ động với đàn ông như thế. Khúc Phương đôi khi nói dăm ba câu với anh chàng mà cô quen gọi là A Húc. Mặc dù chỉ là vài câu nhưng khiến anh chàng hết sức kinh ngạc, thấy cô rất thần bí, đối với rượu tỏ ra hiểu biết, hình như cô cũng biết khá nhiều về anh ta. A Húc từng đưa đầu gối ra thề rằng mình chưa từng gặp Khúc Phương bao giờ. Đã thế hiểu biết về rượu của cô có phần thâm sâu hơn hẳn.

Khi người thanh niên kia bảo A Húc làm một ly Huyết Tinh Mã Lệ đưa cho Khúc Phương, cô đã không từ chối. Lần đầu tiên có người mời cô uống rượu. Không giống đám nữ sinh bị choáng ngợp trước trai đẹp. Cô hết sức tò mò. Đến đây vô số lần, tại sao người thanh niên này lại làm vậy? Mặc dù đối với Khúc Phương không giống người khác, không giống A Húc và cũng chẳng giống người thanh niên kia, với cô, ngày nào cũng như ngày nào.

Bây giờ anh nhìn người phụ nữ trước mặt uống rượu một cách nho nhã, trên người toát ra vẻ u buồn. Trang phục trên người đẹp mắt và thoải mái. Một người phụ nữ như vậy đến quán rượu thì có chút hơi khác thường. Tuy nhiên điều đó không làm mất đi vẻ không tự nhiên, ngược lại anh nghĩ, vị trí đó là để dành ột cô gái đẹp như thế. Lần đầu tiên Chân Vượng giống người bình thường đến đây, mời Khúc Phương một ly, căn bản anh không biết nên mở miệng thế nào?

Về phương diện nào đó thì anh là người đàn ông kiêu ngạo mà ngốc nghếch. Ví dụ như phải nói những lời yêu thương, ví dụ như chuyện trên giường.... Anh anh tú lớn lên trong một gia đình giàu có, không cần phải học cách tán gái, càng không cần phải học cách sử dụng kỹ thuật giường chiếu để làm vừa lòng phụ nữ thì đám phụ nữ đó cũng tìm mọi cách để lấy lòng anh.

Cho nên đây là lần đầu tiên Chân Vượng hành động như vậy. Lúc anh gọi ly rượu kia thật ra có chút mơ hồ, hối hận. Chẳng lẽ hôm nay anh phải dùng đến biện pháp quất mông ngựa sao? Đúng là hành động ngu ngốc. Nhớ hồi đại học, anh chưa bao giờ làm việc này, trước mặt đám bạn học không cần ra tay cũng chính phục được mỹ nhân.

Quán bar là nơi thích hợp để săn tìm gái đẹp: mùi rượu thơm ngát, ánh đèn mê hoặc khiến lòng người khó có thể kiềm chế, người nọ ghé sát người kia, đến nổi tóc tai chạm hằn vào nhau.

Đây không phải nguyên nhân để Chân Vượng đến quán bar. Anh và A Húc vốn là bằng hữu, thỉnh thoảng anh tới đây để thư giãn. Vốn là người thừa kế duy nhất của gia tộc nên tuổi còn trẻ không thể không gánh vác, thương trường đã luyện cho anh tính cách lãnh khốc vô tình. Với lại, là con cháu của một gia tộc lớn, nếu không đủ mạnh mẽ, đừng nói đến việc đấu đá với đối thủ bên ngoài thì ngay chính những người thân thích trong dòng họ cũng có thể đối xử tàn bạo với nhau.

Từ trước đến nay, anh luôn giữ vẻ thờ ơ như quân bài hai mặt, mỹ nhân có dăng đến tận cửa thì nét mặt cũng không hề lộ cảm xúc. Không ai biết rằng mỹ nhân đó là do sự sắp đặt của một bề trên vốn ham muốn quyền lực.

Lần duy nhất anh dính dáng đến chuyện yêu đương là khi đang học đại học. Buồn cười là mãi sau này anh mới phát hiện ra sự sắp đặt này. Mỗi tình đầu ngây ngô của anh đã bị lợi dụng, đúng là không có gì là không thể.

Chân Vương ít khi cười. Vô số lần dùng thủ đoạn để xử lý đối thủ, không phải ai cũng có thể đối phó với thực lực của người thanh niên này. Không biết từ bao giờ xuất hiện rất nhiều tin đồn về anh là một kẻ thâm hiểm độc ác. Thật ra anh chỉ là thanh niên 25 tuổi, mới bước qua cổng trường không được bao lâu. Cả khuôn mặt toát lên vẻ đẹp trai, lạnh lùng, thoát nhìn có chút uy nghiêm, thuần thực.

Khúc Phương đón lấy ly rượu uống một ngụm, quay đầu hỏi Chân Vương: “Tên anh là gì?”. Ai thường xuyên đến quán bar hẳn nhiên biết một điều, nơi ăn chơi cũng có quy củ riêng, không ai hỏi đối phương nhà ở đâu, tên là gì. Thích thì tụ tập, thậm chí lên giường với nhau cũng không nhất thiết phải biết tên họ. Như vậy lần sau gặp lại không cảm thấy lúng túng.

“Chân Vương”. Anh không phải cao thủ trong lĩnh vực này nên thật thà nói ra tên mình.

“Chân Vương?”. Khúc Phương nghe cái tên thấy buồn cười. Cái tên rất hay. Chắc lúc sinh ra, bố mẹ anh ta rất hi vọng vào con mình.

Sau đó hai người im lặng, không ai nói với ai câu gì.

Ngày thứ hai, Khúc Phương đến quán bar, Chân Vương tiếp tục tặng cô một ly Huyết Tinh Mã Lệ. Khúc Phương tỏ ra hào phóng, đáp lễ bằng một ly Vodka. Bởi vì hôm qua trong lúc uống cô đã quan sát, người thanh niên này tửu lượng rất được.

“Rượu này hình như thích hợp với anh”. Khúc Phương nói xong rồi uống theo. Như mọi khi cả hai không nói gì nhiều.

Vodka có đặc điểm phải từ từ thưởng thức, cần đến cả một quá trình để biết được cảm giác. Mỗi ly ước chừng mất 5 đến 10 phút mới hoàn toàn cảm nhận được hương vị và chất lượng. Uống rượu Vodka có thể đem lại cho người ta hàng vạn hàng nghìn cảm xúc. Nhưng sau khi uống xong không lưu lại trên miệng dù nửa phần.

Rượu Vodka đẳng cấp ở chỗ vô cùng tinh khiết. Cho dù vừa uống xong một loại rượu khác, không cần xúc miệng cũng không lưu lại chút gì trên đầu lưỡi.

Khi Khúc Phương nói rượu này thích hợp với anh, anh chỉ khẽ mỉm cười. Anh ít khi cười, trong khung cảnh mờ ảo của quán bar, cầm ly Vodka nhếch miệng, nụ cười hơi gượng, thậm chí trông khó hiểu.

Cứ như vậy, hàng ngày, Khúc Phương cùng người thanh niên này uống rượu. Có khi họ im lặng, có khi chỉ nói dăm ba câu với nhau. Đối với Khúc Phương, cô chỉ biết mỗi A Húc, ngoài ra biết thêm một người được coi như khách quen là anh. Còn với Chân Vương, việc anh gặp một người phụ nữ thần bí, xinh đẹp, hào phóng, ấm áp, cùng uống rượu với anh, tâm trạng hết sức thoải mái.

Khúc Phương vẫn hàng ngày say rượu, nói không chừng ngày nào đó uống nhiều quá say đến chết, coi như là sự giải thoát. Lúc này, với cô cuộc sống thú vị là việc thường xuyên đến hiệu Spa và quán rượu. Cô không cần phải sợ hãi nữa, giờ đây không có mẹ chồng, không có chồng. Cô chỉ việc hưởng thụ, thư giãn, thả lỏng cơ thể để nhân viên phục vụ khéo léo dùng tay mát xa mặt. Thỉnh thoảng buồn dăm ba câu chuyện với các quý bà. Sau đó sẽ đến quán bar, không cần phải lo nghĩ, không cần phải điện thoại mong mỗi lúc nào chồng về, mà cô sẽ cùng với người thanh niên kia hàn huyên mấy câu.

Nhưng cuối cùng vẫn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Hôm nay như mọi khi Khúc Phương đi spa. Cô cùng Lý phu nhân nói chuyện về việc sửa tam kính mắt. Có lẽ Lý phu nhân cảm thấy tin tưởng Khúc Phương nên mới một giây trước đang bàn luận về một kính năm nay của thương hiệu Gucci, một giây sau, không hề báo trước Lý phu nhân bỗng nhiên khóc to. Bà vừa khóc vừa nói với Khúc Phương: “Chồng tôi muốn ly hôn, chúng tôi đã kết hôn ba mươi năm nay, bỗng nhiên anh ta muốn chia tay. Anh ta tưởng tôi không biết, chỉ vì con tiện nhân kia. Tôi đã giả bộ như không biết nhưng anh ta không chịu bỏ qua, muốn tôi phải

ra khỏi nhà. Tôi sẽ không để anh ta được như ý. Anh ta còn đem chiếc kính Gucci tôi mới mua cho con tiện nhân đó. Có chết tôi cũng không để cho bọn họ được sung sướng”.

Khúc Phương vốn dĩ giấu diếm rất tốt vết thương lòng, bỗng nhiên tất cả như bị vén ra. Tất nhiên cô không quên việc chồng mình ngày nào cũng đòi ly hôn vì một người đàn bà khác.

Cô đến quán bar rất sớm. Cô muốn uống rượu nên đứng chờ ở cửa. A Húc thấy Khúc Phương thì ngạc nhiên. Cô gái này trông thật mê mẩn, lần đầu tiên đến đây sao, tại sao lại ngồi xổm trước cửa quán như vậy?

Khúc Phương vào quầy rượu, lại tiếp tục uống rượu. Cô uống rất nhiều, đã thế còn chọn loại mạnh nhất. Cô muốn say nên uống không ngừng.

Uống một lúc lâu thì người thanh niên kia tới. Khúc Phương vừa nhìn thấy anh, quên bẵng mất việc anh không nhận ra mình, gờ ly rượu lên nói: “Chân Vượng, anh đến rồi à?”. Sau đó người nghiêng một cái cơ hồ muốn ngã. Chân Vượng vội đỡ lấy cô, trong lòng suy nghĩ: “Cô gái này là ai?”.

12. Chương 12: Thuê Phòng

“Cậu nhìn xong rồi thì giúp tôi một tay đi. Cô ấy không phải là khách của cậu à?”. Chân Vượng đang dở khóc dở cười ôm lấy cô, thấy A Húc đứng một chỗ nhìn thì tỏ ra bức mình.

“Cô gái này tới đây lúc quán còn chưa mở. Vừa vào đã bắt đầu uống rượu, không nói chuyện với ai cả. Thấy anh tới liền gọi, hơn nữa còn biết rõ tên. Anh còn giả vờ không nhận ra người ta, xem ra anh cũng vô sỉ nhỉ?”. A Húc và anh vốn có quan hệ rất tốt nhưng anh chàng không hề nể nang buông lời chỉ trích nặng nề.

Chân Vượng không thể mở miệng, anh thật sự không biết cô gái này, mặc dù ánh mắt cô nhìn anh chính xác là ánh mắt nhìn thấy người quen cũ. Nhìn chai rượu trước mặt, chắc chắn cô đã uống rất nhiều. Rõ ràng cô gọi đúng tên, có thể nhận lầm người nhưng không lẽ đến cái tên cũng nhầm sao? Chính anh cũng không thể giải thích được, cứ thế suy nghĩ miên man.

Đêm đã khuya, anh mới từ tiệc rượu của công ty đến đây định thư giãn một chút, ai ngờ vừa tới thì gặp ngay chuyện không hiểu nổi với người con gái này. Chân Vượng không phải loại người dối bụng ăn quàng, mặc dù cô gái trước mặt trông không đến nỗi tệ. Không còn cách nào khác, anh đành ôm lấy cô. Nhưng lúc này, người bạn tốt A Húc khuôn mặt biểu tình vẫn đứng ngó hai người khiến Chân Vượng bức bối.

Chân Vượng mở túi xách của Khúc Phương để tìm điện thoại, xem có thể liên lạc được với người nhà đến đón cô không. Không nghĩ cô gái này ra khỏi cửa thậm chí cả điện thoại di động cũng không mang theo. Xã hội hiện đại mà còn có kiểu người thế này sao? Chả là, Khúc Phương sau mỗi sáng tỉnh dậy việc đầu tiên cô làm là đập tan điện thoại. Vì vậy, chuyện không có di động theo mình chẳng có gì lạ.

Chân Vượng loay hoay một lúc mới tìm thấy ví tiền, trong đó có chứng minh thư nhân dân, dưới ánh đèn mờ mờ của quầy rượu, khó khăn lắm mới nhìn rõ chữ, hóa ra cô gái này đã 28 tuổi, lớn hơn anh 3 tuổi. Bộ dạng cô khá lạnh lùng, có lẽ đang rất sợ, đầu vùi vào ngực, hai tay ôm chặt hông anh.

Nhìn tấm ảnh trên chứng minh thư, cô thuần khiết như một cô bé. Lúc cô gọi anh là Chân Vượng, anh đã hơi sửng sốt, nhìn cô có nét gì đó quen thuộc. Nếu không vì khuôn mặt xinh đẹp, anh đã không chạy nhanh như vậy đến đỡ Khúc Phương.

Chân Vượng lục túi nhưng không có đầu mối. Không khí mập mờ nơi quán rượu, thêm nữa, bữa tối nay ở bữa tiệc công ty anh đã uống nhiều, giờ phút này trước thân thể mềm mại của cô gái, anh không kiềm chế được nổi lên phản ứng. Anh cầu cứu nhìn bạn tốt nhưng A Húc mặc kệ, đứng ở quầy bar nhìn người khác hàn huyên.

Phút chốc, khắp người Chân Vượng nóng ran, nghĩ bỏ cô gái này lại thì không đành lòng. Cái ôm ấm áp của cô làm anh thấy thoải mái. Cảm giác này khác hẳn lúc anh hoan ái cùng những phụ nữ khác, không có

sự mềm mại như thế, xong việc là buông nhau ra ngay. Dục vọng và tình cảm không giống nhau. Dục vọng qua đi, nếu không có tình cảm sẽ thấy rất buồn thiu. Từng có nhiều cô gái trẻ măng tưởng anh thích kiểu phụ nữ sạch sẽ nhưng sự thực là anh không có chút tình cảm nào với họ.

Tối nay anh không thể giải thích được khi ôm lấy cô gái này. Thấy cô tùy tiện ôm mình, đầu óc suy nghĩ lung tung, mắt nhìn A Húc cầu cứu nhưng anh vẫn không muốn bỏ cô lại một mình.

Chân Vượng tự nghĩ ra một lý do, coi như chị gái đi, không thể để mặc cô trong quán bar, anh chỉ thử một lần làm người tốt mà thôi.

Tuy ít tuổi nhưng dáng vóc anh cao lớn hơn hẳn, đứng lên nửa ôm nửa dìu Khúc Phương đi ra ngoài, một muốn chết, cô gái này nhìn qua tưởng bé nhỏ, không ngờ lại nặng như vậy, người toàn thịt là thịt. Tay chân Chân Vượng lỏng lẻo không tránh khỏi va chạm vào ngực cô, cực kỳ hấp dẫn. Mặc dù không phải trẻ con nhưng anh vẫn thấy xấu hổ, đến nỗi mặt mũi đỏ ửng lên. May mà trời khá tối nên không ai để ý đến biểu hiện của anh.

Khó khăn đỡ Khúc Phương ra khỏi quán rượu, Chân Vượng không để ý đến A Húc đang đứng ở quầy bar nhìn với khuôn mặt rất hưng phấn.

Chân Vượng không thể đưa Khúc Phương về nhà. Chuyện đưa một người con gái về nhà lúc nửa đêm là việc vô cùng quan trọng. Thêm nữa anh cũng không biết nhà của Khúc Phương ở đâu cho nên quyết định đưa cô tới một khách sạn ngay gần đó.

Trước cửa khách sạn, một anh chàng đẹp trai đang đỡ một cô gái bị say rượu. Ánh mắt Chân Vượng nhìn không được tốt lắm, rõ ràng đây là ánh mắt của một sắc lang. Chân Vượng không thoải mái, thấy hành động của mình hết sức bỉ ổi.

Một lúc sau mới đưa được Khúc Phương vào phòng, tay chân Chân Vượng rã rời, cô gái này quả là nặng. Trông thì tưởng là gầy hóa ra cũng có da có thịt, tuy nhiên không phải mập mạp mà vẫn giữ được một thân hình khá ái.

Đặt cô xuống giường, Chân Vượng cảm giác như được thoát thân, liền uống một hơi hết sạch bình nước, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Anh ngẫm nghĩ hay cứ như vậy rồi đi? Đưa cô gái này đến đây coi như xong nhiệm vụ? Nhưng lúc đi ra ngoài, anh thấy dáng điệu cô hình như đang bị lạnh, người cuộn tròn, trời nóng vậy mà lại run lên từng chập. Hình ảnh ấy làm Chân Vượng thấy khó chịu. Anh tới ngồi bên giường, nhìn cô cau mày, cuối cùng đành phải làm người tốt đến cùng.

Cô gái này uống nhiều rượu nên khó chịu là chuyện bình thường. Chân Vượng xoay người đi nấu nước sôi. Thời gian chờ nước hơi lâu, anh bật ti vi lên xem, ngồi trên ghế sa lông nhìn ti vi một lúc. Từ đầu đến cuối, anh không biết ti vi đang chiếu gì nữa. Chẳng qua, trong lòng anh lúc này đang dâng lên một cảm giác ấm áp. Anh vì một cô gái xa lạ, lớn tuổi hơn mình mà đi nấu nước. Đã thế còn kiên nhẫn ngồi chờ nước sôi. Ở nhà, anh chưa bao giờ phải động tay vào làm việc này.

Nước sôi, Chân Vượng tìm một cái chén rồi cho trà vào, dùng nước nóng rửa qua một lần. Đến lần thứ hai, tay chân luống cuống đổ cả ra ngoài. Định đem chén trà lại cho cô nhưng vì nước vẫn còn nóng quá nên đành để lại. Anh tiếp tục ngồi xem ti vi nhưng chẳng có gì thú vị, không biết bao lâu rồi anh không xem thứ đồ chơi này. Lấy tay sờ sờ cái chén thấy còn hơi nóng, anh nhẹ nhàng thổi rồi mới mang tới, ngồi đầu giường đỡ Khúc Phương dậy. Khúc Phương không chút phản kháng, uống chén nước Chân Vượng đưa ột cách biết điều.

Uống xong một hơi quả nhiên thấy dễ chịu hơn, chân mày cô dần ra một chút. Một tay Chân Vượng đỡ lưng cô. Một tay cầm chén trà nóng nhưng không thể nóng bằng bàn tay anh đang tiếp xúc với cô.

Uống xong, trong bụng Khúc Phương dâng lên khó chịu, cô nặng nề nấc một cái, nhất thời mùi rượu nồng nặc xông lên. Chân Vượng sợ hãi vội vã đưa cô vào nhà vệ sinh. Khúc Phương chạy tới bồn cầu nôn một trận, lực phủ ngũ tạng dường như cũng phun ra theo.

Chân Vượng đứng bên nhìn với ánh mắt ác cảm. Anh chưa từng thấy cô gái nào khổ sở như vậy. Anh quen nhìn phụ nữ dịu dàng thực nữ. Không biết mình trúng cái quỷ gì, thường ngày trong mắt người khác ưa sạch sẽ, vậy mà giờ phải đi hầu hạ người say.

Thấy Khúc Phương nôn mửa, anh cầm chiếc khăn nóng lau mặt cho cô. Khúc Phương ngồi dưới đất, tay vịn bồn cầu, cầm chiếc khăn lông nóng hầm hập. Nôn hết sạch đồ ăn trong bụng, cô thấy đầu óc thanh tỉnh hơn một chút. Cô mê man quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Chân Vượng, sao anh lại ở đây? Đây là đâu?”. Một lần nữa nghe cô gọi tên mình, anh tin chắc cô gái này thật sự biết anh nhưng nghĩ mãi vẫn chưa nhớ ra mình đã gặp cô ở đâu.

“Đây là khách sạn, cô uống say nên tôi đưa đến đây”. Chân Vượng bất đắc dĩ trả lời.

Khúc Phương nhìn vào trong bồn cầu, hồi đến mức lại muốn nôn. Chân Vượng đưa cho cô chén nước để súc miệng. Cô muốn đứng lên mà cơ thể tự dừng mềm nhũn, vịn bồn cầu cố gắng đứng dậy nhưng lại bị ngã trở lại. Chân Vượng không còn cách nào, thuận thế đỡ lấy cô. Lúc này Khúc Phương còn say nên tâm lý hồ đồ, giờ đã tỉnh táo hơn nên vội vàng đẩy anh ra.

Tuy đã nhiều lần tiếp xúc với người thanh niên này, cô thấy anh luôn tỏ ra nghiêm túc, thậm chí có vẻ kiêu ngạo. Kể từ khi chồng đòi ly hôn, cô không còn qua lại. Lúc này cơ thể bất chợt tựa vào vòm ngực cường tráng của một người đàn ông khác, cô thấy là lạ.

Khúc Phương càng giãy dụa, cơ thể Chân Vượng càng nổi lên phản ứng. Chết tiệt, lâu rồi anh không động vào phụ nữ. Không hiểu sao với người phụ nữ hơn tuổi mình, anh lại có cảm giác này. Chân Vượng cảm nhận rõ ràng sự mềm mại, nóng ấm của cơ thể Khúc Phương, bỗng chốc người anh cứng ngắt.

Giọng vẫn cố nói với vẻ giễu cợt: “Đừng lộn xộn nữa, cô nghĩ tôi muốn làm gì à? Tôi vừa đến quán bar thì bị cô ngã gục vào người, đẩy ra không được đấy”.

Anh vừa nói vừa do dự đỡ Khúc Phương xuống giường. Anh có ý đặt cô xuống rồi bỏ đi. Dù sao cô đã tỉnh, anh có thể đi được rồi.

Không hiểu sao, thân thể luôn không phối hợp với đầu óc. Anh cơ hồ rất không muốn buông Khúc Phương ra, nhất thời cảm thấy trống trải. Ngay sau đó anh xoay người rời đi, nhưng không biết va vào thứ gì trượt chân ngã nhào lên giường, tựa như có sự sắp đặt, cả người nằm đè lên Khúc Phương.

Môi chạm môi, trong nháy mắt, theo bản năng anh mở miệng hướng đôi môi cô tấn công. Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng Khúc Phương thăm dò, vẫn còn phảng phất mùi rượu. Nhưng vốn nghĩ muốn làm vậy lâu rồi nên anh tiếp tục liều mạng.

Khúc Phương giật mình không biết tại sao. Nhưng thân thể giờ đang bị kẹp chặt phía dưới, cảm nhận rõ ràng một thứ đang không tự chủ được mà cương lên. Đầu óc cô quay cuồng, theo đó tiếp tục hôn đáp trả.

Thật giống như khát vọng bị kìm nén lâu nay được dịp tuôn trào.

Chân Vượng cảm thấy thân thể cô thật hấp dẫn, toàn thân cô khiến anh chỉ muốn rơi vào, không kiềm chế, anh hôn cô sâu hơn.....

13. Chương 13: Hỏa Hoạn

Chuyện tình một đêm của họ đã diễn ra như điều hiển nhiên phải thế. Sang ngày hôm sau họ sẽ lại giống như hai kẻ chưa từng quen biết. Hầu hết đàn ông sau khi phát sinh quan hệ luôn tỏ ra sợ hãi. Họ không thích phải tiếp xúc quá lâu với người phụ nữ nào đó. Sau một đêm điên cuồng, đến ngày thứ hai chỉ mong mình là những kẻ xa lạ. Nếu nói như vậy thì việc Chân Vượng đến quán bar gặp một cô gái xinh đẹp mượt mà, sự việc sau đó sẽ là: không có gì hết.

Đối với Khúc Phương, cô phải mất một lúc lâu mới tiêu hóa được việc đang xảy ra là chuyện gì. Với con người vốn bảo thủ như cô không tránh khỏi hối hận, không dám nghĩ mình lại làm loại chuyện như vậy.

Nhưng cuộc sống có nhiều điều ngoài ý muốn, những việc ngoài ý muốn đó là để thế giới bớt đi sự hoàn mỹ. Nếu muốn mọi việc tốt đẹp thì tất cả cần phải vui vẻ, nếu không vui vẻ thì hãy đừng bao giờ nghĩ đến.

Chân Vượng hiếm khi hôn người con gái nào say mê và yêu thương. Đây là lần đầu tiên anh phát hiện ra một điều vẫn có một người khiến cho anh không có cảm giác bản thủ mà ngược lại hết sức ngọt ngào, mê đắm.

Khúc Phương khi được hôn trở nên ý loạn tình mê, không biết bắt đầu như thế nào. Chu Thần đã rất lâu rồi không hôn cô. Ngay cả khi hôn anh ta cũng tuân theo quy tắc nhất định. Trong nháy mắt cô như được quay trở lại thời đại học, trở lại với cuộc sống tràn đầy thanh xuân. Rõ ràng cô vẫn còn trẻ, vậy mà từ lâu cô luôn coi mình như gái già. Có lẽ nụ hôn này để dành ột tâm hồn vốn luôn già cỗi như cô. Khúc Phương đột nhiên nhận ra cuộc sống còn rất nhiều điều đáng mong đợi.

Trong khi đầu óc hai người đang trống rỗng nhưng theo bản năng vẫn không ngừng tích cực đáp lại đối phương thì hệ thống tự động báo cháy bất chợt vang lên. Chân Vượng từ trước đến nay chưa từng phải hầu hạ ai. Năng lực của anh trên thương trường vô cùng mạnh mẽ nhưng căn bản không phải là người đàn ông giỏi việc gia đình. Vừa nãy anh bật bình đun nước. Nước sôi vội vàng nhắc ra mà không nhớ phải tắt nguồn điện. Bình thường bình nước sẽ tự động ngắt nhưng không hiểu sao hôm nay lại bị rò rỉ. Đã thế bình nước lại đặt cạnh chiếc bật lửa. Trong phút chốc, ngọn lửa bén ngay vào chiếc khăn trải bàn rồi lan ra.

Còi báo động kêu chói tai khiến hai người bừng tỉnh, khó tin nhìn đối phương, nhất thời không kịp phản ứng. Chân Vượng dùng tốc độ nhanh nhất bò ra khỏi giường, ánh mắt còn vương chút luyến tiếc, trước thân thể ngọt ngào kia, anh hoàn toàn không muốn buông ra. Không khí tràn ngập mùi khó chịu, anh vội vàng tắt đầu. Lúc này còn tâm trí gì để nghĩ ngợi lung tung cơ chứ.

Khúc Phương cả tối đã uống nhiều rượu, mới tỉnh táo một chút, vì nụ hôn ban nãy nên vẫn mơ màng, phản ứng chậm chạp hơn. Chân Vượng thấy cô vẫn ngồi trên giường, môi và mặt đỏ bừng. Chẳng phải cô lớn tuổi hơn anh ư? Vậy mà còn xấu hổ, đúng là hết chỗ nói.

“ Cô mau dậy đi, cháy rồi kia”. Chân Vượng mở miệng, giọng hơi lớn, gương mặt nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng. Điều bộ này và cử chỉ ôn nhu của anh lúc nãy đối với cô không phải của cùng một người.

Khúc Phương còn đang nghi ngờ thì bị Chân Vượng kéo lên chạy ra cửa. Chết tiệt, đúng lúc cấp bách lại gặp chuyện không may, cửa không tài nào mở ra được. Lửa càng lúc càng lớn, Chân Vượng hết sức gõ cửa, đã nửa đêm rồi, phía ngoài có thể không có ai. Khúc Phương sợ hãi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh tính lấy nước dập lửa nhưng trong đó không có đồ đựng.

Chân Vượng thấy Khúc Phương cầm hai cốc nước chạy ra, anh trợn mắt há hốc mồm. Vừa bực mình vừa buồn cười. Người phụ nữ này sao lại ngốc nghếch thế nhỉ? Chân Vượng bỗng dưng cũng thấy mình giống cô, chỉ số thông minh hình như bị tụt xuống.

Cửa mở ra không được, điện thoại không có tác dụng. Hiện tại, vị trí gần cửa sổ lửa đang cháy lớn, không kịp để đi đến chiếc bàn để điện thoại. May mà anh có mang theo di động, nếu giống Khúc Phương ngay cả điện thoại cũng không có thì quả là tiêu đời.

Chân Vượng hấp tấp cầm lấy cốc nước mà Khúc Phương mang ra có ý định dập lửa. Anh cảm thấy cô ngốc nghếch nhưng là nét ngốc nghếch vô cùng đáng yêu. Anh tiếp tục gõ cửa, may quá, bên ngoài có động tĩnh rồi. “ Không sao đâu, có tôi ở đây”. Chân Vượng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Khúc Phương đang chạy tới chạy lui cầm cốc nước, anh bất đắc dĩ nói.

Khúc Phương thở hổn hển, tâm trí hỗn loạn. Nhưng tất cả vì câu nói trấn an của người thanh niên này mà bình tâm trở lại. Tim cô đập nhanh, một phần vì sợ, một phần vì câu nói đó mà nổi lên cảm xúc không rõ ràng.

Cô ngẩng đầu nhìn Chân Vượng. Người đàn ông này hàng ngày cùng cô ngồi uống rượu, thỉnh thoảng hai người có nói một hai câu với nhau. Anh luôn tỏ ra dễ phòng, ngày qua ngày, cô cũng biết về anh thêm một chút qua những câu chuyện kể. Khuôn mặt không bao giờ lộ ý cười, tuổi so với cô ít hơn nhưng những câu chuyện của anh dường như rất trưởng thành và thuần thực.

Khúc Phương không bao giờ nghĩ hai người sẽ phát sinh chuyện gì. Bởi cô đối với tình yêu và hôn nhân không còn sự hy vọng. Chu Thần là bạn học, rõ ràng hiểu hết gốc rễ của nhau mà vẫn không tránh được sự phản bội, huống chi là một người xa lạ quen biết trong quán bar.

Nhưng hôm nay không giải thích được chuyện trong khách sạn, cả hai vừa mới thân mật thì xảy ra hỏa hoạn. Khuôn mặt anh bình thường rất lạnh lùng, dưới ánh lửa trở nên đỏ hồng, anh không hề lựa chọn khi đứng che cho Khúc Phương, dường như chặn hết nguy hiểm cho cô.

Thời điểm này thật tức điên, phía ngoài có rất nhiều người, nghe thấy còi báo cháy liền vội vàng bỏ chạy. Bọn họ ở các phòng khác, bị đánh thức, rối rít chạy ra ngoài bỏ trốn. Cả hai đứng chờ, nghĩ rằng gõ cửa lâu như vậy sẽ có người nghe thấy đến cứu nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Chắc lúc này, chủ khách sạn cũng đang cuống quýt tìm chỗ thoát.

Trong phòng, lửa càng lúc càng lớn, Khúc Phương bắt đầu ho khan sắp ngất. Chân Vượng cũng không khá hơn. Lửa đã lan ra đến cửa, nhìn Khúc Phương ho khụ khụ, mặt mũi đỏ bừng, Chân Vượng khê cần rằng cởi quần áo, vượt qua đám lửa nhỏ chạy vào nhà vệ sinh, mở vòi hoa sen ngâm quần áo vào nước rồi vội vã chạy ra.

Khúc Phương nhìn động tác của Chân Vượng hiểu anh định làm ướt quần áo để tránh bị bỏng. Nhưng vì cô mặc váy cởi ra không tiện. Nhìn đám lửa bùng lên, Khúc Phương nghĩ nhất định mình sẽ bỏ mạng ở đây, có lẽ chết đi cũng là một cách giải thoát.

Đang nghĩ như vậy bỗng thấy người man mát. Hóa ra Chân Vượng cởi đồ, khoác chiếc áo sơ mi ướt lên người cô. Về mặt cô nghi hoặc nhìn anh. Tại sao? Tuy hai người thường cùng nhau nói chuyện nhưng dù sao cô đối với anh chỉ là người xa lạ. Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy? Nhất là trong hoàn cảnh như thế này.

“ Cô đừng có đứng ngây người như thế, mau nghĩ cách đi. Làm thế nào để phá cửa bây giờ?”. Chân Vượng lớn tiếng nói.

Khúc Phương ngẩng đầu nhìn lên. Anh đang trần như nhộng, trên người có vài chỗ bị bỏng trông rất nặng. Chắc mấy vết này có lúc anh từ nhà vệ sinh chạy lại. Cô sợ hãi vội vàng cởi bỏ quần áo ướt trên người đưa trả anh: “ Anh mặc vào đi, tôi không cần. Khụ khụ!”.

“ Cô đừng gây phiền phức đi. Tôi bảo cô mặc thì cô cứ mặc. Đừng làm tôi phân tâm để ý đến cô nữa”. Chân Vượng giận dữ. Rõ ràng là ý tốt nhưng sao anh lại dùng giọng bực bội như vậy để nói với cô?

Thời điểm này nhiệt độ trong phòng tăng mạnh. Phía ngoài, tiếng còi xe cứu hỏa vang lên. Cuối cùng cũng đã tới, thật là lâu, không biết lúc nào họ mới được thoát ra? Bỗng nhiên có cái gì đó đổ sụp xuống ngay hướng cửa bọn họ đang đứng. Khúc Phương giật mình, theo bản năng hét chói tai, nhảy dựng lên. Chân Vượng vội kéo cô, ôm vào ngực. Giờ khắc này tuy Khúc Phương hơn Chân Vượng ba tuổi nhưng cô trở nên thật nhỏ bé nép sau lưng một người đàn ông cao lớn.

“ Đừng sợ, lính cứu hỏa đến ngay bây giờ”. Lưng Chân Vượng bị lửa bén vào đau đớn. Muốn nói gì đó nhưng lời không kịp thốt ra, hai tay vẫn ôm chặt Khúc Phương. Thời gian cháy không lâu, chỉ diễn ra trong mấy phút nhưng Khúc Phương cảm giác như cả thế kỷ trôi qua. Cô bị Chân Vượng gắt gao ôm vào lòng, một khắc thấy vô cùng cảm động. Nhưng trong phòng mỗi lúc một nóng, sau lưng anh có tiếng vang. Cô bắt đầu hoảng hốt. Không thể, không thể được. Cô sống nhiều năm, vất vả lắm mới gặp được người đàn ông làm cho cô động tâm. Cô đã rất khó khăn để thoát khỏi cuộc hôn nhân cũ, chuẩn bị làm lại từ đầu. Ông Trời không thể nhẫn tâm như vậy.

Cô cảm nhận được lực ôm của Chân Vượng càng ngày càng yếu. Cô muốn vùng ra, không nên nhận sự giải cứu này, không thể. Lửa cháy hùng hực, cô bị ôm, trên người mặc quần áo ướt mà còn thấy nóng. Chắc hẳn Chân Vượng đang phải chịu đựng sự đau đớn rất lớn. “ Xin anh buông tôi ra, đừng làm như vậy”. Nước mắt Khúc Phương chảy ra nhanh chóng khô cạn dưới sức nóng của lửa. Giọng cô cũng khàn đặc.

“ Đừng cử động, đồ ngốc, đừng cử động. Họ sắp đến rồi, kiên trì một chút thôi...” Giọng nói Chân Vượng không khách khí, tuy nhiên không còn khí lực, thanh âm ngày càng nhỏ đi, cuối cùng chỉ nghe như tiếng rừ rừ bên tai Khúc Phương.

Không biết kiên trì trong bao lâu, rốt cuộc lính cứu hỏa đã tới. Khúc Phương chưa bao giờ thấy cuộc đời mình dài đến vậy. Cô vẫn nghe người đàn ông bên cạnh thì thầm “ Kiên trì đi, kiên trì đi...”.

Cửa bị phá, khói dày đặc ủa ra. Phía cửa là hình ảnh một người đàn ông nằm sấp, lưng bị cháy đen một

mảng. Trong lúc lính cứu hỏa tưởng không còn ai sống sót thì thấy dưới thân thể người đàn ông lộ ra một người phụ nữ. So với vết bỏng rất nặng của anh thì cô không bị thương tích gì.

14. Chương 14: Tỉnh Lại

Trong khi chờ cứu hỏa, Chân Vượng đã dùng thân thể che chắn cho Khúc Phương khỏi đám cháy, đến khi cô được cứu ra ngoài. Còn Chân Vượng thì...

Dường như, ông Trời ở trên cao đang cười giỡn nhìn xuống Khúc Phương. Tại sao cô lại hèn yếu đến thế. Chính thời điểm hai người ở cùng một chỗ, cô mới nghiệm ra rằng: cô đã thích anh. Thích anh hàng ngày lạnh lùng ngồi uống rượu cùng cô. Thích cách anh bảo thủ cười nhạo mặc dù trong lòng lại rất quan tâm. Thích câu nói trấn an của anh khi xảy ra chuyện: “ Không sao đâu, có tôi ở đây”. Trong không gian ngập tràn ánh lửa, anh nói đi nói lại một câu: “ Kiên trì một chút, lát nữa sẽ ổn thôi”.

Khúc Phương từng hy vọng họ sẽ sống sót. Nếu được thoát ra ngoài, Khúc Phương sẽ quên đi tất cả mọi phiền muộn trước kia để sống chung một chỗ với anh, chỉ sợ duy nhất một điều, anh chê cô nhiều tuổi. Mỗi quan hệ này không biết nên gọi là gì. Cô đã sống yếu đuối bấy lâu nay, không khác gì kẻ trộm bị giam trong ngục tù, ngày này qua ngày khác cho đến chết. Cô không muốn cô độc nữa, cô thật sự muốn đi tìm tình yêu cho chính mình. Nhưng, có sự thật nào tàn nhẫn như thế này không?

Một phụ nữ nhu nhược, cuối cùng đã biết bản thân muốn làm gì, cô đã đưa ra quyết định quan trọng của đời mình, muốn ở bên cạnh người mình cảm mến. Nhưng người đó lại không thể.

Tay Khúc Phương run rẩy mở tấm vải trắng, không thể ngờ người đàn ông đang nhắm nghiền mắt kia là Chân Vượng. Không, không thể, không thể thế được. Khúc Phương nhẹ nhàng lật toàn bộ tấm vải ra. Cơ thể trần truồng bị lửa đốt một cách thê thảm. Cô không nỡ nhìn anh, tay cũng không dám chạm vào. Đến giờ phút này cô vẫn không thể tin. Mới đó anh còn đang nói chuyện với cô, nói cô ngốc nghếch, khuyên cô nên kiên trì, cơ sao bản thân anh lại không kiên trì chờ đợi?

Khúc Phương bỗng nhiên như người điên chạy nhào tới bên anh, ra sức lay, giọng khản đặc: “ Anh đứng lên đi, tại sao có thể như vậy được?”. Cô kích động, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

.....

Buổi sáng đúng 6 giờ, đồng hồ báo thức vang lên. Khúc Phương bị tiếng chuông làm cho tỉnh giấc. Cô từ trên giường nhảy xuống nhìn xung quanh, đây là nhà cô. Vội vàng cầm lịch điện tử lên xem: ngày 22 tháng 12 năm 2012. Lòng cô phấn khích, chưa bao giờ thấy mình may mắn như lúc này, cô đã trở lại, thật sự trở lại rồi.

Cô còn nhớ rõ mồn một chuyện tối qua. Khúc Phương hơi khản trương kích động. Nếu cô đã trở lại thì Chân Vượng chắc cũng không sao, cô muốn đi tìm anh nói lời cảm ơn.

Thế nhưng cô phát hiện ra một điều, anh chưa bao giờ nói chuyện yêu đương với cô, ngoài tên ra thì cô cái gì cũng không biết, ngay cả số điện thoại cũng không lưu.

Lúc này, có điện thoại của Khúc Phương gọi tới, là chồng cô. Bình thường, Khúc Phương thấy số điện thoại đó sẽ tỏ ra khó chịu nhưng hôm nay cô đang cảm thấy may mắn, đúng là cô đã quay về.

Cô không đập điện thoại mà nhấc máy lên nghe. Đầu bên kia, chồng cô như mọi khi nói anh ta đã đi công tác về, muốn cùng cô đi ăn trưa. Khúc Phương ngắt lời, hỏi: “ Ông xã, anh có tình nguyện vì em mà chết không?”. Chu Thần không thích đang nói chuyện thì bị ngắt lời. Nghe vợ hỏi không giải thích được, nghĩ cô có vấn đề. Anh ta nhẹ nhàng nói, giọng kéo dài: “ Khúc Phương, không phải em xem nhiều phim truyền hình đầy chữ. Anh đã nói rồi, nếu có thời gian thì chịu khó học hỏi đi, suốt ngày chỉ thích xem thể loại phim võ vắn, giờ còn lộn xộn cái gì?”.

“ Ông xã trả lời đi, anh có thể vì em mà chết không?”. Khúc Phương không để ý đến lời giễu cợt của anh ta, tiếp tục hỏi.

Nghe Khúc Phương hỏi một cách nghiêm túc, Chu Thần hơi nghĩ ngợi đáp: “ Khúc Phương, thực tế đi. Em có phải trẻ con đâu. Chuyện này chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình thôi. Chúng ta còn phải tiếp tục sống với nhau, đừng nói đến vấn đề chết chóc nữa. Buổi trưa ra ngoài ăn, em chọn chỗ đi”.

Thực ra, Khúc Phương biết thừa đáp án của anh ta. Đối với anh ta, chết vì người khác thật buồn cười. Cuộc sống căn bản không tồn tại điều đó. Cô cúp điện thoại, tắt luôn máy.

Hình như mãi gần sáng cô mới ngủ, vừa chớp mắt đã sáu giờ. Cơ hồ cả đêm cô không ngủ, bây giờ đang tính đi gặp Chân Vượng. Chu Thần nói dần ông vì phụ nữ mà chết chỉ có trong tiểu thuyết. Nhưng sự thật cô đã gặp được người như thế. Ngoại trừ quán bar, cô không biết anh đang sống ở đâu.

Trải qua một đêm “ đại hi – đại bi”, cô lại tiếp tục thói quen như trước kia, đi Spa làm đẹp, sau đó gặp bà Lý. Khúc Phương hết sức cảm kích. Nếu không phải vì bà Lý hôm qua kể lể khóc lóc chuyện chồng muốn ly hôn thì cô sẽ không phản ứng như vậy rồi đi uống với Chân Vượng, nói chuyện vài câu. Nếu như không xảy ra sự việc ngoài ý muốn thì cho dù có luân hồi cả đời, cô sẽ không có dũng khí làm chuyện như thế.

Cô nói chuyện phiếm với bà Lý như mọi khi. Vì cảm kích nên cô cố ý hỏi về chuyện tình cảm của bà với chồng. Khúc Phương hàng ngày nói chuyện linh tinh, giờ không như ban đầu có dụng ý khác là tìm hiểu tin tức. Cho nên bà Lý vô tình đem chuyện của mình ra kể, kêu khổ với Khúc Phương.

Khúc Phương yên lặng nhớ kỹ thông tin bà Lý nói, cuối cùng còn xin số điện thoại. Trước kia, cô tái diễn cuộc sống của mình một cách bi thương. Sau việc hôm qua, cô rút ra kinh nghiệm, cùng một ngày, cô có thể làm được nhiều việc. Người khác làm chuyện sai không thể sửa được, còn cô thì hoàn toàn có thể. Với lợi thế đó, tuy cô không thể cứu giúp thế giới nhưng ít ra có thể giúp đỡ được người bên cạnh.

Làm xong spa, Khúc Phương hào phóng hẹn bà Lý đi mua sắm. Cô sốt ruột muốn đi tìm Chân Vượng, muốn xác nhận xem anh còn sống hay không. Mặc dù hôm nay anh sẽ không nhận ra cô, nhưng bắt đầu từ bây giờ, cô hy vọng Chân Vượng sẽ nhìn ra dáng vẻ xinh đẹp của cô mà ấn tượng nhiều hơn. Nhất là hôm nay, đối với Khúc Phương như mới vừa trở về từ cõi chết.

Trước kia cô không quan tâm đến quần áo khi đến quán bar, trang phục thường tùy tiện. Còn hôm nay cô không biết mặc gì cho hợp. Vóc dáng cô khá chuẩn nên quần áo kiểu gì lên người cũng đẹp nhưng cô không để ý bởi lòng cô đang rất muốn nhìn thấy một người. Khi làm việc quan trọng, cô thấy dường như mình mặc gì cũng không thích hợp, cũng không đẹp mắt. Làn da trắng muốt sau khi spa trông càng tỏa sáng, toàn thân trở nên nồn nà mượt mà.

Cô cùng bà Lý chọn quần áo một lúc lâu. Mãi sau mới lựa được ỉnh một chiếc váy bút chì làm lộ đôi chân dài hoàn hảo. Kết hợp theo đó là chiếc áo sơ mi khiến cô trông thật thanh lịch, hoạt bát.

Bà Lý còn chọn giúp cô một đôi giày màu nâu kết hợp ăn ý cùng mái tóc mà hôm nay cô đã cố tình uốn quăn, cả người tự nhiên quyến rũ vô cùng.

“ Khúc Phương, thẩm mỹ của tôi không tồi phải không? Cô mặc bộ này trông đẹp lắm”. Bà Lý thích thú khen ngợi, đồng thời tự khen chính mình. Khúc Phương hiểu rõ tính cách của bà. Mỗi lần đi mua sắm, bà chọn cho người khác món đồ gì thích hợp thì luôn tỏ ra đắc ý.

Mặc trên mình bộ váy tuyệt đẹp, Khúc Phương tự thấy mình khá hấp dẫn, bất chợt thấy mình trẻ trung hơn trước rất nhiều. Hơn nữa bộ váy này rất hợp với cô, càng khiến cô khẩn trương muốn đến gặp Chân Vượng.

Khúc Phương đến quán rượu từ sớm. Từ lúc cô đi vào đã thu hút không ít ánh nhìn. A Húc bất giác sững sốt ngạc nhiên. Đúng là một cô gái đẹp. Hai mắt anh chàng sáng rực lên. Tuy trang phục cô đang mặc có màu tối nhưng không hề bị lu mờ dưới ánh đèn, ngược lại càng toát ra vẻ rực rỡ. Toàn thân không chỗ hở hang, chỉ để lộ ra cánh tay và bắp chân. Điều đó càng làm cô thêm gợi cảm.

Có thể nói nội tâm con người thay đổi là do ngoại cảnh tác động. Trước kia cô tới đây với bộ dáng cam chịu, quần áo tuy chỉnh chang nhưng là để che giấu vẻ tuyệt vọng bên trong. Điều bộ đó làm người khác không dám lại gần. Nhưng hôm nay cô thật sự tràn đầy sức sống.

Khúc Phương vừa mới ngồi xuống, A Húc đưa cho cô ly rượu cười nói: “ Mời người đẹp một ly Rượu nào”.

Khúc Phương không từ chối nói “ Cảm ơn”.

Khi Chân Vượng đi vào cũng là lúc phát hiện ra bạn mình đang cùng người đẹp nói chuyện rất vui vẻ. Chưa bao giờ thấy anh ta như vậy, A Húc cười, miệng ngoác đến tận mang tai.

Không biết vì sao nhìn sau lưng cô gái đó anh thấy có sự thân quen. Nhìn chăm chăm bọn họ cười nói anh thấy không thích hợp cho lắm. Vì thế, không chút khách khí, anh liền ngồi xuống bên cạnh Khúc Phương.

15. Chương 15: Trò Chơi

Ý định ban đầu của Chân Vượng là trêu tức A Húc. Nhưng vừa mới ngồi xuống, cô gái kia bỗng quay lại nhìn anh thần thờ, ánh mắt đỏ quạch, nước mắt từng giọt lớn chảy xuống, nhào tới bên anh gào khóc. Hành động đó khiến Chân Vượng sửng sốt, không biết mình đã làm sai điều gì.

A Húc đứng bên cũng bị bất ngờ làm cho ngây ngốc. Nhìn Khúc Phương khóc thảm thiết, anh ta nghĩ chắc có điều gì đó uẩn khúc ở đây. Chân Vượng nhìn A Húc bằng ánh mắt lúng túng, không cách nào để giải thích sự việc. Còn cô gái vẫn đang ôm anh khóc đến “ tê tâm liệt phế”. Anh ngượng ngùng khẽ đẩy cô ra.

Khúc Phương thật sự rất kích động. Không ai có thể hiểu vì sao cô lại trở nên như vậy. Tối qua, chính mắt cô đã chứng kiến cái chết của anh. Giờ anh vẫn sống và không hề nhận ra cô. Điều này quá đối đột ngột.

Khi thấy anh đứng sờ sờ trước mắt, tâm trạng cô kiềm chế không nổi. Cả ngày hôm nay đầu óc cô không một phút yên ổn. Mặc dù ngày Trọng sinh lại tái diễn nhưng khi chưa gặp được người mình cần gặp thì lòng thấp thỏm không yên, sợ một ngày mới sẽ đến mà người muốn gặp vẫn không thể gặp . Đã trải qua thời điểm sinh ly tử biệt không giống như lúc cô cầm dao cắt tay mình. Cô sợ sẽ không được gặp lại anh. Ngay cả lời cảm ơn cũng không có cơ hội để nói. Tất cả có lẽ là một giấc mơ.

Khúc Phương khóc một lúc lâu, cho đến khi cảm giác mình đang ôm một cơ thể cứng ngắc cô mới ngừng đầu lên. Gương mặt anh lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn tức giận.

“ Chúng ta quen nhau sao?” Chân Vượng thấy cô gái dường như khóc đã đủ rồi, thêm nữa bả vai bị nước mắt làm ướt mất một mảng vô cùng khó chịu muốn mảng vài câu. Anh chẳng khác gì anh chàng bảo mẫu nào đó.

Khúc Phương khóc đến nỗi mắt sưng mọng nhưng bên trong vẫn ánh lên vẻ vui mừng khôn xiết. Nghe Chân Vượng hỏi vậy cô liền buông anh ra, bối rối giơ tay lau khóe mắt, phát hiện nước mắt vẫn còn đọng lại. Có thể nói cô đã may mắn thế nào khi có cơ hội gặp lại anh. Nhưng lòng cô vẫn thấy buồn khi người đàn ông hôm qua mới tự nguyện vì mình mà chết, hôm nay lại không thể nhớ nổi cô là ai.

Nước mắt được lau thế nào cũng không sạch. Đã thế còn lem ra chiếc khăn tay, Khúc Phương hơi sửng sốt. “ Cô khóc trông thật khó coi”. Chân Vượng thấy bộ dạng đó không khỏi bức mình liền kín đáo đưa cho cô chiếc khăn lụa. Khúc Phương bị sặc một cái, anh rõ ràng có ý tốt nhưng lời nói thốt ra luôn khiến người nghe thấy không thoải mái.

Trong tay có đến hai chiếc khăn, nếu là trước kia cô sẽ thấy rất mất thể diện, nói không chừng còn nhăn nhó chạy vào nhà vệ sinh. Nhưng vì đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tính cách mềm yếu cũng được rèn luyện ít nhiều, cô cứ thế tự nhiên lau khô nước mắt. Nhìn động tác đó của cô, Chân Vượng thấy khó xử.

Hết thấy lại bắt đầu từ đầu. Khúc Phương cất tiếng: “ Xin lỗi, tôi nhận nhầm người, anh và bạn của tôi trông rất giống nhau”. A Húc đứng cạnh khoa trương nói đùa: ” Không phải chứ, đến tuổi này rồi mà cô còn dùng cách này để làm quen sao?”. Chân Vượng thấy lạ, cau mày hỏi: “ Mỗi quan hệ của hai người rất tốt? Bây giờ anh ta đang ở đâu?”. Khúc Phương gật xong lại lắc đầu, cuối cùng ngẩng lên nhìn Chân Vượng, mặt không biến sắc: “ Anh ấy mất rồi”. Vừa định trêu chọc vài câu, A Húc thấy mình đùa hơi quá đà. Nhìn cô trông rất chân thành, không có vẻ gì giả dối, không lẽ người yêu của cô đã mất thật?

Không khí bỗng trở nên lúng túng, Khúc Phương khóc xong tâm trạng khá hơn. Dù sao cô đã được nhìn thấy Chân Vượng, mặc dù anh không biết cô nhưng vẫn còn sống, như vậy là đủ rồi.

Vốn đứng ở quầy rượu để uống, Khúc Phương mời luôn Chân Vượng một ly để xin lỗi. A Húc vội đi pha rượu, vì thế không khí càng trở nên trầm mặc. Chân Vượng đối với cô gái vừa ôm mình khóc có cảm giác kỳ lạ, tựa hồ có sự thân quen. Bình thường anh rất ghét phụ nữ kẻ sát cơ thể mình. Nhưng vừa rồi anh không có ý định đẩy cô ra. Đến bây giờ vẫn cảm nhận rõ ràng cơ thể mềm mại đứng dựa vào anh. Không những không thoải mái mà ngược lại tâm trạng anh có chút thích thú. Anh lắc đầu, bữa tiệc tối nay anh uống hơi nhiều nên sinh ra ảo giác. Chỉ cần quay đầu có thể nhìn thấy cô gái kia đang ngồi uống rượu, lại một lần nữa miên man, trong lòng rung động không nói ra lời.

Khúc Phương uống một ly rượu lớn, tâm tình mới bình phục trở lại, lúc này cô rất cần tỉnh táo. Đặt ly rượu xuống, quay đầu lại, đúng lúc thấy Chân Vượng đang nhìn mình. Ánh mắt hai người không hẹn mà gặp rồi vội vã quay đi.

Khúc Phương cười khổ, trước kia cô không chút am hiểu về người cùng mình nói chuyện. Cô không giả tạo được như Chu Thần, ai cũng có thể hàn huyên. Cô vốn dĩ khó khăn khi tìm chủ đề để nói. Giờ đây, hàng ngày đi Spa tắm chuyện cùng các quý bà, cô đã biết cách gợi chuyện. Mặc dù không còn lúng túng như ngày xưa nhưng hiện tại phải đối mặt với người đàn ông vốn có cảm tình, cô không thể mở miệng. Tránh ánh mắt của Chân Vượng, uống một ngụm, ly rượu làm cô bạo dạn hơn, tự nhủ trong lòng: “ Khúc Phương cố lên”.

Sau đó cô bảo A Húc ột ly Huyết Tinh Mã Lệ. A Húc dùng tốc độ nhanh nhất pha một ly màu đỏ tươi để trước mặt cô. Cô cầm lên đưa cho Chân Vượng, khẽ mỉm cười:

“ Chúc sức khỏe”

“ Chúc sức khỏe”

Chân Vượng và Khúc Phương cùng đồng thời mở miệng, sau đó nhìn nhau cười.

“ Tôi là Chân Vượng”. Chân Vượng nói lớn, là người đầu tiên cất tiếng giới thiệu.

“ Còn tôi là Khúc Phương”. Cô cười nói.

“ Cô thường đến đây à?” Chân Vượng hỏi.

“ Thỉnh thoảng. Còn anh?”

“ Không thường xuyên lắm”. Chân Vượng đáp.

“ Tôi biết”. Khúc Phương chỉ vào cổ áo Chân Vượng: “ Anh mặc bộ quần áo này chắc vừa tan sở?”. Chân Vượng cúi đầu nhìn, quả nhiên anh vừa mới tham gia bữa tiệc công ty, trên người mặc bộ quần áo vừa vặn với nút áo cài cao. Chính chiếc áo này ngày hôm qua anh đã choàng lên người Khúc Phương. Khúc Phương mỉm cười, giờ tay khẽ chạm vào, Chân Vượng lập tức tránh ra, thái độ lúng túng.

“ Anh sợ à”. Khúc Phương khiêu khích.

“ Không phải”. Dù có đánh chết thì đời nào Chân Vượng chịu thừa nhận. Anh ngồi ngay ngắn lại, không tránh bàn tay Khúc Phương nữa. Cô thuận thể cởi bỏ hai chiếc cúc cổ áo sơ mi của anh ra, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Cảm giác hành động của cô có ý tứ chân thành, không một chút dụng ý quyến rũ nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, quay đầu, miệng mấp máy. Khúc Phương hết sức khẩn trương, sau khi cởi cúc áo của anh cũng vội vàng ngồi đúng vị trí. Lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt anh, ánh mắt dài nhỏ một mí, lông mày đen và có thần. Đôi môi dày dặn, khi không cười nhìn hơi nghiêm túc, khi ngậm miệng lại có nét trẻ con. Da hơi tái nhợt nhưng hiện tại đang đỏ ửng, không biết vì ánh đèn hay vì điều gì.

Vì tránh để cho Chân Vượng phát hiện ra cô đang lúng túng, Khúc Phương mở miệng trước: “ Chúng ta chơi trò chơi đi?”. “ Cái gì?”. Chân Vượng rất nhanh khôi phục tinh thần, thấy có gì đó không thích ứng.

“ Anh thử đoán xem người đàn ông bên kia sẽ uống rượu gì? Nếu đoán sai phải trả lời một câu hỏi”. Khúc Phương nhìn thẳng Chân Vượng nói. Chân Vượng nghĩ thầm, đây chỉ là trò chơi, không sợ Khúc Phương

gian lận. Thêm nữa người đàn ông kia vừa mới vào quán, không thể thông đồng với cô. Anh liền gạt đầu đồng ý.

Người kia mặc bộ âu phục, đầu tóc chải bóng mượt, Chân Vượng suy nghĩ một lát, đoán: “ Một ly rượu đỏ”.

“ Anh chắc chứ? Tôi đoán là một ly thanh ty”. (1)

Hai người vừa nói chuyện vừa ngó người đàn ông. Một lát sau, quả nhiên anh ta gọi một ly thanh ty. Chân Vượng về mặt khoa trương ảo não: “ Cô hỏi đi”.

“ Số di động của anh?”. Khúc Phương làm bộ không để ý, hỏi.

Chân Vượng không bắt ngờ trước yêu cầu của cô, dù sao chỉ là trò chơi, lát nữa thế nào anh sẽ tìm cách làm hòa, nghĩ vậy nên anh thấy hứng thú hơn hẳn. Nhìn Khúc Phương dùng di động nhập số của anh nhưng không nháy máy lại thì có chút buồn bực, cô gái này đúng là...! Khúc Phương vừa mới hỏi số điện thoại của anh cơ mà, Chân Vượng toan tính nghĩ: thường ngày không thích tiếp xúc với phụ nữ nhưng gặp một cô gái ái mộ mình thì hơi tỏ ra đặc ý. Kết quả chuyện lại không như anh tưởng, không lẽ anh tự mình đa tình?

“ Chơi lại đi. Lần này để tôi ra câu hỏi. Cô đoán xem người tiếp theo vào quán là nam hay nữ?”. Anh không tin so với chuyện lúc nãy anh tiếp tục gặp xui xẻo. Khúc Phương suy đoán, giờ này hôm trước có người đến đây nữa không? Đúng rồi, có một phụ nữ mập mạp xông tới kéo một bé trai ra khỏi đám nữ sinh.

“ Tôi đoán là phụ nữ”.

Chân Vượng trả lời: “ Tôi cho rằng là đàn ông”. Muộn thế này đến quán bar hầu hết là nam giới, phụ nữ mà đến thì sẽ đi sớm hơn. Chân Vượng tin chắc sự lựa chọn của mình là đúng.

Thông qua trò chơi, tâm trạng hai người thấy thoải mái hơn. Trong lúc họ nói chuyện thì cửa quán bar mở ra, một phụ nữ rất to béo đi vào. Chân Vượng khẽ nhếch miệng nhìn người phụ nữ đó đi tới đám nam nữ kéo ra một đứa bé trai đi về.

“ Anh thua rồi. Trả lời tôi đi, anh thích kiểu phụ nữ như thế nào?”. Khúc Phương về mặt thành thật hỏi.

.....

(1): Tôi không biết ” thanh ty ” là gì. Có bạn nào biết không?

16. Chương 16: Đồ Cổ

Khúc Phương hỏi nhiều câu khiến Chân Vượng nghĩ rằng cô thích anh. Nhưng trước thái độ nghiêm túc của cô lấy sổ ra ghi chép tỉ mỉ thì anh lại quay ra tự nhắc nhở mình, chẳng qua chỉ là trò chơi mà thôi. Nhiều năm như vậy, anh luôn tỏ ra anh tuấn phóng khoáng, không lẽ đến giờ phút này những điều đó đều trở nên vô nghĩa? Đã thế anh cùng cô ngồi đây chơi trò chơi, một trò chơi hết sức đơn giản, vô vị.

Thỉnh thoảng Khúc Phương cũng để cho Chân Vượng có cơ hội chiến thắng vài lần. Có thua có thắng thì trò chơi mới có thể tiếp tục. Từng bị hỏi nhiều câu hóc búa, lần này Chân Vượng tính trả thù bằng cách hỏi cô “ Chứng minh thư “. Khúc Phương dừng tay ghi chép, cười rồi không ngần ngại đưa chứng minh thư cho anh. Chân Vượng vừa nhìn phát hiện ra cô gái này hơn anh ba tuổi. Ngay sau đó chuyển hướng mở miệng gọi “ Chị”. Khúc Phương không hề tức giận, bởi miệng lưỡi cứng rắn của anh như thế nào cô chứng kiến cả rồi.

Quán bar sắp đến giờ đóng cửa. Chân Vượng chưa bao giờ thấy thoải mái, vui vẻ như hôm nay. Vậy mà mới đó trời đã khuya, bóng đêm mập mờ phủ kín. Anh cứ tưởng kết thúc buổi gặp gỡ sẽ phát sinh chuyện gì đó nhưng kết quả, người phụ nữ kia cầm cuốn sổ ngênh ngang bỏ đi, để lại anh với bộ mặt không khác gì kẻ bị hất phải một đồng khối xe. Chân Vượng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, sao lại thế được nhỉ? Chẳng lẽ người phụ nữ này không có mắt thẩm mỹ sao? Cô thà gọi taxi chứ không thèm nhờ anh đưa về? Thực ra

anh đã suy nghĩ một chút về vấn đề này, sẵn sàng chấp nhận tình một đêm với cô. Mặc dù trong sâu thẳm anh đã thật sự rung động nhưng xem ra cô quá đáng rồi. Trong mắt cô chắc chắn cho rằng anh có ý đồ không tốt nên vội vàng bỏ đi. Đúng là đả kích! Không lẽ nhìn anh trông giống với kẻ hám sắc lắm sao?

“Hầy, cậu đừng nhìn theo nữa. Lần đầu tiên tôi thấy có người khiến cậu như vậy đấy. Cô ấy dám cự tuyệt cậu cơ à”. A Húc đóng cánh cửa nặng nề lại rồi dắt theo một cô gái xinh đẹp đi trước bỏ lại người anh em của mình đang đứng ngây ngốc trước cửa quán.

Ngồi trong taxi, Khúc Phương nhìn cảnh đêm qua cửa sổ, nghĩ lại cảnh chia tay với Chân Vượng. Thật ra có gì đó không rõ ràng. Mặc dù lời anh nói không dễ nghe nhưng biểu hiện lại chứng tỏ anh rất có cảm tình với cô. Cả nụ hôn của anh dành cho cô tối hôm trước mãi mãi cô không thể nào quên.

.....

Một ngày mới bắt đầu. Khúc Phương không đến hiệu spa mà đi tới phố đồ cổ. Cô vốn là một nhân viên tiếp thị bình thường nên không có nhu cầu mua thứ đồ này. Thỉnh thoảng nhìn thấy mấy quầy bán hàng ven đường thì tiện thể bỏ ra mười mấy đồng mua ít đồ trang điểm loại rẻ tiền mà thôi. Nhưng hôm trước trong lúc chơi trò giải đố, cô mới biết Chân Vượng là dân nghiệp dư thích sưu tầm đồ cổ. Vì vậy, Khúc Phương quyết định đến phố Lưu Gia để tìm hiểu. Một người phụ nữ chỉ vì sở thích của người mình cảm mến mà đi tìm hiểu thứ đồ mình chưa từng bao giờ quan tâm chắc chỉ có cô.

Thời gian vẫn còn sớm, Khúc Phương nghĩ chắc có ít người lui tới đây. Không ngờ vừa tới cô tưởng mình lạc vào một khu phố thời cổ đại. Đường phố hai bên có rất nhiều gian hàng bày bán các loại mặt hàng khác nhau. Khúc Phương chưa từng đến đây. Trước kia cô dậy sớm chỉ có một mục đích là chuẩn bị bữa sáng ngon lành cho chồng hoặc đi chợ nấu cơm, hay ở nhà dọn dẹp, làm vệ sinh. Cả ngày không khác gì con quay. Hóa ra cuộc sống con người vẫn còn có nhiều điều thú vị.

Thời gian còn dài nên cô tham lam ngắm nghía khắp nơi, thích thú sờ thứ này thứ kia một cách phấn khích. Nhớ hồi đại học không có nhiều tiền, cô và Chu Thần tay trong tay đi dạo phố. Khúc Phương rất thích sà vào những hàng quán nhỏ ven đường, còn Chu Thần không thích chút nào, anh ta cho rằng làm vậy thật mất mặt. Mỗi lần như thế, anh ta thường đứng ở xa xa mặc kệ Khúc Phương đứng ngó nghiêng. Mới đó cô đã quên mất mình từng có sở thích hiếu kỳ như vậy. Cô thích cảm giác không hề xấu hổ đứng trong một quán nhỏ, ngồi xổm đến nỗi chân tê rần để tìm kiếm đồ gì đó, rồi một lúc sau sung sướng reo lên khi kiếm được một món ưng ý. Thoảng cái đã nhiều năm, Khúc Phương quên đi khá nhiều cảm giác thú vị ngày xưa. Cô không giống với lúc bé, đi đến đâu là tùy tiện sờ mó vào đồ của người ta, cô chỉ dùng ánh mắt thèm muốn đứng nhìn. Nếu gặp được đồ đẹp thì gờ tay khê sờ mà không dám mua.

Thượng đế đóng cánh cửa này sẽ mở ra một cánh cửa khác. Khúc Phương đến đây chỉ vì tìm kiếm một bóng dáng thân quen, trước những đồ vật này cô bị hấp dẫn đến nỗi quên cả mục đích chính. Thật ra khu phố Lưu Gia rất rộng, muốn chạm mặt nhau không phải dễ.

Đến tối, như mọi khi cô lại đến quán bar. Hôm nay cô không muốn say sưa, cuộc hành trình đến phố Lưu Gia sáng nay vẫn lưu lại trong đầu cô ấn tượng mới lạ. Lúc Chân Vượng tới, cô đã tìm ra chủ đề để nói, hỏi anh không ít. Chân Vượng ngạc nhiên không nghĩ cô gái này lại thích đồ cổ. Mới đầu chỉ là ấn tượng về một vóc dáng ngồi uống rượu một mình trông rất đẹp. Không kiềm chế được, liền mời cô một ly. Nói chuyện một lúc anh có cảm giác họ đã thân quen nhau từ lâu. Không hiểu có phải do không khí quầy bar quá tốt hay không mà Chân đại thiếu gia mới nói vài mà cô gái này đã tỏ ra hiểu ý và đồng cảm. Anh phát hiện ra giữa họ có một cảm giác hết sức quen thuộc nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu.

“Sưu tầm đồ cổ là một thú vui. Cô thường xuyên đi dạo sẽ biết. Đôi khi không gặp được món đồ mình ưng ý nhưng lại được nghe những câu chuyện xưa cũ cũng rất thú vị”. Biểu hiện trên gương mặt Chân Vượng không còn lạnh lùng như lúc đầu, nói tới chủ đề mình thích, anh có vẻ hưng phấn.

“Vậy có người đến đó để mua sao? Tôi đến Lưu Gia nhưng không thấy có người thực sự muốn mua”. Khúc Phương tò mò hỏi. Cả ngày hôm nay đi xem, cô phát hiện có rất nhiều người đến xem giống cô nhưng số người muốn mua một cách chân chính rất ít.

“Có chứ. Sáng nay tôi mới đến đó xem ở quán ven đường một chiếc chén cổ Kim Long khá được. Đáy chén có khắc năm chữ biểu tượng của vua Càn Long. Đồ thật ở đây không phải nhiều nên tôi do dự. Cuối cùng

bị một vị lão tiên sinh mua mất, nghe nói chiếc chén này là thật. Vị tiên sinh ấy thật là có mắt nhìn, nếu bán lại chắc chắn sẽ có lời”. Chân Vượng nói với giọng tiếc nuối.

Không biết từ lúc nào A Húc xán lại gần, nghe Chân Vượng nói xong, cười nhạo: “Chân Vượng, cậu còn thiếu tiền sao, cho người khác “sửa mái nhà dột” cũng là tích đức đấy” (1).

“Không phải như vậy. Tôi thường xuyên đi tìm đồ cổ, vất vả lắm mới tìm được món đồ mình thích thì lại bỏ lỡ”. Chân Vượng lắc đầu tiếp tục uống rượu. Khúc Phương không đáp lời, nghĩ điều anh nói là thật.

Người nói vô ý – người nghe có lòng. Ngày hôm sau, Khúc Phương lại đến Lưu Gia. Lần này cô không đi ngắm nghía lung tung nữa mà đi tìm Chân Vượng luôn. Cuối cùng cũng thấy anh trong đám người đông đúc. Chỉ cần liếc mắt một cái cô nhận ngay ra anh. Hôm nay anh mặc quần áo rất thoải mái, thậm chí có chút lộn xộn, tùy ý, quần jeans và dây lưng màu đen kết hợp với áo sơ mi. Trang phục làm nổi bật dáng vóc mạnh mẽ nam tính của một thanh niên trẻ tuổi, trông vô cùng đẹp mắt.

Tâm tình Khúc Phương phức tạp, có thể nói là hơi chần chờ. Cô thấy anh đi tới, dáng điệu thong thả. Bỗng dưng cô có cảm giác tự ti. Anh vốn đẹp trai nhà giàu, mà cô chỉ là một phụ nữ mới ly hôn, tuổi lại lớn hơn, cô có đủ dũng khí để làm việc này sao? Xảy ra tình một đêm đối với Khúc Phương là chuyện muôn đời không quên. Nhưng với Chân Vượng, chuyện này căn bản không hề tồn tại.

Chân Vượng càng lúc càng tới gần, khi đến trước mặt Khúc Phương thì dừng lại. Tim cô đập loạn, lấy hết can đảm nhìn anh mỉm cười. Khi ngẩng lên thấy anh khẽ chạm vào người cô đi qua. Anh đã không nhận ra cô, thêm nữa bị đám người đông đúc phía sau chen lấn nên càng không thể không đi tiếp. Khúc Phương vội vàng quay đầu xoay người, anh cứ thế lạnh lùng bỏ đi, xem cô như kẻ qua đường? Khúc Phương không thể làm gì khác hơn là buồn bực đi theo sau, nhìn thấy anh đang đi thì dừng lại trước một quầy hàng. Ở đây bày bán rất nhiều đồ cổ, trên tay anh đang cầm một chiếc chén nhỏ, hướng về phía mặt trời khẽ híp mắt quan sát trông gương mặt hết sức chân thành.

Ban ngày và đêm tối không hề giống nhau. Gương mặt anh không còn vẻ trẻ trung như trước mà điệu bộ xem xét chiếc chén một cách tỉ mỉ khiến anh trông giống một vị lão tiên sinh đang mừng rỡ vì kiếm được món đồ quý giá. Khúc Phương không lại gần mà chỉ dám đứng từ xa nhìn anh. Ở quầy bar còn dễ nói chuyện chứ ở đây cô chỉ là một người không am hiểu lắm về mặt hàng này.

“Cô gái, có muốn xem cái chậu này không? Tôi nói này, đây là cái chậu của Chân Huyền để lại. Chính là cái chậu mà Chân Huyền nương nương thường rửa mặt ấy. Thấy cô thích tôi sẽ bán mở hàng cho”. Khúc Phương không biết mình đứng đó bao lâu, tay còn vuốt vuốt cái chậu, cho đến khi ông chủ la lên mới phản ứng lại. Khúc Phương không nhận được cười thành tiếng, trong lịch sử làm gì có bà Chân Huyền nào, ngay cả cái chậu này cũng không biết thực chất là cái gì nữa. Ông ta thấy Khúc Phương cười liền ra giá: “Vì cô thích nên tôi để giá 800 tệ, không bớt một xu”.

“Cảm ơn, tôi không cần. Đồ của Chân Huyền nương nương phải để cho giới quý nhân dùng, người thường như chúng ta làm sao dùng được”. Khúc Phương biết ông ta nói dối nên từ chối, không tức giận vì ở đây nguyện mua nguyện bán là chuyện bình thường. Thêm nữa cô thấy Chân Vượng đứng ở góc kia đang phân vân do dự tính không mua. Khúc Phương bắt chắp tất cả, chạy nhanh về phía trước.

“Người anh em quả có mắt nhìn, chiếc chén này thuộc dòng vương gia. Anh nhìn xem, đúng là đồ Kim Long”. Ông chủ vừa nói vừa chỉ vào chiếc chén, dưới ánh nắng mặt trời, chiếc chén tỏa ánh sáng, nhẵn nhụi phi thường. Chân Vượng nhìn theo hướng tay ông ta chỉ, nghiêng đầu hỏi: “ Bao nhiêu?”. Ông chủ cười híp mắt giơ ngón tay cái và ngón út ra quơ quơ: “Sáu vạn, không nói dối anh, chả là tôi mới kiếm được món này, không phải đúng dịp gặp anh chắc bị người khác mua mất rồi. Đây là đồ của tổ tiên, không phải vì hoàn cảnh thì...”.

Một chiếc chén Càn Long mạ vàng giá sáu vạn, coi như tích đức giúp người khác rồi. Hơn nữa nhìn điệu bộ ông chủ này có vẻ không tốt, xác suất đồ thật rất thấp, anh cất lời ông ta, cười nói: “Tôi không muốn nghe chuyện ngày xưa. Ông nói đúng giá đi”.

Ông chủ lại giơ năm đầu ngón tay ra: “Nhìn anh thành tâm tôi để giá năm vạn, không bớt một xu, tôi mua lại cũng bằng giá này, coi như mở hàng đi”. Chân Vượng nghe ông chủ nói thế, ngắm lại chiếc chén trong

tay. Nếu là đồ thật thì giá năm vạn quả là hời. Chiếc chén tuy đẹp nhưng đến chuyên gia cũng khó thẩm định, vì vậy anh mới do dự.

Lúc này, Khúc Phương đang gấp gáp, bên cạnh chính là ông lão mà anh nhắc tới, chẳng lẽ Chân Vượng từ bỏ không mua, nếu vậy thì anh bỏ lỡ cơ hội rồi. Khúc Phương đứng bên thở dài một tiếng: “Chiếc chén đẹp quá, đúng là đồ thật”. Lời nói của cô phát ra không có quy củ. Ông chủ nhìn cô, gương mặt lạ hoắc, câu nói chứng tỏ là dân ngoài nghề. Ở nơi mua bán đồ cổ như thế này, rất coi trọng vấn đề người đến trước đến sau, nếu người nào đó đang lựa chọn món đồ và chưa đưa ra quyết định thì người ngoài không nên can thiệp và bình luận.

Chân Vượng vốn đang do dự, quay sang nhìn cô, lại nghe nói vậy nghĩ cô không khác gì cò mồi. Hai năm nay ở Lưu Gia đã quy phạm rất nhiều, không ít kẻ chuyên đi lừa gạt. Vì vậy, anh khẽ cười, buông tay, không quay đầu, bỏ đi, để lại Khúc Phương với bộ mặt hết sức kinh ngạc.

(1): ý giúp đỡ người nghèo

17. Chương 17: Vô Tình Gặp Lại

Tâm lý Khúc Phương trở nên bấn loạn. Chẳng lẽ cô đã nói gì không đúng? Làm nhân viên tiếp thị nhiều năm nên lời nói ra không khiến ai tin? Nhìn Chân Vượng tự nhiên bỏ đi, cô chỉ muốn xông đến đập cho anh một cái. Cho dù cô có hiền lành đến đâu thì cũng có chút bực tức. Cô vì muốn tốt cho anh, không thêm chấp nhặt chuyện anh không nhận ra cô, muốn giúp vậy mà còn bị anh nhìn một cách khinh bỉ. Đôi mắt sáng ngời khẽ híp lại nhìn ẩn chứa sự coi thường, thật làm cho người ta buồn bực, tức giận. Thế nên mới nói khi phụ nữ vướng vào chuyện tình cảm thì chỉ số thông minh tức khắc sẽ bị giảm đi. Cô hi vọng giúp Chân Vượng mua được chiếc chén đó, để anh không phải tiếc nuối nhưng lời nói ra không những khiến anh không thêm lưu tâm, đã thế còn coi cô như vật trưng bày.

Chủ quán thấy Chân Vượng bỏ đi không thêm giữ lại vì trước mắt đang có một con cá khác to hơn. Ông ta giơ ngón cái lên tỏ ý tán dương: “Cô đúng là có mắt nhìn. Tổ tiên của chiếc chén này có quan hệ thâm sâu với Kỷ Hiểu Lam, nếu không phải có duyên thì năm vạn tôi cũng không bán đâu”.

Da đầu Khúc Phương tê dại, muốn đi cũng không được. Chỉ tại cô vừa cất lời đã làm cho khách của ông ta bỏ đi, giờ không thể không mua. Dù sao trước đó cô đã biết món đồ này là xịn, có mua cũng không sao, chỉ sợ nhầm lẫn mua phải đồ rởm mang về mà thôi.

Khúc Phương không thôi ai oán quay đầu nhìn bóng lưng Chân Vượng. Chủ quán sợ Khúc Phương đổi ý, càng nhiệt tình mời chào. Trước kia cô sống cuộc sống không chút hi vọng, cho nên tùy tiện tiêu xài thỏa thích. Giờ đây cô đã có mục đích để theo đuổi, quay lại cuộc sống là chính mình nên muốn tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy. Cuối cùng cô mặc cả mua chiếc chén với giá bốn vạn tệ. Biết là bị bắt chẹt nhưng không làm sao được. Vừa mở miệng cô đã biết mình hớ. Chủ quán vẫn kiên quyết không hạ giá. Thực ra ông ta mua lại được hơn 200 món đồ khá tốt. Thời buổi bây giờ mua được đồ thật còn khó hơn trúng xổ số. Nếu không ông ta chẳng dại mà bán giá đó. Khó khăn lắm mới gặp được vị khách coi tiền như cỏ rác, làm sao bỏ qua được.

Khúc Phương ôm chiếc chén giá bốn vạn một cách cẩn thận. Nếu đây là đồ giả vậy là cô trở nên ngu ngốc đến hai lần. Cô cầm chiếc chén tới một hiệu đồ cổ khá lớn, hỏi người ta có muốn mua lại không. Chủ quán là một ông lão đáng dấp tròn trịa, đeo kính lão trông rất chuyên nghiệp. Thấy Khúc Phương đến liền hỏi: “Tôi có mua. Thế vật có mang tới không?”. Khúc Phương không dám nói đây là gì, sợ không hiểu thành ra nói nhiều, nói sai nên chỉ cười cười lấy chén ra. Ông lão không đỡ mà để Khúc Phương tự đặt lên bàn. Đây cũng là nguyên tắc trong giới, tránh khỏi sự va chạm. Ông lão đeo kính vào rồi xoay chén nhìn một vòng. Sau đó lại lấy kính lúp ra soi, qua hai lần kính có thể nhìn chiếc chén được chính xác hơn.

Một lúc lâu sau việc thẩm định mới xong, ông lão mở miệng nói: “ Chiếc chén này là thật. Cô định giá bao nhiêu?”. “ Vậy là được rồi, tôi không phải người thiếu tiền, nhờ ông xem kỹ lại cho”. Khúc Phương nhẹ nhàng trả lời. Vừa mới nhìn điệu bộ của ông lão, mặc dù ngoài miệng chưa nói tốt xấu thế nào nhưng cách ông cầm chiếc chén xoay vài vòng thể hiện rất rõ thái độ thích thú không thể che giấu. Vì vậy Khúc Phương không thấy lo lắng cho lắm.

“ Vật này đã được lưu truyền và bảo tồn, tiếc rằng chỉ còn một chiếc duy nhất. Tôi ra giá tối đa bằng này”. Sau đó ông ra dấu bằng tám ngón tay. Khúc Phương nghĩ thầm, không thể nào, mua bốn vạn, bán sang tay lại gấp đôi thành tám vạn. Cô đã quen với việc làm tiếp thị và đàm phán nên khuôn mặt không để lộ vẻ hoan hỉ mặc dù trong lòng đang cực kỳ phấn khích.

Ông lão quay sang nhìn, đoán cô chắc là khách lạ, cách ăn mặc rất hợp thời, vẻ mặt hơi lạnh lùng. Trong thâm tâm ông đã thích chiếc chén, cuối tháng sẽ mang ra đấu giá, chắc không có thứ nào có thể tốt hơn. Nghĩ thế nên ông cẩn thận nói thêm: “ 90 vạn, không thể cao hơn “. Khúc Phương liú lười, nghĩ đến việc mình có một khoản tiền nhiều đến năm con số thì bất chợt cười khúc khích. Nếu không phải cô đã mang giấy tờ nhà đi thế chấp, nếu không phải đột nhiên được nhìn thấy nhiều tiền đến thế thì đã không khẩn trương như vậy. Thôi, coi như hôm nay cô tiêu tiền giúp người khác.

Khúc Phương nghĩ hôm trước đánh cuộc với Chân Vượng, mới qua một ngày anh đã không còn nhớ gì nữa. Trí nhớ tốt không bằng viết nhiều, miễn cưỡng có thể nhớ được chút ít. Giống như ai đó thích nhất ăn quả cherry và ghét nhất là cà chua. Nghĩ vậy, nhìn thời gian còn sớm, cô cầm theo khoản tiền lớn vừa nhận được đi mua. Bình thường hiếm khi cô mua loại đồ ăn đắt tiền nên không biết chỗ nào bán. Cô tính đến hiệu Spa hỏi các quý bà ở đó có khi họ lại biết.

Khúc Phương quyết định đến hiệu spa, vừa lúc gặp bà Vương, người mà cô rất có cảm tình. Mặc dù đã ngoài năm mươi nhưng nhìn bà như mới ngoài ba mươi, nói chuyện ôn nhu, lại còn ăn chay và đặc biệt biết về các loại trái cây.

“ Tôi rất thích cherry, chị có biết chỗ nào bán không?”. Khúc Phương rất nhanh đã làm quen với bà Vương. Còn bà Vương gặp cô cảm giác như có duyên, mới nói với nhau vài câu đã thấy hợp gu.

“ Cô hỏi đúng người đấy. Con trai tôi cũng thích loại này. Tôi thường giúp nó đi chọn. Bây giờ nó trưởng thành rồi, đòi ra ở riêng nên tôi không thể quan tâm được nữa”. Bà Vương tuy khẩu khí thốt ra có vẻ oán trách nhưng vừa nghe cũng biết bà là người mẹ hết sức thương con. Trong lúc nói chuyện phiếm, vô tình Khúc Phương được nghe kể rất nhiều về con trai bà. Khúc Phương cũng không có ý định hỏi thăm thân phận bà Vương. Vốn dĩ cô không phải là người có dã tâm. Cô sống ở thành phố bao năm nay nhưng bạn bè không nhiều. Mặc dù tới đây hàng ngày nhưng bà Vương ngày qua ngày coi như mới biết cô lần đầu. Càng tiếp xúc Khúc Phương càng thấy bà Vương thật đáng thương. Cho dù gia đình khá giả nhưng bà không thể cứu vãn được tuổi thanh xuân, càng không thể níu kéo được người chồng từng đồng cam cộng khổ với mình bao năm qua. Cuộc sống của cô tái diễn hàng ngày, có cơ hội quan sát cuộc sống của người khác và ngẫm lại chính mình.

Sau khi làm spa mặt xong, tài xế nhà họ Vương cũng đến chờ ngoài cửa. Bà Vương lên tiếng muốn mời Khúc Phương đi cùng.

“ Tiểu lý, đến cửa hàng bán hoa quả đi”. Bà Vương nói với lái xe rồi quay ra nói chuyện với Khúc Phương. Tâm trạng Khúc Phương hôm nay rất tốt, không như những ngày đầu mới Trọng sinh. Giờ đây cô đang vô cùng xao động, dọc đường đi hai người vừa nói vừa cười, bà Vương có cảm giác như mới tìm được người bạn tri âm.

Chẳng mấy chốc xe dừng, Khúc Phương và bà Vương đi xuống. “ Chúng ta đi đi. Dù sao cũng đã đến đây. Tôi cũng muốn mua một ít”. “ Được ạ, đúng là gây phiền toái cho chị rồi”. Khúc Phương lễ phép cảm ơn. Bà Vương mặc trang phục của D&G, váy in hoa với những nếp gấp hết sức tinh tế, khéo léo che vòng hai, lộ ra dáng vẻ đoan trang mà quý phái. Tài xế giúp hai người cầm túi xách và áo khoác. Trang phục của Khúc Phương vô cùng đơn giản. Bên ngoài là áo choàng, bên trong là chiếc váy liền kết hợp dây lưng màu nâu làm nổi bật vóc người khá chuẩn.

Hai người nói cười đi vào. Khúc Phương lần đầu tiên tới đây. Quầy trái cây bày bán không khác gì một siêu thị lớn, bên trong điều chỉnh nhiệt độ ổn định, có các loại trái cây hoặc rau củ khác nhau. Tất nhiên

giá cả cũng không rẻ. Mỗi loại sản phẩm đều có một thẻ, trên đó ghi rõ ngày tháng đóng hộp và hạn sử dụng. Khúc Phương vừa đến đã thấy thích. Nhìn trên giá đồ ăn và nước hoa quả trong veo, tràn đầy sinh lực, khiến tâm trạng trở nên tốt hơn.

“Thần Thần, em muốn ăn hoa quả, chúng ta mua một ít đi”. Một giọng nói quen thuộc, ngọt ngào truyền đến. Khúc Phương ngơ ngàng ngẩng đầu, cách đó không xa một phụ nữ trong trang phục màu đỏ khoác tay người đàn ông. Trên tay người đàn ông đó cầm chiếc giỏ, dáng điệu hết sức nhẹ nhàng, ấm áp. Bàn tay Khúc Phương bỗng dưng xiết chặt.

“Cô sao vậy”. Bà Vương bắt gặp cô đang cầm nhánh rau trong tay bị bóp đến nát bét, trông rất kích động. Khi bà Vương khẽ đẩy, Khúc Phương mới bừng tỉnh, hơi bối rối. Cuộc sống của cô lặp đi lặp lại hàng ngày, vốn dĩ không muốn ngày nào cũng luân hồi rồi bị chồng hành hạ, bị mẹ chồng điện thoại trách mắng. Cô đã chìm đắm trong men rượu. Cho đến ngày gặp được Chân Vương. Một chàng trai vì cô mà nhảy vào lửa khiến cô một lần nữa tìm được cuộc sống đích thực. Chỉ sợ ngày qua ngày anh vẫn không thể nhận ra nhưng cô tự nguyện quyết tìm tìm một cơ hội.

Vậy mà vừa nhìn thấy Chu Thần, trong lòng cô chợt nổi lên cảm giác sợ hãi. Nhớ lại hình ảnh của mình ngày xưa: lúc nào cũng khúm núm, sợ sệt không dám phản kháng, bị anh ta lôi ra làm trò cười trước mặt người khác, tất cả vẫn lưu trong tâm trí.

Khúc Phương cúi đầu khổ sở: “Người đàn ông mặc áo sơ mi hồng đằng kia là chồng tôi”. Bà Vương ngẩng đầu nhìn lên thấy đối diện là hình ảnh người đàn ông mặc sơ mi hồng tay trong tay với một phụ nữ khác trông rất thân mật.

Lúc này Chu Thần đã phát hiện ra Khúc Phương, tính kéo Molly tránh đi, bởi tình cảnh này khiến anh ta đuối lý nếu nói lời ly hôn. Molly chú ý đến hành động khác lạ của Chu Thần nên quay lại nhìn thì thấy ngay Khúc Phương. Cô ta rất tức giận vì hôm nay Chu Thần nói rằng không gọi điện được cho vợ để nói việc ly hôn, hóa ra chỉ là cái cớ. Người trước mặt theo lời Chu Thần là một phụ nữ luống tuổi. Nhưng giờ phút này nhìn khí sắc rất tốt, lại có nét xinh xắn, nhất thời làm Molly mất hứng. Cô ta không kéo Chu Thần bỏ đi mà còn cầm tay tiến lên phía trước. Chu Thần tránh không được đành bước theo. Anh ta từng sống với vợ mình, không biết từ bao giờ cô bỗng trở nên thời thượng xinh đẹp khiến người khác phải lóa mắt như thế này. Bị Molly kéo tay, thỉnh thoảng còn bấm bấm làm cho anh ta mãi mới nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của mình.

Chu Thần lên tiếng phủ đầu: “Hôm nay cô sao vậy? Tôi gọi điện nhiều lần sao lại tắt máy?”. Molly vẫn không buông tay Chu Thần, đứng trước mặt Khúc Phương cười nói: “Chị chính là vợ của Thần Thần phải không? Không ngờ chị lại theo dõi chúng tôi đến tận đây. Vậy mà Thần Thần còn nói chị là người tử tế. Tôi đã có thai, Thần Thần chưa nói với chị chuyện ly hôn sao? Cũng hay vừa lúc chúng ta gặp nhau”.

Khúc Phương bị hai người dùng lời lẽ trơ trẽn trên mặt nhếch, bất giác nói không nên lời, cô mà lại đi theo dõi bọn họ ư? Cô đâu phải loại người ăn no rồi có tài cán đi làm chuyện như vậy. Trước kia chỉ có một mình, hôm nay vất vả lắm cô mới tìm được người bạn tâm giao. Cô không muốn trước mặt bạn bè bị đâm ọt nhất rồi vạch trần hết những vết sẹo đau đớn, bà Vương nhất định sẽ xem thường cô, coi cô như loại phụ nữ yếu đuối.

“Khúc Phương đi cùng tôi đến đây. Còn hai người là ai? Khách hàng đến đây có tư cách đạo đức ngày càng thấp, hạng người nào cũng được vào là sao?”. Khác hẳn với cách nói chuyện ôn nhu hàng ngày, bà Vương lúc này cũng đã đứng dậy.

Chu Thần nhìn thấy người phụ nữ này thì ngạc nhiên. Khúc Phương sống ở đây không có bạn bè, người này không phải là đồng nghiệp cùng công ty của cô sao? Vậy là bà ta cũng là nhân viên tiếp thị. Bị một nhân viên tiếp thị chế nhạo, anh ta cảm thấy nóng mặt, càng lớn giọng mắng Khúc Phương: “Chuyện gì thế này? Cô kết giao bạn bè không nhìn cho rõ ràng. Bạn bè kiểu gì mà tỏ ra xằng bậy như vậy. Chẳng trách mẹ tôi luôn nói cô không hiểu chuyện. Chuyện chúng ta không cần nói nhiều, rõ ràng không hợp nhau. Vì vậy ly hôn đi”.

Molly vô cùng vui sướng nghe câu nói đó của Chu Thần, vừa lúc quay sang nhìn bà Vương đang đứng cạnh Khúc Phương, thái độ bỗng tỏ ra hoảng hốt, nhỏ giọng nói với Chu Thần: “Anh từng nói vợ anh chỉ là loại đàn bà giỏi nội trợ? Tại sao bên cạnh cô ta lại là phu nhân của gia tộc Chân Thị?...”.

18. Chương 18: Ngày Mai

Chu Thần đang định nói gì đó, thấy thái độ của Molly dành miễn cưỡng im lặng. Khúc Phương không biết thân phận của bà Vương nhưng Chu Thần vừa nghe nói liền hiểu ngay. Đây chính là phu nhân của gia tộc Chân Thị lừng lẫy. Nếu anh ta không quan hệ với Molly chắc chắn sẽ không biết điều này, Molly vốn là một nữ doanh nhân khá thành đạt nhưng so với Chân Thị thì quả là nhỏ bé hơn nhiều. Thường ngày Molly có nhiều mối quan hệ, quen biết không ít người nhưng bà Vương từ đầu tới cuối lại không hề biết cô ta là ai. Quả là sự chênh lệch lớn. Khúc Phương vẫn đứng đó không hiểu nhân vật mọi người nhắc đến vốn là người có vai vế quan trọng như thế nào.

Ngay lập tức, giọng điệu của Chu Thần nhanh chóng thay đổi. Vừa nãy anh ta còn lớn tiếng mắng nhiếc Khúc Phương. Cô tỏ ra nhún nhún chịu đựng, đến giờ phút này vẫn không chút tức giận.

“ Khúc Phương, vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Thấy em không nghe điện thoại nên tôi giận quá mới trách móc. Thật xin lỗi, vị phu nhân này là bạn của em à? Hai người cứ từ từ đi dạo, tôi và bạn đi mua ít đồ, giờ có việc phải đi trước”. Chu Thần đảo mắt nói như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt hết sức chân thành.

Trước thái độ đột nhiên thay đổi của anh ta, Khúc Phương hơi ngạc nhiên, thấy bọn họ tỏ vẻ khúm núm lấy lòng bà Vương thì trong bụng dường như đã hiểu ra vấn đề. Việc tìm cách trả thù, tìm cách phản kháng bọn họ đối với cô vẫn thật sự khó khăn. Đã lâu không gặp lại nhưng lần này không khác mọi khi, bọn họ vẫn dùng cách cả vú lấp miệng em để đối xử với cô. Nếu hôm nay không có bà Vương, không biết cô còn phải chịu nhục nhã đến thế nào.

Cô đã tiêu hết tiền trong thẻ, còn ném vào mặt anh ta tờ giấy khám sức khỏe. Vậy mà anh ta không tức giận nhiều, ung dung ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia. Đôi khi sự trơ trẽn hoàn toàn không có giới hạn. Nếu như lần trước, cô sẽ không có kinh nghiệm để sửa chữa lần thứ hai. Chu Thần là kẻ sĩ diện, có thù tất có trả, trước sau sẽ tìm cô tính sổ. Còn người đàn bà kia, gia thế tốt như vậy, chồng cô chấp nhận khuất phục sao? Nói không chừng là do anh ta tính toán mưu cầu, muốn tìm được chỗ dựa tốt cho bản thân. Cô hiểu quá rõ con người đó, khi còn yêu thương thì cái gì cũng tốt, khuyết điểm trở thành ưu điểm. Suy nghĩ tìm cách trả thù của Khúc Phương không còn nữa. Hôm nay một lần nữa gặp lại, Chu Thần vì Vương phu nhân mà tỏ thái độ khách khí khiến cô nhận ra một điều, cho dù làm mọi cách để trả thù cũng sẽ không có kết quả, mãi mãi không thể thay đổi. Trên thế giới còn có một loại mạng tên quyền thế, không nhỏ bé bình thường như cô.

Rèn luyện đã lâu nên cô không tỏ ra vội vàng, khuôn mặt nhún nhún, thậm chí cười nói: “ Vậy không làm phiền anh nữa. Hai người cứ tiếp tục”. Chu Thần cùng Molly vội vàng bỏ đi, để lại bà Vương đang nhìn Khúc Phương với ánh mắt mang nhiều suy nghĩ. “ Để cho phu nhân phải chê cười rồi. Thật xin lỗi”. Chứng kiến cuộc gặp mặt đầy vẻ lúng túng của Khúc Phương, bà Vương có ý cảm mến.

“ Cô là một cô gái tốt. Anh ta quả là không có mắt. Thôi, chúng ta đi chọn cherry tiếp nào”. Bà cười vờ vai Khúc Phương lúc này vẫn đang đứng ngây bối rối.” Phụ nữ nên biết yêu quý bản thân. Có những chuyện phải thông minh sáng suốt, tự mình đưa ra quyết định, không thể dựa dẫm tin tưởng đàn ông”. Bà Vương sợ Khúc Phương không hiểu liền giải thích. Khúc Phương gật đầu, khi gặp gỡ anh ta, cô giả bộ không để ý nhưng nghe bà Vương nói vậy cô đột nhiên nghĩ đến Chân Vương. Cô đến đây mua cherry là vì anh, không lẽ họ không thể cùng nhau? Cô thấy mình giống một người phụ nữ đơn phương tình nguyện, vì bị chồng phản bội mà vội vàng tìm gấp chỗ dựa, không chỗ nương tựa mang lại cho cô sự sợ hãi. Cô đang luân hồi, thay đổi mục tiêu cuộc sống. Trước kia tìm mọi cách để giữ chồng, còn giờ đây lại tìm cách chinh phục người đàn ông khác, đây phải chăng là niềm hạnh phúc của cô?

Khúc Phương và Vương phu nhân cùng nhau chọn một ít cherry. Đến khi tính tiền, Khúc Phương tranh trả, vì không nhiều nên bà Vương không ngăn cản, trong lòng đối với Khúc Phương vốn có nhiều thiện cảm.

Buổi tối, do dự thật lâu, Khúc Phương mới bước vào quán rượu mang theo cherry đã được rửa sạch. Đợi rất lâu mới thấy Chân Vương tới, Khúc Phương vội vàng ra vẻ như không biết, tiếp tục ngồi uống. Hôm

nay là ngày đầu tiên Chân Vượng đến thu mua công ty, từ trưa đến giờ đã rất mệt mỏi, buổi tối còn tham gia tiệc rượu, tâm trạng không được thoải mái nên đến đây thư giãn. Vừa đến anh đã thấy một cô gái xinh đẹp ngồi ở quầy bar, mới chỉ nhìn thoáng qua đã thấy có nét quen thuộc. Chân Vượng chào hỏi A Húc rồi bảo anh ta làm một ly rượu đưa cho Khúc Phương. Khúc Phương quay lại, Chân Vượng sững sốt kêu to: “Là cô à?”. Trong nháy mắt, tim Khúc Phương bỗng đập nhanh gấp mấy lần, chẳng lẽ Chân Vượng đã nhớ ra cô là ai? Nếu đúng thế thì cô không còn phải luân hồi, không phải một mình cô đơn nữa.

“ Cô quen rồi à? Sáng nay ở Lưu Gia, cô mới mua chiếc chén Kim Long phải không?”. Chân Vượng nhắc lại, ba hồn bảy vía Khúc Phương lúc này mới quay trở về. Thâm tâm cực kỳ thất vọng, vậy mà cô cứ tưởng, hóa ra hôm nay vẫn không có gì thay đổi.

“ Thì ra là anh. Hôm nay tôi rất muốn cảm ơn anh”. Khúc Phương cười hào phóng.

Chân Vượng vốn đang buồn bực trong lòng, không nghĩ lại gặp được người ở Lưu Gia sáng nay. Lúc đó anh không có ý định mua, chủ yếu đi xem một số mặt hàng len dạ, chỉ là thuận đường xem qua chiếc chén chứ cũng không để tâm lắm. Sau đó nghe người ta nói có người đã “ tích đức” thay mình, ai ngờ ông chủ quán lại bán chiếc chén Kim Long với giá bốn vạn tệ cho cô. Không ít người vui sướng khi người khác gặp họa, có người thì cảm thán hỏi không biết ai mà vận tốt như thế. Chỉ có chủ quán – tên Lưu mặt rỗ là ảo não, tăng giá từ 200 đồng lên 4 vạn cũng coi như kiếm được kha khá. Tin tức cứ thế truyền đi, người đến cửa hàng ngày càng nhiều, coi như ông ta không bị lỗ vốn chút nào.

Chân Vượng lúc này mới biết người phụ nữ kia không phải tay cò mồi, đã thế còn “tích đức” thay anh. Không nghĩ buổi tối họ lại có cơ hội gặp nhau trong quán bar này.

“ Không cần cảm ơn, là do cô có mắt nhìn, tôi lại không xác định được chiếc chén Kim Long đó có phải là thật hay không. Cũng tại tôi không có duyên, mắt nhìn của cô quả không sai”. Chân Vượng chịu thua buông lời khen ngợi. Ban ngày còn tưởng cô là người xấu nên giờ hơi ngượng ngùng, nói chuyện không được bình thường tự nhiên.

“ Cái chén Kim Long ấy, tôi chỉ cảm thấy anh cầm trên tay trông rất đẹp mắt, không ngờ anh thấy tôi tới thì bỏ đi. Ông chủ quán thấy việc giao dịch bị phá nên kiên quyết bắt tôi phải mua, không còn cách nào khác tôi đành chấp nhận”. Khúc Phương giải thích.

Chân Vượng trong lòng hơi buồn bực suy nghĩ, tình cảm của người ta như thế mà anh không hiểu lại còn ép cô phải “ sửa mái nhà dột”. Vì muốn giữ lại mặt mũi nên Chân Vượng chuyển đề tài: “ Thật ra đối với Phỉ Thúy tôi có nghiên cứu qua. Lúc sáng nghe nói ở khu Lưu Gia có rất nhiều mặt hàng len dạ nên đến xem sao. Chỉ là thuận đường ngắm qua chiếc chén mà thôi, chỉ tiếc tôi không có duyên với nó”.

Khúc Phương thấy biểu hiện của Chân Vượng thì trong lòng vui hơn, hết cả tức giận. Ai bảo người này buổi sáng dám coi thường cô, coi cô là người xấu, lại còn để mặc cô không thêm quan tâm, ngó lơ coi như nhìn thấy vật trưng bày.

Giống như trước kia, hai người có rất nhiều chuyện để nói, không ít đề tài để hàn huyên. Cô phát hiện ra Chân Vượng có nét vô cùng trẻ con. Khi Khúc Phương nói cô thích ăn cherry, hỏi anh thích gì. Anh cảm thấy nếu cũng nói thích giống cô thì mất thể diện quá nên tạm thời sửa lời định nói thành “ cà chua”. Khúc Phương ngạc nhiên, không phải anh nói ghét cà chua nhất sao? Hay anh lừa gạt cô? Bất quá, cô suy nghĩ một chút rồi nói giọng vẻ tiếc nuối: “ Tôi có mang theo ít cherry muốn mời anh ăn nhưng chắc là không được rồi. Tôi mới mua, ngon lắm, không biết anh lại thích cà chua hơn”. Nói xong cô tự mình mở bọc đựng cherry ngồi ăn, thuận tay còn cho A Húc vài quả. Sau đó bảo anh ta làm một ly cóc tại vị cà chua đưa cho Chân Vượng.

Chân Vượng đúng là bị rơi vào hoàn cảnh bí hiểm, anh ghét nhất trên đời rượu vị cà chua, hậm hực nhìn bạn tốt A Húc cùng người phụ nữ kia ăn món mình thích nhất. A Húc cao hứng, thấp giọng hỏi Khúc Phương: “ Chị Khúc, chị cố ý đấy à?”. Khúc Phương nháy mắt mấy cái, tiện thể đút vào miệng anh ta quả cherry. A Húc làm bộ dạng hạnh phúc ăn ngon lành, hả hê quay sang nhìn Chân Vượng.

Chân Vượng tức giận, cô cố ý sao? Mua mất chén Kim Long của anh, để anh uống loại rượu có vị đáng ghét, mà cũng tại anh cố tình nói sai, bảo mình thích ăn cà chua cơ.

Nhìn Chân Vượng mặt mày nhảu nhó uống hết ly rượu Kê Vỹ Tửu, tâm trạng Khúc Phương rất tốt. Tiếp xúc hàng ngày cô biết anh là người tuy mạnh miệng nhưng tâm tính thiện lương. Cuối cùng cô vẫn đưa cherry cho Chân Vượng, dù sao đây cũng là đồ cô đặc biệt mua cho anh.

Nói chuyện mãi đến lúc quán bar đóng cửa, Chân Vượng đề nghị: “ Để tôi đưa cô về”. Khúc Phương không từ chối, trong xe ánh đèn mập mờ, cả hai tựa hồ bắt đầu hi vọng, cứ như vậy đi mãi mà không có điểm kết thúc. Xe rất nhanh đến nơi, Chân Vượng lên tiếng: “ Ngày mai rảnh rồi, chỉ bằng chúng ta đến Lưu Gia đi dạo?”. Khúc Phương sung sướng, u mê nhận lời, đây là lần đầu tiên anh chủ động hẹn cô. Chân Vượng thấy vậy cũng hết sức vui vẻ: “ Sáng mai tôi đến đón cô, không gặp không về”. Khúc Phương về đến nhà mới nhớ ra một điều, căn bản cô không có ngày mai. Vừa mừng rỡ, thoáng chốc chuyển sang tâm trạng bối rối, nếu ngày mai Chân Vượng không tới, cô phải làm sao đây?

Ngày mai, có thể chồng cô cũng sẽ quay lại, mặc dù anh ta đòi ly hôn với cô vô số lần nhưng không còn cách nào khác để thay đổi. Khúc Phương cứ như vậy bối rối mâu thuẫn, cô không dám ngủ, sợ rằng mình sẽ lỡ hẹn, sợ đến ngày mai. Cô phát hiện hôm nay không phải ngày tốt, chỉ muốn nhanh bước sang ngày hôm sau, lúc đó cô sẽ phải làm gì đây.

Đồng hồ từng giây từng phút trôi đi, Khúc Phương hồi hộp ngồi trong phòng khách từ lúc 5 giờ sáng. Cô đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời vẫn tối, đèn đường đã tắt, cả thành phố chìm trong bóng đen. Không biết cô đứng như vậy bao lâu, đến khi quay lại đồng hồ đã chỉ 5 giờ 30'. Tim Khúc Phương đập loạn, mười phút đồng hồ trôi qua thật khó khăn. 5 phút 51 giây, 5 phút 56 giây, 5 phút 59 giây....Khúc Phương vẫn ngồi trên ghế sa lông....

19. Chương 19: Mẹ

Khi chỉ còn một phút đồng hồ, trước mắt Khúc Phương bỗng nhiên tối sầm. Lát sau mở mắt tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường. Cô nằm nhìn trần nhà, có hay không sẽ có một người đàn ông đứng chờ cô dưới sân ? Khúc Phương một đêm không ngủ, rời giường đi rửa mặt, mở tủ quần áo, cảm giác như nằm mơ. Cô đã sắm sửa không ít, đồ trang sức cũng rất nhiều nhưng trong tủ lúc này lại không có gì cả, chỉ còn lại duy nhất bộ quần áo ban đầu. Điện thoại di động vang lên, ngày mới đã tới, chồng cô sẽ đòi ly hôn, cô vẫn chưa gặp được Chân Vượng, nên xử lý thế nào đây? Cảm giác buồn chán, tâm trạng thống khổ ngập tràn trong lòng. Cô ấu trĩ dùng tiền để trả thù nhưng rốt cuộc cô không biết mình đang trả thù ai, bản thân thì không thấy vui vẻ. Thậm chí anh ta vẫn náo loạn tìm mọi cách để đòi chia tay, còn người đàn bà kia được thể càn rỡ ra hù dọa, kiêu ngạo. Khi trước gặp gỡ Chân Vượng, cô đưa ra mọi phương án để đến gần, tìm hiểu con người anh, muốn được ở cùng chỗ với anh. Nhưng tới hôm qua, Khúc Phương mới phát hiện, cô rất sợ, sợ đến ngày mai vẫn như vậy, mọi việc lại trở nên hồng bét. Ngày hôm nay lập đi lập lại đã lâu, cô trở nên nhất gan bởi mong chờ mãi vẫn không thể có ngày mai. Cho nên đối với mọi việc đã làm, cô không muốn chịu trách nhiệm. Cô không chút kiêng kỵ, có ý định chạy đi tìm người đàn ông trẻ tuổi đó để chấm dứt chuyện tình cảm đơn phương nhưng hành động đó khác nào đùa với lửa? Vương phu nhân từng nói: phụ nữ chỉ nên dựa vào chính bản thân. Thật ra cô không hiểu lắm những lời đó, bởi từ trước đến nay cô luôn sống phụ thuộc vào đàn ông.

Khúc Phương không đi spa, không đi mua sắm, mặc bộ quần áo bình thường, vô thức đến Lưu Gia. Cô không có mục đích đi dạo, chỉ là hôm qua mua chén ở đây cô thấy có rất nhiều người. Mặc dù chén đã bị mua mất, nhưng câu chuyện về người “ tích đức” vẫn được lưu truyền. Cô không cố gắng chen lấn, đến một góc phố thấy trên nền đất chất đầy đá, chung quanh rất đông người. Khúc Phương đứng ở xa không tiến lên chờ đợi được nhìn thấy dáng dấp của ai đó.

Bỗng một tiếng la lớn vang lên: “ Mở ra, mở ra, để vương lực”. Giọng nói thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, Khúc Phương không hiểu “ để vương lực” là gì chỉ lặng nhìn đám người điên cuồng kích động. Cô thấy có một tảng đá, trên đỉnh là một khối vàng xấu xí. Đám người tiếp tục la hét ra giá. Người đàn ông đứng giữa đặt giá 11 vạn, rất nhanh tảng đá xấu xí đó được một người mua lại với giá 850 vạn. Khúc Phương thấy nhiều người còn phấn khích hơn thế như thể họ không phải những kẻ cần tiền.

“Thần Thần, em không biết đâu, nhất định em phải có viên ngọc bích đó, anh mua cho em đi”. Một phụ nữ trong trang phục đồ lắc lắc tay người đàn ông bên cạnh làm nũng. Khúc Phương như nghe thấy ảo giác, không đứng đó nữa mà quay gót bỏ đi. Chu Thần thấy bóng lưng cô, thoáng dăm chiêu:

“Molly, hình như anh vừa nhìn thấy Khúc Phương”.

“Không thể nào, anh chẳng bảo hôm nay gọi điện cho cô ấy không được. Hay là anh vẫn lưu luyến, không muốn ly hôn? Không phải anh từng nói cô ta chỉ là loại phụ nữ nơi xó bếp sao, cô ta đến đây làm gì?”.

Molly nhìn theo ánh mắt của Chu Thần có chút ảo não, Chu Thần ở nơi này vẫn còn nhớ đến người đàn bà vô dụng đó sao?

Khúc Phương đi chưa xa, giọng nói của người đàn bà cùng chồng cô đến chết vẫn không thể quên được. Họ đã ngang nhiên qua lại với nhau nên đi đến đâu cũng thấy xuất hiện cùng nhau.

Buổi tối, Khúc Phương lần đầu tiên không đến quán bar. Cô mua rất nhiều rượu mang về nhà, vừa xem ti vi vừa uống. Trên ti vi, người dẫn chương trình đang thông báo kết quả xổ số, tiết lộ người dành chiến thắng số tiền 1.908.870 tệ. Nhìn những quả bóng xoay vòng, Khúc Phương uống một hớp rượu lớn, tìm điều khiển ti vi để đổi kênh nhưng lâu quá không dùng được mà cũng không biết cô đã vấp ở đâu. Một lúc sau, người dẫn chương trình bắt đầu công bố: 04, 07, 08, 12, 19#06, 16. Khúc Phương tìm thấy chiếc điều khiển ti vi dưới gầm ghế, đang định chuyển kênh thì nghe thấy dãy số này. Rất quen tai, chẳng phải ngày sinh của cô sao: ngày 07 tháng 12 năm 1984 và kỷ niệm ngày cưới là 16 tháng 6. Cô cười, tiếp tục uống rượu đến nỗi đứng không vững, vào nhà vệ sinh bị ngã trên bồn cầu, cảm thấy lạnh nhưng bỏ dậy không nổi.

“Bé con, bé con, dậy đi nào”. Khúc Phương mơ màng, hình như có người đang gọi cô. Mở mắt thì âm thanh nhẹ nhàng kia biến mất, chỉ có tiếng đồng hồ báo thức reo to, chiếc đồng hồ điện tử ghi rõ ngày 22 tháng 12 năm 2012. Gọi cô là bé con chỉ có mẹ. Khi còn bé cô luôn nghĩ lớn lên sẽ chăm sóc mẹ cẩn thận, sống cùng mẹ đến hết đời. Nhưng khi bước chân vào đại học, vì người đàn ông khác mà cô đã rời xa mẹ mình. Ở quê có phong tục, con gái đi lấy chồng thì bố mẹ coi như không còn quan hệ. Nhưng vì sống ở thành phố nên cô không ngại vấn đề đó, nhiều lần mời bà đến chơi. Mẹ cô từng tới đây một lần. Hồi đó mẹ chồng cũng đến chơi, sai bảo và coi mẹ cô như người giúp việc. Đã thế cứ mở miệng là tỏ ý giễu cợt. Khúc Phương bị mẹ chồng sai bảo không sao nhưng thấy mẹ để bị đối xử như vậy sau này không dám mời bà đến chơi thêm lần nào nữa.

Mẹ chồng cô từng nói một câu: “Bà thông gia này, ông thông gia mất sớm, bà không phải vẫn còn con trai sao? Da mặt bà không dày đến mức đến đây ở để Chu Thần nuôi đấy chứ? Nó là con trai tôi, cho dù có bản lĩnh thì cũng không thể nuôi nổi người ăn không ngồi rồi”. Lúc đấy hai mẹ con Khúc Phương đang nấu cơm trong bếp, mẹ chồng ngồi ở phòng khách xem ti vi, đến đoạn quảng cáo liền chạy vào bếp khoáy tay múa chân một hồi. Khúc Phương nghe vậy không lên tiếng, lặng lẽ nấu ăn, nước mắt trong khóe mắt chỉ trực trào ra, cô không dám để mẹ nhìn thấy. Bà ta nói một lúc rồi quay lại phòng khách, quảng cáo kết thúc, chương trình ti vi lại bắt đầu.

“Con gái, ngày mai mẹ về. Định ở đây chơi hai ngày nhưng thế thì lâu quá, không muốn người khác nhìn vào rồi gây khó dễ cho con”. Mẹ Khúc Phương vừa đẩy vung nồi vừa buồn bã quay sang phía con gái nói. “Mẹ”, đến lúc này thì Khúc Phương nhận không nổi òa lên, hai mẹ con đứng trong phòng bếp chật chội ôm nhau khóc.

“Mẹ không sao đâu, con lập gia đình, là con gái nhà người ta, con phải sống tốt thì mẹ mới vui được”. Giọng bà khàn khàn vỗ lưng Khúc Phương can đảm.

Đến bữa tối, Chu Thần thấy mất Khúc Phương đó, hỏi tại sao. Cô chỉ nói tại cắt hành tây nên bị vậy. Mẹ chồng vừa xới cơm cho Chu Thần vừa cười: “Thần Thần, con đau lòng thay cho vợ à? Vợ con có làm gì đâu mà kêu là cắt hành tây”. Chu Thần thấy mẹ xới cơm ỉn, nhất thời cảm động: “Mẹ, mẹ cực khổ rồi, không dễ được dịp mẹ khỏe mạnh tới chơi, những chuyện như vậy lần sau đừng làm nữa”. Trong bữa cơm chỉ có chồng và mẹ chồng nói qua nói lại, còn cô và mẹ để ngồi im không đáp lời. Ngày hôm sau Khúc Phương đưa mẹ về quê.

Trên máy bay, nghĩ lại chuyện vừa qua, nước mắt ngăn không được cứ chảy ra, cô hận bản thân mình. Sau khi kết hôn một năm, Chu Thần có về quê một lần. Lần đó Chu Thần và anh trai cãi vã một trận rùm

beng, buổi gặp mặt không mấy vui vẻ, cô còn tỏ ý oán trách anh mình. Hàng năm cứ đến ngày Tết, Chu Thần muốn về nhà bố mẹ, cô phải đi cùng nên càng ít dịp về thăm mẹ đẻ. Mấy năm rồi, cô thấy mình thật ngu ngốc, vì người đàn ông mình yêu mà quên đi tất cả.

Mẹ chồng luôn nói cô mang tiền về cho bên ngoại. Bản tính hiền lành nên cô chỉ thấy xấu hổ. Sau khi kết hôn, cô chưa ẹ được đồng nào. Thậm chí lúc cô lấy chồng, mẹ còn cho cô hơn hai nghìn tệ làm của hồi môn.

Khúc Phương nhớ lại hàng loạt chuyện đã qua mà thấy đau lòng. Nhớ tới sự bạc tình của chồng cô tâm trạng càng thêm khổ sở. Hàng năm mẹ cô đều mong cô về nhà đón tết nhưng năm nào cô cũng lấy lý do để từ chối.

“ Cô ơi, cháu cho cô này”. Khúc Phương ngẩng đầu, thấy một bé gái đôi mắt mở to sáng lung linh đứng trước mặt, đưa cho cô một chiếc khăn.

“ Cảm ơn cháu”. Nhìn đôi mắt to tròn đầy cô không nỡ từ chối nên cầm lấy.

“ Cô à, sao cô lại khóc? Ba cháu nói chỉ có trẻ con mới khóc thôi. Cô đừng khóc nữa nhé”. Cô bé lên tiếng hỏi giọng điệu không khác gì người lớn.

“ Bởi vì cô đang nghĩ đến mẹ cô. Ba cháu nói đúng đấy, chỉ có trẻ con mới khóc nên cô sẽ không khóc nữa”. Khúc Phương nhớ đến hình ảnh ngày mình còn bé hay quẩn luyến mẹ, mặc dù nói không khóc nữa nhưng không nhịn được nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“ Cháu cũng nghĩ tới mẹ nhưng cháu không khóc đâu, cô cũng không được khóc nữa nhé. Cháu đi ra với ba đây”. Cô bé nói xong còn vươn tay kiễng chân vỗ vỗ bả vai Khúc Phương rồi mới rời đi. Khúc Phương thấy cô bé đi tới bên cạnh một người đàn ông trung niên, người đàn ông đó nhìn cô khẽ mỉm cười, Khúc Phương lúng túng cúi đầu. Vì quá chuyên tâm nghĩ chuyện của mình nên cô không phát hiện ra có người để ý. Trông cô lúc này tâm trạng u sầu, trang phục trên người rất đối bình thường nhưng người khác vẫn có thể nhận ra sự khá giả, thanh lịch.

Máy bay hạ cánh, cô vội vàng muốn về nhà, muốn gặp mẹ, gặp anh trai, muốn tìm lại quãng thời gian đã mất của mình. Không như ở thành phố dễ dàng bắt xe. Xe buýt ở sân bay phải chờ hơn nửa tiếng mới có một chuyến, taxi đến bắt khách rồi nhanh chóng rời đi, một số người thì có xe riêng đến đón. Cô không nói với mẹ là mình trở về, sợ bà lo lắng đã xảy ra chuyện gì. Khúc Phương tỉnh tỉnh mê mê cảm nhận không khí nóng ẩm nơi đây. Đã bao lâu rồi cô mới trở lại, hai mắt nhắm nghiền, hít một hơi thật sâu.

“ Cô ơi, bên này, bên này”. Giọng trẻ con có chút quen thuộc vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Khúc Phương. Cô mở mắt, cách đó không xa là một chiếc xe thời thượng, cô bé vừa cho cô chiếc khăn tay đang ra sức vẫy gọi. Lúc ở trên máy bay, cô định nói lời cảm ơn nhưng vì quá nhớ nhà nên vừa hạ cánh cô đã vội vàng đi ngay. Hơn nữa Khúc Phương cho rằng sẽ không gặp lại họ nên việc này thấy không cần thiết. Cũng có thể do người đàn ông kia trông rất ưa nhìn. Trên mặt anh ta có những sợi râu nhàn nhạt trông vô cùng nam tính. Khúc Phương theo bản năng cố gắng gạt bỏ. Cô đã tiếp xúc với vài người đàn ông. Chu Thần luôn tỏ ra lịch sự như ánh nắng. Chân Vượng có chút ít vẻ trẻ con. Với người đàn ông này, cô thấy có sự thuần thực, thậm chí có nét nguy hiểm. Mặc dù cô bé kia luôn nở nụ cười ngọt ngào nhưng cô vẫn thấy vô cùng bất an.

Cuối cùng, cô vẫn không thể từ chối được nụ cười và giọng nói dễ thương của cô bé mà lên xe.

“ Khúc tiểu thư đi đâu?”. Khúc Phương lên xe có chút khấn trương, cô bé cũng phần khích lú lo cùng cô nói chuyện. Cô bé tự giới thiệu về mình và ba, lại còn thân mật gọi cô lên xe, khi xe vừa rời đi, người đàn ông mới lên tiếng hỏi.

“ Chở tôi đến thị trấn là được rồi. Không dám làm phiền anh nữa”. Khi nói chuyện với Đan Đan, cô hết sức vui vẻ nhưng khi nói chuyện với người đàn ông này cô tỏ ra gấp gáp.

“ Địa chỉ cụ thể của cô ở đâu”. Chân mày anh ta không một chút nhăn, tiếp tục hỏi.

“ Đường Trung Sơn, đối diện cửa trường tiểu học thực nghiệm”. Khúc Phương vô dụng trả lời. Tiểu Đan quay sang làm mặt xấu: “ Cô Khúc đừng sợ, ba cháu trông dọa người vậy chứ thật ra tốt lắm đấy”. Khúc Phương bị cô bé nhìn thấu, lúng túng cười. Cũng may Tiểu Đan luôn miệng nói nên xóa tan không khí có chút ẹ dè sợ hãi của Khúc Phương.

“ Khúc tiểu thư, số di động của cô là bao nhiêu”. Chẳng mấy chốc xe đến nơi. Vừa dừng lại, người đàn ông đó lên tiếng hỏi. Khúc Phương đối diện với tình huống này không biết trả lời ra sao.

“ Cô đừng để ý. Tôi đưa Đan Đan đến nhà bà ngoại, chiều phải quay về. Cảm ơn cô đã đi cùng với con bé nên muốn mời cô ăn cơm. Cô cho tôi số điện thoại để lưu lại”. Anh ta nói một cách bình thản.

Khúc Phương bị hai cặp mắt nhìn vào cảm giác như mình phạm tội nghiêm trọng, vội nghĩ cô sẽ không gặp lại bọn họ, hơn nữa cô biết chỉ có một ngày rồi tất cả sẽ kết thúc, hay là cho?

Xuống xe, anh ta đưa cho cô tờ danh thiếp màu vàng. Trên đó ghi tên Hác Kiến Hồng cùng một dãy số điện thoại. Khúc Phương suy nghĩ một chút, đem tờ danh thiếp đó ném vào thùng rác ven đường, sẽ không gặp lại nên cần gì phải liên lạc cơ chứ. Nghĩ đến đây cô bất giác dừng bước đứng nhìn. Lúc này, trước mặt Khúc Phương là một ngôi nhà cũ kỹ. Ngày bé cô cho rằng ngôi nhà này thật đẹp, thật mới. Giờ trông mới cũ kỹ, tồi tàn làm sao.

“ Mẹ, con đã về”.

20. Chương 20: Về Nhà

Khúc Phương đi tới gõ cửa nhưng không có ai, giờ này chắc mẹ cô đã đi chợ. Vén tấm thảm, cô thấy chiếc chìa khóa dự phòng. Mở cửa đi vào, đồ đạc bên trong vẫn gọn gàng. Nhà chỉ có hai phòng, phòng của mẹ cô và phòng của hai anh em, ở giữa có treo một tấm rèm lớn. Ngày còn đi học, cô rất giận vì lớn thế này rồi mà vẫn phải dùng chung phòng với anh trai. Nên kỳ nghỉ đông và nghỉ hè cô không muốn về nhà. Bây giờ nghĩ lại, cảm giác trước khi đi ngủ được cùng anh trai buôn chuyện qua tấm rèm đó thật yên tâm và an bình. Sống ở nhà mình, cô không khác gì công chúa nhỏ, được mẹ và anh trai hết sức cưng chiều, mọi điều tốt đẹp nhất đều dành cho cô.

Khúc Phương không mang nhiều đồ, cô chỉ mang theo chiếc túi xách giống như lúc đi làm. Dù sao cô cũng chỉ có một ngày, sang ngày thứ hai sẽ lại trở về với thực tại, nghĩ vậy nên cô không cầm theo nhiều thứ.

Cô đi vào bếp, rót nước uống. Căn nhà tuy nhỏ, đồ đạc cũ kỹ nhưng trước sau được quét dọn sạch sẽ. Trong bếp hơi tối, hắt lên ánh sáng duy nhất từ chiếc bếp điện. Cô vẫn nhớ hình ảnh ngày xưa, mẹ và anh trai đi mua chiếc bếp này. Hai người bê bếp đi trước, Khúc Phương tíu tít chạy theo sau. Đúng là một hình ảnh đẹp, khi đó cô cười tít cả mắt vì vui sướng, cuối cùng nhà cô đã mua được đồ điện gia dụng.

Sau khi ba mất, đây là lần đầu tiên trong nhà có đồ mới. Khúc Phương cao hứng không phải vì trong nhà có đồ dùng mới mà bởi vì từ nay gia đình cô đã ổn định. Cho dù ba cô không còn nhưng cuộc sống của ba mẹ con đã trở nên tốt đẹp hơn. Khi đó cô không hiểu được cảm giác của bản thân, đó chính là sự hạnh phúc.

“ Bé con, con về rồi đấy à?”. Khúc Phương bị tiếng gọi làm cắt đứt dòng hồi tưởng. Cô quay người lại nhìn, trước mặt là một phụ nữ với thân hình gầy gò, mái tóc điểm bạc, trông bà thật khác với những phụ nhân trong hiệu Spa. Bà già đi nhiều, khóe mắt, trên trán, trên cổ xuất hiện nhiều nếp nhăn. Trên người bà bám đầy bụi đất, Khúc Phương không thể hình dung ra người mẹ xinh đẹp của mình ngày xưa. Trong ấn tượng của cô, bà vẫn như khi cô còn bé, đáng người tròn trịa, ôn nhu chăm lo việc gia đình.

“Mẹ gầy đi nhiều quá”. Khúc Phương vừa nói xong câu đó nước mắt bỗng lăn dài, chạy vội tới ôm mẹ.

“ Mẹ già rồi, gầy một chút cũng tốt, càng đỡ bệnh tật. Con gái, sao con lại về đây?”. Trừ lúc đầu bà gọi cô là bé con, sau đó thay đổi cách xưng hô gọi cô là con gái. Sau khi lấy chồng, cô vẫn thích được mẹ gọi là bé con như ngày xưa. Chính cô trước kia không muốn mẹ gọi mình như vậy, không muốn được coi như cục cưng bé nhỏ, trước mặt Chu Thần cô cảm giác mình giống một đứa trẻ ngây thơ.

“ Mẹ”. Khúc Phương dùng sức ôm chặt, giọng nói khàn đặc không rõ lời.

“ Con bé này, về mà không thềm báo ẹ một tiếng. Để mẹ đi chuẩn bị. Phòng vẫn chưa dọn dẹp, đồ ăn cũng không có sẵn”. Mẹ cô vui mừng, tắt bật, thấy con gái về nhà nên tâm trạng hết sức phấn chấn.

“ Mẹ không cần vội đâu. Công ty con có việc ở đây, chiều phải đi rồi”. Vừa mới nhìn thấy mẹ, Khúc Phương hận mình không thể vĩnh viễn ở lại cùng bà. Bản thân cô cũng không thể có ngày mai, nếu cô cố tình ở lại, liệu sẽ xảy ra chuyện gì? Mẹ cô chắc chắn sẽ ngạc nhiên về sự mất tích của con gái, lo sợ cô gặp chuyện gì không hay.

“ Sao con không nói sớm. Lúc mới gặp, mẹ lo lắng gần chết, tưởng con giận dỗi Chu Thần bỏ về đây. Con bé này, lớn rồi mà vẫn còn hấp tấp, làm gì cũng không chịu suy nghĩ”. Bà không nghĩ rằng cô đang nói dối.

“ Để mẹ đi chợ, trưa nay chúng ta phải ăn một bữa thật ngon. Hai anh em con mấy năm rồi chưa gặp lại nhau. Để mẹ gọi điện cho nó về đã”. Mẹ Khúc Phương vội vã sắp xếp.

“ Mẹ không phải vội mà. Con về gặp mẹ và anh một lúc thôi, mẹ đừng bận rộn quá. Anh đi làm ở đâu, có xa không ạ. Hay để con đi gọi anh”. Khúc Phương trấn an mẹ.

“ Cũng không xa đâu, ngay đằng sau trường tiểu học kia thôi, gọi điện là được, công trường đang thi công, bẩn lắm con ạ”. Bà vừa nói vừa đi tìm điện thoại.

“ Mẹ cứ nghỉ ngơi đi. Để con đi gọi, tiện đường bọn con đi mua đồ ăn luôn”. Khúc Phương nói xong, kéo mẹ lại ngồi lên ghế. Bà nghĩ cô đã về, cũng muốn đi dọn dẹp phòng ốc một chút nên đồng ý: “ Đúng rồi, hai đứa nói chuyện với nhau đi. Anh con 30 tuổi rồi mà không chịu tìm bạn gái, làm mẹ lo chết mất”.

Khúc Phương ra cửa, đi men theo một lối nhỏ đến phía sau trường tiểu học. Quả nhiên từ đằng xa đã nhìn thấy công trường đang thi công. Anh cô làm phó đốc công ở đây, thực chất không khác gì công nhân lao động, công việc rất vất vả.

“ Khúc Hạng, có người tìm cậu kìa”. Đang đứng trên chiếc giá đỡ cao ngất, Khúc Hạng nghe nói có người tìm mình, rất nhanh từ trên cao nhảy phắt xuống. Qua nửa tầng nhà, Khúc Phương từ xa nhìn thấy anh thoáng giật mình. Trong lòng cô lo được lo mất, sợ một ngày nào đó đến người thân của mình cũng sẽ ra đi.

“ Anh”. Cô vừa gọi vừa chạy vội lại ôm, không quan tâm đến việc người anh đang dính đầy bùn đất và mồ hôi. Khúc Hạng thấy em gái thì vô cùng kinh ngạc, cảm nhận cô vẫn như lúc bé dựa dẫm vào anh nên có chút cao hứng. Lần trước cãi nhau với em rể khiến cô giận dỗi, tưởng cô không còn quan tâm đến mình, lâu lắm rồi không thấy gọi điện cho anh.

“ Bẩn lắm, đừng ôm. Lớn rồi mà cứ như trẻ con. Sao em lại về đây?”. Khúc Hạng vui mừng không đẩy Khúc Phương ra, nở nụ cười, trên trán lấm tấm mồ hôi, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

“ Em tưởng mọi người muốn em quay về”. Khúc Phương cười nói trả lời.

“ Chu Thần cũng tới sao? Đúng lúc trưa rồi, cùng nhau làm một chén cho vui”. Khúc Hạng không thích người em rể này nhưng vì em gái thích nên anh đành chấp nhận theo.

“ Không ạ. Em vì công việc nên tiện đường ghé qua thôi. Buổi chiều phải đi ngay nên anh ấy không đi cùng. Anh à, chúng ta cùng đi mua đồ ăn đi. Lâu rồi em không được ăn món thịt kho tàu mẹ nấu”. Khúc Phương bỗng dưng chột dạ.

Anh trai cô khá nhạy cảm, nhìn Khúc Phương thấp giọng hỏi: “ Có phải nó dám coi thường em không? Em phải nói thật cho anh biết, nếu đúng thế, anh nhất định sẽ giúp em”.

“ Không có, không có thật mà”. Khúc Phương nhìn anh trai, thân thể đầy bùn đất, gương mặt thật thà, cô kiên quyết không nói, không muốn mọi người trong nhà lo lắng.

“ Vậy thì được, em gái anh tốt như vậy sẽ không có người đàn ông nào dám phụ đâu”. Khúc Hạng tưởng tượng Khúc Phương như ngày bé liền giơ tay xoa đầu, cô không tránh né. Đến khi phát hiện ra tay mình rất bẩn liền rút lại, xoa xoa lên người mình.

“ Anh có bạn gái chưa vậy? Mẹ bảo em hỏi anh đấy”. Hai anh em hướng chợ đi tới, trên đường đi, Khúc Phương lên tiếng hỏi.

“ Chưa có, với lại không cần vội. Em không phải là không biết thời buổi này có rất nhiều người con gái sống thực tế, yêu cầu phải có nhà có xe. Những người như thế anh không thích. Đàn ông bốn mươi tuổi vẫn còn trẻ mà, em đừng lo cho anh. Đúng rồi, báo cho em một tin vui nhé. Sau khi công trình xong xuôi, anh được trả một khoản tiền, có thể sẽ lên thành phố và đưa mẹ đi cùng. Như vậy chúng ta sẽ ở cùng một nơi. Khi nào mẹ nhớ em, có thể gặp ngay được”. Khúc Hạng vui vẻ khoe.

Khúc Phương không nghĩ mình lập ra đình rồi tới thành phố đó sống. Đến bây giờ vẫn không nghĩ tới mẹ và anh trai. Vậy mà anh trai vẫn luôn tỏ ra yêu thương cô.

“ Anh, mẹ có biết việc này không?”. Khúc Phương hỏi

“ Chưa, anh chưa nói việc này ẹ biết. Anh muốn đợi công trình hoàn thiện, nhận được tiền rồi mới nói. Chắc mẹ vui lắm. Em không biết đâu, hàng ngày khi không có việc gì, mẹ đều nhắc đến em. Nói em từ bé vốn yếu ớt, lấy chồng xa như vậy, không biết có được chăm sóc tốt không nên rất lo lắng”. Anh thật thà kể.

Khúc Phương không kiềm được, nước mắt cứ thế rơi: “ Anh đừng nói nữa, em thật sự xin lỗi hai người”. Khúc Hạng vừa nhìn thấy em gái khóc liền luống cuống. Hai anh em từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau, “ huynh trưởng như cha”, mặc dù chỉ hơn Khúc Phương hai tuổi nhưng Khúc Hạng luôn quan tâm chăm sóc cho cô. Ngày bé, hai anh em bị mọi người trêu chọc là đồ không cha, chính anh đã đứng trước mặt Khúc Phương thể không bao giờ để cô phải khóc. Vậy mà bây giờ nhìn em gái khóc nức nở, tâm trạng Khúc Hạng trở nên rối loạn.

“ Tiểu Phương, sao vậy? Em nói thật cho anh nghe nào. Không phải tên Chu Thần đó khi dễ em đấy chứ? Đừng khóc nữa, hôm nay hai anh em mình sẽ đi thành phố”. Khúc Hạng vốn là người nóng tính, lại làm việc ở công trường nên tính cách nóng như lửa.

“ Không phải, chỉ là em rất nhớ hai người thôi”. Khúc Phương thấy điệu bộ anh trai lúc này với khi xưa vẫn không có gì thay đổi, cô nín khóc mỉm cười. Hai anh em cứ như vậy giống như trước đây, bàn tay nhỏ bé của Khúc Phương không ngại nắm lấy bàn tay thô ráp của anh trai, tất cả trở nên vô cùng mềm mại.

Mua đồ ăn về nhà, mẹ cô đã dọn phòng xong xuôi. Đã thế bà còn thay một bộ quần áo hoa, gương mặt hết sức phấn khởi. Anh trai nhanh chóng đi tắm, mặc sơ mi quần dài trông khá phong nhã. Khúc Phương muốn vào bếp giúp một tay nhưng bị mẹ đuổi ra ngoài. Từ nhỏ bà đã rất yêu thương cô, có thể nói là hơi nuông chiều con gái, cho dù hoàn cảnh gia đình khó khăn nhưng bà không nỡ để cô phải khổ. Bao lâu nay chưa về nhà, Khúc Phương quên mất mình vốn là cô bé yếu ớt, cả ngày chỉ biết loay quanh trong bếp với mẹ.

Bữa cơm diễn ra vui vẻ. Mẹ và anh trai liên tục gấp thức ăn cho Khúc Phương. Trước mặt cô, thức ăn có thể xếp thành ngọn núi nho nhỏ, vậy mà họ vẫn sợ cô ăn không đủ no.

“ Ăn nhiều vào, bé con trông gầy quá”. Mẹ cô vẫn quen miệng, nói ra thấy con gái không có húng nhưng trong lòng rất vui. Bà sẽ gọi cả đời, suy nghĩ cả đời rằng cô chỉ là bé con của bà. Cho dù cô đã trưởng thành, đã có gia đình thì vẫn mãi là đứa trẻ mà thôi.

“ Đúng vậy đấy, Tiểu Phương, em đừng học theo mấy cô gái trên ti vi mà nhịn ăn giảm cân. Con gái phải tròn trịa một chút trông mới đẹp”. Anh trai vừa nói vừa gấp thêm thức ăn vào bát cho cô.

Khúc Phương đầu giấu trong bát, nước mắt chảy cả vào thức ăn. Nhưng cô vẫn thấy ngon, chưa bao giờ cô ăn một bữa cơm nào ngon như thế này.

Ăn xong, anh trai ngăn không cho cô đi rửa bát. “ Đã nói rồi mà, một người nấu cơm, một người rửa bát, còn em thì làm gì đây?”. Khúc Phương cười híp mắt, đeo tạp dề vào bếp dọn dẹp. Sau khi kết hôn, có người đàn ông đã từng nói sẽ mang lại hạnh phúc cho cô, sẽ quan tâm cô cả đời vậy mà chưa bao giờ bước chân vào phòng bếp, nói gì đến việc rửa mấy cái bát.

Khúc Phương nhìn bóng mẹ bận rộn rửa trái cây, nhìn anh trai lúi húi thu dọn bát đĩa, cô hạ quyết tâm, cần phải cố gắng hơn nữa, khi trở lại ngày hôm sau, nhất định sẽ giúp anh trai cưới được một cô gái tốt, mang lại ẹ một cuộc sống yên vui.

“ Mẹ, anh hai. Công ty con còn có việc. Chiều con phải đi rồi, hai người vì con, nhất định phải sống tốt nhé”. Khúc Phương quén luyến cuộc sống ba người như trước kia mà không muốn rời đi. Trong lòng cô

luôn tâm niệm một điều: “ Chờ đến ngày mai, con sẽ đón mọi người”.

Mẹ cô nhìn theo bóng con gái không kiềm chế được mà rơi lệ. Đứa con gái mấy năm nay không gặp, ăn xong bữa cơm đã vội vã bỏ đi. Hơn nữa đứa con gái bé nhỏ của bà dường như thay đổi nhiều, rồi cuộc bao nhiêu năm qua, nó đã chịu biết bao đau khổ.

Khúc Hạng nhìn em gái, anh biết tính cô, vốn dĩ mềm yếu nhưng khi gặp chuyện sẽ vô cùng cứng rắn. Em gái anh đã trưởng thành, anh không thể như lúc bé đứng trước mặt mà che chắn cho cô. Anh vỗ vỗ tấm vai gầy của mẹ, im lặng không nói gì, trong lòng quyết tâm, một thời gian nữa nhất định anh sẽ đưa bà đến thành phố.

Trên máy bay, Khúc Phương nhắm mắt nhưng không rơi lệ. Hôm nay cô đã khóc rất nhiều. Sau này cô sẽ không khóc nữa, sẽ không vì người đàn ông không biết quý trọng cô mà yếu đuối, sẽ không vì một tình yêu không tồn tại mà phiền não. Cô phải kiên cường, sống thật kiên cường.

21. Chương 21: Đi Làm

“ Khúc tiểu thư, lại gặp mặt”. Một giọng nói không cao không thấp cắt ngang dòng suy nghĩ của Khúc Phương. Cô quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đã đưa cô về sáng nay. Anh như cười như không ngồi xuống bên cạnh. “ Thật là khéo”. Khúc Phương làm mất danh thiếp của Hác Kiến Hồng, không nghĩ vừa mới chào tạm biệt đã nhanh như vậy gặp lại nhau.

“ Đây là danh thiếp của tôi. Hi vọng cô có thể cất đi”. Anh dường như đọc thấu suy nghĩ của Khúc Phương, vừa nói vừa đưa cho cô tờ danh thiếp. Khúc Phương ngẫm nghĩ một chút rồi thoải mái nhận lấy: “ Hác tiên sinh, chúng ta tình cờ gặp nhau. Nếu không có chuyện gì đặc biệt, chắc sẽ không có dịp gặp lại. Hoàn toàn không phải do tôi có ý không vừa lòng với tiên sinh. Rất mong tiên sinh lượng thứ cho”.

“ Tôi biết. Số phận con người có nhiều điều nằm ngoài ý muốn. Cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại tôi. Nhưng cô xem, chẳng phải chúng ta gặp nhau đến hai lần hay sao. Vì vậy, không nên kết luận quá sớm”. Giọng nói Hác Kiến Hồng tràn đầy sự tự tin.

Đối với con người mạnh mẽ, cố chấp như vậy, Khúc Phương không tìm cách cự tuyệt như lúc đầu nữa. Đúng là cuộc đời con người có nhiều điều bất ngờ, không biết nên cư xử thế nào cho đúng.

“ Có thể nói cho tôi biết vì sao mà tâm trạng của cô thay đổi nhanh như vậy không? Buổi sáng mới gặp cô trông rất u sầu. Xin lỗi vì đã dùng từ này, có thể không đúng lắm. Nhìn cô, tôi đoán chắc được gia đình bao bọc khá tốt, không có chí hướng lớn nhưng cũng không giống với kiểu phụ nữ luôn sầu thảm. Tôi cảm giác chúng ta khá giống nhau ở điểm tang thương đó”. Anh sau khi ngồi xuống, không hề tỏ ra lúng túng mà ngược lại vô cùng tự nhiên hàn huyên vài câu, hành động giống như đối với bạn tốt.

Hác Kiến Hồng đã chạm đến ngưỡng cửa của tuổi bốn mươi, con người toát lên sự từng trải, hiểu rõ tâm lý người khác nên ai đó khi bị hỏi sẽ không cảm thấy bị xúc phạm, không thấy ghét bỏ mà giống như được một người bạn tự nguyện ngồi lắng nghe, đồng cảm với chuyện của mình. Kiểu dáng này Chu Thần cũng có, chỉ khác là không được tự nhiên thuần thục như Hác Kiến Hồng mà thôi.

“ Không thể, ai cũng từng gặp phải một số chuyện trong đời. Trước đây tôi rất muốn tìm người để được an ủi, chia sẻ, giờ thì không cần nữa”. Biểu hiện của anh làm Khúc Phương nhớ đến Chu Thần. Vì vậy, cô kiên quyết cự tuyệt. Nhưng hành động từ chối của cô không làm Hác Kiến Hồng mất hứng, tâm tình vẫn khá tốt. Thấy Khúc Phương có chút kích động, Hác Kiến Hồng liền gọi tiếp viên hàng không tới đưa cho cô ly nước.

“ Cảm ơn”. Mới đầu cảm nhận của Khúc Phương không được tốt cho lắm nhưng khi thấy anh vẫn giữ được phong độ thì cô lại thấy hơi ngượng ngùng. Thật ra tính cách của cô quá hiền lành, hiền lành đến nỗi dễ dàng bị người khác bắt nạt. Đây lại là thời điểm cô và anh gặp nhau không mấy thích hợp nên từ một phụ nữ nhu nhược, cô đột nhiên biến thành con nhím xù lông, không cho người khác tới gần.

Uống xong nửa ly nước, Khúc Phương tựa đầu vào thành ghế, vừa nhắm mắt đã chìm ngay vào giấc ngủ. Hành động này có lẽ không được phải phép nhưng tâm trạng cô lúc này không muốn cùng một người đàn ông xa lạ ngồi nói chuyện tâm tình. Mặc dù hàng ngày sau mỗi lần tỉnh lại, cô phải trải qua một chuyện nào đó, sau đó lại chìm đắm trong những cơn say nên tinh thần đã quá ư mệt mỏi.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ bên cạnh cứ thế nằm ngủ, hơi thở nhẹ nhàng, sắc mặt hơi nhợt nhạt, lúc ngủ cũng cau mày kiểu như đang cố gắng gồng mình chịu đựng đau đớn. Đã thế cô luôn từ chối, gạt bỏ không để người khác có cơ hội tiếp xúc thân mật.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô trên máy bay, Hác Kiến Hồng cảm thấy rất đặc biệt, dường như có điều gì đó u tối đang dần dặt bản thân. Anh vừa bước vào tuổi tứ tuần, sau khi kết hôn đã có một bé gái. Hác Kiến Hồng tưởng rằng tình yêu của mình bị chôn vùi theo cái chết của vợ. Lâu rồi không còn suy nghĩ mở lòng với người phụ nữ khác. Không nghĩ lần đưa Đan Đan sang nhà ngoại lại gặp người phụ nữ trước mặt. Mới đầu anh cũng không để ý, cho đến khi Đan Đan nói có một cô đang khóc, anh mới nhìn thấy Khúc Phương. Vừa nhìn thấy cô, anh đã để tâm, cô gái này không quá đẹp, so với các nữ tiếp viên hàng không trên máy bay, cô không có nét sắc sảo như họ. Nét đẹp của cô không quá hoàn hảo nhưng trên người toát ra vẻ dịu dàng thú vị, thêm một chút ưu tư khiến tim anh đập nhanh thêm mấy nhịp, chỉ muốn chạy lại hỏi thăm. Cô không có ngoại hình giống vợ anh nhưng cả hai lại giống nhau ở điểm cùng tác động đến trái tim anh rất nhiều.

Ngoài dự tính của anh, Tiểu Đan vốn tinh ý trong việc nhìn nhận phụ nữ, gặp các cô gái khác đều không mấy cảm tình. Vậy mà gặp cô gái này trên máy bay, Tiểu Đan lại vô cùng quý mến.

Hác Kiến Hồng sống theo chủ nghĩa thực dụng, từ tay trắng gây dựng lên sự nghiệp, phát triển cho đến hôm nay nên dĩ nhiên không phải loại người sống theo trực giác hay cảm tính. Nhưng một lần nữa, trái tim anh không khỏi rung động. Anh tin đây có lẽ là duyên phận. Chỉ sợ thoát cái đã bước sang tuổi bốn mươi, anh biết rõ ràng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Khúc Phương ngủ thẳng cho đến khi tiếp viên gọi cô đã đến lúc máy bay hạ cánh. Phát hiện trên người có thêm chiếc chăn lông, người đàn ông bên cạnh đang cầm quyển tạp chí chăm chú xem, chuyên tâm giống như lúc làm việc. Chẳng mấy chốc máy bay đã đến nơi. Vì không mang hành lý nên cả hai đi ra rất nhanh. Khi đến cửa, Hác Kiến Hồng nói với Khúc Phương “ Cô đứng đây chờ tôi đi lấy xe”. Không đợi Khúc Phương từ chối, anh đã quay người rời đi.

Trên đường, không khí im lặng bao trùm. Trước sự ngàng ngạnh của Hác Kiến Hồng, Khúc Phương hơi lúng túng: “ Hác tiên sinh, nếu không còn chuyện gì thì anh đưa tôi đến thành phố được rồi, nhà tôi cách đó cũng không xa”. Hác Kiến Hồng liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi lắc đầu: “ Buổi tối tôi phải tham gia tiệc rượu của một người bạn. Không phải tiệc quan trọng nên có thể đến trễ một chút, tôi cũng không muốn đến sớm làm gì. Chẳng qua thuận đường nên đưa cô về, cô đừng để ý”. Cứ như vậy, một lần nữa Khúc Phương được đưa về tận nhà.

Lúc xe dừng lại, Hác Kiến Hồng nhìn cô mỉm cười: “ Cô đừng ném danh thiếp của tôi đi đấy. Cô có biết bao nhiêu người muốn có được tấm danh thiếp đó không. Nếu cô không muốn thì có thể mang ra đấu giá, nhất định sẽ được giá cao”. Khúc Phương bị trêu chọc, mặt mũi đỏ ửng, không nghĩ người đàn ông trước mặt có dáng vẻ nghiêm túc lại biết nói đùa. Cô muốn nói lời xin lỗi hay cảm ơn nhưng xem ra không được tự nhiên cho lắm nên vội vội vàng vàng xoay người bỏ đi.

Hác Kiến Hồng nhìn bóng cô khuất sau khu nhà, không rời đi ngay mà đứng trước mũi xe rút thuốc ra hút. Ở tuổi này anh đã bị nghiện nặng, lúc này có Khúc Phương nên cố gắng nhẫn nhịn. Hút xong, thấy khoan khoái hơn, Hác Kiến Hồng trở lại xe, khởi động máy hướng nơi diễn ra bữa tiệc đi tới.

Khúc Phương về đến nhà, rửa qua mặt mũi. Hôm nay mất ngày rưỡi ở trên máy bay, mệt chết đi được. Thêm nữa, được gặp mẹ và anh trai, tâm tình vẫn còn kích động khiến cô mệt mỏi không muốn nhớ lại chuyện khác. Tắm rửa xong, cô nằm bẹp dí trên giường toan ngủ. Kế hoạch ngày mai, cô sẽ đi làm lại. Cho dù vẫn là nhân viên tiếp thị bình thường, chỉ cần cố gắng, chắc chắn cô sẽ làm tốt hơn. Nhiều năm như vậy vẫn mãi ở vị trí này là do cô chưa thực sự tích cực. Từ bây giờ, cô quyết định thay đổi. Cô không muốn cuộc sống của mình được chẳng hay chớ như trước kia mà tin tưởng vào ngày mai sẽ tới.

Hôm nay là thứ bảy. Bình thường không phải đi làm nhưng vì boss mới đã tới, đây là lý do danh chính

ngôn thuận để cô làm thêm giờ. Nhớ buổi hôm trước cách đây đã lâu, Ngô Trữ hỏi cô chiều mai mặc gì? Khi đó cô còn đang băn khoăn chuyện đưa mẹ chồng và em chồng ra ga về quê, tâm trí còn đang mong nhớ đợi chồng đi công tác trở về. Nên đối với việc boss mới đến cô không để ý lắm.

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Khúc Phương ba năm nay vẫn chỉ là nhân viên tiếp thị. Trong công việc cô luôn tỏ ra chăm chỉ, chưa bao giờ lười biếng nhưng cô lại là người không nhiệt tình và yêu nghề. Công việc này đối với cô mà nói là do gần nhà, thời gian khá thoải mái, có điều kiện chăm sóc gia đình. Công việc chưa bao giờ là sự nghiệp đối với cô, chỉ có gia đình mới là mối quan tâm lớn nhất mà thôi. Khúc Phương không mấy bận tâm, tuy trong lòng có chút tiếc nuối, ba năm công tác chỉ là nhân viên bình thường nhưng với tính cách ôn hòa, suy nghĩ thoáng chốc biến mất, sau đó cô tiếp tục chấp nhận lặp đi lặp lại cuộc sống của chính mình.

Buổi sáng, cô rời giường khi đồng hồ báo thức vang lên. Theo thường lệ, điện thoại di động đổ chuông. Khúc Phương nhận điện, cô muốn dừng cảm mà không cần trốn tránh. Cô biết thừa người gọi đến là ai, chắc chắn anh ta đang cùng người đàn bà kia đứng trong hoa viên, ôn nhu nói với cô là đã đi công tác về, muốn cùng cô đi ăn trưa. Sự ôn nhu đó đương nhiên không phải dành cho cô. Chẳng qua anh ta đang cảm thấy sung sướng khi được người phụ nữ mang trong bụng đứa con của mình chuẩn bị bữa sáng. Vì vậy, khi nói chuyện với người vợ sắp sửa bị ly hôn, giọng điệu của anh ta cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Khúc Phương nói: “Hôm nay không rảnh, để hôm sau bàn lại”.

Chu Thần không nghĩ con người mềm yếu như vợ anh ta lại dám cự tuyệt lời đề nghị, nghĩ ngợi một lát rồi cúp điện thoại, quay ra hưởng thụ bữa sáng với người đàn bà kia. Bản thân Khúc Phương cũng không muốn bắt đầu ngày mới bị người đàn ông luôn miệng nói yêu cô, nói muốn chăm sóc cho cô cả đời này tiếp tục quấy rầy. Cô cần một ngày mới thật sự yên bình, cần một người mới tốt đẹp hơn quan tâm, lo lắng cho cô.

Cô đến hiệu spa làm mát xa mặt và toàn bộ cơ thể, sửa lại kiểu tóc sau đó đi sắm quần áo. Một chiếc váy liền in hoa vô cùng ngọt ngào, bên ngoài là chiếc áo khoác đơn giản phối hợp cùng đôi giày nâu và chiếc túi xách da đen. Giờ đây trông cô hớn hân và tràn đầy sự tươi mới.

Có thể nói tủ quần áo chính là bộ mặt đại diện cho phong cách sống của người phụ nữ. Với trang phục tối màu thể hiện người phụ nữ đó luôn tự ti. Tuy bên ngoài tỏ ra kiên cường lưu loát nhưng người khác nhìn vào không thấy có sự hi vọng, khó mang lại sự chú ý một cách hoàn hảo. Với loại trang phục quá đẹp, trang sức lộn xộn tùy ý đeo lên người lại thể hiện mẫu phụ nữ tục tằn, nông cạn, muốn sắm sửa nhiều thứ nhưng bản thân không biết cách thể hiện. Mang lại cho người khác cảm giác tham lam, dung tục. Với mẫu người phụ nữ biết yêu thương cuộc sống bản thân thì trang phục không chỉ đẹp mắt mà còn biết cách làm người khác tôn kính chính mình. Trước kia, Khúc Phương chính là mẫu phụ nữ hèn yếu, trang phục bảo thủ cho nên mới bị Chu Thần chê bỏ, mẹ và em chồng sai khiến, còn bị Tiểu tam cười nhạo, cấp trên là tên Vương quản lý tìm cách quấy nhiễu.

Khúc Phương nhìn lại mình trong gương, không chỉ đẹp mà còn tự tin. Cô khẽ cười, từ nay về sau, cô sẽ không để cho người khác coi thường, cô sẽ vất bỏ hình ảnh xưa cũ vào quá khứ.

Thời điểm cô đẩy cửa phòng làm việc bước vào, đồng nghiệp đang túm tụm nói chuyện phiếm về boss mới, mọi người đang tràn đầy ước mơ, hi vọng cuộc đời mình diễn ra như trong chuyện cổ tích, cô bé Lọ Lem được hoàng tử nhìn trúng, sau đó cả hai hạnh phúc mãi mãi bên nhau. Vì vậy, hôm nay ai cũng ăn diện đến công ty từ sớm.

“Mọi người đoán xem hôm nay chị Khúc sẽ mặc gì?”. Đồng nghiệp Tổ Mai quay ra hỏi mọi người vấn đề trọng tâm. Dù sao đối với họ, boss mới chỉ là khát vọng xa vời, nếu thắng thần tự mình nói ra dễ bị người khác cười nhạo, chỉ bằng lời người khác vào cuộc để giễu cợt, trêu đùa thì tốt hơn, vì vậy chủ đề này nhanh chóng được hưởng ứng nhiệt tình.

“Tôi đoán nhất định lại là bộ quần áo đen rộng thùng thình rồi. Không phải nói gì chứ chị Khúc chẳng khác gì bà ngoại tôi”.

“Đúng vậy, đúng vậy đấy. Trang phục chị Khúc trông thật quê mùa. Kiểu tóc thì chẳng ra sao, vụn vặt không đổi. Đúng là kiểu cách nông thôn”. Một đồng nghiệp mới vào công ty cũng háng hái nhận xét, tham gia hội đả kích người khác một cách tích cực.

Đúng lúc này Khúc Phương đi vào, mắt nhìn thẳng, đi qua mọi người tiến về chỗ của mình. Nhóm người bỗng nhiên im bật, không thốt nổi câu gì. Không phải họ sợ những lời nói xấu bị cô nghe được vì đây không phải lần đầu tiên, thậm chí trước mặt cô họ cũng không ngại nói này nói nọ. Nhưng lần này thì khác. Vừa đi vào là một đại mỹ nữ, người mà mới đây thôi họ còn chê cười cô là đồ nhà quê. Đồng nghiệp Ngô Trữ là người đầu tiên phản ứng, miệng há to, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Chị Khúc, sao chị lại biến thành thế này?”.

“Biến thành thế nào?”. Khúc Phương đưa ngón tay thon dài vén mái tóc mới cắt, mỉm cười hỏi.

22. Chương 22: Quyết Chiến

Khúc Phương không để ý đến đám người kia nữa mà chuẩn bị vào việc. Trước hết dọn dẹp qua mặt bàn, trên đó có để chậu cây Phú Quý. Lau dọn xong cô mang cây đi tưới thêm nước. Đám đồng nghiệp bắt đầu nhìn Khúc Phương bằng ánh mắt khó tin. Làm sao chỉ trong một ngày không gặp, cô lại có sự thay đổi lớn như vậy? Thể hiện rõ ràng nhất là trang phục. Váy áo kết hợp tông xuyệt tông một cách phù hợp và đẹp mắt. Trước kia Khúc Phương luôn có dáng vẻ của một phụ nữ vì gia đình, quần áo mặc trên người bảo thủ và không chút phóng khoáng. Hôm nay không biết vì nguyên nhân gì mà phong thái của cô lại toát lên vẻ khí khái lạ thường. Điều đó khiến những người vừa mới cười nhạo Khúc Phương bỗng không biết nói gì cho phải phép.

Khúc Phương vẫn đang lúi húi thu xếp bàn làm việc như mọi khi, coi như không có chuyện gì xảy ra. Thấy cô chuẩn bị đi tưới nước cho cây Phú Quý, đệ nhất mỹ nữ của bộ phận tiếp thị Kim Lệ Đồng cười nói: “Chị Khúc tiện thể mang cây văn trúc của tôi đi tưới được không?”. Ngày trước, cô ta thường xuyên sai bảo Khúc Phương. Là đồng nghiệp với nhau nên Khúc Phương không nghĩ ngợi nhiều, coi như chuyện bình thường nên làm, có bận rộn hơn một chút cũng không sao. Thấy cô dễ bảo, mọi người thi nhau nhờ vả những chuyện linh tinh. Cô vô tư nhiệt tình mà không biết nhiều lần sắp tìm gặp có việc nhưng không thấy. Sếp không biết những lúc ấy cô còn đang mãi đi giúp đỡ người khác. Vậy mà trước mặt lãnh đạo, không một ai nói đỡ, đơn giản vì họ hi vọng sẽ loại bớt được một đối thủ cạnh tranh như cô.

“Xin lỗi, tôi không rảnh”. Khúc Phương nói xong, bê chậu Phú Quý bỏ đi, để lại trên mặt Kim Lệ Đồng vẻ tức giận tột cùng. Cô ta vốn nghĩ Khúc Phương vẫn như trước, vẫn giữ thói quen dọn dẹp trước khi vào việc, hôm nay cô có xinh đẹp hơn mọi khi nhưng tính cách chắc không có gì thay đổi. Không ngờ Khúc Phương lại dám từ chối trước mặt nhiều người, làm cô ta xấu hổ như bị tát.

Khúc Phương bê cây bỏ đi không thèm liếc nhìn Kim Lệ Đồng lấy một cái. Tính cách Khúc Phương tuy hiền lành, ôn hòa, không có nghĩa là cô không biết mang thù. Nhớ lại ngày đầu tiên luân hồi, chính cô ta đã giữ giọng chua ngoa nói xấu Khúc Phương. Trước kia cô ta tỏ ra mềm mỏng, ngọt ngào, luôn mồm gọi chị Khúc, chị Khúc, còn khen trang phục của cô khá kín đáo, thay cô oán trách lãnh đạo làm việc lâu năm như vậy mà vẫn không được thăng chức. Vậy mà sau lưng cô, nhanh chóng thể hiện rõ bộ mặt thật. Chính miệng cô ta chê bai quần áo của Khúc Phương không khác gì bà ngoại ở quê. Khi bị Vương quản lý giở trò, cũng chính cô ta là người đổ thêm dầu vào lửa: “Hóa ra chị Khúc là loại người như thế. Bình thường giả vờ đoan trang, ai ngờ kết hôn rồi mà lẳng lơ. Vương quản lý còn chưa có vợ đây”. Giọng nói chua ngoa của Kim Lệ Đồng, Khúc Phương sẽ không bao giờ quên, đúng là lúc khó khăn mới hiểu rõ lòng nhau, cũng may là chưa muộn.

Khúc Phương rửa sạch bình đựng rồi mới cho cây Phú Quý vào. Lọ thủy tinh sáng bóng, lấp lánh một màu xanh biếc.

Khúc Phương tự nhiên nên nã quay về chỗ ngồi, coi như việc xung đột vừa nãy chưa từng xảy ra. Kim Lệ Đồng muốn nổi cơn điên nhưng nhìn thái độ nhàn nhạt của Khúc Phương lại sững sốt không thể tức giận. Thấy đám người đứng cạnh vẫn đang nhìn Khúc Phương với ánh mắt quái dị, cô ta cười nói: “Chị Khúc hôm nay mặc đẹp thế không phải vì tổng giám đốc mới sao? Không ngờ người đã kết hôn rồi mà còn có nhiều tâm tư như vậy. Chị làm thế khiến những chị em khác chưa chồng thấy mặc cảm đấy”. Lời thốt ra nhằm mục đích gây thù chuốc oán với Khúc Phương. Mọi người xung quanh ngồi yên không dám lộ mặt,

trực chờ xem cô bị đập đổ như thế nào. Họ nghĩ một người vốn bình thường bảo thủ như Khúc Phương bỗng nhiên thay đổi đẹp hơn hẳn trước kia khiến họ không được vừa lòng.

Khúc Phương đang định ngồi xuống mở máy tính, xem nhật ký bán hàng, không để ý đến những người xung quanh. Lúc nghe Kim Lệ Đồng nói vậy cô không tỏ ra nóng giận, ngẩng đầu tựa hồ rất có thâm ý nhìn cô ta một cái rồi mới cười nhẹ, nói: “ Tiểu Kim, trang phục của cô hôm nay cũng rất tinh xảo. Chiếc váy này không phải của hãng Dior sao, không có mấy vạn không thể mua được”.

Khúc Phương khi mới luân hồi, một thời gian ngắn không khác người điên, ngày ngày đi dạo phố mua sắm. Ngày xưa nói đến đồ hiệu là chuyện quá xa lạ với cô. Bây giờ hàng hiệu đã chất một tủ quần áo đầy. Khúc Phương vừa nói xong, mọi ánh mắt đang nhìn cô chuyển ngay sang Kim Lệ Đồng. Một bộ váy mấy vạn đồng, không thể tưởng tượng được, lương của các cô chỉ có bao nhiêu. Kim Lệ Đồng bị nhìn thoáng lúng túng. Mặc dù trong lòng muốn khoe nhưng nói trắng ra lương ít mà mua bộ váy mấy vạn ảnh hưởng quả không tốt. Chuyện như vậy bị tiết lộ cộng thêm mọi ánh mắt đang nhìn mình đầy ẩn ý khiến Kim Lệ Đồng lúng túng giải thích: “ Không phải. Chị Khúc nói đùa rồi, tôi mua trên Taobao có mười mấy đồng, không phải hàng hiệu đâu”. Nói xong cô ta bực bội, rõ ràng là thật vậy mà phải nói dối là đồ giả. Hơn nữa, ánh mắt mọi người nhìn cô ta trước kia sùng bái bao nhiêu nay chuyển sang khinh thị bấy nhiêu, hóa ra đồ trên người Kim Lệ Đồng chỉ là hàng Taobao.

“ Thật không? Có lẽ tôi nhầm. Nhưng mùi nước hoa Dior trên người cô thì không thể nhầm được. Mùi này không tệ, không chừng mị hoặc được tổng giám đốc mới đấy. Tiểu Kim cố gắng lên”. Khúc Phương lấy điệu bộ của một tiền bối hào phóng khích lệ đàn em, lời lẽ thảng thệ hùng hồn, dù sao cô cũng là nhân viên lão làng của công ty. Lúc bị Kim Lệ Đồng sai đi tưới nước cho cây, cô đã ngửi thấy mùi này. Ở tiệm Spa, có một phụ nhân rất thích nước hoa, đối với các nhãn hiệu thuộc rõ như lòng bàn tay. Khúc Phương khi rảnh rỗi hay ngồi tám chuyện nên có biết qua một chút. Cô không phải loại người có khả năng thiên phú. Thường ngày ở nhà cơm nước nên quen ngửi mùi gia vị. Với các loại rượu, các loại nước hoa hàng hiệu cô cũng không kém phần linh hoạt.

Quả nhiên lúc Khúc Phương nói xong, đám đồng nghiệp lú lú rú rú vây quanh Kim Lệ Đồng, không ai quấy rầy Khúc Phương nữa. Một số người thì nhìn cô với vẻ sùng bái, bình thường không thấy cô thể hiện bao giờ, vậy mà hôm nay đối với hàng hiệu cô lại tỏ ra cực kỳ thông hiểu.

Khúc Phương không để tâm xem mọi người đang nghĩ gì, tập trung xem nhật ký bán hàng rồi thở dài một cái. Cô đã làm nhân viên tiếp thị mấy năm nay, cũng không thể trách người khác. Phần lớn danh sách khách hàng do cô cùng đồng nghiệp dốc sức làm ra. Cô là người đầu tiên giúp đỡ Kim Lệ Đồng. Với người mới, cô luôn nhã nhặn, khiêm nhường, không bao giờ so đo tính toán với đàn em. Cô cũng không dằn lòng được trước lời khẩn cầu của đồng nghiệp: “ Chị Khúc, chị đã làm ở đây nhiều năm rồi, có thành tích hay không không quan trọng. Nhưng em muốn có chút công trạng để vượt qua kỳ thử việc. Vì vậy, chị giúp em nhé. Chị Khúc là tốt nhất”. Trước kiểu khẩn cầu này Khúc Phương không thể cự tuyệt. Mọi người trong công ty đều biết cô là người dễ nói chuyện, người mới tới cũng hi vọng được cô giúp đỡ, Khúc Phương cảm thấy như vậy cũng hay. Nếu không phải nghe những lời nhờ cậy đó mới vừa rồi được Kim Lệ Đồng thoát ra thành lời chê bai kiểu tóc, quần áo của cô thì Khúc Phương sẽ cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn. Sống trong tập thể muốn thù hằn ai đó nhưng đến khi bị người khác nhìn lại mình một cách khinh bỉ, cảm giác đó thật đáng sợ.

Khúc Phương làm nhân viên tiếp thị đã được ba năm quả là kỳ tích, hóa ra công ty vẫn cần đến một nhân viên chịu khó cần mẫn như cô. Cho dù không có thành tích gì nổi bật, không bị công ty bạc đãi thì việc lớn hay nhỏ cô đều hết sức hoàn thành. Cô biết ưu điểm bản thân là người kiên định, chịu khó, biết nghe lời và nhiệt tình. Nhiều năm làm nhân viên tiếp thị, cô có thói quen ghi chép sổ sách cẩn thận, không như những nhân viên khác tùy ý nhớ gì viết nấy miễn sao bán được hàng. Làm nhân viên tiếp thị rất cần doanh số, lãnh đạo không quan tâm đến chuyện ghi chép thế nào mặc dù theo quy định vẫn phải sổ sách hàng ngày. Thực ra chuyện đó không đáng bị trách phạt, quan trọng hơn là thành tích đạt được ra sao. Công ty nào mà chẳng để ý đến kiếm tiền, kiếm lợi nhuận.

Nhưng những ưu điểm này cũng là khuyết điểm của cô. Quá biết nghe lời không phải hay, quá nóng thì tâm sẽ không cân nhắc được thiệt hơn, không thích nhờ vả mà chỉ muốn tự mình phấn đấu, chính vì thế mà không ít lần cô bị thăng chức hụt. Thậm chí bị cấp trên trẻ tuổi có vẻ ngoài khách khí gọi một tiếng chị

Khúc mới đây dám can rõ cô ngay trong phòng làm việc. Tình cảnh nhục nhã đó cô vĩnh viễn không quên. Thêm tên chồng phản bội luôn miệng đòi ly hôn, luôn bị anh ta tìm cách hạ nhục, loại đau đớn này cô sẽ không chấp nhận thêm một lần nào nữa và sẽ không giống loài đà điểu chỉ biết hoảng sợ tìm chỗ trốn. Một phụ nữ yếu mềm như cô khi quyết tâm nghĩa là giới hạn cuối cùng của sự chịu đựng đã hết, đã đến thời điểm cô biến thành dũng sĩ mặc áo giáp, luân hồi trở lại và bắt đầu chiến đấu.

Khúc Phương nhìn chằm chằm vào nhật ký bán hàng. Trong đó có chỗ được đánh dấu bằng bút đỏ. Nếu đàm phán thành công với công ty này, thuyết phục được họ sử dụng sản phẩm của công ty cô thì chỉ tiêu kinh doanh sáu tháng cuối năm có thể hoàn thành.

Trước khi công ty bị thu mua, cấp trên giao nhiệm vụ ỗi nhân viên cấp dưới phải hoàn thành chỉ tiêu. Căn bản lãnh đạo không mấy kỳ vọng nhân viên của mình sẽ thực hiện được, hướng chỉ công ty cũng bị thu mua rồi nên tâm lý không được mặn mà cho lắm. Khúc Phương xem lại thông tin khách hàng, nội dung không có mấy, xem ra mọi việc tiến triển không khả quan. Cột ghi phương thức liên hệ trống không, trên đó trơ chọi duy nhất cái tên: Hác Kiến Hồng.

23. Chương 23: Tạm Biệt

Đây là lần thứ ba Khúc Phương nhìn thấy cái tên này. Lần đầu tiên là trên tờ danh thiếp mà cô đã vất đi. Lần thứ hai cũng trên tờ danh thiếp, nghe nói có giá trị khá lớn. Lần này cô không ném đi nhưng cũng không thể giữ lại vì tất cả đồ đạc sang ngày thứ hai luân hồi đều tự động biến mất. Số điện thoại kia cô có nhớ, đúng là kiểu cách của người lăm lăm, dùng toàn số 8 làm số di động, chỉ liếc qua là nhớ ngay được. Lúc đó cô không hề nghĩ sẽ có ngày mình phải gọi điện cho Hác Kiến Hồng. Cô không có danh thiếp, sợ khi gặp anh, anh sẽ không nhận ra. Gọi điện cũng không được, lại là điện thoại cá nhân nữa, xem ra không dễ giải thích, cô muốn suy nghĩ một lúc trước khi tìm cách liên lạc.

Đám đồng nghiệp đang đứng bàn tán, thấy cô về chỗ ngồi liền giả vờ rời rít ra về bận rộn. Khúc Phương không lo lắng đến thành tích bởi cô không quá tin tưởng vào việc sẽ hoàn thành bản danh sách khách hàng. Nhưng cô biết mình có ưu thế về thời gian, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày, lúc nào cô cũng có cơ hội cho riêng mình. Giống như trước kia, mỗi lần chồng cô nói ở đâu có món gì ngon, Khúc Phương sẽ tìm mọi cách để tìm tòi thử nghiệm đến khi ra được sản phẩm có mùi vị giống như thế, ngon không khác nhà hàng mới thôi. Đôi khi con người không phải không muốn cố gắng, chẳng qua là cố tình sai lầm, cố tình chọn sai phương hướng cho đời mình.

Cô xem lại bản danh sách, dù khó khăn thế nào đi nữa, cô nhất quyết sẽ thực hiện thành công. Cô có thể bị cho thôi việc, có thể bị rơi vào hoàn cảnh phải rời khỏi đây nhưng cô kiên quyết không chấp nhận sự nhục nhã thêm một lần nữa.

Đúng lúc này điện thoại trên bàn reo vang. Tiếng chuông đột ngột tựa như còi báo động. Hình như mới đây thôi, cô không nhớ chính xác là bao lâu rồi, chính cuộc điện thoại này đã gọi cô đi. Khi ấy cô mới biết tin chồng đòi ly hôn, cơ thể và tâm trí đang chịu nhiều đau đớn, sau đó còn bị đuổi việc, sau đó.... Một người như cô gặp quá nhiều xui xẻo, toàn chuyện họa vô đơn chí nên con người trở nên yếu đuối, tinh thần luôn rơi vào trạng thái mệt mỏi. Khúc Phương ngồi thất thần một lúc mới với tay nhắc ống nghe:

“Chị Khúc đến phòng làm việc của tôi ngay. Tôi có việc cần gặp”. Bên kia đầu dây, giọng nói công thức hóa của Vương quản lý truyền tới.

Đúng là muốn trốn cũng không được. Khúc Phương đành tắt máy tính, đi vào phòng của hần ta. Cửa phòng mở ra, Vương quản lý đang ngồi, giống như lúc trước, chăm chú xem tập tài liệu. Trong công ty này, ai cũng mang một bộ mặt ngụy trang. Biểu hiện của Vương quản lý đối với đám thuộc hạ thân tín cũng là bộ mặt giả dối giới che đậy. Khúc Phương hờ hững nhìn người đàn ông ít tuổi trước mặt tự nhiên nhớ đến một người khác. Người đó tuy nói năng như vả vào mặt người nghe nhưng vốn dĩ là người lòng dạ ngay thẳng hoàn toàn không giống với tên Vương quản lý đang ngồi trước mặt cô đây.

“ Vương quản lý, cậu tìm tôi?”. Khúc Phương hỏi, thái độ không tỏ ra kiêu ngạo hay xu nịnh. Lần đầu tiên cô bị hạ nhục, có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa nên cứ thế xấu hổ rời đi. Lần thứ hai hoảng hốt, cô đập bừa vào người hấn sau đó bỏ chạy. Lần này, cô cực kỳ bình tĩnh đứng đợi.

“ Đúng vậy”. Vương Siêu bây giờ mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt hấn là bộ váy in hoa để lộ bắp chân đi tất vô cùng gợi cảm. Vương quản lý thích kiểu phụ nữ hơn tuổi. Biết nói thế nào đây. Cảm giác người phụ nữ này có mùi vị đặc biệt, hấn ta có tà ý với Khúc Phương không biết bao nhiêu lần, trong cuộc sống của hấn còn thiếu chút mùi vị như vậy. Nhìn Khúc Phương đi vào, Vương quản lý cơ hồ không nén nổi ý định sờ sỡ. Cô xinh đẹp đoan trang, đầy đặn, trắng nõn, giọng nói nhẹ nhàng tựa như có thâm ý.

Thấy Vương quản lý nhìn mình chằm chằm mà không nói lời nào, Khúc Phương cảm giác ghê tởm. Người đàn ông trẻ tuổi với ánh mắt lễ phép chân thành ngày xưa và hiện tại khác hẳn nhau. Cô cố gắng đè nén sự khó chịu, nói: “ Nếu không có chuyện gì, tôi xin phép ra ngoài”.

“ Có, có, có. Chị Khúc ngồi xuống đi rồi chúng ta nói chuyện. Chả là lãnh đạo mới sắp đến rồi. Chị lại là nhân viên lâu năm. Có một số việc cần chị báo cáo, có lẽ chị làm việc này là phù hợp nhất”. Vương Siêu vừa nói, vừa khồng chế không đứng lên để đóng cửa phòng.

“ Vương quản lý quá khen. Ngoài tôi ra còn có các nhân viên khác như Tổ Mai, Lệ Đồng, Lưu Bộ, họ đều là những nhân viên xuất sắc. Tôi nghĩ cậu nên tìm bọn họ thương lượng thì tốt hơn”. Khúc Phương cười đáp lại.

Vương quản lý cũng là ngoài ý muốn, cho rằng Khúc Phương có thâm niên lâu năm ắt sẽ biết điều, không nghĩ cô lại thành thật, được cấp trên coi trọng vậy mà tự nguyện dâng công lao cho người khác. Có khi cô biết đây là chuyện trọng yếu, không thể tự mình gánh vác nên mới làm vậy. Thật ra hấn cũng không muốn cô chịu trách nhiệm, không hiểu sao hôm nay như bị ma ám, rất muốn đụng vào người cô. Ý nghĩ đó không khác gì đám cỏ dại mọc chờ một mối lửa là bùng lên ngay.

Khúc Phương động tác lưu loát, không khách khí cầm điện thoại gọi luôn cho Tổ Mai, người được mệnh danh là dân buôn chuyện, gọi cho cô ta chắc chắn những người khác cũng sẽ biết hết.

“ Không cần gọi bọn họ. Ở bộ phận tiếp thị chị là người làm lâu năm nhất. Chuyện này để chị giải quyết được rồi”. Vương Siêu vội vàng ngăn cản.

Khúc Phương không buông điện thoại, vẻ mặt làm bộ xin lỗi: “Vương quản lý à, tôi lỡ gọi cho Tổ Mai mất rồi”. Đúng như Khúc Phương đoán, bên này Vương quản lý đang có ý định gọi cho Tổ Mai báo không phải đến nữa thì cô ta đã nhanh chóng loan báo cho toàn bộ phòng tiếp thị. Bất đắc dĩ Vương Siêu đành phải đè nén lửa lòng, động viên mọi người tham gia hội nghị đón chào Boss mới.

Thật ra thời điểm này làm vậy không phù hợp lắm. Đây vốn là vấn đề nhạy cảm. Công ty vừa mới bị thu mua, cứ như vậy mà giống trống khua chiêng khác nào có ý vuốt đuôi sếp mới. Boss mới chấp nhận không sao nếu không nhất định sẽ không thấy vui vẻ gì. Khúc Phương đứng lẫn trong đám người, không chút tâm trạng, nhanh chóng ngồi nép vào một góc.

Trung Quốc hay có lệ mở tiệc chúc mừng boss mới. Vương Siêu vừa liếc mắt nhìn thấy lãnh đạo mới đi tới liền vung tay gọi tất cả mọi người, sau đó còn lén lút lui lại dặn dò Khúc Phương. Vương Siêu là tay khá thủ đoạn. Hấn ta sợ nhân viên dưới quyền có khả năng hơn mình nên cố ý tuyển người không có tham vọng nhưng biết coi trọng công việc kiểu như Khúc Phương, như vậy mới không bị người khác uy hiếp đến bất cớ mạnh áo của hấn.

Hôm nay Khúc Phương không lè mề như mọi khi. Vương Siêu vừa nói tan họp, cô liền vội vàng chạy ngay ra ngoài bị Kim Lệ Đồng đặc ý nhìn theo. Khúc Phương không thèm để ý mà quay về chỗ ngồi. Cô thấy hơi mệt, cho dù hôm nay không xảy ra chuyện gì nhưng tâm trạng có gì đó không thích ứng. Khúc Phương thả lỏng cơ thể lấy lại tinh thần. Lúc này một đám lãnh đạo đang vây quanh một người trẻ tuổi đi tới, đám nhân viên xung quanh bỗng chốc sôi nổi hẳn lên. Lúc trước Khúc Phương không có kinh nghiệm xử lý kiểu tình huống này. Khi đó cô liền tiếp gặp xui xẻo, các loại bị kịch, oán trách thì nhau ụp tới, làm gì còn tinh thần để đón tiếp lãnh đạo mới. Hôm nay cô mặc bộ váy vừa vặn đẹp mắt đơn giản vì muốn quyết tâm thay đổi cách sống, cô mặc đẹp để phục vụ nhu cầu của chính mình. Trong lòng không hề có ý tưởng câu dẫn sếp mới, suy nghĩ đó quá xa vời đối với cô.

Cho nên trong khi toàn bộ đồng nghiệp bên cạnh đang len lén nhìn boss mới thì Khúc Phương vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ về công việc. Trong đầu cô lúc này đang có vô vàn ý tưởng làm cách nào để tiếp xúc với Hác tổng. Cô nhớ lại hôm đó, ban ngày Hác Kiến Hồng đưa con gái sang nhà ngoại, buổi tối quay về đi dự bữa tiệc của một người bạn. Không lẽ cô phải một lần nữa đi máy bay? Không được, cô đã tự hứa với lòng mình khi nào mọi việc trở nên tốt đẹp mới quay lại đó. Cô không cần quay lại cũng có thể hình dung ra bóng dáng thương tâm của mẹ và anh trai như thế nào. Cô bỏ đi để chờ đến ngày được trở về. Nếu cô cố ý gặp gỡ Hác Kiến Hồng thì không nên gặp lại Tiểu Đan, như vậy chỉ có thể gặp lại anh ta vào buổi tối.

Khúc Phương mãi suy tư không để ý chiếc bút trong tay đang vẽ loạn lên tờ giấy. Lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền đến: “ Cô đang viết gì vậy?”. Khúc Phương ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, một đám lãnh đạo đang đứng trước mặt, ở giữa chính là người thanh niên kia. Mặc dù anh đeo kính nhưng Khúc Phương vẫn dễ dàng nhận ra. Cô từng bắt buộc bản thân phải quên anh đi, tự bảo mình không nên nghĩ về anh nữa bởi tương lai của cô không có ngày mai. Thu hồi tâm trí, cố gắng sống tốt chính là cách sống có trách nhiệm với bản thân. Vì thế lâu lắm rồi cô không đến quán bar. Vậy mà lúc này đây, khi cô đã có thể không nghĩ đến anh thì vô tình anh lại đứng ngay trước mặt cô.

24. Chương 24: Dạ Tiệc

Có người trí nhớ thật không tốt. Nữ nhân viên này đeo tấm biển nhỏ bằng nhựa trước ngực, ở trên ghi một cái tên hết sức tầm thường “ Khúc Phương”. Chân Vượng liếc qua tấm biển, cái tên đó không gây ấn tượng gì với anh. Tuy không nhớ rõ về người phụ nữ trước mặt nhưng khác lạ một điều là anh lại cảm thấy người phụ nữ này có nét thân quen, hình như có thanh âm rất nhỏ phát ra tuy người khác không nghe thấy nhưng Chân Vượng đứng gần mơ hồ cảm nhận người phụ nữ này biết khá nhiều về mình. Giọng nói của cô nhẹ nhàng, ôn nhu, khiến Chân Vượng mừng rỡ ngay ra hình ảnh của một phụ nữ ở nhà khi thấy chồng trở về, âm thanh phát ra lộ vẻ vui sướng, rí rí, ẩn chứa tình cảm vô hạn. Người phụ nữ đó không có vẻ táo bạo như các cô gái thời nay mà cực kỳ khí chất. Khuôn mặt không quá tinh xảo nhưng tổng thể lại có mùi vị không dễ miêu tả.

Trong đầu Chân Vượng lúc này nảy sinh vô vàn ý nghĩ, suy đoán mãi vẫn không thể hình dung ra người phụ nữ đó là ai. Từ trước đến nay anh không bao giờ biểu lộ tâm trạng, cho dù tâm tư biến đổi thì trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc, chỉ lẳng lặng theo dõi chuyển biến xung quanh.

Các vị lãnh đạo khác đứng trước mặt nữ nhân viên này đưa nhau đưa ra câu hỏi. Nhưng cô vẫn ngây người nhất thời u mê như đang vui mừng điều gì đó. Lưu tổng đứng sau Chân Vượng từ này đến giờ luôn tìm cách vuốt mông ngựa, thấy vậy liền vội vàng thể hiện. Anh ta không trực tiếp quản lý bộ phận kinh doanh nên cũng không nắm rõ về các nhân viên làm ở đây. Huống hồ trong công ty Khúc Phương lại là người khá lẳng lẽ, trước mặt lãnh đạo ít khi bộc lộ bản thân nên Lưu tổng không để ý đến cô mấy.

Anh ta không ngại ra mặt, liếc nhìn bảng tên của Khúc Phương rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc chỉ trích nói: “ Tiểu Khúc, sao trong giờ làm việc không tập trung, lại ngồi vẽ hươu vẽ vượn thế này. Đây là thái độ làm việc của cô à?”. Dĩ nhiên mắng nhiếc Khúc Phương chỉ là phụ, thể hiện trước mặt Chân Vượng mới là chính. Anh ta trách móc Khúc Phương xong quay ra nhìn Chân Vượng lấy lòng: “ Giám đốc Chân, rừng lớn chim nào cũng có, công ty lớn luôn có vài nhân viên làm việc không có quy củ. Tôi tin vào sự lãnh đạo anh minh của giám đốc. Loại chuyện này lần sau tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa”. Khúc Phương nghe đến đó nhin cười không nổi, nghĩ đến Chân Vượng có chút không được tự nhiên. Cô từng ở chung với Chân Vượng thời gian không lâu, không phải hoàn toàn nhưng phần nào có hiểu một chút về anh. Có thể khuôn mặt của anh đang rất mất kiên nhẫn được che đậy dưới gọng kính râm. Chân Vượng là người trẻ tuổi ngay thẳng, không thích được người khác xu nịnh, cách nhìn của anh luôn có chủ kiến, chuyện của mình không thích người khác xen vào. Lưu tổng không thể ngờ rằng ngay từ đầu đã phạm sai lầm trêu chọc đến anh.

Nhớ lúc trước chính Lưu tổng là người đưa ra quyết định buộc Khúc Phương thôi việc, người thanh niên đứng bên không chút mềm lòng, không vì cô mà cảm thấy cần phải để ý. Biểu hiện như vậy mới đúng là con

người thật của anh. Mặc dù không kiên nhẫn nhưng cũng không vì thế mà vội vàng can thiệp. Hành động đó dễ gây tổn thương cho người khác, có thể nói đó là hành động bị cho là coi thường. Chân Vượng cả hai lần đều lạnh như băng nhìn Khúc Phương bị đuổi việc với lý do đi làm muộn, đây là vấn đề khiến cô bùng nổ. Phải chăng đây chính là nghiệt duyên. Khi đó Khúc Phương còn nghĩ mình và boss mới khá hòa nhã. Thế nhưng khoảnh khắc bị đuổi việc cô mới thấy mình quá oan uổng. Khi gặp chuyện chỉ biết xót thương cho thân mình. Cô không dám phản kháng, sợ khi mở miệng nói ra, con người với vẻ ngoài lãnh khốc như Chân Vượng liệu có giúp đỡ cô? Có thuận thế chống đối lại người khác? Đối mặt với sự nịnh bợ của Lưu tổng, một người luôn biết cách suy tôn quyền uy của anh, anh không thể không hưởng thụ.

Trong cuộc sống có không ít người cố tình duy trì vẻ đáng thương của bản thân. Có một số người lại không thích thể hiện. Khi xảy ra chuyện, một câu nói, một câu xưng hô đúng lúc có thể làm mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn nhưng họ không muốn chống lại, muốn tự mình chịu đựng và chấp nhận. Đây không phải đức tính tốt mà ngược lại có phần hơi ngu ngốc. Mà người khờ khạo nhất ở đây lại chính là cô. Một số việc ngấm lại mới thấy không quá phức tạp như cô tưởng.

Khúc Phương lúc này không để ý lá gan heo của Lưu tổng, cô đưa cuốn sổ ghi chép của mình cho Chân Vượng: “ Đây là thói quen ghi chép công việc của tôi. Vì là bản nháp nên hơi lộn xộn. Sau này sẽ sửa sang ghi lại vào sổ nhật ký bán hàng. Giám đốc Chân có cần xem không?”.

Vừa nói cô vừa nhanh tay giở quyển sổ ghi chép đưa cho lãnh đạo xem, không quan tâm đến lời chất vấn của Lưu tổng lúc bấy giờ đang đứng ngây người, lời nói phát ra đã bị cô xem nhẹ, coi thường. Ai đời một nữ nhân viên tiếp thị nho nhỏ của công ty lại ngang nhiên không thèm để ý đến anh ta, thật khiến người khác không khỏi bức mình.

Trong khi đó bộ mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của giám đốc Chân hơi có sự biến động, trông điệu bộ có vẻ hứng thú, khác hẳn với sự nín nhịn kiên nhẫn vừa rồi. Chân Vượng nghe Khúc Phương nói vậy thì hết sức kinh ngạc. Hành động của cô không dễ làm anh mắc mưu. Nhưng cách nói chuyện của Khúc Phương khá phóng khoáng, đứng cạnh các cấp lãnh đạo vẫn tỏ ra thoải mái khi giao tiếp với anh, như thể họ là những người bạn quen biết từ lâu. Vì thế mà không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Chân Vượng lại cầm lấy cuốn sổ ghi chép của Khúc Phương. Liếc mắt nhìn, anh thấy trong sổ đánh dấu chỉ chút bằng bút đỏ cái tên Hác Kiến Hồng, một doanh nhân thành đạt và tài giỏi. Chân Vượng lập tức phấn khích, đây chính là đối thủ cạnh tranh mà anh thấy có hứng thú nhất. Hác Kiến Hồng tuy lớn tuổi hơn anh một chút nhưng khả năng lại không hề thua kém. Người này tay trắng gây dựng lên sự nghiệp, hiện đang nắm trong tay quyền hành của một tập đoàn kinh tế lớn, cách làm việc hoàn toàn dựa vào thực lực. So sánh ra Hác Kiến Hồng có thể coi là truyền kỳ trong giới kinh doanh. Bản thân Chân Vượng kính nể anh ta như bậc tiền bối.

“ Cô suy nghĩ vì cái danh sách này sao? Tôi và Hác tiên sinh là bạn bè. Nếu cô cần, tôi có thể giúp”. Chẳng hiểu sao Chân Vượng mới đầu chỉ có ý định xem qua như thế nào nhưng không hiểu sao đến cuối lại thốt ra một câu như vậy. Tất cả các vị lãnh đạo đứng xung quanh đều ồ lên. Cô gái Khúc Phương này có khác nào người đang đi đập phải phân chó lại được giám đốc Chân tự nguyện giúp đỡ. Công việc tiếp thị không phải lúc nào cũng dễ dàng bán được sản phẩm. Vì vậy phải biết tận dụng hết sức mối quan hệ thân tình. Rất có thể một lời nói giúp của giám đốc Chân sẽ giải quyết được toàn bộ danh sách khách hàng kia.

Mọi người hâm mộ đổ kị nhìn Khúc Phương. Không chỉ có đám đồng nghiệp ghen tị khi thấy boss mới anh tuần đi tới chỗ Khúc Phương mà ngay cả đám lãnh đạo kia cũng lộ vẻ hâm mộ. Mọi người đi làm mục đích để kiếm tiền, nếu danh sách ấy hoàn thành thì số tiền thu được sẽ không phải ít, không chừng có thể mua được cả một căn hộ nho nhỏ. Không ngờ những chuyện kỳ quái vẫn còn phát sinh tiếp sau đó.

“ Cảm ơn, đây là công việc của tôi. Tôi muốn một lần thử xem sao. Nếu đến lúc đó thật sự không được, tôi xin nhờ giám đốc Chân giúp đỡ”. Khúc Phương không cúi đầu liền lên tiếng từ chối. Lời nói ra không quá cặn tình để cho Chân Vượng phải thấy sượng mặt. Ai cũng nghĩ rằng đầu óc cô có vấn đề. Nhưng Khúc Phương đương nhiên biết một điều, nếu cô chấp nhận lời đề nghị thì Chân Vượng chắc chắn sẽ không vui. Anh vốn xuất thân từ một gia đình giàu có nhưng tính cách lại không thích dựa dẫm vào gia thế hiển hách, thích độc lập và tự mình thể hiện năng lực. Người như vậy sẽ không thích người khác sống thụ động, quen thói nhờ vả.

Khúc Phương sợ rằng nếu cô chấp nhận lời đề nghị sẽ khiến anh hối hận, về sau khó có cơ hội gặp lại nhau. Huống chi Khúc Phương đã rất vất vả mới đưa ra được quyết định sau này sẽ cố gắng hơn nữa trong công

việc. Kết quả cô cũng muốn, tiền cô cũng cần nhưng điều cô cần hơn là quá trình nỗ lực của bản thân. Cô mong đến ngày cuộc sống quay trở lại như cũ, cô không phải hoảng loạn mà có thể thông dong đối mặt với mọi chuyện. Kinh nghiệm lần này giúp Khúc Phương tiến bộ rất nhanh. Đầu óc thiếu tinh tế của cô không chỉ biết đến chồng và gia đình mà giờ đây đã bắt đầu biết phân tích tình hình, xử lý sự việc.

Lúc này đồng nghiệp xung quanh đang cảm thấy tiếc hận và hả hê. Chẳng trách chị Khúc bao nhiêu năm qua mãi chỉ là nhân viên tiếp thị. Quả là ngu ngốc, trời có sập cũng không biết cách nhặt lên, không biết cách kiếm tiền, cũng chẳng cần tìm cách thăng quan tiến chức, bảo sao...

Người buồn bực nhất thời điểm này chính là Vương quản lý. Hắn ta là cấp trên của Khúc Phương, nếu cô chấp nhận thì một phần công lao sẽ thuộc về hắn. Thậm chí hắn còn nghĩ tới việc sử dụng một số thủ đoạn để toàn bộ thành tích đó đều rơi vào tay hắn ta.

Kết quả nằm ngoài dự tính, giám đốc Chân lại cười cười, đám nhân viên không thấy gì nhưng đám lãnh đạo đi cùng thì sưng sốt vì chưa từng thấy anh thay đổi sắc mặt bao giờ chứ đừng nói đến cười như vậy.

“Được, khi nào cần, cô hãy đến tìm tôi”. Đến cuối buổi thị sát, Chân Vương mới thấy có chuyện hứng thú. Từ đầu đến giờ anh toàn gặp bọn người giỏi xu nịnh, công trạng đạt được hoàn toàn là giả dối.

Bên kia, Kim Lệ Đồng mặc váy Dior, dùng nước hoa Dior đứng buồn bực. Cô ta vốn làm cùng phòng với Khúc Phương, mới đầu được cấp trên phân công ngồi vào chỗ của Khúc Phương nhưng cô ta ngại đó là chỗ đi ra đi vào của mọi người nên ồ ào, hơn nữa khi nào muốn trốn việc dễ bị sếp nhìn thấy. Nên cô ta xin Khúc Phương đổi lại. Dựa vào tình cách của cô mặc dù không tự nguyện nhưng cũng không muốn người ta gây khó dễ nên vẫn chấp nhận. Ai ngờ vị trí đó được boss mới vừa vận nhìn thấy. Nhìn vị boss trẻ tuổi đầy hứa hẹn, ít tuổi thế đã thu mua được công ty của cô ta. Cơ hội tốt như vậy lại bị bỏ lỡ nên Kim Lệ Đồng vô cùng hối hận, lẽ ra ngàn vạn lần không nên đổi chỗ, thậm chí còn nghĩ chị Khúc chấp nhận là do cố ý. Sớm biết như vậy, cô ta cứ giả mù ra mưa cố đổi cho bằng được. Nghĩ vậy nên ánh mắt Kim Lệ Đồng nhìn Khúc Phương không khỏi oán giận.

Thực ra Khúc Phương không rảnh rỗi để ý người khác tính toán điều gì. Trước kia cô luôn giúp đỡ mọi người nhưng khi xảy ra chuyện thì không một ai chịu đứng ra giúp cô. Giờ đây cô đang nghĩ tới việc khác. Bởi trước khi rời đi, Chân Vương có nói một câu: “Buổi tối tôi sẽ đi dự tiệc có Hắc tổng tham gia, cô tới đó thử xem sao”.

25. Chương 25: Ăn Gian

Nếu ngày xưa Khúc Phương không gặp gỡ Chu Thần rồi ly hôn thì có thể cô sẽ tham dự buổi tiệc tối nay. Cô biết sẽ có nhiều nhân vật quan trọng xuất hiện nên cho dù công ty đã bị thu mua thì việc đến đó không khó khăn gì. Nếu không xảy ra chuyện chia tay Chu Thần, có lẽ sau khi tan sở cô sẽ về nhà sớm, tránh xa cuộc sống ồn ào náo nhiệt xung quanh.

Với buổi dạ tiệc hôm nay, cô có chút mong đợi. Khúc Phương vẫn nhớ cuộc sống của mình cần tốt đẹp hơn xưa, không thể như trước, thế nào cũng được, sống quy lụy dựa dẫm đàn ông, đã thế còn là một người đàn ông không đáng tin cậy. Mãi đến khi 30 tuổi cô mới tỉnh ngộ, dấu sao phát hiện này không coi là quá muộn. Cô không chấp nhận đánh mất năm năm tuổi xuân mà cần nhìn vào tương lai phía trước. Cuộc sống của một phụ nữ ba mươi tuổi không còn mấy hứng thú và vui vẻ. Nhưng với Khúc Phương, cô vẫn nhận ra nét hấp dẫn của bản thân. Ít nhất tuổi của cô vẫn chưa thể coi là lớn, vóc người không khô quắt, dấu vết thời gian không lưu quá nhiều trên mặt.

Việc khó khăn trước mắt mà cô cần phải đối mặt đó là tham dự bữa tiệc tối nay. Cho dù đã cố gắng tâm lý nhưng tâm trạng Khúc Phương vẫn còn chút thấp thỏm không yên. Cô chưa từng có kinh nghiệm, lại là lần đầu tiên tham gia tiệc tùng nên không biết phải làm thế nào, thấy tay chân mình như thừa thãi, nhìn người khác nói chuyện cô cũng không biết cách để xen vào. Nói chính xác, tâm trạng cô lúc này đang vô cùng hồi hộp.

Trước kia cô có tham gia một vài bữa tiệc, cùng lắm chỉ coi như đến một nơi náo nhiệt vì bản thân chẳng có mối quan hệ gì lớn. Nhưng hiện tại, việc xuất hiện ở đây là việc làm hết sức quan trọng, vì thế cô không thể thản nhiên coi như không có gì.

Lúc này Khúc Phương đang ở trong cửa hiệu chọn mua quần áo. Khí chất của cô vốn dĩ rất tốt, đồ mặc trên người không hề rẻ tiền. Mặc dù nhìn cô luôn trong trạng thái thất thần, đầu óc đang lạc đầu đầu, người bán hàng vẫn cố gắng tận tâm chọn lựa cho cô những bộ quần áo thích hợp nhất. Rõ ràng vị tiểu thư này không có tâm trạng để ý, chỉ ngẫu nhiên nói vài ba câu nhưng đã thể hiện sự hiểu biết về các loại trang phục, như thể cô là khách quen nơi đây. Mặc dù nhân viên bán hàng của cửa hiệu chưa từng thấy cô đến mua nhưng biết đâu được, có khi cô mới ở nước ngoài trở về.

Khúc Phương không ngờ thái độ của mình lúc này giống người “nói như rồng leo, làm như mèo mửa”. Điều này khiến nhân viên bán hàng luôn tỏ ra cẩn thận.

“Khúc tiểu thư, chị thấy bộ này thế nào?”. Nhân viên bán hàng mỉm cười, vẻ mặt kiên nhẫn, hai tay nâng một chiếc váy màu trắng đưa ra trước mặt Khúc Phương dò hỏi. Cô nhìn thoáng qua, màu trắng tinh khiết. Không phải cô không thích màu này mà ngược lại màu trắng khiến cô nhớ lại thói quen khi xưa, theo quán tính liền cảm lấy. Nghĩ lại ngày bé được mẹ mua ảnh vải trắng, tự tay bà may cho cô một chiếc váy, tuy đơn giản nhưng cô thấy vô cùng đẹp đẽ.

Chiếc váy hết sức bình thường, vừa vặn, khi mặc vào, toàn thân Khúc Phương toát ra một vẻ ôn nhu không thể diễn tả. Quả nhiên không làm thất vọng... giá tiền, Khúc Phương tự nhiên thấy vui vẻ, đúng là một sự khởi đầu tốt đẹp, chọn chiếc váy không quá khoa trương hoàn toàn phù hợp với mục đích tối nay.

Buổi tiệc diễn ra náo nhiệt, đầy đủ các hạng người khác nhau, tất nhiên họ đến với mục đích xã giao là chính. Chân Vượng tuy không kiên nhẫn nhưng vẻ mặt không tỏ thái độ gì. Ban ngày ở công ty tiếp xúc với nhân viên có thể dễ lộ biểu cảm nhưng trong bữa tiệc kiểu này hầu hết là đối tác làm ăn nên tinh thần luôn luôn phải ra vẻ linh hoạt. Anh mặt không đổi sắc uống cạn một ly rượu mời và nhận được lời khen: “Chân thiếu thật là kỳ tài, lần thu mua công ty này quả là nằm ngoài dự đoán của mọi người, đúng là tuổi trẻ tài cao khiến Ngô mỗ tôi thấy tự ti”. Trên mặt anh lộ vẻ thản nhiên tươi cười nhưng trong lòng vẫn lạnh như băng, “tuổi trẻ tài cao” là nói anh quá trẻ tuổi sao? Không vấn đề gì, anh nhất định sẽ khiến cho các vị tiền bối không thất vọng, đi con đường mà các vị tiền bối khác không dám đi. Đây cũng là việc mà một người “tuổi trẻ tài cao” như anh muốn làm.

Trong lúc mọi người đang ăn uống linh đình thì một bóng dáng màu trắng bước vào. Khúc Phương do dự đã lâu, mãi mới điều chỉnh được tâm lý. Cô không ngừng động viên tinh thần. Nhớ tới lời vị Hắc tiên sinh kia nói, người đến sau mới là nhân vật quan trọng, cô không muốn thể hiện mình là người quan trọng nên trong lòng không mấy tự tin.

Nhưng khi cô mở cửa đi vào cảm giác như bị một luồng khí nóng đập ngay vào mặt. Tâm trạng bỗng dưng bình tĩnh lạ thường. Coi như hành động này là sai lầm nhưng không phải cô còn có ngày mai đó sao? Nghĩ đến đó, mọi lo lắng bất an trong nháy mắt biến mất như chưa từng tồn tại.

Rất nhiều ánh mắt đang chú ý tới một bóng dáng mặc váy trắng, trên người không có trang sức trông hết sức ưu nhã, mê hoặc, so với các mỹ nữ tập trung ở đây có phần hấp dẫn hơn hẳn.

Khúc Phương đi tới, nhiều đồng nghiệp đã không nhận ra cô. Trang phục ban ngày của cô hôm nay đã gây ra một sự kinh ngạc ọi người. Còn với bộ váy này chỉ có thể dùng từ là quá đẹp. Không phải ai cũng có thể mặc một chiếc váy trắng giản dị mà lại toát ra vẻ đẹp nhẹ nhàng khoan khoái, kêu gọi vô vàn cảm xúc giống như cô. Trên đầu tuy không dùng trang sức nhưng chính mái tóc đen tuyền lại chính là điểm nhấn đặc biệt.

Khúc Phương lúc này không mấy để ý đến biểu cảm của những người xung quanh. Trước đó tuy đã tự động viên an ủi nhưng vẫn không kiềm chế được bản thân. Dù sao từ thuở cha sinh mẹ đẻ cô đã không hợp với cuộc sống ở chốn đông người như thế này. Vì thế tay chân không được tự nhiên cho lắm. Trước kia cô hay lui tới quán bar, dưới ánh đèn mờ ảo, không có quá nhiều người để ý, sau khi uống rượu, hành động có hơi lớn mật. Nghĩ đến đó, cô học người bên cạnh, tiến tới chỗ bồi bàn cầm một ly rượu đỏ. Cầm ly rượu cô không vội uống mà khẽ lắc trong tay, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng ngửi. Hương hơi nồng, hình như là anh đào và lựu kết hợp cùng hương vị Phương Đông, rượu này quả không tồi.

Uống một ngụm để lấy thêm can đảm, Khúc Phương tự nói với mình hãy cố gắng lên, sau đó mới ngẩng đầu nhìn ngắm xung quanh. Khi này cô không để ý, giờ tập trung quan sát thấy bên tai là một đồng âm thanh ừng ừng vang tới. Cô mới nhìn qua đã nhận ngay ra người thanh niên đứng ở vị trí trung tâm với vẻ ngoài kiêu ngạo. Lúc này trên mặt Chân Vượng còn vương nét cười, so với khi không cười, trông anh giờ còn khó coi hơn nhiều.

Kế tiếp, cô thấy đứng cạnh Chân Vượng chính là Molly trong trang phục màu đỏ thẫm, xem ra cô ta rất thích khoa trương. Molly đang kéo tay một người đàn ông, là Chu Thần, người đã sống với cô năm năm qua.

Khúc Phương hơi ngạc nhiên, tại sao anh ta lại đến đây? Mỗi khi công ty cô mở tiệc, anh ta không mấy khi đi theo, cô đoán chắc đám đồng nghiệp đã không nhận ra. Cô không còn đường lùi, anh ta cũng đã quyết chí chia tay, chỉ còn thiếu mỗi tờ giấy chứng nhận ly hôn, có thể coi như giữa họ đã không còn gì. Trải qua vô số lần đau khổ, cuối cùng Khúc Phương nghiệm ra một điều, khi con người vẫn còn hận thù nghĩa là còn tình cảm yêu đương, Khi không còn yêu thương sẽ không còn thù hận. Khi không còn thù hận, không có nghĩa là chấp nhận tha thứ.

Khúc Phương ánh mắt thâm thúy nhìn bọn họ, quyết đoán xoay người. Đúng lúc Chân Vượng ngẩng đầu lên, thấy cách đó không xa một người con gái mặc váy trắng nhìn về phía bên cạnh anh. Anh hơi mất tự nhiên, là nhìn anh sao? Ánh mắt cô phức tạp, sâu thẳm và quyết liệt. Anh muốn ngắm thêm chút nữa nhưng cô gái kia đã xoay người rồi đi. Một tay cô ưu nhã cầm ly rượu, tay kia nắm chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt. Cô bắt buộc mình không được chú ý sang hướng đó, kể cả là Chân Vượng, Chu Thần hay là bóng dáng đỏ quạch kia. Mục tiêu tối nay không phải bọn họ, cô quyết không để mình bị làm phiền.

Rất nhanh Khúc Phương nhìn thấy Hắc Kiến Hồng trong đám người khác. Tuy là người đàn ông đã có con gái nhưng trông anh vẫn rất tao nhã. Anh đứng xung quanh một đám người trung niên dường như cũng có sự nghiệp thành đạt, đang sang sảng nói gì đó. Khúc Phương chưa biết sẽ nói gì nhưng cứ thế tiến tới, chỉ cần tiến lại gần coi như bước đầu thành công. Bất quá, Khúc Phương đành cầm ly rượu lại gần. Bọn họ đang nói chuyện phiếm, từ tin tức, cổ phiếu, cho đến giá cả nhà đất... Những điều này Khúc Phương không hiểu lắm, mặc dù hàng ngày ti vi có nhắc đến. Cô thường xem phim trên ti vi nhiều hơn, thỉnh thoảng đổi kênh có thấy nhưng không dừng lại. Cô quần bách, một câu thêm vào cũng không nói được.

Vừa vặn Molly kéo Chu Thần đi tới, hai người trực tiếp đi ngang qua Khúc Phương. Molly không nhận ra cô, vì mới chỉ xem hình do Chu Thần đưa cho, nhìn qua đã thấy Khúc Phương là kiểu phụ nữ quê mùa. Chu Thần sống cùng Khúc Phương nhiều năm như vậy, mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn nhận ra người phụ nữ xinh đẹp mặc váy trắng này là vợ mình. Vì đang bị Molly kéo đi nên không dừng lại được.

Molly rất tự nhiên gọi một người đàn ông trong đám người đó hai tiếng “Bác trai”. Chu Thần nhìn người đàn ông trước mặt, chính là người bác mà Molly hay nhắc tới liền nhanh nhẹn chào hỏi. Thực ra anh ta không có tâm trạng, vốn đang suy nghĩ xem Khúc Phương có nhìn thấy mình hay không. Cho dù có nhìn thấy thì với tính cách của Khúc Phương sẽ không ở chốn đông người mà làm loạn, cùng lắm về nhà làm âm một trận là xong. Hơn nữa Molly đang mang thai, anh ta cũng quyết định ly hôn rồi.

Khúc Phương kinh ngạc, đứng khựng không dám lại gần nhưng khi thấy đôi cầu nam nữ, cô nhin không được liến lên trước. Chu Thần đứng đó mà tim đập chân run, không lẽ Khúc Phương làm loạn lên thật? Phụ nữ khi nóng nảy có thể nổi cơn điên. Nếu cô thật sự gây chuyện, chẳng phải sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của anh ta sao? Lúc này anh ta đang nắm tay bác của Molly, khuôn mặt vốn nở nụ cười ầm ập đã nhanh chóng chuyển sang dữ tợn. Khúc Phương tiến tới chỗ Chu Thần rồi dừng lại, cảm giác thấy anh ta đã đủ về khấn trương, thậm chí cơ thể có chút run run, cô mới khẽ mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua đám người, rời khỏi bữa tiệc.

Sau đó, Khúc Phương về nhà xem tin tức, đem chuyện hôm nay xảy ra ghi nhớ lại, từ chuyện cổ phiếu đến giá cả thị trường. Có nhiều vấn đề phức tạp, cô cần cẩn thận xem xét một chút. Như việc tăng giảm của thị trường cổ phiếu. Hoặc giá cả xăng dầu, chỉ cần cô nhớ kỹ như nhớ giá cả đồ ăn khi đi chợ, ví dụ như cải trắng nhà này có giá tiền khác với cải trắng của nhà kia là được. Những chuyện sau đó xảy ra trong bữa tiệc Khúc Phương cũng tìm hiểu, thậm chí dùng sách vở để ghi lại. Biết ngày hôm sau sẽ không còn lưu lại

nhưng nhớ được vẫn hơn. Cho đến khi những điều này được cô nhớ kỹ trong đầu, Khúc Phương một lần nữa đi tới buổi tiệc.

“ Hác tiên sinh quá khen rồi, tôi chỉ đoán mò không ngờ lại đúng”. Khúc Phương hôm nay mặc một bộ lễ phục màu vàng thoải mái, tự nhiên mà nhu hòa. Cô giống như một tia sáng nhưng không làm người khác chói mắt, xinh đẹp như viên đá quý bị đám mây che phủ ẩn chứa sự bí ẩn.

“ Khúc tiểu thư còn trẻ mà có trình độ như vậy quả là giỏi”. Hác Kiến Hồng không tiếc lời khen ngợi Khúc Phương. Nhóm người bọn họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, đúng lúc đó một tiếng gọi đột ngột “ Bác trai” đã cắt đứt câu chuyện.

26. Chương 26: Mọc Sừng

Molly trẻ trung xinh đẹp trong chiếc váy đỏ. Nhìn tổng thể, cô ta có vẻ đẹp không thể nói là hoàn mỹ. Đôi mắt híp và lông mày nhỏ, tạo cảm giác không được tử tế, cũng may cô ta còn trẻ nên những nét xấu đó không lộ hết ra ngoài. Hành động xen vào đột ngột của Molly khiến không khí đang hòa hợp bỗng dưng trở nên lúng túng. Molly toàn tâm toàn ý muốn giới thiệu Chu Thần với bác trai, hi vọng ông ta vốn là một tay tai to mặt lớn trên thương trường sẽ hỗ trợ tiến cử Chu Thần. Đúng là quan hệ cùng huyết thống rất có lợi.

“ Tiểu Mạc à, cháu cùng chàng trai trẻ này mãi vui, không quên lão già này à”. Người đàn ông mà Molly gọi là bác khoảng chừng 60 tuổi, dáng người hơi gầy, trông khá nhanh nhẹn tháo vát, khuôn mặt khi cười lộ nếp nhăn sâu, nhìn qua trông có vẻ thân thiện. Thực chất trong lòng ông ta không mấy hào hứng. Bình thường ông và cô cháu gái này quan hệ không mấy thân thiết. Hôm nay vất vả lắm ông mới gặp gỡ được Hác Kiến Hồng, đang tán gẫu vui vẻ bỗng dưng Molly ở đâu liền linh xông vào, phá hủy không khí. Chẳng qua ông ta lớn tuổi thành tinh rồi nên vẻ mặt vẫn tỏ ra tự nhiên như thường.

“ Bác, tất nhiên là cháu nhớ bác nên mới tới đây. Đây là bạn cháu, Chu Thần. Anh ấy biết bác ở đây nên đến chào hỏi”. Molly nói vài câu làm nũng rồi vội vàng kéo Chu Thần ra.

“ Không tồi, quả nhiên rất tuần tú lịch sự”. Ông ta khen một câu khô khan mà không hề có hành động tiếp theo. Chu Thần có phần kích động. Molly từng nói, người bác này rất có năng lực, nếu được coi trọng, tiền đồ sẽ rộng mở. Hơn nữa ông ta có mối quan hệ rộng, đi theo chắc chắn sẽ quen biết nhiều người. Vì vậy, Chu Thần hết sức thành khẩn, theo Molly gọi một câu “ Bác trai”. Hai tiếng “ Bác trai” thốt ra có vẻ thân mật, hơn nữa còn xuất phát từ đáy lòng, chứng kiến hành động lễ phép và chân thành của người thanh niên này, ông ta có chút cảm tình. Gọi một tiếng bác cho thấy ông ta và cháu gái có quan hệ thân thuộc, cô cháu này đúng là nhân vật lợi hại. Suy nghĩ một lúc, ông ta quyết định dẹp bỏ cái tôi và lên tiếng:

“ Đến đây, để tôi giới thiệu với mọi người”. Nụ cười của ông ta lúc này không sâu nhưng lộ vẻ thoải mái. Chu Thần không ngờ, vốn chỉ là thử qua tâm tính, quả nhiên có ngay tác dụng, trong lòng có phần đắc ý, cảm thấy mình thể hiện khá tốt, đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Đôi đôi chân thành với người có dã tâm có thể giúp ích cho anh ta khá nhiều. Hành động lúc này cần phải thân mật gần gũi, nét mặt tỏ ra điềm tĩnh bình thản hơn.

Chu Thần đi theo bác của Molly tới một đám người: “ Vị này là Hác tổng. Tiểu Chu, cậu cần phải học hỏi nhiều đấy”. Ông ta vui vẻ dẫn Chu Thần tới trước mặt Hác Kiến Hồng diện kiến. Chu Thần rất nhanh nhận ra người mà anh ta cần học hỏi trong lời giới thiệu đó là một người có địa vị không nhỏ. Molly đứng sau thì thâm, đây chính là tổng giám đốc của tập đoàn Phúc Thị. Chu Thần nghe xong, trong lòng khẽ rung lên. Tập đoàn Phúc Thị không chỉ kinh doanh siêu thị mà còn kinh doanh các lĩnh vực khác nên có thể nói sản nghiệp của Phúc Thị đủ cho họ Hác ăn chơi cả đời. Con người thường đố kỵ khi thấy người khác mạnh hơn mình. Nhưng thấy người đó mạnh hơn mình quá nhiều, chỉ có thể ngược lên nhìn, lúc ấy sẽ nảy sinh lòng hâm mộ.

Thái độ của anh ta không khác gì đàn em, cung kính đứng trước mặt Hác Kiến Hồng. Molly đứng cạnh, là phụ nữ nên giao tiếp dễ dàng hơn. Cô ta đang nhìn ngắm người phụ nữ bên cạnh Hác tổng. Người phụ nữ này mặc chiếc váy Dior màu vàng, cổ đeo trang sức, tay cầm túi xách, đi đôi giày hiệu mới nhất mà Molly chưa kịp mua. Giá trị của bộ trang phục này chắc chắn không phải rẻ. Phải chăng đây là người phụ nữ của Hác Kiến Hồng. Nghe đồn phu nhân của Hác tổng qua đời đã nhiều năm, hiện giờ vẫn đang độc thân, không nghĩ tới nay anh lại dẫn theo bạn gái, nhìn cách hai người nói chuyện thân mật, có vẻ Hác tổng rất thích cô gái này.

“ Hác tổng, bạn gái của ngài thật xinh đẹp. Hai người đứng cạnh nhau quả là trai tài gái sắc”. Molly há mồm buông một câu khen ngợi. Hác Kiến Hồng ban ngày đi máy bay đã mệt nhưng vì nể mặt Chân gia nên mới tới dự bữa tiệc này, ai ngờ tới đây lại gặp một cô gái. Cô gái này trông khá giống vợ anh, trang điểm xinh xắn, đương nhiên không phải mẫu phụ nữ giản dị, nhưng cách ăn mặc lại không quá khoa trương tạo cảm giác thoải mái, hào phóng. Dáng điệu uống rượu của cô ưu nhã, tiêu sái. Cách nói chuyện khá hiểu biết khiến anh thấy hứng thú. Mọi người không ai tin đây là một nhân viên bình thường của công ty, vì vậy không ai thấy ngại ngần khi nói chuyện phiếm với cô.

Cứ như vậy, lẽ ra Hác Kiến Hồng đã chuẩn bị ra về nhưng anh lại nấn ná ở lại, một ngày một mới đã được giọng nói nhẹ nhàng của cô gái này xóa bỏ. Anh thấy hơi khó hiểu khi diện mạo và hành vi của cô hiền lành giống kiểu phụ nữ làm chủ gia đình nhưng khi nói đến kỳ hạn cổ phiếu lại tỏ ra hiểu biết vô cùng. Đây đúng là sự mâu thuẫn hài hòa.

Trước mặt anh, Molly không lẽ phép cho lắm khi nói bọn họ là trai tài gái sắc. tâm lý Hác Kiến Hồng không thấy phản cảm mà ngược lại có vẻ chờ mong. Khúc Phương đứng đó, trên mặt nở nụ cười nhạt, không thêm giải thích, chẳng qua trước mặt Chu Thần cô có chút câu nệ. Cô chưa từng thấy bộ mặt của anh ta như vậy bao giờ. Đối với Khúc Phương, anh ta luôn mang vẻ kiêu ngạo, thích hất hàm sai khiến cô. Khúc Phương càng lúc càng nhận ra mình vốn dĩ không hiểu gì về anh ta.

Chu Thần theo lời Molly định khen ngợi thêm mấy câu nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã vội dừng lại. Người phụ nữ xinh đẹp kia giống y xì người vợ chỉ biết làm việc nhà của anh ta. Chu Thần cực kỳ kinh ngạc, thế giới này sao lại có hai người phụ nữ giống nhau đến thế, nhưng khí chất thì hoàn toàn khác nhau. Bỗng dưng anh ta nhớ ra hôm nay cùng Molly đi dự bữa tiệc chúc mừng thu mua công ty, mà công ty này không phải là công ty nơi Khúc Phương làm việc hay sao? Hóa ra người phụ nữ này chính là Khúc Phương. Chết tiệt, sao cô lại không biết xấu hổ sau lưng anh ta dám vụng trộm như vậy. Chu Thần trong lòng nổi giận, nhưng kinh nghiệm nhiều năm kinh doanh giúp anh ta nín nhịn, vẻ mặt chỉ hơi biến đổi mà thôi.

Khúc Phương vẫn hồ hững nhìn Chu Thần. Cô phát hiện ra nét thay đổi rất nhỏ trên mặt anh ta. Cô có thể tưởng tượng ra anh ta nhất định đang trách cứ mình. Nghĩ lại thì chính anh ta cũng đang đi cạnh một người phụ nữ khác, gọi bác của cô ta là bác còn gì.

“ Xin lỗi Mạc tiểu thư. Tối nay tôi mới vừa quen Hác tổng. Người mà tôi quen chính là vị tiên sinh đi cùng tiểu thư đây”. Khúc Phương mỉm cười nói.

Hác Kiến Hồng tuy là người đàn ông từng trải nhưng không phải kiểu người liều lĩnh trong tình yêu. Trừ vợ của mình ra, anh không thích bất kỳ người phụ nữ nào khác. Cho đến khi gặp Khúc Phương, anh có cảm mến và muốn tìm cách chiếm được tình cảm của cô. Để làm được đó anh sẽ không thất thố, sẽ không liều lĩnh, bởi vì anh không còn trẻ, không hành xử giống người ít tuổi liều mình.

Lời nói của Khúc Phương không làm anh bức tức. Chẳng qua nhìn người thanh niên trẻ tuổi trước mặt anh không thấy thiện cảm. Hác Kiến Hồng từ xưa đến nay luôn dùng thực lực để vươn lên. Anh nhìn Chu Thần thấy chướng mắt, căn bản giữa họ không phải kiểu người giống nhau. Về ngoài của người đàn ông này khá tốt nhưng ánh mắt dường như đang bắt an điều gì, anh đã gặp nhiều người như vậy nên không thể lầm lẫn. Trên thực tế Chu Thần đã để lộ chân tướng trước Khúc Phương, nếu không về ngoài khó coi đó sẽ không làm lộ bản tính của anh ta.

“ Thì ra hai người biết nhau. Thần Thần, sao anh không mau giới thiệu đi”. Molly nghe Khúc Phương nói vậy cảm giác có mối nguy cơ rình rập. Người đàn ông này cô ta mất ba năm mới giữ được, không thể dễ dàng từ bỏ. Chu Thần lúng túng, nếu như bình thường, anh ta sẽ động thủ lôi Khúc Phương về nhà. Hoặc chỉ trích cô là loại đàn bà phá hoại thuần phong mỹ tục, ngang nhiên đi với người đàn ông khác. Nhưng

trong trường hợp này anh ta không biết phải nói thế nào. Chẳng lẽ lại nhận người phụ nữ trước mặt là vợ mình? Không thể nói như thế. Chưa kể vừa rồi anh ta còn lớn tiếng gọi bác của Molly là bác trai. Nhìn nụ cười của Khúc Phương, anh ta thoải mái hơn một chút, hàm hàm hồ hồ nói: “Đúng là duyên phận, không ngờ lại gặp nhau ở đây”.

Trong lúc không khí có điểm khác lạ, những người khác lại tỏ vẻ bất mãn. Nghĩ Hác Kiến Hồng làm ăn với không ít người, màn chào hỏi như vừa rồi khác nào cản trở câu chuyện của họ. Lúc này, một anh béo lại gần lớn tiếng nói: “Khúc tiểu thư lại đây, vừa rồi cô đang nói đến cổ phiếu xăng dầu, chúng tôi thấy rất hay. Chúng ta tiếp tục chứ nhỉ?”.

Molly thấy biểu hiện của Chu Thần liền nghi ngờ mọi việc không đơn giản như thế. Vừa hay tên mập này gọi Khúc Phương mới nhớ ra Chu Thần có nói họ của vợ mình là Khúc, nhìn bọn họ vừa mới đưa mắt nhìn nhau, cô ta bất giác nổi giận. Molly đưa tay nhéo hông Chu Thần một cái rồi nhỏ giọng nói: “Anh không đưa cô ta tiền, làm sao cô ta mua được bộ váy xa xỉ như vậy?”. Molly vừa dứt lời, Chu Thần bỗng nổi nóng. Anh ta đang cảm thấy mình bị ọc sừng nhưng thời điểm này không phải lúc để bực tức nên cầm tay Molly nhỏ giọng trấn an. “Đừng nói năng linh tinh. Molly, để tối nay về nhà anh sẽ giải thích sau”.

Câu nói đó khác nào thừa nhận người phụ nữ xinh đẹp này và người vợ luống tuổi quê mùa của Chu Thần chính là một. Molly hết sức tức giận. Dù sao cô ta không phải loại người không có đầu óc. Làm tiểu tam cũng cần phải đầu trí, so đo dưng khí với nhau. Từ trước đến nay cô ta luôn xem nhẹ Khúc Phương, cho rằng cô chỉ là người phụ nữ luống tuổi có chồng. Không ngờ thực tế khi gặp mặt lại khác hẳn. Cô ta không thể nổi giận, xem thái độ ngạc nhiên của Chu Thần, nói không chừng có điều gì hiểu lầm ở đây.

Nghĩ tới người vợ xinh đẹp của Chu Thần là nhân viên tiếp thị bình thường. Họ kết hôn đã năm năm. Hoàn cảnh của Khúc Phương cô ta nắm rõ. Xuất thân trong một gia đình mồ côi, cha mất sớm, mẹ chỉ là công nhân, anh trai không có việc làm chính thức, đang tạm thời làm việc lặt vặt ở công trường. Người như vậy căn bản không phải đối thủ của cô ta. Molly suy nghĩ thêm, có khả năng Khúc Phương làm nhân viên tiếp thị nhưng có khi “bán thật” mới là chính. Đầu óc cô ta liền chuyển hướng, điều chỉnh trạng thái, nhanh chóng hòa nhập vào câu chuyện của mọi người. Tên mập lúc này gọi Khúc Phương chỉ là cái cố, thấy cô dễ nói chuyện, hẳn ta muốn khoe thực lực của mình.

“Đầu năm nay tôi làm ăn không được tốt lắm nên tham gia cổ phiếu cũng không trúng. Cổ phiếu xăng dầu tôi mua bị rớt giá, lỗ mất mấy ngàn vạn”. Anh ta nói tới đây thấy mọi người xung quanh lộ vẻ tiếc nuối, ngay sau đó nói thêm: “Tôi đoán trước hai ngày tới sẽ thay đổi nên tính toán tiếp tục mua vào”. Tên mập nói xong xung quanh rồi rút phụ họa.

“Nhâm tổng chắc chắn không sai. Chu Thần nhà tôi cũng nói thị trường cổ phiếu hai ngày tới có khả năng sẽ tăng lên”. Molly không cam chịu yếu thế, thông minh tán tụng một câu, thuận tiện mang Chu Thần ra khen ngợi. Bình thường cô ta rất quan tâm đến thị trường kinh doanh và hay trao đổi với Chu Thần. Anh ta cũng là dân kinh doanh nên óc phán đoán có phần nhạy cảm, cho nên lúc này Molly không chút lựa chọn đưa Chu Thần đẩy ra.

Khúc Phương không định chen vào nhưng thấy Molly nói xong nhìn cô đắc ý. Cô khẽ cười, hồ hững buông một câu: “Ngay lập tức sẽ giảm xuống thôi”.

27. Chương 27: Đùng Sợ

Nếu là người khác phát ngôn, Molly sẽ phản bác nhưng khi thấy người nói câu này là Khúc Phương thì cô ta lại tỏ thái độ vui vẻ. Bởi Molly biết rõ Khúc Phương làm gì có tài nghệ, đừng tưởng mặc bộ đồ hàng hiệu vào người là biến ngay thành mỹ nữ. Molly lập tức châm chọc: “Sao có thể như vậy được. Nếu tôi là tiểu thư, điều gì mình không biết thì không nên nói lung tung”. Khúc Phương nhìn Molly bằng ánh mắt chân thành, cười khê. Lần đầu tiên thấy cô ta ngồi nhàn nhã trên ghế trong vườn hoa của khu biệt thự, tự cao tự đại, không chút lưu tình chà đạp lên lòng tự trọng của Khúc Phương. Cuộc hôn nhân kéo dài năm năm của Khúc Phương trong miệng cô ta chỉ còn là sự ràng buộc. Thậm chí cô ta luôn miệng nói tình cảm

giữa mình và Chu Thần mới là thứ tình cảm chân thành. Đã thế còn dùng bộ mặt khó xử để nói với Khúc Phương rằng vì đứa con trong bụng nên cô ta sẽ tìm mọi cách để dành lấy Chu Thần. Sau đó dùng hết sức đẩy Khúc Phương ngã lăn ra đất đúng lúc Chu Thần đi tới, anh ta thấy thế mà đau lòng cho Molly. Molly là người phụ nữ thông minh, nếu không phải là người đang đi cướp chồng người khác, chắc chắn Khúc Phương sẽ lấy làm kính nể, dù sao cô ta cũng là mẫu phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp và có năng lực. Khúc Phương không nghĩ đã có lúc mình và người phụ nữ này cùng coi trọng một người đàn ông như Chu Thần.

Molly kiêu ngạo, nhất là khi đứng trước mặt Khúc Phương. Dáng điệu cô ta luôn toát lên vẻ ưu việt, khiến Khúc Phương nhiều lúc thấy tự ti. Kiểu tự ti này gây khó chịu đến tận xương tủy, ngay cả khi phải đối mặt với Chu Thần. Cô tưởng rằng cả hai có điểm giống nhau nhưng không phải vậy. Vẻ đẹp của Molly giống vô vàn những viên ngọc khác. Còn Khúc Phương, theo năm tháng, trải qua bao hoạn nạn, càng về sau càng tỏa sáng lung linh. Nếu mọi việc diễn ra thuận lợi như ý, Khúc Phương hi vọng được cùng Chu Thần sống đến đầu bạc răng long, mong ước đến khi về hưu cả hai dành dụm được ít tiền để đi du lịch hưởng thụ cuộc sống. Điều Khúc Phương mong muốn hết sức đơn giản mà hạnh phúc.

Nghe Khúc Phương nói vậy, Molly giả giọng chanh chua giễu cợt, còn giám đốc Nhâm không hẳn bị mất hứng. Phụ nữ xinh đẹp luôn chiếm ưu thế, mọi thứ đều có thể khoan dung. Anh ta đứng ra hòa giải: “Không sao hết, Khúc tiểu thư cũng chỉ là suy đoán thôi mà”. Khúc Phương không chấp nhận ý kiến đó, cô nghiêm túc nói: “Giám đốc Nhâm, nếu tôi là anh, sẽ không tiếp tục đứng ở đây bởi mười lăm phút nữa cổ phiếu dầu mỏ Luân Đôn sẽ giảm xuống ít nhất ba đô la”.

Hác Kiến Hồng đứng bên, vẻ mặt vô cùng hứng thú, càng lúc anh càng thấy cảm mến người phụ nữ này, tự tin mà không thất thố, không giống người phụ nữ mặc váy đỏ kia, là người gây sự trước nhưng cô ta nhanh chóng bị mọi người bỏ qua. Hác Kiến Hồng không có ý mở miệng giúp Khúc Phương, lẳng lặng xem hai người phụ nữ đấu khí, căn bản trong chuyện này anh cũng không biết ai mới là người đúng, người sai.

Không biết từ lúc nào, nhân vật chính của buổi tiệc là Chân thiếu cũng đi tới, nghe Khúc Phương nói vậy, anh liền mở miệng: “Tiểu Khúc, tôi đã bảo nhân viên mở ti vi tường thuật cuộc giao dịch này. Mọi người cùng xem xem, tôi cũng đang có hứng”. Vẻ mặt sếp rất tự nhiên gọi một tiếng “Tiểu Khúc”, cách xưng hô thân mật như nói với người cùng nhà. Khúc Phương vốn không kiên nhẫn đối chọi gay gắt với Molly. Nhìn thấy Chân Vượng, cô đột nhiên thấy thú vị, nếu anh muốn thưởng thức, cô sẽ tiếp tục. Cô gạt đầu bước ra khỏi đám người. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bóng lưng màu vàng của Khúc Phương, thấy cô từ từ đi về phía trước, mọi người đều nhường đường rẽ lối.

Chu Thần lúc này không biết đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy tức giận tột cùng. Không ngờ vợ mình không những thông đồng với giám đốc Hác mà còn cấu kết với đám lãnh đạo, chẳng trách cô không thèm để ý đến điện thoại của anh ta.

Khúc Phương tìm nhân viên phục vụ, đưa cho anh ta một tập dày tiền boa, dặn dò mấy câu rồi quay trở lại đứng ngay bên cạnh Chân Vượng.

Molly không lo lắng việc Khúc Phương nói đúng hay không, cô ta nhìn điệu bộ mất hứng của Chu Thần mà buồn bực, khó có chuyện anh ta còn tình cảm với người phụ nữ kia. Chẳng phải Chu Thần từng nói giữa họ đã không còn gì sao? Nghĩ lại thì anh ta càng mất hứng với Khúc Phương thì càng có lợi cho cô ta.

Lúc này giữa đại sảnh xuất hiện một màn hình lớn, phía trên đang tường thuật chi tiết phiên giao dịch cổ phiếu, bên cạnh là bảng biểu đồ cổ phiếu xăng dầu, giao dịch hiện tại đang chứng lại. Molly nhìn thoáng qua cực kỳ đặc ý, loại cổ phiếu này làm sao có thể theo lời người phụ nữ kia mà lập tức thay đổi. Muốn điều đó xảy ra thật thì Khúc Phương phải biến thành nữ tiên tri. Molly liếc mắt nhìn Khúc Phương rồi chuyển hướng nói với giám đốc Nhâm: “Giám đốc Nhâm, anh là người quyết đoán, đừng tin lời tiểu nhân đầu độc...”.

Trong lúc ánh mắt Molly đang rất tốt vừa nhìn vừa nói với anh ta thì đường cong trên biểu đồ bỗng dừng trượt xuống một cách khác lạ. Molly căn bản đang nói chuyện với giám đốc Nhâm nên không để ý, đường cong vẫn tiếp tục giảm xuống nhanh chóng, rất có thể sẽ giảm đến con số mà Khúc Phương đã nói. Nếu đúng như vậy thì đừng nói là ba đô la, một đô la cũng khiến giám đốc Nhâm không chống đỡ nổi, mấy ngàn vạn khác nào mức nước đổ đi. Anh ta liếc mắt nhìn màn hình, thấy Molly vẫn đứng đó ba hoa, khẩn trương nói: “Thật ngại quá, tôi có việc phải ra ngoài”. Nói xong liền đặt ly rượu trên tay xuống, vội vàng rời đi.

Molly không kịp phản ứng, thấy giám đốc Mã đứng cạnh, cô ả tiếp tục nói: “Mắt nhìn của giám đốc Mã rất tốt. Anh nói một chút...”. “Không, không, không. Tôi không biết gì đâu. Cô đừng nói tôi có khả năng quan sát”. Giám đốc Mã vốn đã giật mình, lại thấy Molly bô bô nói giám đốc Nhâm có con mắt tinh tường, kết quả anh ta mua cổ phiếu bị rút giá, giảm chính xác mỗi cổ phiếu là ba đô la, mất một lúc không ai nhìn thấy giám đốc Nhâm đâu nữa.

Lúc này đây, giám đốc Nhâm đang vội vã chạy như điên, liên tục gọi điện thoại, trong lòng muôn phần hối hận. Nếu lúc này nghe lời Khúc tiểu thư xinh đẹp thì anh ta sẽ ít tổn thất một chút, nhưng mà....

Molly thấy giám đốc Mã hoảng hốt tránh xa mới ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn, làm sao có thể? Đường cong trên biểu đồ đang giảm mạnh. Cô ta không thể tin nổi. Không lẽ giống như lời người phụ nữ kia nói? Đúng là kỳ tích. Cô ta ra sức lắc tay Chu Thần: “Chu Thần, không phải anh nói cổ phiếu sẽ tăng cao sao? Rốt cục thế này là thế nào?” Chu Thần cũng bị giật mình, không ngờ vợ mình lại lợi hại như vậy. Bị Molly lắc mạnh, không còn cách nào khác, anh ta đành thuyết phục: “Tăng mà, tăng mà”. Nhưng cổ phiếu lúc này vẫn liên tiếp đi xuống.

Người xung quanh mới đầu không biết chuyện gì đang xảy ra, thấy màn hình lớn ở đại sảnh thì ra ngoài xem sao, người nọ hỏi người kia mới biết có một phụ nữ đã tiên đoán được giá cổ phiếu giảm ít nhất ba đô la, quả nhiên đúng như vậy, thật là tài giỏi. So với các chuyên gia thì lợi hại hơn hẳn. Có ai đó khởi xướng vỗ tay làm cả đám người đều vỗ tay theo, trực tiếp đẩy buổi tiệc lên cao trào. Không ít người muốn biết nhân vật truyền kỳ đó là ai. Họ rối rít vây quanh Khúc Phương chào hỏi.

Người vừa hoảng sợ né tránh Molly là giám đốc Nhâm, anh ta giơ ly rượu lên tán dương Khúc Phương: “Khúc tiểu thư tài năng thiên phú, không tham gia thị trường tài chính thì đáng tiếc quá”. Khúc Phương mỉm cười, nể tình nâng ly rượu trước mặt trông rất khí khái. Tiếp theo những người khác cũng tới mời rượu, đều là những người có chức có quyền, bình thường không dễ dàng hạ mình mời rượu một phụ nữ xinh đẹp. Nhưng vừa rồi lời phán đoán của Khúc Phương làm họ kinh ngạc, nếu làm quen với một người như cô thì lo gì không kiếm được tiền.

Khúc Phương không cúi đầu lên tiếng, được người khác kính rượu đều nâng ly uống ngay nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra vô cùng tỉnh táo khiến ai cũng sợ hãi, Khúc tiểu thư tử lượng quá tốt, đúng là “nữ trung hào kiệt”.

Lúc này đám người không ai còn chú ý đến một phụ nữ mặc váy đỏ đang thở phì phì kéo người đàn ông trốn vào một góc. Người bồi bàn vừa mới được Khúc Phương dặn dò liền đi mở màn hình, anh ta được cô boia cho tập tiền dày tiếp tục làm công việc thứ hai mà cô giao phó. Anh ta thấy người phụ nữ mặc váy đỏ kéo tay người đàn ông đứng qua một bên, liền bưng ngay hai ly rượu cùng một ít thức ăn đi tới, dưới đĩa thức ăn có gài chiếc mic nhỏ. Sau khi đặt chiếc khay xuống anh ta liền bỏ đi.

Tiệc rượu đang diễn ra náo nhiệt, linh đình, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyến đi này không tệ. Bỗng dưng ở đại sảnh truyền đến âm thanh nói chuyện của một đôi nam nữ.

“Chu Thần, anh đúng là tên khốn kiếp, không phải anh nói không còn tình cảm với vợ nữa sao. Anh bảo cô ta vừa già vừa xấu vậy mà hôm nay bộ y phục trên người cô ta là ở đâu ra?”

“Mạc Mạc, em nghe anh giải thích đã. Anh thật lòng yêu em. Anh cũng không biết vì sao cô ta lại biến ra như vậy. Anh thề là anh không cho cô ta một đồng nào”.

“Anh gạt tôi. Rõ ràng anh nói cô ta chỉ biết cơm nước nhà cửa, chuyện gì cũng không hiểu. Sao hôm nay cô ta lại biết đến cổ phiếu xăng dầu?”

“Mạc Mạc, em phải tin tưởng anh. Anh lừa em làm gì. Chờ đến ngày mai anh sẽ ly hôn với cô ta. Chúng ta đã ở cùng nhau ba năm rồi, em còn lo lắng gì nữa”.

“Tôi mặc kệ. Nhìn cô ta đã thấy chán ghét rồi. Lại còn hại tôi đắc tội với tên mập kia”

“Mạc Mạc, em đừng cố tình gây sự nữa. Chúng ta đang đứng ở ngoài đây, chuyện ly hôn anh nhất định sẽ giải quyết, bác trai vẫn còn ở đây, em đừng thất thố, người khác nghe được không hay đâu”

Nghe đến đây, tất cả không nhịn được cười. Người mà bọn họ gọi là bác trai, mặt mũi lúc này đã trở nên xám ngoét. Nhiều người đồng tình quay sang nhìn người phụ nữ mặc váy vàng, tay đang cầm ly rượu, sắc

mặt ửng hồng. Cô rất đẹp đứng đó, trên mặt nở nụ cười hờ hững, coi những lời đôi nam nữ kia nói không liên quan gì đến mình.

Hác Kiến Hồng vốn đã có cảm tình với Khúc Phương. Cô phán đoán về thị trường cổ phiếu chính xác khiến anh thấy Khúc Phương càng thêm phần hấp dẫn. Mặc dù Khúc Phương và người vợ đã mất của anh không có điểm giống nhau nhưng cô đã thật sự làm anh rung động. Cho dù Khúc Phương đứng đó với vẻ ngoài bình tĩnh, trong lòng anh vẫn dấy lên một cảm giác đau lòng, muốn che chở quan tâm cô.

Đứng bên cạnh Khúc Phương lúc này chính là Chân Vượng, anh bỗng vươn tay nắm lấy tay cô và nói: “Đừng sợ, có tôi đây”.

28. Chương 28: Học Tập

Kết hôn năm năm, Khúc Phương quên mất ngày xưa mình đã yêu Chu Thần như thế nào. Có lẽ lần đó cô tan lớp, nhìn thấy anh ta ngồi trên bậc thềm ở sân thể thao của trường, chăm chú đọc sách, bộ dạng mím môi trông rất đẹp mắt. Hình ảnh đó giống như một bức tranh, khiến ai cũng phải ngước nhìn.

Có hôm cô vừa bước ra khỏi lớp, thời tiết phía Bắc bỗng nổi giông tố. Cô chạy vội đến căng tin trú mưa thì gặp anh ta, giữa chốn đông người, họ có vẻ lúng túng. Sau một hồi nói chuyện trời đất, Khúc Phương đến giờ vẫn không nhớ nổi lúc ấy rốt cuộc họ đã nói chuyện gì. Cô chỉ nhớ lơ mơ trong đầu hình ảnh khi đó tóc anh ta hơi ướt, trên mặt còn vương vài giọt nước mưa, điệu bộ rất hăng hái. Cô từng nghĩ mình đã thật sự yêu anh ta và Chu Thần cũng vậy.

Quãng thời gian đó thật đẹp. Cô một lòng kết hôn với Chu Thần, bắt đầu cuộc sống lo toan củi gạo dưa muối. Cô cảm thấy cuộc sống đó không hề khô khan, bởi vì có tình yêu, có mong đợi, với một người phụ nữ bình thường như cô thì đó gọi là hạnh phúc.

Thế nhưng lúc này đây, một người đàn ông kém Khúc Phương ba tuổi, nắm tay cô và nói: “Đừng sợ, có tôi đây”. Trong nháy mắt, cô muốn khóc. Khúc Phương đã quên mất thế nào là tình yêu, vậy mà trong lòng vẫn thấy cảm động trước lời nói đó. Thời khắc này sao mà đẹp và mờ mịt đến thế. Cô đã đánh mất tình yêu, gặp gỡ rồi chứng kiến cuộc hôn nhân sụp đổ. Giờ phút này, anh và cô lại một lần nữa tình cờ gặp nhau.

Tâm trạng của Molly và Chu Thần đang hết sức kích động. Molly bị Khúc Phương chọc tức. Còn Chu Thần đang hoài nghi về một Khúc Phương, vốn dĩ là vợ anh ta, đầu óc và nhận thức vô cùng kém cỏi, luôn khúm núm sợ sệt và người phụ nữ xinh đẹp rực rỡ kia liệu có phải là một người? Không lẽ bình thường cô ngụy trang quá giỏi để lừa gạt anh ta? Nghĩ đến việc mình bị lừa, trong lòng Chu Thần lửa giận ngập trời, không khác gì bị đối thủ cạnh tranh đánh bại. Đúng là anh ta đã bị vợ mình lừa dối. Biết vậy nhưng Chu Thần không thể làm ầm, chỉ biết đứng đó dờ dằng Molly. Cả hai đang mải phần nộ nên không để ý xung quanh, kết quả lời nói ra đều bị người khác nghe thấy. Cho đến khi cả hai phát hiện ra việc đứng đây hoàn toàn không thích hợp, những lời không nên nói theo đó mà nhịn xuống. Hai người chật vật thoát ra khỏi hội trường.

Khúc Phương nói lỏng tay khỏi tay Chân Vượng. Không phải do cô bắt gặp ánh mắt oán độc của Chu Thần, căn bản từ lâu cô không còn quan tâm đến anh ta, cho dù anh ta có làm gì sai trái thì cũng tự mình đi mà tìm nguyên nhân. Cô đang tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tìm mọi cách có được tờ giấy ly hôn. Cô thấy mất tự tin và không thể xác định được thứ cảm động vừa nãy là gì? Là cảm kích hay là tình yêu?

Khúc Phương vội rút tay ra, Chân Vượng cảm giác có chút mất mát. Nhưng ngay sau đó nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm trạng, coi như anh không thích việc nhân viên của mình bị chồng sỉ nhục, vì giúp đỡ mà phải ra mặt.

“Cảm ơn anh, Chân Vượng”. Khúc Phương chân thành nói. Hơn nữa, trước mặt mọi người cô còn khom lưng hành lễ. Cô nói câu cảm ơn không chỉ một lần bởi đây cũng không phải lần đầu tiên nghe anh nói đừng sợ. Anh thoát nhìn rất trẻ, lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng lại hay bất ngờ khiến cho người khác cảm động. Chân Vượng thấy đáng vẻ long trọng của cô, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng, lập tức anh thấy không thoải

mái. Anh nghĩ một câu nói không đáng được cảm ơn đến mức như vậy. Chưa kịp lên tiếng anh đã thấy cô hướng người đàn ông khác đi tới.

Khúc Phương đứng trước mặt Hác Kiến Hồng, thản nhiên nói: “ Hác tổng, không biết anh có hứng thú hợp tác cùng công ty chúng tôi không?”. Hác Kiến Hồng nhìn Khúc Phương. Mới đây thôi cô cúi đầu chào người đàn ông vừa nắm tay cô, không hiểu sao Khúc Phương lại hành động như vậy. Trông cô rất xúc động và thành tâm. Biểu hiện đó, Hác Kiến Hồng cảm nhận cô đã có quãng thời gian cực khổ và cuộc sống đường như khá dễ dặt.

“ Tôi nghĩ ở đây có rất ít người muốn từ chối lời đề nghị của Khúc tiểu thư”. Hác Kiến Hồng mỉm cười, chấp thuận ngay tức thì. Đương nhiên anh làm vậy không vì Khúc Phương có mị lực ngất trời. Trên thực tế, công ty của cô đã cho người đến tìm anh nói chuyện hợp tác. Thế nhưng nội bộ công ty cô lúc đó chưa được ổn định, nếu hợp tác thì khả năng nguy hiểm sẽ rất cao, có trả nhiều tiền cũng khó làm ăn được với nhau. Bây giờ tình thế không giống như vậy. Công ty Khúc Phương đã bị Chân thị thu mua, hơn nữa người đứng ra lãnh đạo chính là Chân Vượng, người trẻ tuổi tài cao của dòng họ Chân. Người như Chân Vượng dễ làm ra thành tích. Cho nên viễn cảnh công ty phát triển trong tương lai hoàn toàn có thể. Hác Kiến Hồng tình nguyện đến tham gia yến tiệc cũng là có chủ ý. Thêm một nguyên nhân nữa là Hác Kiến Hồng thấy Khúc Phương rất thuận mắt. Anh thích vẻ xinh đẹp, thích điệu bộ không giả vờ và dũng khí của cô. Bản thân anh tay trắng gây dựng nên sự nghiệp, gặp không biết bao gian khổ nên anh hiểu rõ cuộc sống khổ cực là thế nào. Sau khi thành công, anh muốn người phụ nữ của mình sẽ được hưởng phúc, vĩnh viễn làm cho người đó không bao giờ phải buồn khổ.

Nghe xong lời chấp thuận của Hác Kiến Hồng, Khúc Phương vô cùng phấn khởi. Cô không nghĩ dễ dàng thành công như vậy. Cô biết Hác Kiến Hồng vốn là nhân vật cáo già trong truyền thuyết, không quyết định việc gì sẽ không mở miệng, khi đã mở miệng thì thành công chắc đến 90%.

“ Cảm ơn Hác tổng. Ly rượu này tôi mời”. Khúc Phương giơ ly rượu lên nhưng bị Hác tổng nhấn xuống.

“ Nếu cơ thể không tốt thì không nên uống quá nhiều. Ly rượu này tôi sẽ uống thay cô, tối nay đến đây là xong”. Vừa nói anh vừa cầm ly rượu trong tay Khúc Phương lên uống một hơi hết sạch. Mặc dù dùng chung ly rượu của Khúc Phương nhưng về mặt anh không hề lúng túng, mà ngược lại vẫn điềm tĩnh, không một chút mập mờ, quyết đoán hảo sảng.

“ Đây là danh thiếp của tôi. Sau này hợp tác, cô có thể đến công ty tìm tôi”. Hác Kiến Hồng đưa cho Khúc Phương một tấm danh thiếp.

Mọi người xung quanh vốn kinh ngạc, khi này chứng kiến chuyện cười của một đôi nam nữ, cho dù họ xoắn xuýt nhưng cảm thấy lúng túng nên vẫn giữ khoảng cách với Khúc Phương. Không ngờ, không chỉ có Chân thiếu nắm tay cô, thể hiện rõ mối quan hệ. Ngay cả Hác tổng cũng lại gần Khúc Phương và đưa cho cô danh thiếp của mình. Giới lãnh đạo cao cấp thích đưa danh thiếp coi như một cách trao đổi tín vật. Khúc Phương được Hác tổng tự tay đưa cho tấm danh thiếp được thiết kế tinh xảo, thể hiện chắc chắn lời đồng ý vừa rồi.

Chẳng mấy chốc mọi người đều thấy Chu Thần đúng là một con lừa, người vợ tuyệt vời như vậy không cần, lại đi ngoại tình với một người đàn bà không ra gì. Không ít người thống hận Molly, tự nhiên đến đây sánh đôi cùng Chu Thần, đã vậy không biết xấu hổ, cố tình khoe ra mình là tiểu tam đang mang bầu. Loại chuyện này ai cũng hiểu nhưng không ai nói ra, sợ bị khinh bỉ, bởi lẽ họ không biết trong đám người kia liệu có ai cũng đang mang Tam nhi như vậy hay không.

Kiểu người như Chu Thần, dám vứt bỏ người vợ như Khúc Phương đúng là hiếm gặp. Anh ta ra ngoài xã hội giao tiếp không đúng đắn với phụ nữ, ở nhà không biết tôn trọng vợ mình, mặt mũi không xấu hổ vì tiểu tam trẻ đẹp mà ly hôn vợ. Điều này thật đáng chê cười. Là người trưởng thành, tuổi tác không nhỏ, còn học trẻ con nói chuyện tình yêu chân ái. Nếu là tình yêu chân thành thì sẵn sàng hi sinh tất cả, không bắt buộc người đàn ông đó phải ly hôn. Đó không phải là chân thành mà là dã tâm. Mọi người khi gặp Chu Thần đều cảm nhận anh ta có tướng mạo không tồi, trẻ tuổi điềm tĩnh, hơn nữa có Mạc gia làm chỗ dựa, rất đáng đầu tư. Không ngờ con người anh ta thay đổi nhanh như vậy, làm ọi người có chút coi thường.

Không có Chu Thần và Molly, yến tiệc khôi phục lại vẻ náo nhiệt. Khúc Phương không uống rượu nữa, thấy Hác tổng cầm ly rượu lưu loát uống một hơi, cô cảm thấy mình không uống mà say. Trước kia cô từng nghĩ

mình được gả cho người đàn ông ưu tú vô cùng, vì cô mà sẵn lòng che gió che mưa. Một người đàn ông phương Bắc ưu tú, sự nghiệp lớn mạnh. Cho nên cô toàn tâm toàn lực chăm sóc anh ta, không để anh ta buồn phiền mỗi khi về nhà. Giờ cô mới hiểu một điều, cô yêu người đàn ông phương Bắc đó nhiều năm nay cuối cùng anh ta chỉ là người ích kỷ mà thôi, anh ta chưa bao giờ vì cô làm việc gì đó dù là việc nhỏ nhất.

“ Khúc tiểu thư, tôi là Vương Kim Sinh, muốn thỉnh giáo tiểu thư vài điều. Tiểu thư dự đoán thế nào về cổ phiếu lương thực hôm nay?”. Một người đàn ông không cao lắm, bả vai rộng đi tới, khách khí thỉnh giáo Khúc Phương. Thanh âm này kéo Khúc Phương quay lại với thực tế.

Cô ngưng ngưng hướng Hác tổng cười cười, hôm nay gặp quá nhiều chuyện, cô thấy mình có điểm hơi thất thố. Cô không còn là cô sinh viên nhiều lo lắng ngày nào, cũng không còn là cánh chim nhỏ ẩn náu dưới sự che chở của mẹ và anh trai. Chồng vì người phụ nữ khác mà vất bỏ cô, Khúc Phương ra đi với hai bàn tay trắng. Cô không thể hi vọng một tình yêu xa vời sẽ đến cứu giúp cô. Cô phải học cách sống và học cách gánh chịu trách nhiệm với cuộc sống của chính mình.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Khúc Phương trao đổi với Vương tổng về cổ phiếu lương thực. Dĩ nhiên không thể chính xác như khi nói về cổ phiếu xăng dầu. Lúc này cô rơi vào tình huống bị Molly ép buộc nên mới tỏ ra “ tranh cường háo thắng”. Vương Kim Sinh thực ra chỉ hỏi thử một câu vì qua chuyện vừa rồi đủ biết Khúc Phương không tệ, đường cong trên màn hình biến hóa chuẩn xác khiến anh ta vô cùng kinh ngạc. Mọi người xung quanh vây lấy Khúc Phương, mọi người thi nhau thảo luận về cổ phiếu, về kỳ hạn, ai cũng tỏ ra tôn trọng ý kiến của cô. Khúc Phương mới đầu còn e ngại, sau đó chậm rãi trả lời từng ý. Trừ những gì cô không nhớ chính xác thì vận dụng giác quan của phụ nữ để suy đoán. Những phân tích của cô đều được mọi người đồng ý. Cô cảm thấy vui sướng, rất vui sướng là khác. Chưa từng có nhiều người tự nguyện nghiêm túc lắng nghe cô như vậy. Đúng là một cảm giác tuyệt vời.

Khúc Phương phát hiện ra một điều, con người trừ cánh cửa tình yêu, còn có rất nhiều cánh cửa khác mở ra với mình. Cô không cần tìm cách gây sự chú ý trước một người đàn ông, chỉ cần cô có đầy đủ sự ưu tú, ắt hẳn mọi người sẽ quan tâm, sẽ tôn kính cô. Tiệc rượu đêm nay quả đã thành công.

Khúc Phương về nhà, nằm trên giường nghỉ ngơi. Hôm nay không khác gì một giấc mơ nhiều màu sắc mà trong đó cô là diễn viên chính. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ làm được như vậy, trước rất nhiều nhân vật quan trọng bình thần nói cười. Khác xa hình ảnh một người phụ nữ chỉ biết cơm nước nhà cửa, nhẩn nhẩn nghe mẹ chồng chì chiết hàng ngày. Thì ra con người còn có thể sống cuộc sống như thế. Khúc Phương hưng phấn nên không ngủ được. Chu Thần tối nay không về nhà. Sau khi bị cô vạch mặt chắc chắn đang tìm cách trấn an người phụ nữ kia.

Ngủ không được nên cô dậy mở laptop, nhiều ngày rồi cô vẫn làm việc, ghi chép lại toàn bộ các kiến thức về kỳ hạn cổ phiếu. Trước đây cô học hỏi bằng cách ghi nhớ. Tối nay nói chuyện với mọi người về chủ đề này cô thấy đây không phải là lĩnh vực khô khan. Khúc Phương ghi nhớ điều này chỉ vì muốn tiếp xúc với Hác Kiến Hồng, hi vọng lúc bọn họ nói chuyện, cô có một chút kiến thức để tham gia, không ngờ Hác Kiến Hồng lại thích thú chấp nhận hợp tác. Lúc ấy Khúc Phương đã cảm động, thậm chí trong nháy mắt nghĩ mình có mị lực. Giờ đây đêm khuya yên tĩnh, nghĩ lại cô thấy không đúng. Hác tổng vừa nhìn có thể nhận ra là kiểu người không thích nói nhiều, điều không nên nói tuyệt đối sẽ không nói, nhắc đến công việc hoàn toàn có chủ đích tính toán. Hác tổng khinh địch như vậy mà lại chấp nhận lời đề nghị của cô chỉ có một nguyên nhân, anh ta vốn có ý đồ hợp tác, vừa lúc gặp đúng thời điểm nên đã mở miệng.

Nghĩ tới đây, hưng phấn của Khúc Phương giảm đi một ít. Một mình cô làm việc, nỗ lực rất lâu không ngờ lại thành công. Rốt cục thì cho dù có cô hay không thì Hác Kiến Hồng cũng sẽ hợp tác với công ty của cô. Khúc Phương mơ màng, kinh nghiệm tối nay là thực, điều này giúp cô cao hứng. Cô hoàn toàn thích loại trải nghiệm như thế.

Nhìn laptop ghi chép chi chít. Cô biết ngày mai mọi ghi chép này sẽ biến mất. Nhưng những gì cô ghi nhớ trong đầu sẽ không thể mất được. Cô tính dùng trí nhớ đó coi như dùng chút thủ đoạn, hi vọng Hác Kiến Hồng thực hiện bản danh sách. Qua ngày hôm nay cô thấy như vậy chưa đủ. Cô có khả năng nhớ nhiều hơn thế. Nếu muốn mọi người tiếp tục tôn kính mình thì cô cần học tập hơn nữa, kiến thức ở trong đầu, cho dù luân hồi hay không, cô cũng sẽ không thể quên.

Nghĩ vậy nên cô dừng tay ghi chép. Việc ghi chép những ngày qua đã thành thói quen. Nhìn đồng hồ thấy

trời sắp sáng, tinh thần phấn khởi nên cô vẫn không ngủ được. Sắp 6 giờ sáng, cô đang tính xem có nên ngủ hay không. Mặc dù khởi đầu của cô khá muộn, không thể so sánh với người thông minh, nhưng cô có ưu thế về thời gian. Cô quyết định học tập, không phải vì “lựa ý nói hòa” theo người khác mà thật tình cô muốn học tập một cách phong phú và nghiêm túc.

Khúc Phương nhớ lại ngày lễ tốt nghiệp đại học. Cô hâm mộ nhìn chủ tịch hội sinh viên đứng trên khán đài diễn thuyết, chỉ trích thẳng thắn những thanh niên trình độ nông cạn, khiến toàn bộ thầy cô ngồi dưới mỉm cười gật đầu. Cô ngồi trong góc, không chú tâm nghe diễn thuyết mà lặng lẽ nói chuyện với Chu Thần. Tương lai của cô không giống như lời sinh viên kia nói nhưng cô vẫn tràn đầy hi vọng. Chu Thần không mấy để ý lời cô vì ánh mắt còn đang mãi nhìn lên trên. Bỗng nhiên hình ảnh thay đổi, cô chính là người đang đứng trên vị trí chủ tịch sinh viên, tất cả quay ra nhìn cô. Một lãnh đạo hướng micro nói lớn: “Đề nghị các bạn nhiệt liệt hoan nghênh chào đón Khúc Phương, chuyên gia phân tích tài chính nổi tiếng đã đến đây diễn thuyết”.

29. Chương 29: Quý Nhân

Đồng hồ báo thức vang lên.

Khúc Phương mở mắt, tim đập nhanh, cô không thể tin được việc mình vừa mới mơ về thời đại học. Mơ mộng thường không theo quy luật, hình ảnh luôn luôn luân chuyển. Nhưng cô lại nhớ rõ giấc mơ đó.

Người thường xuyên nằm mơ, khi tỉnh dậy sẽ quên ngay. Có những giấc mơ người ta có thể nhớ đến từng chi tiết, ví dụ như thấy những khung cảnh khác lạ, chắc chắn nơi ấy họ chưa từng đến, cũng chưa từng nghe qua. Nhiều năm sau, vì nguyên nhân nào đó được đến một nơi, nhìn ngắm xung quanh bỗng thấy quen thuộc. Một lúc sau mới nhớ ra, trước đây lâu rồi, trong một giấc mơ họ đã gặp hình ảnh giống như vậy. Cô bây giờ không khác gì người đang bước vào mơ mộng, một giấc mộng tối tăm vô cùng.

Nửa phần trước của giấc mơ cô đã từng trải qua, đó là thời kỳ đại học. Cô không phải kiểu con gái thiên kim tiểu thư, gia thế không có gì thâm hậu, cũng không có trí thông minh vượt trội hay xinh đẹp như mỹ nữ. Cô giống đại đa số bạn cùng trường, sống cuộc sống ngây ngô đại dốt, không quá lo nghĩ chuyện thi cử nên không mấy nỗ lực học hành. Tuy gia đình điều kiện không tốt nhưng không kém đến nỗi cơm không có mà ăn hay không đóng nổi học phí nên cô không phải ngày ngày lo nghĩ tìm cách kiếm tiền. Thậm chí mơ ước kiếm được mấy trăm ngàn vạn cũng không có, vì cô chỉ là một nữ sinh hết sức bình thường.

Đến thời điểm tốt nghiệp, cô cùng đám bạn không lo lắng, vừa lăn lộn ôn bài, vừa hẹn hò bạn trai. Ngồi ở dưới ngược mắt nhìn lên khán đài, trên đó một nhân vật ưu tú đang diễn thuyết. Nghe nói người này là bậc đàn anh hơn cô hai khóa, tự mình gây dựng sự nghiệp, mở công ty kinh doanh kiếm được rất nhiều tiền. Không những vậy, người này còn văn vẻ, tốt nghiệp xong viết khá nhiều sách và đã được xuất bản. Những người đó tuy là bạn đồng môn nhưng cuộc sống của họ khác hẳn với cô. Khúc Phương thấy hâm mộ mà không thấy có gì mất mát. Dù sao trong cả đám người thì thiên tài chỉ là số ít. Khi đó Chu Thần chỉ hơi nhàn nhạt cười. Anh ta đang tràn đầy hi vọng vào cuộc sống sau khi ra trường. Vì vậy đáng điệu không có vẻ gì là đố kỵ. Khúc Phương thỏa mãn với cảm giác kiểu này. Cô hi vọng hai người sẽ cùng nhau phấn đấu, sẽ cùng nhau sống cuộc sống khá giả, phiêu bạt.

Hình ảnh tiếp theo lại chuyển đến thời điểm hiện tại. Tốt nghiệp năm năm hay mười năm vẫn có bạn học quay lại trường diễn giảng, dĩ nhiên đó là những người khá xuất sắc, phát triển ở mọi lĩnh vực khác nhau. Còn Khúc Phương vẫn chỉ là nhân vật phụ, một nhân viên tiếp thị bình thường, đương nhiên không ai muốn mời cô về trường. Nhưng trong giấc mơ, Khúc Phương nhớ rõ mình đã đứng trên vị trí diễn giả như thế nào, hai tay cọ xát vào nhau để lấy bình tĩnh. Cô không nhớ được lúc ấy mình mặc trang phục gì, thật ra không kịp chú ý, chỉ thấy phía dưới đồng nghệt người.

Cô đứng trước micro, miệng khẽ khép mở, mọi người ngồi dưới đang chăm chú nhìn. Nhưng cô không thể thốt ra lời, cô đành bỏ qua và bắt đầu thét chói tai, vậy mà mọi người vẫn không nghe thấy gì. Trông cô đứng một mình không khác gì con cá sắp chết.

Quần bách làm cô càng lúng túng, toàn thân toát mồ hôi, như kẻ ăn gian bị phát hiện. Cô rất muốn giải thích mình không phải chuyên gia phân tích kinh tế nào đó mà chỉ là một nhân viên tiếp thị bình thường.

Nhưng không ai nghe thấy, tất cả vẫn ngó nhìn chờ cô nói chuyện.

Không biết kiểu đau khổ này kéo dài bao lâu thì đồng hồ báo thức vang lên, tựa như tiếng chuông tan học. Khúc Phương bừng tỉnh, cô được cứu rồi. Cô nằm trên giường cảm nhận rõ mồ hôi đang chảy trên người. Quả là giấc mơ thật đáng sợ. Sao cô lại mơ giấc mơ như vậy? Lẽ nào hôm qua cô đã vênh vác đắc ý, lên mặt khi thấy mọi người vây quanh? Nhưng hôm nay là ngày thứ hai rồi, cô nên làm gì bây giờ? Nếu ai đó tiếp tục hỏi sẽ phát hiện ra cô cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, sau đó sẽ cười nhạo và nói cô là kẻ lừa gạt. Giống như trong giấc mộng, tất cả mọi người đều nhìn cô nhưng cô không thể nói lên lời.

Nhìn đồng hồ vẫn bình thường, chỉ ngày 22 tháng 12, cô vừa thất vọng, vừa thấy may mắn.

Từ hôm nay trở đi, cô nhất định phải lên kế hoạch, bắt đầu học tập. Khúc Phương nghĩ cuộc sống con người cần phải có định hướng rõ ràng. Bình thường cuộc sống của cô cũng đặt ra kế hoạch cụ thể mới có thể quản lý thật tốt. Giờ cô muốn thay đổi điều đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cô mở ngăn kéo lấy ra quyển sổ ghi chép, trên đó ghi: Buổi sáng, 6 giờ ngủ dậy đi chợ mua đồ ăn. Buổi chiều 7 giờ tan sở về nhà nấu cơm. Sáng thứ 7 ở nhà làm tổng vệ sinh. Chủ nhật đi dự đám cưới bạn của chồng. Chuẩn bị quần áo cho chồng đi tham dự hội nghị. Mua ẹ chồng một chiếc gối. Thứ sáu là sinh nhật em chồng, cần chuẩn bị một món quà gửi tặng.

Nếu đây được coi là kế hoạch thì Khúc Phương không chỉ viết ra mà còn nghiêm khắc thi hành. Nhưng không phải có kế hoạch có thi hành thì sẽ đạt được kết quả tốt. Trong những kế hoạch kiểu này, địa vị của cô hoàn toàn không có. Năm năm kết hôn, cô tự vất mình vào bụi đất. Khi còn tồn tại gia đình, duy trì mối quan hệ thì thứ cô nhận được luôn là chì trích, mắng nhiếc và phản bội, còn thứ cô mất đi chính là tuổi thanh xuân.

Muốn bắt đầu làm lại không phải dễ. Khúc Phương nhìn lại những dòng chữ mình từng viết mà muốn khóc. Không phải vì cô còn yêu người đàn ông kia. Chẳng qua là cô hận, hận mình tại sao lại ngu ngốc như vậy? Cô toàn tâm toàn ý như thế mà họ không hề chia cho cô chút đường sống. Cô không được họ yêu thương bởi vì có bao nhiêu tình yêu cô đều dành hết cho họ.

Khúc Phương cất quyển sổ ghi chép, tỉnh hẳn ngủ. Đã nhiều năm cô không sống cho bản thân, giờ muốn sống ỉnh quả là khó.

Khúc Phương có trí nhớ khá tốt. Nhưng bây giờ lên kế hoạch học tập cô thấy khó mà thực hiện, càng nghĩ càng thấy mình hồ đồ. Cuối cùng, cô dứt khoát gấp sách vở không viết nữa, chuẩn bị ra ngoài. Khúc Phương đang nghĩ từ ngày luẩn hủi, chỉ có một nơi được gọi là quen thuộc, đó là hiệu Spa, ở đây cùng nói chuyện phiếm với các phu nhân cũng học hỏi được khá nhiều. Mặc dù nhìn qua trông họ giống những người chỉ biết hưởng thụ nhưng để có được vẻ ưu nhân tự nhiên như bây giờ nhất định bản thân phải có năng lực. Nếu trước đây Khúc Phương nhìn thấy họ sao mà xa cách thế, nếu cô chịu khó tiếp cận thỉnh giáo, chắc chắn sẽ học được không ít điều.

Vì vậy, Khúc Phương hạ quyết tâm đến hiệu Spa trước.

Hôm nay cô không tìm Vương phu nhân, Lý phu nhân hàn huyên như mọi khi mà tìm đến phòng vật lý trị liệu để nói chuyện với Cao phu nhân. Đối với hiệu Spa này, các phòng lớn nhỏ Khúc Phương đều nắm rõ như bàn tay. Thực ra với bản tính vốn không phải là người thích tiêu xài hoang phí, nhất là con người luôn vì gia đình như cô không quen hàng ngày tiêu nhiều tiền vào việc như thế, nên lần này cô coi như đây là một cuộc thử nghiệm.

Trước kia, mỗi khi gặp ai đó cô sẽ lảng lảng nghe rồi tìm cách rời đi. Nhưng bây giờ, mỗi ngày đều là một ngày, hàng ngày nhìn những người này không nói câu gì khiến cô lúng túng cứ thế cúi đầu, đến khi ngẩng lên lại như gặp hàng xóm quen, không chào hỏi thì thất lễ. Đây chính là cảm giác của cô.

Dù sao cô cũng là một nhân viên tiếp thị, cho dù tài năng ăn nói không hẳn tốt nhưng ba năm làm việc cũng rút ra được một chút kinh nghiệm. Càng về sau Khúc Phương không chỉ thấy hiệu Spa quen thuộc mà ngay cả các hạng mục cần làm đẹp như thế nào cô cũng vô cùng am hiểu.

Cao phu nhân tuổi không nhiều lắm, khoảng hơn bốn mươi một chút. Chị không giống các phu nhân khác cả ngày chỉ thích nói về mắt kính, túi xách và các phương pháp giảm cân. Chị đã ly dị và là một phụ nữ mạnh mẽ, có công ty riêng, nói chuyện tuy cứng rắn nhưng hoàn toàn có đạo lý. Trước kia Cao phu nhân

và Khúc Phương tiếp xúc với nhau mấy lần nhưng có vẻ không hợp nhau. Khúc Phương khi đó không biết ngày mai của mình ở đâu, vô trí vô giác nên không chú tâm lắng nghe vào câu chuyện.

Khúc Phương bây giờ đã khác. Cô vào vai một phụ nữ đi làm vật lý trị liệu, Cao phu nhân cũng vừa tới đó không lâu. Chị vốn là nữ doanh nhân tính cách luôn phòng bị người khác, muốn tiếp xúc không phải dễ. Ngày xưa Khúc Phương phải thử nhiều lần mới có cơ hội nói chuyện được với chị.

Lúc này khách cũ không nhiều lắm, hình như chỉ còn lại Khúc Phương và Cao phu nhân. Cô vốn dĩ không thích chỗ đông người và đây chính là thời điểm tốt. Phụ nữ thích đi Spa không chỉ để thư giãn cơ thể mà còn muốn đem mọi tâm sự trong lòng, mọi oán trách giận hờn trút ra. Ở đây tay nghề của nhân viên trị liệu rất tốt, tài ăn nói cũng không tồi, rất biết cách săn sóc khách hàng, bất kể khách hàng than vãn điều gì đều chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn phụ họa vài câu.

Khúc Phương có nghe các phu nhân khác nhắc đến Cao phu nhân, biết chị đã ly hôn chồng và thuộc kiểu phụ nữ “nữ quyền chủ nghĩa”. Cho nên Khúc Phương thử nói vài câu với nhân viên trị liệu để xem Cao phu nhân cảm thấy thế nào, nếu đúng ý chắc hẳn chị Cao sẽ chủ động tiếp tục.

Khúc Phương giống như trước oán thán mấy câu, trách công việc của mình không tốt, trách chồng nhất quyết đòi ly hôn. Vì không phải nói dối nên vừa nói cô vừa có chút bức xúc. Thực ra cô đã chịu đựng lâu rồi, chuyện như vậy không biết kể với ai, nếu tâm sự với người ngoài, ngoài mặt họ sẽ nói vài lời an ủi nhưng trong bụng chắc vui mừng, thầm nghĩ họ may mắn không bị rơi vào hoàn cảnh như vậy. Thậm chí sẽ có người cười nhạo, rửa thắm cô ngu ngốc, chồng có người tình bên ngoài lâu như vậy giờ mới biết. Bọn họ được coi là bạn bè nhưng không biết có phải là bạn thật hay không. Kiểu chuyện như của cô đem ra nói với đồng nghiệp, khác nào tự rước nhục vào thân, thành đề tài hài hước cho họ bàn tán trong bữa ăn.

Cao phu nhân hàng ngày ngồi trong phòng làm việc nên bả vai hay bị nhức mỏi, đang thoải mái mát xa thì nghe thấy người phụ nữ bên cạnh kể lể. Mới đầu chị không để ý nhưng giọng nói của người phụ nữ đó rất nhẹ nhàng, không giống chất giọng chanh chua của các phu nhân khác, đã thể nội dung câu chuyện của cô càng nghe càng bực mình.

Người phụ nữ đó tên gọi không phải là kẻ yếu sao? Chồng có tình nhân ba năm nay, cô ả còn đang mang thai, đem người vợ đã kết hôn năm năm ra chà đạp, vậy mà cô chỉ biết than khổ. Là nhân viên tiếp thị bình thường thì đã sao? Nếu làm tốt, nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió mà lên. Chẳng phải chị cũng đi lên từ một nhân viên tiếp thị đó sao? Giờ có ai dám coi thường chị? Cao phu nhân càng nghe càng giận, Khúc Phương lần này quá thành thật, một hơi nói ra hết mọi chuyện, tất nhiên không nhắc gì đến luân hồi hay trọng sinh, nếu nói ra cô chắc chắn bị cho là thần kinh.

Cao phu nhân không phải là người thích xen vào việc của người khác. Thế nhưng mỗi lời Khúc Phương nói ra không khác gì đem những kinh nghiệm đã qua của chị ra mà vạch trần, tựa như rạch vết thương cũ đã liền sẹo cho chảy máu. Lúc đó chị còn có đứa con ba tuổi, chồng và người tình về tận nhà đoạt hết mọi thứ trong tay chị rồi đuổi hai mẹ con ra khỏi cửa. Chị đã từng nghĩ đến cái chết nhưng nghĩ đến đứa con vô tội đang mở to đôi mắt ngây thơ nhìn mẹ, chị lại không nỡ, mờ mịt không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chị không thể cứ như vậy mà bỏ đi. Là người mẹ mạnh mẽ, chị cùng đứa con nhỏ đã đi tới được ngày hôm nay, gây dựng sự nghiệp thành công, được mọi người chú ý. Giờ chị nghĩ lại cuộc sống trước kia mà thấy hoảng sợ. Chị thấy may mắn vì mình luôn có gia nhân sau lưng ủng hộ, có con nhỏ ở bên. Người phụ nữ đang nói bên cạnh chị hình như là người phương Bắc thì phải?

Trong phòng trà, Khúc Phương câu nệ ngồi yên một chỗ, trước mặt là vẻ nghiêm túc của Cao phu nhân. Vốn dĩ Khúc Phương nói ra chuyện của mình vì biết Cao phu nhân cũng từng ly hôn chồng. Cô không ngờ từ đầu tới cuối Cao phu nhân chỉ nhắm mắt lắng lắng nghe mà không xen vào một câu khiến Khúc Phương thất vọng. Đến lúc chị rời đi mới bảo Khúc Phương đến phòng trà tìm mình.

“Cô không cần khẩn trương”. Cao phu nhân thấy Khúc Phương ngồi có chút gò bó liền mở miệng nói và đưa cho cô một tấm danh thiếp. Khúc Phương cẩn thận cầm lấy tấm danh thiếp màu đen, trông khá khác lạ, phía trên có nhiều chức danh khác nhau: Chủ tịch hội đồng quản trị, chuyên gia cổ vấn... Tên chị là Cao Ái Hoa, một cái tên hết sức chất phác, còn những danh hiệu kia lại không đơn giản chút nào.

“Tiểu Khúc, để tôi gọi cô như vậy đi. Ở trong kia tôi mới vừa nghe thấy cô kể chuyện, tôi muốn đưa ra hai lựa chọn: thứ nhất là cô có thể đến công ty tôi làm việc, thu nhập cũng không tệ lắm. Thứ hai là tôi có thể

dạy cô, cho dù chúng ta hoàn toàn không giống nhau nhưng tôi sẽ giúp cô không còn giống như bây giờ”. Cao phu nhân nhìn Khúc Phương nói.

Khúc Phương vui mừng không nghĩ mình đến đây có thể gặp được quý nhân. Cô đã từng trầm mặc hối hận cuộc đời mình không có đường ra, khóc lóc như đứa trẻ không có sữa uống, một mình nhằn nhịn gánh chịu bi thương. Không ngờ vẫn có thể nhận được niềm vui ngoài ý muốn. Cô không nghĩ ngợi liền nói: “ Tôi chọn cách thứ hai”. Nếu như trước kia cô sẽ chọn khuynh hướng thứ nhất, lựa một công việc nhàn nhã như đi chơi hơn là tập trung tinh thần cho việc học hỏi, cô không có mấy lòng tin để làm việc đó. Cho dù cô có chấp nhận thì ngày mai cũng không thể thực hiện. Vì vậy, việc lựa chọn đã trở nên đơn giản hơn.

Cao phu nhân cao hứng khi thấy Khúc Phương quyết đoán. Nếu chọn cách thứ nhất, cô sẽ không phải vất vả khổ sở. Vả lại chị cũng thật lòng muốn giúp đỡ Khúc Phương có hoàn cảnh từng giống chị khi xưa. Nếu cô không có ý chí, không quyết tâm, nhiều thứ chị muốn dạy sẽ không thể làm được. Cho nên mọi sự giúp đỡ chỉ có thể dừng ở đây mà thôi. Nhưng Khúc Phương lại chọn cách thứ hai, chị cảm thấy chính mình trong đó, một cảm giác quen thuộc mang lại cho chị sự phấn khích.

“ Tốt, cô có thể gọi tôi là chị Hoa. Tiểu Khúc, tôi hỏi cô một vấn đề, cô có cảm thấy năng lực nam nữ hoàn toàn khác nhau không?”. Khúc Phương suy nghĩ, có nhiều bé gái khi học đến cấp hai vẫn không bằng các bạn trai. Bản thân cô cũng vậy, thành tích hồi tiểu học rất tốt, so với các bạn nam có phần nhỉnh hơn. Nhưng đến cấp hai, sức học bị tụt xuống, rõ ràng số tuổi càng lớn thì sự khác biệt càng cao. Cô gật gật đầu:

“ Đúng là có khác biệt, sự nghiệp của đàn ông dù sao cũng có ưu thế hơn hẳn”. Chị Hoa cười nói: “ Tốt lắm, đây chính là bài học đầu tiên tôi muốn dạy cô. Lúc này trong phòng vật lý trị liệu tôi không muốn hòa theo đám nhân viên nói chồng cô là đồ cận bã, ả nhân tinh kia là loại không biết xấu hổ. Cô thật đáng thương. Với một người không có bất kỳ sự trợ giúp nào như cô, tôi muốn nói rằng: năng lực giữa đàn ông và đàn bà không có gì khác nhau. Hơn nữa phụ nữ dễ dàng đạt được thành công trong sự nghiệp hơn cả nam giới”.

“ Tại sao?”. Khúc Phương kinh ngạc nhìn chị Hoa bằng ánh mắt khích lệ: “ Tôi và chồng trước kia cùng ra ngoài làm việc. Trong khi tôi chỉ là nhân viên tiếp thị bình thường ột công ty trong ba năm thì anh ta đã lên chức phó tổng. Bạn học của tôi hầu hết đều thành đạt như vậy, đàn ông phát triển khá phổ biến”.

“ Cô nói cô chỉ là nhân viên tiếp thị. Nhìn dáng điệu, tôi có thể đoán cô không phải là người không có tham vọng. Chẳng qua cô toàn tâm toàn ý quá nhiều vì gia đình, coi trọng chồng hơn cả bản thân. Cô chưa bao giờ có dụng tâm làm thức ăn ngon để lấy lòng anh ta, cũng không biết dùng cách để lấy lòng cấp trên. Cô có công nhận mình rất chăm chỉ làm việc nhà, thích dọn dẹp mọi thứ không vương một hạt bụi, có khả năng bày biện nhà cửa trông đẹp mắt. Nhưng cô lại không khác gì một vị khách trong chính nhà mình”.

Khúc Phương càng nghe càng thấy thần kỳ, không hiểu sao chị Hoa lại hiểu rõ chuyện của cô như vậy. Cô không nghĩ người phụ nữ trước mặt mình là người phụ nữ thành công, chuyện của người khác chị hiểu rõ như chuyện của mình. Nguyên nhân thành công có thể khác nhau nhưng nguyên nhân của sự thất bại thì có thể giống nhau. Khúc Phương tâm phục khẩu phục gật đầu.

“ Vì vậy, Tiểu Khúc. Ba năm nay cô chỉ là nhân viên tiếp thị bình thường còn chồng cô thì không ngừng tiến bước thăng chức. Không phải cô không bằng anh ta hay do cô quá dấn độn hoặc không có năng lực. Mà do cô tâm tư quá nhiều, chưa từng chú tâm làm bất kỳ việc gì. Hàng ngày chỉ làm chuyện như rót nước pha chè, giúp đồng nghiệp phô tô giấy tờ, bọn họ có việc thì coi cô như chân chạy, công việc của cô nhiều không làm hết. Với bộ dạng đấy, cô vĩnh viễn không thể tiến bộ”.

Chị Hoa nói với giọng chân thành và kích động. Khúc Phương đưa cho chị chén trà. Chị uống một ngụm xong rồi nói tiếp: “ Trên thực tế cô là cô bé thực tâm và trong sáng, suy nghĩ nhiều một chút tâm tư sẽ bị phân tán. Đừng vì một gã đàn ông lỗ mãng mà không tập trung làm tốt việc khác. Bắt đầu từ hôm nay, cô phải vứt hết những chuyện linh tinh kia đi. Nếu cô thật sự muốn làm thì phải dốc sức một trăm phần trăm. Nếu cô hiểu những lời tôi nói thì hãy đến tìm tôi”.

.....

Đồng hồ báo thức vang lên. Sau khi tắt đi, Khúc Phương rời giường, đánh răng rửa mặt xong rồi đến phòng làm việc. Trước khi nói chuyện cùng chị Hoa, cô vẫn sống cuộc sống như thế. Kiến thức về lĩnh vực tài chính quá mỏng nên cô thường mất cả ngày trong phòng làm việc để học lại từ đầu.

.....
Đồng hồ báo thức vang lên. Khúc Phương vẫn nằm trên giường. Nghĩ đến việc làm phụ lòng Chu Thần lão công gọi điện thoại tới, cô lại nhảy dựng lên. Phải học thôi!

.....
Ngày qua ngày, tất cả các bản ghi chép của Khúc Phương đều trở thành con số không nên cô phải vận dụng đến trí nhớ, mà trình độ lớn nhất của cô chính là rèn luyện trí nhớ. Hiện tại nếu có ai tùy tiện hỏi qua phương diện nào đó, cô có thể đối đáp trôi chảy. Bước tiếp theo, cô muốn thể hiện trình độ của mình một cách thực tế.

30. Chương 30: Tu Luyện

Đồng hồ báo thức kêu inh ỏi, Khúc Phương trở mình, cố sức với tay tắt chuông, rồi lại chồm chần kín mít ngủ tiếp. Một lát sau, đến lượt điện thoại vang lên. Mặc kệ trước kia Khúc Phương đem ném võ điện thoại hoặc vất dưới gầm xe tải cho bánh xe nghiền nát như thế nào thì hôm nay cô không muốn dậy, không muốn vận động. Trong khoảng thời gian này, Khúc Phương cảm giác mình đang quay trở lại năm lớp mười hai. Ngày ngày chỉ biết đến học hành, nhiều khi mệt mỏi tưởng chừng không thể dậy nổi. Thời gian của cô giờ đây dùng không hết, vậy mà điện thoại vừa vang lên, cô tưởng tượng ngay ra hình ảnh thầy giáo chủ nhiệm cầm thước گیر cao, đem mọi lưỡi biếng của cô nhanh chóng biến sạch.

Cô đứng dậy chỉnh đốn lại cơ thể, hôm nay không phải đi nhà sách nữa. Xem ra mọi tri thức chỉ là lý luận sách vở, hoàn toàn xa rời thực tế. Lĩnh vực tài chính là trò chơi tiền bạc, Khúc Phương căn bản trên người không có tiền, cô suy nghĩ rồi chạy thẳng đến khu đồ cổ, nơi từng mua cái chén Kim Long, sau đó bán sang tay được một món tiền lớn. Lúc cô đi ngang qua lại gặp đám người đang túm tụm đánh cuộc đồng đá ngọc thạch. Đá chất đầy thành đống, thời gian tương đối sớm nên không có mấy người. Khúc Phương lần lượt nhìn ngắm. Có vài tảng đá phía trên lấp lánh ánh vàng, trông có vẻ giống những viên đá mở đầu cho thời kỳ đế vương. Cô lựa chọn ba viên tương đối rồi ra giá, nếu lần này không mua được thì ngày mai sẽ quay trở lại. Chủ quán thấy cô vung tiền có vẻ phung phí, thiếu một ít nữa là đủ 100 vạn để mua ba tảng đá, nhìn cô hoàn toàn giống người bình thường, vị khách này xem ra không hiểu biết gì về ngọc thạch, biểu hiện không khác gì coi tiền như rác, hoặc giống kẻ muốn phát tài đến phát điên.

Quả nhiên khi mở hai khối đá đó ra, ngay cả thủy tinh cũng không có chữ dừng nói đến ngọc thạch. Thấy có mở đá, nhiều người nhanh chóng chạy tới xem. Chủ quán nhìn Khúc Phương đứng trước hai khối đá cái gì cũng không có liên hỏi:

“ Cô có muốn mở tiếp hay không?”

“Mở đi”. Khúc Phương gật đầu, khuôn mặt hết sức bình tĩnh. Chủ quán nhìn cô không biểu hiện gì nhiều nên cũng không lăm lờ, dùng dao hướng đường viền của viên đá nhấn xuống. Dao mới đi được một nửa thì lộ ra một màu xanh nhàn nhạt, mạch tượng cũng không được tốt, đây có vẻ không phải một viên ngọc đẹp mà chỉ được cái dáng khá lớn mà thôi.

Đúng lúc này, một tay trung niên nhảy ra hỏi: “ Cô gái, còn lại viên đá này, tôi mua giá 100 vạn”. Chủ quán nhìn Khúc Phương, thầm nghĩ cô khá may mắn, ít ra không bị thua lỗ, mấy tảng đá đó cô không mấy để tâm thể mà vẫn gặp được người ra giá cao.

Không ngờ Khúc Phương lắc đầu, kêu chủ quán tiếp tục mở. Những người xung quanh không ai lên tiếng, im lặng nhìn chủ quán hạ dao tiếp theo. Bởi vì làm một lần nữa nên chủ quán cẩn thận lau sạch con dao. Nhát dao vừa mới sượt qua thì có người đã hô lên: “ Đế vương lục”. Tay trung niên vừa mở miệng nói giá 100 vạn có chút hối hận, biết thế tăng lên 200 biết đâu có thể mua lại.

Khúc Phương không kích động, điều này sớm nằm trong dự liệu của cô, hành động tệ như vậy chỉ dám thực hiện một lần. Nếu như cô không luân hồi, mỗi ngày đến đây để mua thì không sao. Nếu cô có thể có ngày mai, làm việc xấu để được phát tài, trừ việc có ít tiền ra thì không có gì khác thay đổi.

Tại hiện trường, mọi người bắt đầu nhón nháo ra giá. Cuối cùng một người đàn ông đeo trên cổ chiếc dây chuyền vàng rất to hô lớn: “ Tám trăm vạn”. Nhìn ra thấy anh ta ôm một chiếc túi khá lớn, ai cũng tưởng là túi hàng gì đó, hóa ra là túi đựng tiền. Kể ra thì giao dịch qua ngân hàng vẫn an toàn hơn nhưng không ngờ Khúc Phương lại đồng ý. Mọi người chứng kiến một người cầm một bao tải tiền và một người trong tay cầm mấy viên đá trao đổi. Một phụ nữ da trắng dáng mềm dễ dàng nhấc một bao tải to cứ thế nghênh ngang bỏ đi.

Chân Vượng vừa mới đến phố đồ cổ, bắt gặp một phụ nữ đeo chiếc túi tiền lớn đi qua mà giật mình, trong lòng hiện lên hình ảnh quái dị: “ Người phụ nữ này khí lực lớn thật, may mà không có kẻ liều chết để cướp”.

Khúc Phương cầm túi tiền đến trung tâm giao dịch cổ phiếu. Đi đến cửa, cô thấy bên trong là một thanh niên trẻ, lấy điệu bộ hòa nhã, cô khách khí: “ Xin làm phiền, mở hộ tôi cái cửa”. Hiệu suất làm việc của anh ta rất nhanh, thấy trước mặt là một phụ nữ xinh đẹp thì tâm trạng cũng rất tốt, miệng ngọt ngào nhìn Khúc Phương hỏi thông tin:

“ Chị Khúc, chị định chuyển bao nhiêu tiền?”

“ Tôi mang theo tiền mặt đây”

Khúc Phương quẳng chiếc túi xuống đất, khom lưng mở khóa, đập vào mắt tất cả đều là tiền, đầy một túi. Chàng trai choáng váng đứng tại chỗ, gặp phải khách hàng lớn rồi đây, anh ta cẩn thận nói:

“ Chị Khúc, ở đây có chuyển khoản mà”

Khúc Phương suy nghĩ rồi hỏi: “ Có yêu cầu gì không?”

Lúc này, viên quản lý đã không thể ngồi yên, vội vàng đẩy chàng trai ra, ưỡn ngực cười:

“ Quý khách là khách hàng lớn, chỉ có quý khách mới có quyền yêu cầu chúng tôi”. Sau đó xoay người quát anh chàng kia một tiếng:

“ Mang toàn bộ số tiền này đi kiểm tra rồi nhập vào tài khoản”. Chàng trai gật đầu lia lịa, cúi người định mang túi tiền cất đi nhưng bấp tay bấp chân của một anh chàng mới lớn cho dù có dùng sức thì thiếu chút nữa cũng bị túi tiền kéo lại, nửa cơ thể cơ hồ như muốn chui luôn vào đó.

“ Chị Khúc, khí lực của chị ghê gớm thật”. Anh chàng vừa ngượng ngùng vừa có ý hâm mộ gãi đầu nói. Thực ra hôn nhân đã khiến cô phát ra loại năng lượng như vậy. Trước khi kết hôn, Khúc Phương là một cô gái nhỏ bé, nũng nịu, không biết động tay vào việc nặng. Nhưng sau khi kết hôn, công việc của Chu Thần bẽ bộn, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do cô làm hết như mua đồ đặc thể nào, bố trí ra sao, tổng vệ sinh học tử, gầm giường, chuyển chỗ này chỗ kia đều do cô xử lý. Cô cũng thường xuyên cùng mẹ và em chồng đi mua sắm. Trong khi bọn họ vui vẻ đi dạo, thích thứ gì thì mua thứ nấy, sau đó ném hết cho Khúc Phương cầm. Khúc Phương xách một đống đồ lớn đi theo đằng sau trông không khác gì người giúp việc. Lâu ngày, khí lực từ những lần như thế mà ra. Đến mức mẹ chồng luôn miệng nói cô là kẻ đầu óc không linh hoạt, được mỗi cái là có sức khỏe kéo lại.

Khúc Phương cười cười, quên luôn những chuyện đã qua, nhấc túi tiền để cho chàng trai dẫn đường. Anh ta gọi vài đồng nghiệp đến kiểm tiền, còn mình thì chuyên tâm phục vụ khách hàng lớn, nắm rõ nhu cầu của họ.

“ Chị Khúc, trước kia chị đã từng mua cổ phiếu chưa?”. Anh ta nhìn Khúc Phương có dáng điệu của một người bình thường, nhận không được liền hỏi.

“ Tôi chỉ xem qua sách vở”. Khúc Phương lắc đầu.

“Chị Khúc, trước tiên phải nói một câu thế này, thị trường cổ phiếu vốn rất nguy hiểm, đầu tư phải hết sức cẩn thận. Chị có muốn giao dịch thử trên phần mềm giao dịch cổ phiếu ảo không?”

Anh ta nhìn vị khách này có vẻ là người tốt lại giàu có nên muốn nhắc nhở.

“ Tôi đến đây để làm theo”. Khúc Phương kiên quyết cự tuyệt. Anh ta nghe không hiểu ý cô nhưng vị khách này thật sự muốn mua cổ phiếu đây. Anh ta nhìn thoáng sang bên cạnh, đồng nghiệp đang đếm đồng tiền

chất cao như núi, liếm liếm miệng nói: “Chị Khúc, hay là tôi đề nghị chị mua thử cổ phiếu ngân hàng hoa thương, đây là cổ phiếu blue- chip, ít biến động, kết quả kinh doanh tốt.

Khúc Phương suy nghĩ, cô chỉ có một ngày, đầu tư cổ phiếu blue chip thì không có ý nghĩa. Cô nhìn màn hình giao dịch, có một cổ phiếu đang giảm mạnh, đó là cổ phiếu của công ty xây dựng công nghiệp.

“Mua cổ phiếu này đi” Khúc Phương chỉ vào màn hình.

Anh chàng thấy vậy liền sốt ruột, chân thành khuyên nhủ: “Chị Khúc, cổ phiếu này không ổn định, công ty này gần đây vừa mua lại một công ty khác, tin tức không tốt, mua vào là quá phiêu lưu; chị chọn mã khác đi”

“ Không sao, mua mã này đi, anh chỉ tôi cách nhập lệnh là được.”. Khúc Phương ngồi xuống máy tính trước mặt, không chút áp lực, đối với cô mà nói, giao dịch thực và giao dịch trên phần mềm ảo không có gì khác nhau.

Gặp khách hàng giàu có lại quyết tâm, anh chàng không cách nào khuyên được, thậm chí vậy cũng tốt, khách hàng sẽ sớm biết tầm quan trọng của mình, lại càng tin tưởng hơn, khách hàng càng giao dịch nhiều, phí môi giới kiếm được sẽ không phải ít.

Vì vậy, anh ta không nói thêm mà nhiệt tình hướng dẫn Khúc Phương các bước thao tác. Cô chăm chú, cẩn thận lắng nghe, có vẻ đơn giản đây. Trong sàn giao dịch có muôn hình muôn vẻ các kiểu người, có đại gia mang cả hộp cơm đến ăn.

“ Với số tiền của tôi, có thể mua được bao nhiêu cổ phiếu?” Khúc Phương hỏi.

Anh ta nhìn đồng nghiệp vừa kiểm kê xong, 800 vạn cả thấy, rất nhanh liền nhắm tính: “ Có thể mua được ít nhất 30 vạn cổ phiếu”

Khúc Phương liền nhập số lượng cổ phiếu là 30 vạn, sau đó nhẹ nhàng nhấn nút đặt lệnh mua.

. Anh chàng không khỏi kinh hãi, cảm như muốn rớt ra. Không thể nào, anh ta không phải bị hoa mắt chứ, giờ phút này không còn muốn kiếm tiền nữa, thậm chí có ý nghĩ muốn chuồn đi, tưởng tượng ra lúc tiền bà chị này xách cái túi nhỏ đi về. Bao nhiêu người áo mũ chỉnh tề tới đây, gặp thời điểm cổ phiếu giảm mạnh, phong độ không còn, không khác gì kẻ điên, kiểu người này thật phiền toái

Lúc này trong đại sảnh bỗng có tiếng hô: “Công ty xây dựng công nghiệp! Công ty xây dựng công nghiệp! Công ty xây dựng công nghiệp”

Thanh âm tràn ngập niềm hưng phấn, nối tiếp nhau, vang dội, lập tức không khí giao dịch đang trầm lắng bỗng trở nên sôi động, nhiều người ôm chầm người kẻ bên không quen biết kích động kêu lên :” Tăng rồi, tăng rồi”

Anh ta nghe nói đến cổ phiếu Công ty xây dựng công nghiệp, lưng bỗng đổ mồ hôi. Chẳng phải đang giảm sao, không phải sẽ nhanh như vậy mà rút mạnh hay sao? Một chân đang định bước ra ngoài, sợ Khúc Phương nổi điên, không nghĩ lại nghe cổ phiếu tăng, liền nhìn lên màn hình lớn, quả nhiên là đã tăng trở lại.

Anh ta kích động lùi lại bên cạnh Khúc Phương, hận không thể mọc ra cái đuôi để ngoe nguẩy: “ Chị Khúc, tăng rồi, tăng thật rồi, chị phán đoán thật chính xác”

Khúc Phương cũng rất kinh ngạc, thấy trên ti vi phát tin tức buổi trưa, nữ biên tập chương trình đang dùng ngôn ngữ phổ thông một cách chuẩn xác: “Công ty xây dựng công nghiệp cơ cấu thành công, một lần nữa khẳng định quyết tâm và thực lực tiến ra nước ngoài của doanh nghiệp Trung Quốc. “

Lại một màn tán dương.

Khúc Phương không xúc động, hồ hững nói với chàng trai: “ Chuyện này chỉ là đùa thôi, ngày mai tôi lại tới”.

Anh ta chất lưỡi, bỏ ra tám trăm vạn để đùa sao, không biết là đại gia nhà nào.

Ra khỏi cửa sàn giao dịch, Khúc Phương mới lộ vẻ kích động. Quả nhiên sách vở và thực tế hoàn toàn khác nhau. Hiện tại cô có thể tổng kết thời gian khi nào mua vào cổ phiếu mới là tốt nhất.

Cô không về nhà mà đến thẳng hiệu Spa, bên trong được trang bị đầy đủ, có cả phòng nghỉ ngơi cho giới doanh nhân với hệ thống máy tính hiện đại hơn ở nhà cô nhiều. Khúc Phương đem thực tế hôm nay nhớ kỹ trong đầu, nhìn kỹ lại mấy lần vì những thông tin này hôm sau sẽ biến mất. Trải qua một ngày nhiều áp lực, Khúc Phương thấy mệt mỏi, cơ thể chỉ muốn thả lỏng.

Cô vào phòng vật lý trị liệu gặp ngay Lưu phu nhân, nghe nói bà ta là một kẻ tham lam, rất thích người khác gọi mình là phu nhân. Khúc Phương biết bà ta và có ấn tượng khá sâu sắc. Thời điểm cô mới tới đây, thường xuyên bị bà ta cười nhạo, làm như thể sinh ra đã mắt cao hơn đầu, không thuận mắt điều gì là mở miệng chỉ trích luôn. Mới đầu nhìn thái độ dè dặt của cô, bà ta đã nói một câu: “ Cô đến đây để hưởng thụ. Nhưng người nào không biết lại tưởng cô đến để phục vụ kiếm tiền đây”. Một câu nói khiến Khúc Phương không dặt dưng thân, đối với hiệu Spa là nơi tụ tập của những kẻ có tiền, cô cần phải có quá trình để thích ứng, lúc bắt đầu cái gì cũng mới lạ, bộ dạng hai lú là tất nhiên. Hơn nữa cô không quen buông thả, khi làm vật lý trị liệu bắt buộc phải cởi quần áo, dáng điệu trông vô cùng lúng túng. Thật ra đến bây giờ, chỉ có quần áo Khúc Phương là được nâng cao hơn trước một chút, cả người không như trước kia tự ti gượng ép.

Tâm trạng của cô hôm nay rất tốt nên vui mừng hàn huyên với Lưu phu nhân. Mặc dù bà ta khá kiêu ngạo, một kiểu kiêu ngạo tư bản. Một người có tâm trạng tốt ắt hẳn sẽ làm ảnh hưởng đến những người xung quanh. Trước tiên là việc Lưu phu nhân cao hứng nói với cô: “ Tiểu Khúc, tôi có hai tấm vé xem ca kịch, cô có hứng thú đi cùng tôi không?”. Khúc Phương sững sốt một lúc mới kịp phản ứng lại, ca kịch chính là loại mà trên TV vẫn há mồm ra hô to? Không hiểu họ biểu diễn la hét gì nữa, cô chưa bao giờ nghĩ có người đặc biệt đi mua vé để xem.

Cuộc sống mới, Khúc Phương muốn nguyện ý ném thử, hướng chỉ trong thời gian này cô vẫn cần phải học tập. Tuy buồn tẻ nhưng trải nghiệm xem sao cũng tốt, Khúc Phương liền sẵn sàng nhận lời. Trên đường đi, câu chuyện tiếp tục được mở ra. Khúc Phương phát hiện ra bà ta là người khá cao nhả. Khúc Phương cũng cố gắng thể hiện sự nho nhã đi theo. Nghe bà ta nói chuyện phiếm , cô không khỏi chắt lưỡi, thì ra mỹ nhân không phải là thần, cũng có lúc cô đơn quanh quẩn.

Khi đến bên trong viện ca kịch, Lưu phu nhân thể hiện một tâm trạng khác hẳn, giống như trở lại với thời thiếu nữ, lời nói theo đó trở nên lãng mạn, con người cũng như kiến trúc kiểu văn hóa phục hưng nơi đây mà tràn đầy tình cảm. Khúc Phương không thích ứng cho lắm. Cô vừa nhìn thấy giá vé, hai nghìn tám trăm đồng nên có hơi mong chờ đến lúc được bước vào.

Nửa giờ qua đi, cô ngồi không yên, mông cứ xê đi xê lại nhưng nhìn tinh thần và bộ dạng say mê của Lưu phu nhân, cô không dám quấy rầy, không dám ngủ gật. Nhìn xung quanh ai cũng chăm chú hưởng thụ, cô đành bắt buộc ngồi nghe, trong đầu nghĩ lại phiên giao dịch cổ phiếu hôm nay, ngày mai không biết phải chọn mua loại nào. Buổi ca kịch biểu diễn một tác phẩm của Shakespeare diễn ra không quá lâu, khoảng nửa tiếng là kết thúc. Khúc Phương cảm thấy may mắn đồng thời thấy không đáng giá, hai nghìn tám trăm đồng mà chỉ được nghe trong nửa giờ.

Lúc đi ra, Lưu phu nhân dường như còn chìm đắm trong tiết mục ca kịch, buông tiếng thở dài: “ Thật hay, Tiểu Khúc, cô có cảm giác đó không? Thật là hay”. Khúc Phương lúng túng không biết nói gì, may mà Lưu phu nhân vẫn đang xúc động, đứng một chỗ cảm thán. Mãi đến khi rời viện ca kịch một lúc lâu, lên xe Lưu phu nhân mới phục hồi lại tinh thần, bà quay sang nhìn Khúc Phương nói:

“ Tôi đúng là không tốt, Tiểu Khúc, mỗi lần nghe ca kịch, nghe giọng hát duyên dáng, thứ tiếng Anh cổ điển đầy mị lực, tôi lại không kìm nén được sự say mê”.

“ Không sao. Tôi phải cảm ơn phu nhân vì đã dẫn tôi đi xem, rất đặc biệt”. Khúc Phương bình phẩm một câu. Lưu phu nhân bật cười, vì là nụ cười thoải mái nên nếp nhăn cũng theo đó lộ ra, không giống nụ cười đoan trang thường ngày. Bà nói:

“ Cô là người đầu tiên nói đặc biệt. Những người khác đi theo tôi thường nhận xét là rất hay, họ rất thích nhưng không có ai nói như cô cả”.

Khúc Phương hơi ngượng ngùng, dù sao ngày mai sẽ lặp lại nên cô không lo ngại Lưu phu nhân chán ghét mình, cô còn thẳng thắn nói thêm:

“Thật ra tôi nghe không hiểu gì hết. Không hiểu sao phu nhân lại say mê đến vậy. Đáng điệu xem ca kịch của phu nhân rất chăm chú và rất đẹp. Cho dù tôi xem không hiểu nhưng tôi nghĩ nhất định phải có gì đó hấp dẫn mới khiến phu nhân say mê như vậy”.

“Ha ha, tôi thấy thích cô rồi đấy. Cách nói chuyện tiến lui có chừng mực. Cô khá thành thực, chỉ cần rèn luyện thêm một chút là được. Nếu cô muốn biết điều gì khiến tôi say mê thì tôi đề nghị cô nên tìm nhiều cơ hội đi xem thêm, chắc chắn sẽ cảm nhận ra”.

Lưu phu nhân không tức giận, ngược lại có ý bảo Khúc Phương nên đi theo mình nhiều hơn. Khúc Phương gật đầu, cô không quá để ý. Mặc dù buổi tối thời gian vẫn còn nhiều, có thể không cần ngủ, đến 5 giờ 59 phút 59 giây cô sẽ lại bị ngắt đi, nằm trên giường và bắt đầu bước sang ngày thứ hai. Vì vậy ngủ hay không không có gì đáng nói nhưng bảo cô tiếp tục nghe thể loại khô khan như vậy chỉ bằng cô về nhà ngủ còn hơn. Lưu phu nhân nhìn thấu thái độ của Khúc Phương, không nói gì nữa. Tài xế đưa Khúc Phương về nhà trước. Lúc cô xuống xe, Lưu phu nhân bỗng nhiên mở miệng:

“Người trẻ tuổi quá tự tin không phải là chuyện tốt, muốn hiểu được cảm nhận của người khác thế nào, tôi hi vọng cô nên đi thử một chút. Có một số việc phải trải qua kinh nghiệm mới có thể hiểu được”.

Khúc Phương đứng trước khu nhà không giải thích được, cô tự tin sao? Cho tới bây giờ cô vẫn không cho rằng mình tự tin, lời nói của Lưu phu nhân thật khác lạ. Khúc Phương đứng ngoài cửa, theo thói quen nghĩ xem hôm nay mình thu hoạch được những gì. Đi sở giao dịch chứng khoán rất thú vị, ngày mai tiếp tục thử xem sao. Sau đó cùng Lưu phu nhân nói chuyện phiếm ở hiệu Spa và cùng nhau đi xem ca kịch.

Nghĩ tới đây cô lại nhớ tới lời Lưu phu nhân: người trẻ không nên quá tự tin, đang định lấy chìa khóa mở cửa, động tác bỗng nhiên ngừng lại. Đúng rồi, Lưu phu nhân nói tự tin không phải là nói bản thân mình tự tin mà là đối với người khác. Ai cũng tin tưởng vào phán đoán của mình, bởi họ cho rằng tận mắt thấy mới tin là đúng. Cho nên không sợ dư luận xã hội suy nghĩ thế nào, miễn sao trong tâm mình phải tin tưởng chính mình. Căn cứ vào chính chuyện của bản thân, trước kia cô luôn kiên định tin tưởng Chu Thần yêu mình, một người đàn ông phương bắc có lòng tham như anh ta không thể biểu đạt tình yêu, căn bản cô sai rồi. Mặc dù cô có năm năm kinh nghiệm phán đoán, kiên định tin tưởng nhưng cô đã thật sự sai lầm.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Chân Vượng, cũng kiên định tin rằng họ không thể là một đôi. Người đàn ông đó vừa có địa vị vừa có chút kiêu ngạo, từ nhỏ đã xuất thân trong miệng ngậm chìa khóa vàng. Họ hàng đêm uống rượu nói chuyện phiếm, ăn ý mười phần nhưng chưa từng có ý nghĩ gập gờ sâu hơn. Vậy mà chính người đàn ông đó không quan tâm đến tính mạng của mình để cứu cô. Cô đúng là sai rồi.

Cô học tập tiến bộ, lẽ ra phải tin tưởng vào bản thân. Lưu phu nhân dường như không thấy thú vị với sự nổi tiếng của mình, thậm chí cho rằng bà thấy thích ca kịch chỉ là sự mua danh chuộc tiếng, căn bản cô nghĩ sai rồi. Lưu phu nhân thích ca kịch, mỗi lần xem biểu diễn đều thể hiện sự vui thích trong từng động tác, trong từng câu chuyện, đó mới là đáng về yếu điệu thực nữ thật sự. Lưu phu nhân cho cô cảm giác giọng nói vô cùng ưu mỹ, cho dù là giáo huấn hay đàm luận thì cô cũng không nhịn được lắng nghe bà nói. Tư thái của Lưu phu nhân rất hài hòa, mọi cử động đều đẹp, không phải vì năm tháng tang thương đã qua. Có giao tiếp mới thấy Lưu phu nhân không chỉ là một mỹ nhân bình thường mà là một người đẹp có ý chí kiên định, khiến mọi người phải tôn kính bà, không tự chủ mà nghe lời và đi theo ý chí của bà. Khúc Phương cảm nhận đáng đáp xem ca kịch của cô và của Lưu phu nhân có nét gì đó giống nhau. Khúc Phương hơi hối hận vì lúc này không chú tâm cho lắm. Không phải cô không hiểu mà căn bản cô không có dụng tâm lắng nghe.

Không biết suy nghĩ bao lâu, chiếc chìa khóa trong tay Khúc Phương rơi xuống đất, giữa đêm khuya vang lên một tiếng, kéo cô về với thực tế. Cô nhặt chìa khóa lên, mở cửa đi vào. Trong lòng cô nghĩ may mắn và không tới, chìa khóa rơi có thể nhặt lên để cô có cơ hội vào trong. Trong nhà không bật đèn nên tối om, cô say sưa cảm nhận mình dường như cũng có giọng nói ưu mỹ, đáng đáp ưu nhã và ý chí kiên định như thế.

31. Chương 31: Cha Nuôi

Mỗi ngày Khúc Phương chọn một mã cổ phiếu bắt đầu tập giao dịch. Tâm tình thả lỏng, cô coi những giao dịch thực này giống như những giao dịch qua phần mềm ảo chỉ để rèn luyện, sự thật đây không còn là giao dịch ảo nữa mà là những giao dịch hết sức thực tế.

Nếu ai có tiền cũng có thể giao dịch để rèn luyện thì qua nhiều lần mua bán, gặp nhiều lần thất bại ắt sẽ thu thập được khá nhiều kinh nghiệm, học hỏi được không ít điều. Nhưng nào có ai được may mắn như Khúc Phương, dù là đại gia cũng chẳng có cơ hội xa xỉ như thế để luyện tập.

Cô cực kỳ quý trọng cơ hội mình có được, mỗi ngày không ngừng tổng kết kinh nghiệm. Những gì học được trong ngày đều nhớ ghi lại, sửa sang cẩn thận cho đến khi nhớ kỹ mới thôi. Nếu ngày hôm sau quên mất, hoặc gây ra lỗi sai, cô cố nhớ lại và thay đổi cho đến khi khắc sâu vào đầu.

Sàn giao dịch vừa mới bắt đầu đã có người kêu lên: “Nhìn kìa, có người muốn làm giá cổ phiếu Công ty gốm sứ Sơn Đông, đặt lệnh mua 1 triệu cổ phiếu giá 7.32, cao hơn giá hiện đang giao dịch rất nhiều”. Lập tức có nhiều người vội tranh nhau đặt lệnh mua. Thật không ngờ, thị trường thay đổi, chưa đến 10 phút, lượng dư mua bị bán sạch, giá giảm còn 6.73, người trước đó khớp lệnh mua triệu cổ phiếu, lập tức đã mất không ít tiền. Mọi người đều cho rằng có người đang cố ý đánh cổ phiếu hạ xuống.

Khúc Phương ngượng ngùng nhìn người bên cạnh đang ngồi đứng không yên, đó chính là nhân viên môi giới của cô, hàng ngày gặp nhau nên đã khá thân quen, Khúc Phương gọi anh ta là Lục Tử. Giờ phút này cô chỉ biết ngượng ngùng giải thích: “Tiếc quá, tôi đặt nhầm lệnh...”

Lục Tử vốn nghĩ các đại gia thường rất dễ bị kích động, không ngờ vị khách vip này lại bình tĩnh đến thế trước tình huống vừa mới phát sinh, khiến anh ta có cảm giác mình bị mắc bệnh tim. Nhìn Khúc Phương đặt lệnh, tưởng cô có ý đồ muốn thu gom cổ phiếu, với 800 vạn rõ ràng không đủ lực nên mới thất bại. Không nghe giải thích còn đỡ, đến khi nghe cô trình bày, Lục Tử cảm thấy tâm can quá đau đớn.

Tình huống này đối với Khúc Phương mới đầu còn cho là chuyện phát sinh, đến bây giờ đã trở nên tốt hơn nhiều. Tuy cô không còn phạm những sai lầm cơ bản như thế, nhưng cũng đoán được ý của Lục Tử bởi vì mỗi ngày cô chỉ chọn giao dịch một mã cổ phiếu. Thị trường chứng khoán đầy rủi ro, Khúc Phương đã nhiều lần cụt hết vốn. Nếu không có luân hồi, không chừng cô cũng bị rơi xuống địa ngục như Lục Tử nghĩ.

Bất quá không sao hết, Khúc Phương rất thoải mái bởi vì cô có thể làm lại và sửa sai. Nếu không có luân hồi, cô tận lực nhắc nhở bản thân liệu mình có thể tỏ ra bình thản như thế không. Thời gian đầu đến sở giao dịch, cô ở khu vực chuyên phục vụ khách Vip, về sau cô hay ra sàn, cùng các nhà đầu tư nhỏ lẻ nói chuyện phiếm, thu thập được không ít kinh nghiệm.

Dân kinh doanh cổ phiếu ai cũng có quá khứ thăng trầm. Có người giờ nghèo túng dù nhiều năm trước là những tay đại gia. Có người phong thái bình thường lại phủ trên người đầy hàng hiệu, nhìn vào cũng biết là dân nhà giàu mới nổi.

Dù thái độ khác nhau, những người này đều có điểm chung là không có cảm giác an toàn. Họ dựa vào phán đoán mơ hồ, tin vào lời đồn thổi mà mình thu thập được để mua bán. Có khi cũng kiếm được khá nhiều tiền. Hơn nữa số tiền kiếm được hơn hẳn một ngày lương làm việc bình thường với công sức họ đã bỏ ra. Họ càng tin vào vận may mình có được rồi không kiểm chế được bản thân, lúc thị trường lên không dám chốt lời, nghĩ thị trường lên mãi không dễ gì rút xuống, kiếm tiền sao mà dễ dàng thế. Nào ngờ thị trường xuống dốc, tay trắng lại hoàn trắng tay.

Khúc Phương nghĩ đến trước kia trong tay có 100 vạn đã thấy mình không khác gì phú bà, chẳng khác gì kẻ có tiền. Cô có thể mua nhiều thứ, thậm chí mua mấy căn phòng dùng cho thuê, kiếm tiền bằng cách ấy, cả đời không cần phải lo lắng.

Trên thực tế, khi có nhiều tiền sẽ không khống chế được dục vọng, đặc biệt là loại dục vọng dễ phát sinh khi giàu có, lúc ấy dễ dàng đánh mất bản tính. Khi đã mất đi bản chất con người thì không có loại của cải nào có thể đền được.

Trong thị trường chứng khoán, cô không chỉ học được nhiều về kiến thức tài chính mà còn học được cả sự quý trọng. Bất kể nguồn gốc phát sinh như thế nào thì đó nhất định phải là thứ đồ chính đáng thì mới có

giá trị sử dụng nếu không cho dù có nhiều tiền thế nào thì cũng chỉ là kẻ bần cùng mà thôi.

Ban ngày Khúc Phương tham gia thị trường chứng khoán, buổi tối cô đi xem ca kịch. Đôi khi đi cùng Lưu phu nhân, có khi chỉ đi một mình. Cùng đi với Lưu phu nhân, cô nghe được rất nhiều chuyện, trí nhớ theo đó được mở mang khá nhiều. Lưu phu nhân đối với ca kịch vốn có cảm xúc nên mỗi lần tâm tình với Khúc Phương là cô lại có thêm nhiều hiểu biết ích lợi.

Khúc Phương không hiểu mấy về ca kịch, trình độ Anh ngữ hồi đại học tuy đã đạt đến trình độ cấp bốn nhưng sau khi tốt nghiệp cũng coi như chữ thầy trả thầy. Hơn nữa đã lâu không dùng đến nên kiến thức quên đi không phải ít. Mặc dù tiếng Anh là ngôn ngữ khá quan trọng nhưng đối với công việc cũng không hỗ trợ cô nhiều lắm. Cô không có ý học lại nhưng sau khi nghe ca kịch Khúc Phương lại có ý định học tiếng Anh.

Ban đầu Khúc Phương muốn khi đi xem ca kịch cùng Lưu phu nhân, để không bị thất lễ hay giống kẻ ngu ngồi bên cạnh, cái gì cũng không hiểu thì ít nhất cô phải hiểu được ca từ của vở diễn. Mà ngôn từ trong ca kịch thể hiện bằng tiếng Anh có chút khác biệt, Shakespeare lại là một tác giả lớn nên cô học tiếng Anh cổ điển gặp khá nhiều khó khăn. Cũng may khả năng ghi nhớ của cô khá tốt, coi như cuộc thi tốt nghiệp trung học mà thôi. Khúc Phương có thể ghi nhớ rất nhiều thứ, kể cả đó là cách học bằng phương pháp thuộc lòng.

Nửa giờ biểu diễn trôi qua, Khúc Phương miễn cưỡng lắng nghe, cô không thể ngồi yên như Lưu phu nhân, dù sao Lưu phu nhân hiểu hết bọn họ đang biểu diễn cái gì chứ không như cô. Nói thật, ngay từ đầu Khúc Phương đã thấy buồn cười khi nhìn bọn họ nghiêm trang há to mồm hát. Hơn nữa mỗi lần Lưu phu nhân đi xem ca kịch đều giữ dáng điệu thành kính lắng nghe. Khi kết thúc, Lưu phu nhân đều mang lại cho cô một tinh thần hết sức phong phú, không chỉ là hình ảnh duyên dáng đẹp mắt mà còn là cách nhìn nhận vấn đề hết sức sâu sắc. Đây không phải đơn thuần là xem ca kịch mà là tiếp thu một thể loại âm nhạc có trí tuệ.

Khúc Phương bắt buộc mình thật tình đi nghe, cô đã có thể phân biệt được một chút câu nào với câu nào, bởi nghe đi nghe lại quá nhiều lần, giai điệu đó đối với Khúc Phương đã trở nên quen thuộc, không khác gì khắc sâu ở trong đầu.

Nhìn tư thế của họ không phải là sự khoa trương khôi hài mà là kiểu thể hiện tình cảm rất rõ ràng. Giống như kiểu người bộc lộ suy nghĩ và hành động một cách chân thật nhất. Bọn họ nhất cử nhất động, tuy khoa trương mà ưu nhã, mạnh mẽ mà kiên định, thanh âm to, rõ ràng tràn ngập tâm tình.

Sau này Khúc Phương không đi cùng Lưu phu nhân nữa, thậm chí mua cả vé lậu để vào xem một cách say mê. Cho dù không biết hát nhưng cô không hề ngại việc học hỏi. Đến khi nghe hiểu được bọn họ hát gì, cô cũng dễ dàng kể lại nội dung vở kịch và phát hiện thêm rằng tiếng Anh không hề khó. Vậy mà hồi đại học, thi tiếng Anh cấp bốn, cô phải thi hai lần mới qua.

Hôm nay cô hứng thú đọc lưu loát và diễn cảm bằng tiếng Anh cổ điển nội dung của một vở kịch. Trong lúc hưng phấn Khúc Phương cảm thấy việc bỏ tiền ra mua vé lậu quả là xứng đáng. Cô hi vọng có ngày mai để được xem màn thứ hai của vở kịch cho dù bản gốc cô đã học thuộc lòng. Đáng tiếc ngày mai không bao giờ đến, Khúc Phương đành chấp nhận nghe lại vở kịch của ngày hôm nay.

Ban đêm đối với Khúc Phương là quãng thời gian quá dài. Nhiều khi không kiềm nén được, cô lên mạng xem video. Mặc dù không có cảm giác thú vị như khi xem trực tiếp nhưng thị giác được đặc biệt hưởng thụ, nghe hiểu được nội dung của vở kịch đang nói gì.

Shakespeare dùng hơn hai vạn từ, trong khi tiếng Anh hàng ngày chỉ sử dụng hơn 6000 từ. Dần dần chính bản thân Khúc Phương không biết rằng trình độ tiếng Anh của mình tốt lên rất nhiều. Đúng là chủ động và bị động trong học tập hoàn toàn cho ra kết quả khác nhau.

Ngoài sự tiến bộ về tiếng Anh thì động tác cơ thể và tình cảm ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Cách nói chuyện tự nhiên, không tự chủ khiến người khác phải chú ý vào sự hiểu biết khá phong phú của cô. Đương nhiên, chính cô không biết rằng, kiểu biểu hiện này rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung. Đối với Khúc Phương, cô phát hiện ra một loại tiêu khiển khiến con người ta thật sự say mê. Tựa như khi còn bé, bà ngoại cô thích Hồng Lâu Mộng, ngày ngày ôm đài để nghe, khi ấy trông bà rất nhẹ nhàng và vui vẻ.

Thái độ tốt có thể gặp chuyện tốt liên tục. Nội tâm Khúc Phương giờ đây không còn trống trải, cô bị sự nhiệt tình học tập chiếm hết, tâm trạng không còn khô khan như trước. Cô vừa luyện giao dịch cổ phiếu, vừa đi Spa thư giãn, hoặc gặp gỡ các phu nhân. Đến tối, cô đi nghe ca kịch, đương nhiên không phải ngày nào cũng đi, nếu đi ngày nào cô sẽ tìm cách nghiền ngẫm cảm giác có được ngày ấy, đối với cô đây là một sự trải nghiệm thú vị. Tất cả không giống với kiến thức ghi chép trong sách giáo khoa, học bằng cách ghi nhớ mới là cách học chân thật nhất. Tâm tình tốt làm Khúc Phương ban ngày ở sở giao dịch cổ phiếu càng phát ra thuận tay. Cũng chính vì tâm tình tốt mà việc mua vào bán ra cổ phiếu trong mỗi kỳ giao dịch cũng vô cùng chuẩn xác. Khúc Phương bắt đầu chuyển từ việc chọn một mã cổ phiếu để luyện tập giờ đã chọn nhiều mã khác nhau để thực hành. Những nhà đầu tư nhỏ lẻ tuy mù quáng nhưng đôi khi tỏ ra linh hoạt, đến hạn kỳ, bắt chước theo Khúc Phương chọn mã để mua vào bán ra.

Một hôm, Khúc Phương mãi luyện tập đến quá giờ trưa, đột nhiên thấy đói bụng mới chú ý đến thời gian. Cô đuổi cái lưng đã khá mỏi mệt, thấy Lục Tử nhìn mình mắt không chớp. Đang chuẩn bị bỏ đi thì một tay mập bồng ngăn cô lại. Hóa ra là người quen cũ, Nhâm tổng chính là người đã kiên định cho rằng giá cổ phiếu xăng dầu lần trước chắc chắn tăng. Lúc này anh ta không nhận ra Khúc Phương nhưng vẫn không ngại gặp cô, chẳng qua hôm nay anh ta đã bị chấn động rồi.

“Khúc tiểu thư đừng trách tôi mạo muội. Kê hèn này muốn mời tiểu thư bữa cơm rau dưa có được không?”. Nhâm tổng tư thái cúi thấp đầu. Anh ta hôm nay ở sàn giao dịch đã tận mắt nhìn thấy vị Khúc tiểu thư này ra giá một cách quyết đoán, từ 800 vạn xuống còn 300 mà mắt không hề chớp. Thoáng cái dùng số tiền 300 vạn kiếm được 2000 vạn mà mắt vẫn không chớp cái nào. Cuối cùng giống như đánh đuổi thời gian, 2000 vạn cô tỏ ra không cần, buôn bán lời tiền vạn như thế mà mắt không hề động dảy.

Phải nói là anh ta thật sự phục sát đất người phụ nữ này. Đừng xem thường Khúc tiểu thư tuổi không phải lớn lắm nhưng đến thời điểm cần ra tay lại không chút do dự. Người như Nhâm tổng vốn mang tiếng là đại gia ấy vậy khi chứng kiến cũng hết hồn hết vía. Đúng là chỉ có người phi thường mới làm được như vậy. Nếu dùng từ của các nhà chuyên môn bình luận cổ phiếu để so sánh thì cô không khác gì Lâm Đại Ngọc mãnh mai.

Anh ta hết lần này đến lần khác nhìn Khúc tiểu thư tỏ thái độ hiền lành, nói năng hay cử chỉ ôn nhu, hào phóng. Nếu như không xem cách cô bỏ qua 300 vạn rồi mua vào 800 vạn thì mọi người sẽ cho rằng cô không tồn tại.

Nhâm tổng lần này muốn dồn toàn bộ vốn liếng gồm mấy ngàn vạn bởi nghe tin tức cổ phiếu xăng dầu tăng giá. Giờ phút này nhìn thấy Khúc Phương giống như nhìn thấy đại cứu tinh, anh ta chỉ còn thiếu mỗi bước quỹ xuống van xin cô mà thôi. Khúc Phương bụng đã đói, cô biết một số người muốn ưu đãi mình, hơn nữa trong buổi ra mắt hôm trước, cô đã gặt đầu đồng ý rồi.

Nhâm mập vạn phần kích động, anh ta cho rằng việc nghênh đón này không chỉ là đối với một phụ nữ xinh đẹp mà quả thực có phần như đón tiếp thần tài. Đây chính là bản lãnh thật sự mà anh ta đã được chứng kiến, không thể coi là giả bộ.

Anh ta hơi khấn trương nhìn Khúc Phương với khí chất đầy người, nhìn qua không có vẻ gì đặc biệt nhưng khi nghe cô nói chuyện liền không kiềm chế được phải chú ý, cô đúng là người có mị lực. Cô không phải kiểu người như những cô gái ít tuổi trẻ trung với dáng vóc đẹp mà bên trong con người Khúc Phương tưởng chừng có một chút rụt rè nhưng khi xem cô giao dịch cổ phiếu thì vẻ bề ngoài lại thể hiện sự hướng thụ rõ ràng. Khúc Phương là người phụ nữ chăm chỉ làm việc, khi quyết định việc gì đó thì tỏ ra lơ đãng nhưng ngoài dự đoán của mọi người những quyết định đó lại khá chuẩn xác. Vì vậy mà Nhâm tổng không tự chủ được phải cúi đầu thần phục. Xuất phát từ cảm giác đó nên lần này Nhâm tổng khá coi trọng cuộc gặp mặt, tạm thời kìm nén lòng tham biến thành sự thận trọng, anh ta quyết định mời Khúc Phương đến hội sở.

Để phòng ngừa Khúc Phương lúng túng, trước hết anh ta mời Khúc Phương đi ăn sau đó mới cẩn thận nói tới một hội nghị về tài chính để xem thái độ của Khúc Phương có thích hay không. Khúc Phương biết gặp gỡ trao đổi chính là cách học tập tiến bộ nhanh nhất. Trước mắt, cô quen biết rất ít người, phần lớn là phái nữ, chủ yếu là những phu nhân gặp ở hiệu Spa. Mặc dù họ cũng là những quý bà có trình độ nhưng dù sao cũng không phải “thập toàn thập mỹ”. Cô muốn quen biết nhiều hơn và đây là cơ hội tốt, vì thế mà không lựa chọn liền nhận lời ngay.

Rất nhanh, Nhâm tổng miệng rộng không ngăn được việc khoe khoang mình tìm được một nhân vật thần kỳ, muốn tìm đám bạn để kể lể. Vì vậy mà chưa đến trưa, cái tin trong hội nghị sẽ xuất hiện nhân vật thần bí đại đa số mọi người đều biết hết. Ngay cả Chân Vương cũng nhận được lời mời nên khá hứng thú muốn tới.

Cùng lúc ấy, Chu Thần và Molly đang cùng nhau đi mua nước trái cây thì Molly nhận được điện thoại của cha nuôi. Nhìn dãy số trên điện thoại, Molly hơi mất tự nhiên, Chu Thần đứng bên thấy vậy liền hỏi: “Sao em không nhận điện thoại?”. Molly cười cười xấu hổ giải thích: “Có thể do em đang mang thai nên phản ứng hơi chậm”. Cô ta hi vọng khi nhận điện thì đầu dây bên kia sẽ ngừng lại nhưng di động vẫn tiếp tục kêu vang, không còn cách nào khác, cô ta đành bắt máy.

“Cha nuôi, con là Tiểu Mạc đây, có việc gì không ạ?”. Molly cố gắng giữ giọng nói vững vàng hỏi.

“Tiểu Mạc, con không nghe nói gần đây thị trường tài chính có điểm khác lạ sao? Đừng nói cha nuôi không giúp con, ba giờ chiều nay tại hội sở sẽ xuất hiện một nhân vật quan trọng, đối với thị trường chứng khoán có những phỏng đoán vô cùng chính xác. Con chỉ cần xin một ít tin tức thì những cổ phiếu con mua có cơ hội rồi đấy, nói không chừng sẽ rất nhanh kiếm được khoản tiền lớn. Cha nuôi sẽ đi cùng một người bạn đến đó, nếu con muốn tới thì chỉ cần nhắc đến ta có thể sẽ được chiêu cố”. Đầu dây bên kia điện thoại tuy khô khan nhưng đó là một giọng nói khá khôn khéo.

Molly lúc trước có ý muốn vay cha nuôi một khoản tiền nhưng bị từ chối. Vì thế mà cô ta rất tức giận, không muốn quan tâm đến ông ta. Không ngờ lại nhận được tin tức như thế, cha nuôi của cô ta là người có năng lực, tin tức nhận được nhất định sẽ không sai, Molly nhất thời muốn tới xem sao. Cô ả liền làm nũng:

“Cảm ơn cha nuôi. Đúng rồi, con có thể đi cùng một người bạn không cha?”.

Đầu dây bên kia có vẻ mất hứng, dừng lại một lúc mới nói: “Con lớn rồi nên ta không quản được con, một mình con không nói nhưng đi hai người thì phải chú ý một chút, không được nói lung tung. Hôm nay xuất hiện rất nhiều người có máu mặt, tốt nhất hai người chỉ nên đứng một chỗ, đừng có trêu chọc người khác. Nếu được để ý đến thì tốt, nếu không thì coi như là học tập đi”.

32. Chương 32: Kích Thích

Trung tâm hội sở tập hợp toàn bộ các nhân vật nổi tiếng.

Nơi đây mọc san sát các tòa nhà cao tầng hiện đại có giá trị tác đất tác vàng. Phía ngoài bức tường đó là năm 2012 ồn ào náo động. Bên trong lại là một nơi yên vui được ví như chốn bồng lai tiên cảnh.

Số người có thể bước qua bức tường này không nhiều lắm. Với Khúc Phương đây là lần đầu tiên, trước kia cô có nghe các đồng nghiệp nói về nơi này giống như một nơi thần bí. Toàn bộ thiết kế được dựa theo cảm quan hết sức thoải mái của con người, vật liệu làm ra cũng là thứ đắt tiền nhất mang lại cảm giác hoàn toàn thư thái. Thật ra đây chính là một cách đốt tiền, dùng đủ mọi cách để đốt tiền. Một chỗ tốt xấu thế nào không quan trọng bằng nhân khí thể hiện. Tin đồn đến đây đều là những kẻ có quyền có thế, các ngôi sao nổi tiếng cũng thường xuyên xuất hiện. Ngay cả mỹ nữ Tiểu Kim ở công ty cũng từng khoa trương nói rằng nếu có cơ hội tới đây một lần, cô ta có chết cũng đáng.

Thì ra đây chính là kinh đô hội sở. May mà Khúc Phương thường xuyên đến hiệu Spa, đi kịch viện nghe ca kịch, tiếp xúc qua với những nơi cao nhã. Nhưng khi đi qua cửa, Khúc Phương vẫn bị sự xa hoa bên trong làm cho chấn động.

Đi vào là một cánh cửa mang dáng dấp lịch sử, đập vào mắt là con đường được trải đá cẩm thạch. Sâu hơn một chút là lối mòn làm bằng đá cuội Mạc Ngọc, khiến mọi người có cảm giác không dám nhả tâm dẫm lên để đi.

Nhâm tổng thấy dáng điệu Khúc Phương thì vô cùng hứng thú, cuối cùng anh ta cũng được thể hiện chút sĩ diện. Ngày đầu tiên tới đây, anh ta từng tò mò muốn chết, tiếp cận một nơi xa hoa như thế này không kìm nén nổi sự chấn động.

Mỹ nữ vẫn là mỹ nữ, Khúc Phương chỉ để lộ ra một chút kinh ngạc trên mặt, không quá mức thất thố nhưng vẻ mặt như thế cũng đủ khích lệ Nhâm tổng rồi. Buổi sáng anh ta đã được chứng kiến quá trình giao dịch của Khúc Phương, bị cô làm cho kinh hãi, dọc đường đi luôn thấy cô chiếm thế thượng phong, vất vả lắm mới lên mặt được một ít, xem ra kinh đô hội sở là lựa chọn đúng đắn.

Rất nhiều việc phải trải qua mới có thể hiểu được. Khúc Phương không nghĩ sẽ có ngày mình được tới đây. Nhưng hôm nay cô đứng đây, không đến nỗi khoa trương như ý nghĩ một lần chết cũng đáng. Nhưng cô thật sự thấy phấn khích với một sự thay đổi và trải nghiệm mới.

Khúc Phương và Nhâm tổng đi đến chỗ ngồi, bên trong trang trí trông rất giống với đại hội võ lâm, ghế làm bằng mây cùng với những chiếc bàn vuông vức, nếu như đám người ở đây không phải đi giày Tây thì họ không khác gì đang tới thế giới cổ đại.

Tất cả mọi người đang hết sức tò mò về nhân vật thần bí mà Nhâm tổng khoe khoang. Thấy Khúc Phương đi cùng, họ cho rằng Nhâm tổng mang theo bạn gái. Ánh mắt của Nhâm tổng lần này quả không tệ. Cô gái này làm người ta phải hai mắt tỏa sáng, dáng vóc không gầy gò, khi mặc trang phục dạ hội lộ rõ sự đầy đặn, cô mặc chiếc váy chữ A màu trắng đen hiệu Lace, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài. Tuy không quá phong trần nhưng có phần lão luyện. Trên tóc gài trang sức màu đen trông tinh xảo mà ưu nhã. Thoáng cái sự hấp dẫn của cô đã thu hút mọi ánh nhìn của đông đảo nam giới. Mã tổng vốn có mối quan hệ thân thiết với Nhâm tổng liền đi đến cười nói: “Đúng là không tồi. Nhâm tổng đến đây mà khai quật ra một mỹ nữ cực phẩm như thế này, còn không mau giới thiệu đi”.

Nhâm tổng vừa nghe xong, sợ Khúc Phương mất hứng, vội vàng giải thích: “Tiểu Mã, cậu đừng nói lung tung, vị này là Khúc tiểu thư, một chuyên gia mà tôi mời tới”. Nhâm tổng không biết giới thiệu Khúc Phương như thế nào cho phải. Lúc này khi ăn cơm, anh ta đã dò qua ý tứ của cô, chỉ thấy cô thoải mái ngồi ăn, nói chuyện không ngừng và khí khái khiến anh ta xấu hổ không biết phải nói sao. Bữa cơm đã xong mà anh ta vẫn không hỏi được câu gì, nhìn bộ dạng của cô khi chơi cổ phiếu phán đoán lai lịch của cô nhất định không nhỏ, cho nên Nhâm tổng mới đặt cho cô danh hiệu là chuyên gia.

Khúc Phương nghe danh xưng chuyên gia, không nhịn được bật cười: “Đừng, đừng, Nhâm tổng. Tôi không dám nhận là chuyên gia đâu. Gọi vậy khác nào bị mắng. Nghe anh nói ở đây có buổi gặp mặt nên đến để trải nghiệm thôi”.

Câu nói đùa của cô đã hóa giải sự lúng túng của Mã tổng và Nhâm tổng, mọi người cuối cùng cũng biết thân phận của cô. Người là do Nhâm tổng mang tới và được nghe anh ta tuyên truyền qua. Nhất thời khi mới nhìn thấy Khúc Phương, mới đầu bọn họ có vẻ khinh bạc ngay sau đó thái độ chuyển sang nghiêm trang. Bọn họ nhận được tin tức Nhâm tổng đã đến sở giao dịch chứng khoán để kiểm chứng, hôm nay quả thật có một nhân vật thần kỳ như vậy, rồi rít cho rằng Nhâm tổng may mắn, gặp được đúng người.

Bọn họ dù không nghèo nhưng cũng không thể úp mở bàn tay vài cái đem mấy trăm vạn trong nháy mắt gia tăng giá trị tài sản lên nhiều như thế: “Thất kính, thất kính, Khúc tiểu thư. Tôi là Mã Văn, cha tôi là chủ tịch của tập đoàn hóa chất Vân Sơn. Hôm nay có thể gặp Khúc tiểu thư ở đây đúng là phúc tổ ba đời”. Mới vừa rồi còn trên chộc Khúc Phương, Mã tổng thoáng cái đã biến thành người khác, vẻ mặt thương mại tinh anh nhanh nhẹn, nụ cười khách khí có ý làm thân với Khúc Phương.

“Mã tiên sinh khách khí rồi. Nhâm tổng nói khoa trương thôi, tôi chẳng qua chỉ là luyện tay một chút, vừa lúc gặp được Nhâm tổng, gặp lại không bằng vô ý. Ở đây thật náo nhiệt, hai người tiếp tục hàn huyên đi, đừng để ý đến tôi”. Hoa đẹp được mọi người ngưỡng mộ, Khúc Phương cũng tỏ ra kính trọng đáp lễ bọn họ.

Nhâm tổng dẫn Khúc Phương tới đây không đơn giản chỉ là khoe khoang, chủ yếu là vì cổ phiếu xăng dầu, anh ta rất muốn thỉnh giáo Khúc Phương vài điều. Lúc trước, trong buổi dạ tiệc của công ty, Khúc Phương thấy Molly nói với Nhâm tổng về cổ phiếu. Khi đó, anh ta phán đoán cổ phiếu xăng dầu sẽ tăng giá. Thực tế hơi đột ngột, lúc đó Khúc Phương đang học hỏi bằng cách ghi nhớ, không ngờ lại mèo mù vớ cá rán, nên khi được hỏi vì sao cổ phiếu không tăng mà lại giảm mạnh, cô đã không thể trả lời.

Sau này Khúc Phương tự mình học hỏi và cố ý quan tâm. Việc học tập của cô khá thuận lợi bởi vì trước khi biết kết quả cô đã được phân tích trải nghiệm qua thực tế nên mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, đôi khi có xảy ra tai nạn nhưng cô đều tìm ra nguyên nhân. Cho nên hàng ngày Khúc Phương đều lựa chọn những

mã cổ phiếu không quen thuộc để học tập. Hôm nay được Nhâm tổng hỏi, Khúc Phương rất tự nhiên tự nguyện giải thích:

“ Tôi dự đoán hôm nay sẽ tiếp tục giảm, có thể giảm cao nhất đến ba đô la. Nếu tôi mà là anh thì bây giờ chắc chắn sẽ có nhiều việc phải làm đấy”. Khúc Phương thẳng thắn nói.

Nhâm tổng vẻ mặt không tin, không thể nào. Anh ta đã đầu tư vào cổ phiếu của một công ty xăng dầu có tiếng tăm. Có nhiều thông tin đưa ra, làm sao có thể giảm được, hơn nữa còn giảm mạnh như vậy. Mặc dù đã tận mắt chứng kiến khả năng của người phụ nữ này nhưng dù sao mới chỉ là gặp qua nên thái độ của anh ta tỏ ra sự nghi ngờ.

Khúc Phương không nhiều lời, đây là hội nghị, máy tính chắc chắn phải có, cô liền phát tay gọi nhân viên phục vụ tới. Quả nhiên tấm màn trúc cổ kính được vén lên, bên trong chính là màn hình máy tính khá lớn, trong mỗi mặt bàn đều gắn một màn hình máy tính siêu mỏng.

Cô không luống cuống mặc dù đây là lần đầu tiên cô đem những điều học được ra để chia sẻ với người khác. Sự thực sau một thời gian dài học tập, luyện tập tại sàn giao dịch chứng khoán là một việc khá buồn tẻ, bất kể tiến bộ bao nhiêu mà không có người chia sẻ kể ra cũng trống vắng.

Thấy vẻ mặt mâu thuẫn không tin tưởng của Nhâm tổng, Khúc Phương không tức giận mặc dù cô biết khẳng định của mình là chính xác. Nhưng để người khác tin vào mình không phải việc dễ dàng. Hàng ngày cô ghi chép rồi học thuộc lòng, những điều đó được nhớ kỹ trong đầu, hôm nay cuối cùng cũng được nói ra nên cô thích thú vô cùng.

Bên cạnh Khúc Phương xuất hiện ngày càng nhiều người, Nhâm tổng mặt mũi nhăn nhó như bánh bao. Bởi vì trước mặt người phụ nữ này, anh ta đã nói rất tin tưởng cô, vấn đề bây giờ hết sức mâu thuẫn, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Những người xung quanh cũng không phải những kẻ ngốc. Họ nghe Khúc Phương phân tích về vấn đề giao dịch cổ phiếu không khác gì chuyên gia, điều này bình thường thôi. Sau đó cô còn mở rộng phạm vi phân tích từ trong nước ra ngoài thế giới. Nếu những điều này do các chuyên gia nói thì tuy nói nhiều nhưng cuối cùng cái gì cũng không có, họ còn tỏ ra khoe chữ, lấy kiến thức từ kinh tế học góc độ # % ra để nói, người nghe dù sao cũng không hiểu gì.

Nhưng Khúc tiểu thư lại phân tích rất có bài bản, tình hình tài chính Trung Quốc hay vấn đề kinh tế học được cô giảng giải rất rõ ràng. Sự mạch lạc và tinh tường của cô không khỏi khiến mọi người vạn phần kính nể, nếu là người bình thường chắc chắn không thể làm được như vậy.

Bên trong đang vô cùng náo nhiệt, cùng lúc đó bên ngoài có một đôi nam nữ hết sức cẩn thận đứng chờ. Người phụ nữ đó không ngừng ngó đầu vào xem bên trong đang xảy ra chuyện gì nhưng không thấy rõ. Thường ngày không dễ dàng gì được gặp các nhân vật có tiếng tăm giờ phút này đang đứng thành một vòng tròn, hưng phấn bàn luận. Đứng bên trong nhất định là nhân vật quan trọng mà cha nuôi nhắc đến rồi.

Cô ta muốn vào xem thế nào nhưng với thân phận của mình thì ngay cả cửa cũng khó mà vào được. Cha nuôi được một người bạn mời đến nên cũng không có cách nào dẫn bọn họ vào trong nên đành dặn đứng chờ ngoài cửa, đợi khi nào người đó ra, biết đâu có thể gặp mặt.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa.

Khúc Phương trong thế giới ngốc nghếch đã lâu, hôm nay khi được hỏi, cô đều đem mọi hiểu biết của mình ra để trả lời một cách thuyết phục. Dĩ nhiên lần này không giống lần trước, cô trả lời theo kiểu phân tích cụ thể, còn tin hay không là quyền quyết định ở người khác.

Molly sốt ruột đứng đợi, đi tới đi lui, xung quanh có nhân viên bảo vệ canh cửa, nhìn bọn họ đề phòng như phòng kẻ trộm, ánh mắt làm người ta thấy không thoải mái. Chu Thần vốn chiều chuộng, lại lo lắng đứa con trong bụng không tốt nên lên tiếng khuyên nhủ: “ Mặc Mặc, hay là em ra đại sảnh ngồi nghỉ một chút, để anh đứng đây chờ cho”.

“ Không được, làm sao lại để mình anh đứng đợi. Chúng ta cùng nhau chờ đi”. Molly cũng không muốn bỏ qua cơ hội được gặp nhân vật thần bí kia, đứng một lúc có là gì. Mà đứng lâu một chút có khi lại hay, đứa

bé trong bụng khó thành hình, nghe nói một mỗi quá dễ bị sinh non. Nếu cô ta có sảy thai, Chu Thần nhất định sẽ thấy áy náy, càng tỏ ra yêu thương cô ta hơn.

Trong khi đó, Chu Thần không biết Molly lại suy nghĩ nhiều như vậy. Anh ta không thể tự tin vĩnh viễn hiểu rõ về người phụ nữ này. Chu Thần chỉ muốn thoát khỏi người ba chữ phó giám đốc, nên cần phải ủng hộ Molly. Vì hoàn cảnh của anh ta không phải thâm hậu nên cần có được sự ủng hộ, rất cần đến tiền, cần có rất nhiều tiền.

Hai người cứ thế một lòng một dạ đứng chờ, một người đàn ông đẩy cửa đi ra ngoài, thấy Chu Thần và Molly đứng ở cửa, có chút không kiên nhẫn, phất tay nói: “ Sao các người vẫn còn ở đây? Lát nữa mọi người sẽ đến quán Bowling, hãy đến đó trước rồi tìm cơ hội sau”.

Chu Thần không thêm để ý, tỏ thái độ khó chịu, muốn kéo Molly rời đi. Bọn họ đâu phải không có tiền, việc gì phải chịu cảnh chó má thế này nhưng anh ta đã bị Molly giữ lại. Hai người cuối cùng vẫn đến quán Bowling, vì không có hẹn trước nên trông chẳng khác gì chó núp trong góc, sợ bị người khác phát hiện ra.

Ngay lúc này bọn họ thấy đám người vây quanh một người phụ nữ xinh đẹp đi tới. Núp ở trong góc, vừa nhìn lên, đập ngay vào mắt Chu Thần là người phụ nữ vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến anh ta sợ đến ngây người.

33. Chương 33: Xã Giao

Edit: Bi

Kiểu nữ thần trong cảm nhận của Chu Thần không phải kiểu giống như Molly .

Mặc dù Molly gia thế tốt, bề ngoài cũng xinh đẹp, nhưng mà so với nữ thần thì có chút chênh lệch nhất định , chỉ có thể nói cô ta tốt hơn một chút so với phần đông các cô khác.

Đương nhiên càng không thể giống như kiểu vợ hần, một người phụ nữ không có kiến thức, chỉ biết nấu cơm, giặt áo quần, nếu không hần đã không ở bên ngoài “ ăn phở”. Đối với việc chung đụng với Molly, Chu Thần cảm thấy hần không làm sai , đàn ông không phải đều như thế sao, hưởng hồ không có kích tình , ở với nhau cũng quá miễn cưỡng, ở trong nhà cả ngày với một phụ nữ ăn mang luộm thuộm, không gọi cảm, cũng không có tình cảm đặc biệt gì, tự nhiên sẽ làm suy yếu thẩm mỹ.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một nữ thần, có thể là xinh đẹp, gợi cảm hoặc thanh thuần...

Nữ thần của Chu Thần là kiểu trí tuệ, khi cô ấy đứng trước mặt bạn sẽ khiến bạn cảm thấy cô ấy rất cao nhã, ngay cả là động tác nhấc tay đưa chân của cô ấy cũng có khí chất vô cùng, cô ấy phải tự tin, đường như khiêu chiến với kiểu phụ nữ này mới có thể làm cho hần có cảm giác đặc biệt thành tựu, giống như một số đàn ông đặc biệt thích các nữ diễn viên chính trên truyền hình. Lúc mới bắt đầu hần tưởng Molly chính là kiểu phụ nữ này, không ngờ lâu dần, phát hiện cô ta cũng chỉ như vậy, lẳng lơ thì còn được, so với kiểu mỹ nữ trí tuệ thì kém quá xa.

Lúc này hần cùng Molly tránh ở trong góc, nhìn ra xa thấy cô gái kia đang đi tới, tim Chu Thần dường như đập lồi nhịp, có một kiểu người, ở trong đám đông , chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến bạn để ý, muốn quên cũng không được.

Chờ cô gái đến gần, Chu Thần sợ ngây người, bàn tay hần nắm lấy Molly cũng vô giác mà dùng sức, nắm đến mức làm cô ta thấy đau .

“Chu Thần anh làm sao vậy?” Molly rút tay ra, oán giận nói.

“Không, không có gì.” Chu Thần kích động không rõ, nhất định là nhìn lầm rồi, không có khả năng!

Bên kia mập mạp đang đề nghị đi chơi bowling , chủ yếu là mọi người cứ vây quanh Khúc tiểu thư, hần bị chen đến không nói gì được, người là hần mang đến , thế mà lại bị đẩy ra ngoài , cho nên mập mạp kiến nghị đi thả lỏng một chút.

Kinh đô hội sở dĩ có đầy đủ phương tiện, có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người, Khúc Phương bất tri bất giác đã nói lâu như vậy, đứng lên mới cảm thấy có chút mệt, đi hoạt động cũng tốt .

Khúc Phương mới phát hiện bản thân có thể nói nhiều như thế, hơn nữa cùng nhiều người nói chuyện như vậy cũng không có cảm giác khẩn trương, tuy rằng không có vỗ tay vang dội như tiệc tối ngày đó, nhưng mỗi người đều nói chuyện với cô rất khách khí, loại cảm giác được chú ý này thật đặc biệt, Khúc Phương cảm thấy rất vui vẻ, có người từng nói phụ nữ trời sinh đều có tính hư vinh.

Trước kia lòng hư vinh của Khúc Phương là làm cho người khác cảm thấy cô sống rất hạnh phúc, gả cho ông chồng tốt, ở công ty cũng không che giấu tình yêu chồng chút nào, tan tầm vội vàng về nhà, cô hưởng thụ khi các đồng nghiệp hâm mộ nói: ” Chị Khúc Phương thật hạnh phúc, chị lấy được một người đàn ông tốt.”

Chỉ là phương thức biểu hiện khi đó không giống mà thôi.

Khúc Phương cùng mập mạp đang nói chuyện vui vẻ, thành linh lại có một người đột nhiên chạy đến chắn trước mặt.

Chu Thần vốn không dám xác định , nhưng đợi người kia đến gần , nghe được mập mạp mở miệng, khép miệng đều gọi Khúc tiểu thư, hần mới xác định , cô gái xinh đẹp trí tuệ trước mắt này là vợ hần Khúc Phương.

“Tại sao cô lại ở chỗ này?” trong lòng Chu Thần vô cùng khiếp sợ, nhưng theo thói quen, mở miệng lại có giọng điệu chỉ trích.

Molly nhìn thấy Chu Thần đột nhiên chạy ra, tự nhiên cũng đi theo, nghe thấy hần hỏi cô gái lạ kia, cô ta cảm thấy khẩn trương, thấy biểu hiện của mọi người, rõ ràng cô gái này chính là nhân vật thần bí trong truyền thuyết, tuy rằng đều là phụ nữ, thấy cô gái kia trong nháy mắt cô ta có chút đổ kỵ, nhưng nghĩ đến cha nuôi , cô ta cũng không dám quấy rối, cũng không ngờ Chu Thần lại chạy ra như vậy.

Cha nuôi Molly đang nói chuyện với bạn bè ở phía sau.”Khúc tiểu thư thật sự là thần thánh, cả đời tôi gặp qua nhiều chuyên gia như vậy, không có ai nói chuẩn như cô ấy.”

Đang lúc nói chuyện vui vẻ, nhìn thấy tình huống mới xuất hiện ở phía trước, vừa thấy một bóng người mặc đồ đỏ, ông cụ mới nhớ ra, không xong, không phải là con lão Tiền gây chuyện đi.

Ông vội vàng xin lỗi, chậm rãi đi tới trước.

Không đợi Khúc Phương nói chuyện, ông đã đẩy Chu Thần và Molly ra, nói: “Khúc tiểu thư, thật ngại quá, hai đứa này nghe được đại danh của cô nên muốn đến vụng trộm nhìn xem , không hiểu chuyện, làm cho cô sợ rồi.”

Mập mạp thực mất hứng, người là hần mời đến , hần sĩ diện như thế, tùy tiện loại người nào cũng tới đây được, không phải tát vào mặt hần sao, tính tình hần không thích quanh co, nói thẳng luôn: “Ông Bạch này, ông nói đây là loại người gì, ông đem vào trong này, quấy rầy nhã hứng của mọi người, ông chịu trách nhiệm được không.”

“Ai u, giám đốc Nhậm, xin lỗi, xin lỗi, hai người này là con cái của ông Tiền, nhờ tôi chiếu cố một chút, thật không ngờ liều lĩnh đến thế, như vậy đi, tiếp theo tôi làm chủ, để tôi bồi tội .” Người nọ vừa nói vừa kéo Molly cùng Chu Thần đi ra ngoài, còn liên tiếp quay đầu xin lỗi.

Khúc Phương đang định mở miệng , kỳ thật bỗng nhiên nhìn đến Chu Thần ở đây, đã thế hần còn đứng lý hợp tình hỏi cô tại sao lại ở chỗ này, trong nháy mắt cô có chút khó nói, không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ nói cô chơi cổ phiếu rất giỏi, bị người ta thấy , mời cô đến đây , cô nói như vậy , Chu Thần cũng sẽ không tin .

Bất quá đúng lúc đó lại thấy bóng dáng màu đỏ kia, kỳ quái thật, mặc kệ là trường hợp gì, hai người bọn họ dường như đều ở chung một chỗ, Khúc Phương hết cả hứng mở miệng, đứng đưng nhìn người khác đuổi

bọn họ đi.

Chu Thần không cam lòng, lúc đầu hắn nghĩ đến chỗ này có rất nhiều nhân vật lớn, hắn nhẫn nhịn cũng được đi, nhưng hắn bị người ta đuổi trước mặt vợ mình, Molly nắm chặt tay hắn, bộ dạng hai người thật giống như con chuột vậy.

“Tiểu Mạc, bạn con tại sao không hiểu quy củ như vậy, không phải đã nói mấy đứa đừng nóng vội sao? Cháu nhìn cháu đi, làm ra như thế này!” Ông Bạch thực mắt hững, vô duyên vô cớ lại khiến ông cụ đắc tội với người ta, sầu nào mà bỏ tiền ra.

“Thật có lỗi, chú Bạch, anh ấy không phải cố ý, nhất định có hiểu lầm gì đó, Chu Thần bình thường rất ổn trọng, tuyệt đối sẽ không như vậy.” Molly chỉ có thể liên tục xin lỗi.

“Quên đi, kiểu xưng hô chú Bạch này tôi gánh không nổi, trở về tự cháu nói với lão Tiền đi.” Ông nói xong chuẩn bị đi.

Lại bị Chu Thần giữ chặt, hắn còn chưa nói lại câu nào, vẻ mặt không cam lòng hỏi: “Bạch tiên sinh sự tình hôm nay là cháu sai, chi phí hôm nay để cháu trả, bất quá cháu muốn hỏi một chút Khúc tiểu thư kia lai lịch thế nào?”

Ông Bạch xem tên trẻ trâu cũng khá thức thời, hừ một câu: “Cô ấy là thiên tài đấy, trong một buổi sáng thông qua phiên giao dịch đưa cổ phiếu lên sàn mà biến tám trăm vạn thành một triệu, so với những chuyên gia cổ phiếu khác còn lợi hại hơn, người ta còn chỉ là chơi đùa luyện tập, khuyên cậu đừng có tâm tư gì, người như vậy cậu lôi kéo không nổi đâu.”

Chu Thần nghe được đáp án này, không biết phải nói gì, bất quá hắn không phải kẻ ngốc, cân nhắc lợi hại, cơ hồ lập tức, hắn liền phản ứng lại, khẳng định có hiểu lầm gì ở đây, nghĩ đến vợ mình vừa mới cùng mập mập vừa nói vừa cười, hắn còn nảy lên một cảm giác bị phản bội. Không có khả năng, vợ hắn tuyệt đối không có nhiều tiền như vậy, lại càng không biết giao dịch chứng khoán, hơn nữa hắn không phải là một người có thể chịu được nhục nhã, hắn cười nói: “Chú Bạch, cháu biết cô gái kia, cô ta chỉ là một nhân viên tiếp thị của một công ty bình thường, căn bản không có khả năng có nhiều tiền như thế, huống chi cô ta căn bản không biết gì về giao dịch chứng khoán.”

“Thôi thôi, hai người đừng gọi tôi là chú Bạch nữa, tôi thực gánh không nổi, cậu làm như ánh mắt của mấy ông chủ tịch đều nhỏ tí, chỉ mỗi mắt cậu sáng như gương, cậu nhỏ này có tâm cơ thế không bằng học hỏi nhiều vào.” Ông cụ vừa mới cảm thấy cậu thanh niên này có gì hay ho, nhưng nghe hắn nói xong liền hết chỗ nói rồi, đó là ông tận mắt nhìn thấy chính tai nghe được, chẳng nhẽ lại sai sao, hai người này náo loạn đã làm cho ông bị chê cười rồi, chẳng lẽ còn định làm cho ông mất mặt thêm, ông không kiên nhẫn nữa đuổi hai bọn họ đi.

Chu Thần đến lúc bị đuổi ra, cũng không có tức giận mà hét lên con nhỏ đó là vợ choa! Bởi vì bên người hắn giờ phút này còn có một cô gái vẻ mặt lo lắng, cô gái này còn mang thai.

Không được, hắn muốn bàn bạc kỹ hơn, Khúc Phương nhất định có vấn đề, nói không chừng ở sau lưng hắn “ăn nem”, cùng nhau lừa người hoặc là kỳ thật mập mập bên cạnh cô ta mới là cổ thần(đoán cổ phiếu như thần) chân chính, nhiều tiền như vậy, trong lòng hắn bưng bưng lửa giận, chỉ là trước mặt trời đã tối rồi, hắn muốn trấn an Molly, ngày mai lại đi tìm Khúc Phương.

Hắn khôi phục biểu tình chân thành, nhỏ giọng xin lỗi Molly, lại khuyên cô không cần lo lắng, dù sao sau này còn có cơ hội, hai người cùng nhau rời đi, đủ loại tâm tư.

Khúc Phương chơi rất vui vẻ, khúc nhạc đệm vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến cô, có thể nói tâm trạng của cô càng lúc càng tốt.

Sau đó Khúc Phương vẫn theo thường lệ ban ngày học tập tài chính, buổi tối đến SPA, ngẫu nhiên xem một vài cuộc biểu diễn tiêu khiển, cuộc sống thực phong phú.

Bất quá vẫn bị mập mập mời vài lần.

Đối với Nhậm mập mập mà nói, hắn không biết hắn đang lặp lại, hắn chỉ nghĩ vô tình ở thị trường giao dịch gặp gỡ một đại thần (người tài năng về một lĩnh vực nào đó khiến người khác ngưỡng mộ), kinh sợ vì

tài năng, nghĩ hết biện pháp lưu lại cô. Ý nghĩ của hắn tự nhiên mỗi một lần đều giống như trước, đều là ở salon của kinh đô hội sở cùng trao đổi.

Khúc Phương lúc đầu còn rất hứng thú, cảm giác được chú ý như vậy rất tốt.

Hơn nữa lần đầu đi cô không quen ai, chỉ chuyên chú nói về giao dịch chứng khoán linh tinh gì đó, nhưng là lần thứ hai, lần thứ ba... cô đã có chút quen thuộc với người ở đây, phát hiện hóa ra đàn ông cũng bà tám, trừ bỏ nói giao dịch chứng khoán chuyên nghiệp gì đó, cô còn có thể tám chuyện khác.

Khúc Phương biết rất nhiều chuyện phiếm, các bà chủ thích đi SPA ở thành phố này ai cũng là bà tám, Khúc Phương cũng tiếp thu ít nhiều, hơn nữa mỗi ngày tiếp xúc với mấy người đàn ông thích tám này, khiến cho cô vừa mở miệng người khác sẽ không tự giác vênh tai nghe.

Hơn nữa lâu dần, thoát nhìn giống như bọn họ chỉ giới thiệu một lần, Khúc Phương có thể gọi rõ tên tuổi, lúc nói chuyện phiếm cũng hiểu rõ tình hình kinh doanh, làm bọn họ biết thế nào gọi là kính sợ thật sự, thật không ngờ chỉ có một lúc, vị Khúc tiểu thư này liền hiểu rõ hắn như vậy, đáng sợ, may mà người như thế không phải đối thủ cạnh tranh buôn bán.

Cũng không ngoại lệ là, mỗi lần đều gặp được ông chồng Chu Thần cùng Molly, đối lập Khúc Phương càng tỏa sáng xinh đẹp, bọn họ dường như lại càng trở nên đáng thương hèn mọn.

Có biết cực hạn của đàn ông là gì? Khi Khúc Phương lại một lần nữa lặng lẽ bước qua người Chu Thần.

Một kẻ luôn nhẫn nhịn như hắn, bỗng nhiên hô to lên: “Cô ta là kẻ lừa đảo, mọi người đừng để cô ta lừa, cô ta căn bản không hiểu giao dịch cổ phiếu, cô ta cũng không có tiền, cô ta chỉ là nhân viên tiếp thị, tôi là chồng cô ta, tôi có thể chứng minh.”

Khúc Phương cùng một đám người đều đứng lại, không ai tin tưởng lời tên kia nói, Khúc tiểu thư hài hước hào phóng, giải thích độc đáo, kiến thức về thị trường tài chính người bình thường không thể theo kịp, tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mọi người đều bị mị lực mà cô biểu hiện ra thu phục.

Chỉ có Khúc Phương, cô nhìn Chu Thần — anh sẽ không biết, mỗi ngày tôi nhìn thấy biểu tình ghen hòng của anh, tôi cũng không vui về gì, bởi vì vô luận anh ghen khuất cỡ nào đều chịu đựng, anh chắc định chịu đến ngày mai mới tìm tôi tính sổ, nhưng mà tôi không có ngày mai, tôi đã mong đợi một lần anh bùng nổ giống một người đàn ông chân chính đến mức nào, anh không phải là đàn ông chân chính sao? Vì sao mỗi một lần anh đều co đầu rút cổ ở sau lưng cô ả kia. Ánh mắt ẩn nhẫn của anh giống như con rắn độc vậy, khiến tôi mỗi ngày nhìn anh đều thấy khó chịu.

“Thật có lỗi, quấy rầy nhã hứng của quý vị, mọi người tin lời của người đàn ông đang nắm tay một người phụ nữ này sao? Tôi thì lại không tin, nếu chồng tôi dám ở trước mặt tôi nắm tay phụ nữ khác mà khoe khoang, tôi sẽ làm cho hắn táng gia bại sản, sống không bằng chết.” Khúc Phương cười nhẹ nói.

Hôm nay Khúc Phương biểu hiện còn tốt hơn trước, bởi vì ngoài ý muốn là lúc trước Chân Vượng không đến đây, nhưng hôm nay cư nhiên Chân Vượng lại đến, Khúc Phương hỏi Nhậm mập mập, hóa ra bởi vì thời gian hôm nay cô gặp gỡ mập mập trễ một ít, vừa hay Chân Vượng mới đi công ty thị sát và dự tiệc tối về, rảnh rồi nên tới đây.

Khúc Phương không dám biểu hiện rõ ràng ra, nhưng vẫn dấu không được sự vui vẻ của cô vì Chân Vượng đến, thậm chí suy nghĩ về sau mỗi một lần có nên đến trễ một chút hay không, như vậy Chân Vượng đều có thể đến đây, trước kia cô ở trước mặt Chân Vượng còn có chút tự ti, nhưng trải qua lâu như vậy, cô cảm thấy mình tìm lại được tự tin, cùng Chân Vượng trao đổi gần như ngang hàng.

Nhưng mà Chân Vượng vẫn rầm thối trước sau như một, Khúc Phương muốn nói chuyện với anh, lúc còn chưa biết nói cái gì mới tốt, anh đã mở miệng trước: “Người mới này là chồng cô đúng không, cô chán ghét hắn. Tuy rằng tôi không thích kiểu đàn ông như hắn, nhưng mà tôi cũng không thích nổi kiểu phụ nữ như cô, thật có lỗi Khúc tiểu thư, buổi tối còn có việc, đi trước.”

Ngày hôm đó Khúc Phương không về nhà, cảm thấy con chó điên lên cũng sẽ cắn người, cô nằm ở trong phòng nghỉ của quán SPA, một mình ngây người nhìn đèn treo trên đầu, mờ mờ ái muội, nghe nói loại đèn này thích hợp nghỉ ngơi, sẽ làm người ta có cảm giác thả lỏng.

Nhưng lúc này, cô mệt mỏi, quá mệt mỏi. Cô không nhớ rõ đã bao lâu, cố gắng liều mạng học tập, bỗng nhiên lại thấy mệt mỏi, giống như có cái gì đó bị lệch khỏi quỹ đạo. Vốn dĩ cô cảm thấy trốn tránh không được luân hồi, vậy nên cố gắng sống tốt mỗi ngày, ít nhất như vậy nếu thực có một ngày trở lại ngày hôm sau cô sẽ không tiếc nuối, nhưng mà hiện tại, cô không nhớ rõ chính mình đã học bao lâu, mục tiêu học tập cũng không có rõ ràng như trước, giống như cô bắt đầu hưởng thụ việc những người đó khen tặng chú ý lấy lòng.

Cô trở nên giống như một người xã giao phóng khoáng lạc quan, hiện tại đối mặt với chủ tịch, giám đốc gì đó, cho dù không đoán trước được giao dịch chứng khoán cô cũng có thể dễ dàng khiến cho người ta hứng thú, đạt được chú ý.

Trước kia cô luôn sợ hãi lúc nói chuyện với các đồng nghiệp, lời của cô vĩnh viễn bị bỏ qua, ở trong chính nhà mình cũng chưa từng được làm chủ, bị chồng cùng mẹ chồng sai khiến.

Bỗng nhiên có cảm giác hoàn toàn khác trước, cô kích động, cô hưng phấn, cô thậm chí còn có chút cảm giác hưng vinh, cảm thấy mình rất lợi hại!

Nhưng hôm nay giọng điệu lạnh lùng của Chân Vượng, lại kéo Khúc Phương về lại thực tế. Cái tên đàn ông rầm thoĩ đó, anh đối với người khác đều là bộ dạng đó, nhưng mà cô quen anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện khó nghe như thế với cô.

Cô vốn tưởng rằng anh sẽ có tình cảm, cho dù không động tình đi nữa, ít nhất cũng sẽ có hảo cảm với cô.

Sau đó cô phát hiện cô sai lầm rồi. Bị chú ý và bị bỏ qua là con dao 2 lưỡi, trong khoảng thời gian này cô quá đặc ý, cuộc sống không phải như thế, chú ý vừa phải thì tốt, nhưng mỗi ngày đều xem mình như cái rốn của vũ trụ thì sẽ sinh ra một loại bệnh, lặng lẽ sinh ra bệnh công chúa, tự xem mình là trung tâm.

Cô cũng nhiễm một vài thói hư tật xấu, trước kia cô luôn bị bỏ qua, rất yếu đuối, không có tự chủ. Nhưng cô hiện tại được chú ý, lại quá lạnh lùng, lấy bản thân làm trung tâm, cùng kiểu người cô vẫn ghét trước kia đâu có gì khác.

Cô không thích bản thân như vậy, không thích.

Người có chiều sâu thực sự sẽ không thích bị chú ý quá mức, bọn họ hạ thấp chính mình cũng chính là sự nâng cao bản thân tốt nhất, mà không phải là giống như cô hiện tại mỗi ngày đều đẩy rẩy những người khác lạ vậy quanh, cố gắng làm ột số người không có quan hệ gì với mình đến chứng minh bản thân, lúc ban đầu được thừa nhận cũng vui sướng, nhưng sau lại, thứ cô hưởng thụ không phải là sự vui vẻ vì được thừa nhận, mà là lòng hư vinh kia.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên.

Khúc Phương tỉnh lại, phát hiện lại ở trong nhà, quả nhiên phòng nghỉ ở quán SPA tuy trang trí đẹp, giường cũng xa hoa, nhưng ngủ trong nhà vẫn thoải mái hơn.

Cô nằm một hồi, nghe tiếng di động reo, mỗi ngày ông chồng đều gọi điện đến mời đi ly hôn, mặc kệ ngày hôm trước cô thấy hân túc điên cỡ nào, sáng sớm hôm sau tất cả lại trở về điểm ban đầu.

Khúc Phương miễn cưỡng nhấn phím nghe, quả nhiên đầu kia điện thoại vang lên thanh âm thật ôn nhu của Chu Thần, có chút cảm giác liên miên cần nhần, lúc đàn ông khiếm tốn sẽ đối xử tốt với vợ hơn một chút, tỷ như lúc tặng cho gái nhẫn kim cương còn có thể nhớ kỹ đem nhẫn bạc được tặng kèm khi mua nhẫn kim cương về cho vợ.

“Tôi hôm nay có việc, ngày mai rồi nói.” Khúc Phương kiên nhẫn chờ Chu Thần nói xong, đáp lại.

Cô cúp điện thoại, chậm rãi tắm rửa một lúc, chỉ là mỗi ngày lúc vào buồng vệ sinh đều phải chú ý một chút, chân không cần đạp trúng vũng nước kia, tránh cho ngã sắp xuống.

Mặc bộ đồ trắng rất bình thường của bản thân đứng trước gương, rất kỳ quái, cũng là áo quần như trước, Khúc Phương đột nhiên cảm giác hiện tại mặc đẹp hơn trước đây, nói không ra khác nhau chỗ nào, chỉ là cảm nhận không giống trước.

Ngực của cô rất lớn , trước kia cứ che lại, lúc đi đường có cảm giác đầy đà, nhưng hiện tại cô dường như tự tin hơn, đứng trước gương,cảm giác dường như trẻ hơn rất nhiều, Khúc Phương thích bản thân như bây giờ.

Hôm nay cô không tính đến chỗ giao dịch chứng khoán, lúc mới đầu cô thấy đi đến chỗ bán đồ cổ chơi vui, sau này mỗi buổi sáng vì tài chính mà đi đến đó, không có lúc nào dừng lại, giống như cho dù là luân hồi cô cũng không có thời gian, hôm nay cô định cho bản thân giải phóng một ngày.

Cô từ tốn đi dạo, bất quá vẫn theo thói quen, vẫn đi đến quầy hàng bát phía trước Kim Long Văn, hôm nay cô tới chậm một chút, lúc này vừa vặn có thể gặp gỡ Chân Vượng.

Lúc này anh đang cầm bát do dự, Khúc Phương không giống như lần đầu tiên vội vàng khuyên, ở bên cạnh kiên nhẫn chờ, không có mở miệng nói chuyện, đợi cho Chân Vượng đã buông bát muốn đi, cô cũng chuẩn bị đi, lúc đi ngang qua người, cô vẫn là nhịn không được nhẹ giọng nói: “Cho cô ấy (tiếng trung phát âm chữ cô ấy, anh ấy, nó đều giống nhau)một cơ hội đi, có lẽ là đáng giá .”

Khúc Phương không biết là đang nói cô hay nói cái bát, cô nói xong không đợi Chân Vượng quyết định, cũng bước chân rời đi.

Chân Vượng thấy kỳ quái, liền nhìn thấy một bóng dáng có chút quen thuộc, trong tay anh còn cầm bát, chủ quán có chút không kiên nhẫn , hỏi: “Năm vạn nhất giá, anh có mua không, không mua còn có người khác chờ mua kìa.”

“Thành giao.” Một câu nói cho nó thêm một cơ hội đó, không hiểu sao làm lòng anh chợt rung động, làm cho anh bỗng nhiên thay đổi quyết định mua thứ đồ nhìn qua không tốt mấy này.

Chân Vượng cũng mang tiền mặt, trong ví của anh có rất nhiều tiền, đều đưa cho ông chủ quán.

Mua được bát, anh vội vàng đi đến tiệm lớn nhất trên phố đồ cổ.

...

“Thật sự?” Chân Vượng không biết nên nói gì, cô gái mới này nhất định biết rõ hàng, nhưng vì sao cô không mua, anh rõ ràng đã định thôi rồi, như vậy cô có thể mua được.

“Tiền sinh, người định bán sao?” người kiểm hàng hỏi một câu.

Chân Vượng lắc lắc đầu, anh lấy lại bát, dạo quanh Lưu gia viên, có chút hưng phấn, anh cũng không biết chính mình muốn tìm cái gì, tựa hồ là vì muốn tìm cô gái mới này, nhưng tìm cả buổi không gặp, đành phải đi qua chỗ ngọc thạch, mục đích chủ yếu của anh hôm nay là đến xem có chỗ ngọc thạch nào tốt không.

Kết quả vừa mới đi qua, liền thấy cô gái kia đứng ở nơi đó, tuy rằng vừa rồi anh không có thật sự nhìn cô, nhưng anh chắc chắn chính là cô gái kia. Bên cạnh cô có người đang cắt một tảng đá rất lớn, ánh mặt trời chiếu xuống, lộ ra một màu xanh thẫm.

Trừ Chân Vượng còn có mọi người vây quanh, cách đó không xa, còn có một âm thanh nũng nịu : “Thần Thần, em muốn một miếng phỉ thúy, nghe nói mang phỉ thúy rất tốt với cục cưng.”

Chu Thần đáp có lẽ, ánh mắt lại nhìn về phía trước cách đó không xa, không sai, người kia là Khúc Phương, cô cứ nhiên mua được một viên để vương lục, không biết cô mò đâu ra thiêng vốn, hiện tại mọi người ra giá sắp đạt đến mười triệu ! Kia là vợ của hắn, tiền kia của cô cũng là tiền của hắn, kế hoạch ly hôn phải lui lại nữa.

Chính là trước mắt hắn còn phải trấn an Molly, nghĩ nghĩ, hắn lấy cớ công ty có việc đi gọi điện thoại.

“Mẹ, mẹ về nhà rồi à? Vừa mới về à? mẹ lập tức mua vé máy bay tối đây đi, có việc gấp, mẹ đến rồi con nói mẹ nghe.” Chu Thần nghĩ chính mình thoát không được việc, chỉ đành để mẹ trở về gấp, Khúc Phương rất nghe lời mẹ nói .

34. Chương 34: Mẹ Chồng

Bà Chu rất yêu con mình, con là sự kiêu ngạo của bà, công tác ở thành phố lớn, mua xe mua phòng, lại hiếu thuận với bà.

Điều không vừa lòng duy nhất là nó cưới đứa con dâu mà bà không ưng ý. Vốn là có một người bạn bà quen giới thiệu một cô gái cho con bà, điều kiện gia đình rất được, cha là trưởng phòng tuyên truyền của thị ủy, mẹ là trưởng bộ giáo dục, cô gái nhỏ ăn nói ngọt ngào, xinh đẹp động lòng người.

Khi bà nghe được con về nhà, cố ý hẹn con gái người ta tới nhà chơi, không ngờ tới cô gái với cặp mắt trông đợi kia cũng theo con trai về nhà, kết quả việc tốt tự nhiên bị phá.

Khúc Phương không biết cách nói chuyện lắm, miệng không ngọt, hành vi cử chỉ đều có cảm giác hẹp hòi, hướng chỉ còn nghe nói là mỗ cô cha, trong nhà chỉ có một bà mẹ là công nhân thấp kém và một người anh không có việc làm ổn định, hai người so ra lại làm cho dạ dày bà Chu phát đau, cảm thấy tiếc dùm con mình.

Trong mắt bà Chu Thần là đứa nhìn thế nào cũng thấy vĩ đại, nhất định là do cô nàng kia lôi kéo không buông tha mới thành ra như thế. Vị trí cao nhất nhà họ Chu là Chu Thần, tiếp theo là bà Chu, sau đó là cô em chồng, cuối cùng mới là ông Chu, ông Chu là người rất tốt, tâm tính thiện lương là người hiền lành, bất quá ở nhà căn bản không có quyền lên tiếng.

Cho nên dù bà Chu không thích Khúc Phương, nhưng Chu Thần quyết định cưới, bà cũng không phản đối nhiều. Có lẽ khi đó Chu Thần còn trẻ, cảm thấy dựa vào sự cố gắng của chính mình cũng có thể đạt được cuộc sống tốt, cho nên còn không có ý tưởng muốn dựa vào bối cảnh gia đình nhà gái để thành công.

Không biết sau khi kết hôn, Chu Thần có nghĩ tới hay không cô gái có khuôn mặt tròn, miệng mồm ngọt ngào kia vừa nhìn qua là biết không biết làm việc nhà, đương nhiên cô ta cũng không nhất thiết phải làm.

Khúc Phương cũng nhớ rõ, lần đầu tiên cô tới nhà chồng, cơm nước xong, Khúc Phương khách sáo giúp đỡ dọn bát, mẹ Chu Thần nhún nhường một câu không cần, mấy đứa trẻ tuổi ngồi tâm sự thì hơn, nhưng tay lại cầm chén giao cho cô.

Ngày đó là cô lần đầu tiên đến nhà Chu Thần, cô ở phòng bếp rửa chén dọn dẹp này nọ, Chu Thần vui sướng nói chuyện phiếm với người nhà, còn có cả cô nàng giống như em gái nhỏ kia, thỉnh thoảng vọng tới tiếng cười nói vui vẻ.

Khi đó Khúc Phương hoàn toàn quên, trước kia đồng nghiệp nói lần đầu tiên đi nhà trai không nên tích cực làm việc, nếu không sau này đi lại, việc gì cũng do bạn làm cả. Cô khẩn trương sợ hãi, sợ hãi người nhà Chu Thần không thích cô, từ nhỏ không có cha, làm cho cô so với những đứa trẻ khác càng miễn cảm, cho nên cô thực cố gắng biểu hiện, quả nhiên sau này mỗi lần trở về, việc lớn nhỏ trong nhà đều là cô làm, mẹ chồng sai sử cô như người hầu, mà Chu Thần trở về đều là đi chơi với bạn cũ, thăm người thân, tự nhiên cũng không biết tình cảnh của Khúc Phương, cho dù biết, chắc cũng sẽ cảm thấy là đương nhiên.

Bà Chu nhận được điện thoại của con, nghĩ cũng không nghĩ, đem này nọ quăng cho con gái, liền lái xe ra sân bay, bà rất tin tưởng con, con bà nghĩ cái gì cũng đúng, hẳn quyết định sẽ không sai.

Mất cả buổi tối lắc lư trên tàu hỏa để đi lại giữa hai thành phố, đi máy bay lại nhanh hơn nhiều, lúc trước là bà cảm thấy tàu hỏa an toàn, lại rẻ, già rồi luôn có vẻ tiết kiệm vì con mình.

Đợi đến lúc bà Chu xuống máy bay, Chu Thần đã tìm ra cơ nói với Molly để ra đón mẹ.

Khúc Phương còn đang ở Lưu gia viên.

Cô hôm nay là thuần túy đến chơi, cô không hề động vào thẻ tín dụng của Chu Thần, sợ hẳn làm phiền cô. Trực tiếp đem nhà đi thế chấp, sau khi học tập kiến thức tài chính, Khúc Phương cũng biết cơ chế đem nhà ở đi thế chấp như vậy là không có lời, tiền cầm được thì ít lãi lại cao, bất quá người ta cơ bản không cần thủ tục phức tạp, tiền có thể cầm ngay lập tức, không giống ngân hàng sẽ phê duyệt đến mấy ngày, trước mắt cô cũng chỉ có thể như vậy.

Sau đó mang tiền đến Lưu gia viên. Nơi này người ta đều thích dùng tiền mặt, trên thực tế để tiện giao dịch, đương nhiên quẹt thẻ cũng được, chính là qua lại có vẻ phiền toái.

Lúc này Khúc Phương không có do dự, tìm được khối đá trên đầu có nhiều mảng đốm vàng mua, đợi lấy những thứ bên trong ra, cô cũng không tính bán, mà là giao ột ông chủ tiệm trang sức bằng ngọc, muốn làm một cái vòng tay, cùng một sợi dây chuyền, còn lại cho ông chủ, xem rồi cho chút tiền là được.

Viên Ngọc làm ông chủ Lưu mừng muốn chết, một viên phỉ thúy to như vậy, làm vòng tay cùng dây chuyền, còn thừa ít nhất hơn một nửa, bọn họ đem ngọc khí tùy tiên cân nhắc một chút, có thể bán được số tiền lớn.

Lão Lưu cũng sáng khoái, trực tiếp cho Khúc Phương 400 vạn, Khúc Phương nhận tiền, nhưng yêu cầu vòng tay cùng dây chuyền tốt nhất là buổi chiều làm xong, cô luôn ở tại Lưu gia viên, đến lúc làm xong trực tiếp liên hệ cô đến lấy.

Tuy rằng thời gian có chút gấp, nhưng hôm nay ông vô duyên vô cớ buôn bán lời một khoản lớn, nhiều hơn chút tiền, mời thợ làm trước, cũng xong kịp.

Bên kia Chu Thần ở trên xe giải thích cho bà Chu.

“Cái gì? Con nói mẹ hai ngày này làm bộ gần gũi với con dâu? Mưu toan cái gì a? cô ta có gì a? Cô ta còn dám lên mặt mẹ à? Con nói mẹ nghe rõ cuộc là con có chủ ý gì?” Bà Chu vừa nghe phải lấy lòng con dâu, lập tức liền không muốn, làm gì có mẹ chồng làm loại chuyện này, kinh cả người.

“Mẹ, mẹ đừng vội, mẹ cũng biết Molly đúng không, chính là cô gái mua ẹ túi Hermes ấy, cô ấy mang thai, cho nên con định ly hôn với Khúc Phương, nhưng mà hôm nay đi Lưu gia viên con tình cờ thấy cô ta, không biết cô ta biết cực thạch lúc nào, cứ nhiên một mình đi mua đá, còn mua được một khối ngọc thạch gần mười triệu, cô ta tính tình tốt, lại nghe lời mẹ nói, làm cho cô ta đưa tiền ẹ bảo quản, hai ngày này con còn phải chăm sóc Molly thoát không ra thân.” Chu Thần giải thích một lần.

Bà Chu bị tin tức của con làm chấn kinh, hai việc vui lớn a, nhà họ Chu của bà có hậu, đã sớm không vừa mắt Khúc Phương, gia cảnh không tốt thì thôi đi, kết hôn năm năm vẫn giống như hôn đá, không biết sinh. Cố tình cô ta lại có thể kiếm được nhiều tiền đến không ngờ như thế, nhớ đến tính cách vâng vâng dạ dạ của cô, khoản tiền kia, bà Chu đã có kế hoạch tiêu xài như thế nào.

Chu Thần vô cùng nhanh chóng đưa mẹ mình đến Lưu gia viên, chính mình trở về tìm Molly, hẳn cũng là tìm có đi, không thể đi quá lâu, Molly cũng không phải dễ lừa như Khúc Phương.

Khúc Phương mỗi ngày đều sống bữa bãi mà qua, hôm nay cũng nghĩ tùy ý một tí. Dù sao tiền tiêu xong rồi, ngày mai lại có.

Cô chuẩn bị đem bốn trăm vạn còn lại toàn bộ dùng chọn mua đá.

Cô hoàn toàn không phải là người trong nghề, chính là cảm thấy giống như chơi đoán thử, ngẫu nhiên mua được một khối đá cửa ra được màu xanh, giống như chơi đập chuột, như vậy so với bàn luận kinh doanh làm ăn với những người tinh anh cảm giác thoải mái hơn.

Lúc Chân Vượng xuất hiện, vừa lúc khối đế vương lục vừa cắt ra, Chu Thần sốt ruột đi lên trước sợ Molly nhận ra Khúc Phương, cho nên không biết Khúc Phương xử lý với số tiền kia như thế nào, nhưng là ở trong ấn tượng của hắn, Khúc Phương tuyệt đối không phải một người tiền tiền bầy bạ, cô rất tiết kiệm, còn vì sao cô không có lập tức gọi điện cho hắn báo tin vui, Chu Thần nghĩ có thể là Khúc Phương muốn cho hắn một ngạc nhiên.

Hiện tại, tuy rằng Khúc Phương có tiền, nhưng mà Molly có con của hắn, hơn nữa gia thế bối cảnh của Molly có lợi đối với Chu Thần, cân nhắc lợi hại, Chu Thần trong phút chốc liền làm ra quyết định, nếu ly hôn khoản tiền kia sẽ chia đều, số tiền lớn như vậy, rất đáng tiếc, cho nên hắn quyết định gọi mẹ hắn tới thật nhanh.(vâng, anh lại mơ)

Giờ phút này ở trong mắt Chân Vượng, cô gái ăn mặc thoải mái này rất là thần bí, ban đầu anh không rõ vì sao cô có tiền không kiếm, hiện tại thấy cô dễ dàng chọn ra một khối đá có giá trị gần ngàn vạn, cảm thấy cô gái này nếu không phải là có vận khí tốt nghịch thiên, chính là thực sự có tài dự đoán.

Vốn anh cũng định mua vài viên đá, kết quả thấy Khúc Phương, anh cứ nhiên quên mục đích của chính mình .

Anh chợt có chút không thích ứng chủ động tiến lên chào hỏi: “Xin chào, vừa mới này là cô nhắc nhở tôi mua bát ở Kim Long Văn, cô còn nhớ không?”

Khúc Phương thực kinh ngạc, nhìn dáng thì có vẻ anh mua rồi, thật không ngờ người này sẽ thay đổi chủ ý, nhớ rõ lần đầu tiên lúc cô khuyên anh mua còn bị coi là cò bán.

“Nhớ rõ, anh cũng đến mua đá sao?” Khúc Phương không hỏi bát thật giả, biết người này luôn có một chút ngạo nghễ khó hiểu, cho dù muốn nói cảm ơn anh cũng nói không nên lời, cho nên dời đi đề tài.

“Chỉ là tùy tiện nhìn thôi.” Chân Vượng nói xong liền cảm thấy tiếp theo không biết nói gì, âm thầm cảm thấy buồn bực, bản thân tại sao lại như vậy, chẳng lẽ là gặp người ta nói nhỏ nhẹ, mình nói cũng không biết nói .

“Vừa rồi cảm ơn , này là danh thiếp của tôi, xưng hô với cô thế nào ?” Chân Vượng cứng nhắc một lúc lâu, may mà anh không phải thật sự cái loại trẻ trâu mới ra đời, vẫn là có vẻ lão luyện , lập tức tiến thêm một bước trao đổi .

Khúc Phương đưa hai tay tiếp nhận danh thiếp, đây là lần đầu tiên cô nhận được danh thiếp Chân Vượng chủ động đưa, trước kia lúc gặp nhau ở quán bar, bình thường sẽ không đưa danh thiếp , ở công ty, anh là BOSS của cô tự nhiên cũng sẽ không cho cô danh thiếp.

“Tôi tên là Khúc Phương, Chân tiên sinh nếu cảm thấy muốn cảm ơn tôi, không bằng giúp tôi chọn một ít đá đi, tôi còn có 400 vạn, đều muốn mua.” Khúc Phương cười nói.

“Hảo, Khúc Phương, cô cũng gọi tên tôi là được.” Chân Vượng nói làm liền làm, cũng không hỏi Khúc Phương vì sao muốn mua nhiều như vậy, chuyên tâm đi giúp cô chọn đá, anh cũng không có thói quen vô duyên vô cớ thiếu nợ người ta.

Hai người kế tiếp lại bắt đầu chuyên tâm chọn đá, Chân Vượng đương nhiên biết nhiều hơn so với Khúc Phương, hình vân bên ngoài đá, thể đá đều có nghiên cứu qua cả, Khúc Phương không hiểu, Chân Vượng chỉ dẫn từng cái một, giải thích cho cô nghe. Hai người chọn rất lâu, chỉ là buổi chiều công ty Chân Vượng có việc, đương nhiên không thể lại trì hoãn, không thể nhìn hết mấy khối đá .

“Khúc Phương, tôi buổi chiều có việc phải đi trước , buổi tối gọi điện thoại cho cô, cô nói cho tôi biết tình hình chiến đấu nhé!” Chân Vượng phất phất tay, tạm biệt, cứ nhiên có chút lưu luyến không rời, hận không thể không đi công ty, anh cảm thấy cô gái không trang điểm gì trước mắt này , chuyên tâm chọn tảng đá, trên trán đã thoáng đổ chút mồ hôi rất được, đi chung với cô thực vui vẻ, thực thả lỏng.

Đối với Chân Vượng, Khúc Phương xem như rất quen thuộc , anh thực không được tự nhiên, mặt lạnh lạnh, bộ dạng giống như rất khó ở chung, nhưng một khi quen thuộc , anh sẽ thực thả lỏng trước mặt bạn, hai người giống như nói không hết , cô thật tâm cảm thấy có cái gì liên tán gẫu, mà không phải cố ý nhớ kỹ để ứng phó .

Khúc Phương biết anh bận việc thật, cũng không giữ lại, chính mình ở lại Lưu gia viên. Bởi vì hẹn ông chủ ngọc làm xong thì gọi, cho nên mở di động.

Lúc này mẹ chồng gọi điện thoại tới, Khúc Phương do dự một nhưng vẫn tiếp .

“Tiểu Phương con ở chỗ nào?” mẹ chồng mở miệng liền hỏi.

“Ở bên ngoài.” Khúc Phương cũng không nói địa điểm nào, bên này đang ở hàng bán đá, rất ồn ào, Khúc Phương muốn làm bộ rất ồn không nghe thấy, tắt điện thoại thì thôi, dù sao cũng là trưởng bối, chuyện mình với Chu Thần cũng không thể trách bà, Khúc Phương không muốn nhiều lời làm gì.

Thật không ngờ 1 phút sau, mẹ chồng vốn nên về nhà lại thần kỳ xuất hiện trước mặt cô, cô rất kinh ngạc , bởi vì luân hồi, mỗi ngày trừ phi cô làm ra thay đổi, những người khác làm việc quy luật bình thường đều sẽ không thay đổi , bình thường lúc này mẹ chồng hẳn là ở nhà cũ, mà không phải xuất hiện ở chỗ này, phát sinh chuyện gì ?

“Tiểu Phương không phải mẹ nói con, con thật không thận trọng, phát sinh chuyện lớn như vậy cũng không nói với mẹ, nếu không vừa may bạn của mẹ ở gần đây thấy con, con còn muốn gạt bà già này bao lâu?” bà Chu tùy tiện chỉ trích, một bên vươn tay lên.

“Có ý gì?” Khúc Phương kỳ quái .

“Tiền a, con còn trẻ, mẹ nghe nói con cứ nhiên đến cực thạch, còn cực thắng gần mười triệu, tuy rằng buôn bán lời nhưng là lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa, lần này mẹ giúp con giữ tiền, con với Chu Thần đều trẻ tuổi cả, đều không biết quản lý nhà đâu.” Bà Chu đúng lý hợp tình nói.

Khúc Phương lúc này mới hiểu được, cứ nhiên là vì tiền trở về , cô thật không ngờ sẽ như vậy, hay là hôm nay buổi sáng Chu Thần cũng đã tới chợ đồ cổ, vừa vặn bị hấn thấy được?

Người đàn ông này làm trái tim cô giá băng, tuy rằng mỗi ngày đều bắt đầu một cái mới, nhưng hành vi của hắn chỉ làm cho Khúc Phương càng thêm nhận thức rõ ràng hắn ích kỷ cỡ nào, nghĩ đến đây cô đối với mẹ chồng thực sự hết cả thiện cảm, bởi vì một câu của con bà, bà liền vui vẻ chạy tới, đúng lý hợp tình như vậy đòi tiền, lấy hết tiền vẫn là định cùng tôi ly hôn đi, xem mẹ chồng bộ dạng cao hứng như vậy, phỏng chừng đã muốn biết nhà họ Chu của bà có “Hậu” .

“Thật có lỗi, tôi đem tiền tiêu hết rồi.” Khúc Phương chỉ chỉ một đồng tảng đá lớn bên chân cô nói.

Bà Chu vừa thấy, một đồng đá vút, làm sao có thể, không phải nói vài trăm vạn sao? Như thế nào liền mua mấy cái đó.

“Cò! Cô phá của quá rồi, Mấy tảng đá có thể trả lại sao? Trả lại đi.” Bà Chu gần như rống lên.

Ông chủ đứng một bên mắt húng nói: “Dì này, tiền đã thanh toán xong , mấy người có thể không cần đá, nhưng mà tiền thì không thể trả lại .”

Khúc Phương cũng làm vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mẹ, con vừa mới mua một tảng đá không ngờ được cứ nhiên có nhiều tiền như vậy, cho nên liền nhịn không được đem tiền kiếm được toàn bộ lại mua đá tiếp.”

Bà Chu không có cách nào, không thể trả lại, vậy cũng không có cách nào, bà dám vênh mặt hất hàm sai khiến trước mặt Khúc Phương nhưng mà ở trước mặt người khác vẫn không dám khốc lột om sòm . Nhưng là ngấm lại lại vô cùng đau lòng a, nhiều tiền như vậy, cứ nhiên nhanh chóng thành tảng đá, bắt được, bà nhìn chăm chăm thật kĩ, nói không chừng cắt ra càng nhiều ngọc, tiền đó bà muốn thu (không biết mặt bà này làm bằng gì mà dày thế) .

Kế tiếp bà Chu vô cùng kích động nhìn quá trình cắt một đồng đá, tảng đá thứ nhất, là một khối đá nhỏ, mua một vạn sáu, cắt xong, cái gì cũng không có. Khối thứ hai, ba vạn, cũng không có gì. Khối thứ ba, khối thứ tư...Bà Chu càng xem ánh mắt trừng càng lớn, làm sao có thể một khối ngọc cũng không có?

Khúc Phương vốn chính là chơi đùa, căn bản không có ý muốn kiếm một khoản tiền lớn, giờ phút này nhìn ánh mắt đỏ bừng của mẹ chồng, ngược lại cảm thấy thực vui vẻ.

Lúc bà Chu nhìn đến khối đá lớn cuối cùng, toàn bộ hy vọng đều đặt ở trong nó, tảng đá này bề ngoài rất tốt, mua 90 vạn, bà Chu vừa nghe 90 vạn, tay đều run run, hận không thể cắt ra một triệu ngay.

Bắt quá theo đường mở từ từ của lưỡi cưa, tiếng thở dài nối tiếp nhau, khối đá lớn như vậy, bên trong cứ nhiên toàn bộ là trắng xoá một mảnh, cái gì cũng không có.

Mặt mẹ chồng đen như bánh rán cháy.

Tại sao có thể như vậy? Bà một phen xương già bôn ba qua lại, hơn nữa tinh thần kích thích quá lớn, đứng không vững, kiếm cái ghế nhỏ ngồi xuống, hai mắt bà đỏ kè nhìn Khúc Phương, giống như Khúc Phương đoạt tiền của bà.

“Tức chết tôi , tức chết tôi, cô là cái đứa phá của, mấy trăm vạn trong một buổi sáng cứ như vậy mất hết. Gả cho con nhà tôi năm năm , bụng một chút động tĩnh cũng không có, hại nhà họ Chu chúng tôi muốn tuyệt hậu, Chu Thần nhà tôi như thế nào cưới cái vong nặng như vậy!” Bà Chu bình thường cũng là người rất sĩ diện, ở bên ngoài cũng biết làm cử chỉ ôn nhu, đối xử với Khúc Phương giống như con gái mình, rất

hiền lành , nhưng hôm nay bà thật sự bị chọc tức, vừa mệt vừa đói, cứ nghĩ đến số tiền lớn như vậy đã không còn, bà liền đau lòng muốn chết, cổ không nổi phong độ, ngay tại chỗ liền chửi ầm lên.

Tính cách mẹ chồng rất khó hầu hạ, đại khái thời kỳ mãn kinh hơi dài, mỗi lần con bà trở về, bà lập tức có thể lộ ra khuôn mặt tươi cười, trước mặt con bà, bà đối xử với Khúc Phương cũng rất là tốt, nhưng mà lúc chỉ có một mình cô, mẹ chồng sẽ soi mói chỉ trích đủ kiểu, hờn chút là đem chuyện cô kết hôn lâu như vậy còn chưa mang thai lấy ra nói.

Bà cũng là người mẹ, bà chắc cũng biết một người phụ nữ yêu con mình sâu đậm đến mức nào, Khúc Phương nằm mơ đều muốn có một đứa con, hy vọng nhà may mắn có ba người, mỗi một lần mẹ chồng nói như vậy, cô đều cảm thấy rất đau khổ, loại khổ sở này đau đến tận cùng xương cốt , cảm giác như đang run rẩy.

Có lẽ cô gả cho Chu Thần chưa từng chịu qua cái gì gọi là bạo lực gia đình, nhưng mà loại bạo lực từ sự lạnh lùng của mẹ chồng càng làm cho cô chịu không nổi, giống như một cơn ác mộng, dường như nếu cô không hoàn thành được việc này, thì cô có làm cái gì cũng không đúng, làm cho cô càng tự ti càng khiếp nhọc.

Khúc Phương hâm mộ em chồng đến mức nào, kỳ thật các cô cũng không hơn kém nhau mấy tuổi, cô không hiểu vì sao mẹ chồng có thể đối xử với con mình ôn nhu như thế, nhưng vì sao lại đối xử với cô như vậy, như là kẻ thù bà căm ghét nhất thế giới.

Cô cũng là người có mẹ, cô cũng là đứa con gái được mẹ yêu thương, cô chỉ là không may so với người khác là không có cha, chẳng lẽ việc này cũng trở thành lý do cô bị mẹ chồng ghét bỏ sao ?

Khúc Phương cố gắng hết sức mới không chế được cảm xúc của bản thân, không cần so đo với bà ấy, nhưng vẫn nhịn không được, thật sự nhịn không được, cô rất khổ sở, nguyên nhân bị mắng nhiều năm như vậy, lại là vì con của bà vô sinh.

“Đủ rồi, mẹ, tiền này là con cực thạch ngoài ý muốn kiếm được, con thích xài như thế nào liền xài như thế ấy, không có liên quan gì với mẹ, còn chuyện mang thai, báo cáo sức khỏe của con trai mẹ chứng tỏ là do hấn, không tin chính mẹ đi bệnh viện kiểm tra. Mẹ muốn tiếp tục khóc lóc om sòm ở chỗ này, tùy tiện, con đi trước.” Khúc Phương đã muốn nhắc chân rồi đi.

Bà Chu không ngờ tới Khúc Phương cư nhiên dám phản bác, trước kia mỗi lần bà mắng cô đều không rên một tiếng , cho nên bà cũng không sợ cô dám cáo trạng với con, cho dù cáo trạng con, con trai hiếu thuận như vậy khẳng định cũng tin tưởng bà, Khúc Phương phản bác làm cho bà đột nhiên không có phản ứng, kể tiếp chợt nghe được con mình cư nhiên không sinh được, bà lập tức liền nhớ tới, không phải con mình nói cô Molly kia mang thai , chẳng lẽ không phải của nó? Bà Chu không thích Khúc Phương, nhưng cũng biết đứa con dâu này tuyệt đối sẽ không lừa người, chỉ là không thích chính là không thích, cho dù biết cô tính tình tốt, người đẹp cũng vẫn là không thích.

Đang lúc bà Chu sững sờ, tiệm ngọc kêu người làm đưa tới vòng tay cùng dây chuyền cho Khúc Phương.

Dân đồ thạch ở đây đều nhìn thấy Khúc Phương là người buổi sáng cắt được một khối để vương lục phẩm thúy, lúc này đồ làm xong, đều muốn nhìn một chút, kia là 400 vạn đó nha.

Khúc Phương chính mình nhìn thoáng qua không quan tâm mà mở hộp, hôm nay vốn là đến chơi, cư nhiên có thể gặp gỡ cực phẩm mẹ chồng, cô đã không còn thích thú.

Bất quá bà Chu vừa mới còn khóc lóc om sòm tức giận nghe được 400 vạn, ánh mắt đều sáng, giống như là sống sót sau tai nạn, hoàn hảo hoàn hảo, còn có 400 vạn, bà coi như không đến không.

Nhưng vừa mới rồi bà còn mắng Khúc Phương, đều tại bà cả, con rõ ràng kêu bà lấy lòng Khúc Phương , chính mình nhịn không được, về chuyện Molly mang thai, bà Chu phân thanh nặng nhẹ, trước bỏ qua, muốn thu phục cái trước đã. Cô gái Molly kia bà đã gặp qua, rất được , lớn lên xinh đẹp, trong nhà có tiền lại hào phóng.

“Cái đứa nhỏ chết tiết này, mẹ cũng là nhìn con trong một chốc đã phá một số tiền lớn vậy mới nóng giận nói con hai câu, con cư nhiên muốn bỏ lại mặc kệ mẹ.” Bà Chu co được dân được, sắc mặt lập tức lại tốt hơn, giống như biểu hiện lúc bà thấy con về nhà, thấy đổi rất nhanh, người ngoài nhìn vào còn tưởng là một cặp mẹ con giận nhau, ôn ào giận dỗi một lúc liền xong rồi.

Khúc Phương bình thường nhìn không thích ứng, kia đều là biểu tình thân thiết mà mẹ chồng đối với con, cô cũng không thể nói cái gì, thỉnh linh gặp mẹ chồng đối xử với mình như vậy, cô ngược lại cảm giác không thích ứng, là lạ .

Có mẹ chồng đi theo, Khúc Phương cũng không muốn đi dạo tiếp, cô đi khỏi Lưu gia viên, cũng không biết đi nơi nào, mẹ chồng thế mà lại kiên nhẫn đi theo cô.

“Tiểu Phương a, vừa mới là mẹ nói hơi quá, con đừng để ý, nhiều năm qua ủy khuất con rồi, con cũng biết mẹ chỉ là nhanh miệng nhanh mồm, kỳ thật rất thích con, lúc trước ba Thần Thần cảm thấy con nhà ông Vương rất tốt , còn không phải mẹ cùng Thần Thần kiên trì chọn con.” Bà Chu lúc này lại linh hoạt đem nguyên nhân bà không thích cô đổ lên đầu ông Chu, dù sao ông Chu cũng sẽ không hé răng.

Nếu là Khúc Phương trước đây đại khái sẽ cảm động, cô nằm mơ cũng muốn mẹ chồng có một ngày sẽ nhìn mình, sẽ không bởi vì mình không mang thai mà tức giận , cũng sẽ không bởi vì gia thế bối cảnh của mình không bằng người khác mà ghét bỏ.

Dù có phải như vậy hay không. Hiện tại Khúc Phương không hề cảm động, cô rất đau khổ, cô đã xem mẹ chồng như mẹ ruột mình mà hiều thuận, chỉ là cảm thấy mẹ chồng tính tình có chút khó, nhưng thật không ngờ bà cũng sẽ như vậy, bởi vì tiền, mẹ chồng cao ngạo của cô cũng sẽ mở miệng lấy lòng cô, cô tình nguyện mẹ chồng vẫn lạnh nhạt ít lời, ít nhất kia là chân thật .

Khúc Phương chưa sót cười cười, không nghĩ hé răng, hai người vẫn đi, bất tri bất giác đi tới gần chùa.

Chu mẫu cũng không cảm thấy mình mình lỗi nhải, Khúc Phương không nói gì có gì không thích hợp, trước kia cũng đều là như vậy, vì đứa con dâu này có đánh roi cũng không ra được một cái rắm, bà mới có thể không kiêng nể gì như vậy.

“Tiểu Phương a, con xem con, bình thường đi làm tiếp thị, vòng tay cùng dây chuyền đó khẳng định cũng không dùng được, mẹ giúp con bảo quản đi, hướng hồ em Viên Viên của con tốt nghiệp đại học cũng phải lập gia đình , con làm chị dâu cũng phải tỏ vẻ một chút.” Hai người đi tới bên trong chùa, Khúc Phương bị cảm giác sương khói lờ lờ này dừng một chút, cô chưa bao giờ tin tưởng thuyết quỷ thần, người trẻ tuổi rất tự tin, luôn cảm thấy tương lai là vô cùng vô tận, làm sao có thể ký thác vào bồ tát chứ.

Nhưng người già đi, lại cảm thấy con đường phía trước mê mang vô cùng, không biết lối đi ở phương nào, không biết đi ra như thế nào, bắt đầu hy vọng có quỷ thần tồn tại thật, cô có thể cầu nguyện, cầu nguyện thần chiếu sáng cho cô một lối đi.

Cô nhìn thấy một lão hòa thượng ngồi trên băng ghế nhỏ, quần áo nâu đen, trên mặt đầy nếp nhăn như nhiều lần trải qua tang thương, trước mặt ông là một cái bát vàng bình thường, nếu không phải cái đầu bóng lưỡng kia, trông lại không giống như đại sư, giống như ăn xin mới phải. Bên cạnh có cái đệm cỏ, cũng cũ lắm rồi, mấy góc đệm đều bị bung, xem ra người từng quỳ lạy cũng nhiều, bên cạnh đệm cỏ có một hòm công đức, làm ọi người dễ quỳ tiền nhang đèn.

Trong gian đại sảnh thờ phụng các vị Bồ Tát, Khúc Phương không biết tên, chỉ đốt hương và nén trước mặt, sương khói lờ lờ, đại sảnh cũng đốt đến đen, có một loại không khí làm lòng người kinh sợ.

Khúc Phương không tin phật cũng không tin thượng đế, nhưng luân hồi nhiều ngày như vậy, vừa nghĩ đến dính dáng đến thần quỷ gì đó, cô bỗng nhiên rất muốn khóc, chẳng lẽ bởi vì cô kiếp trước là người ác, cho nên ông trời trừng phạt cô ở cái ngày bị kịch nhất vĩnh viễn luân hồi.

Bà Chu cũng có chút tin đạo, vì cầu cho họ Chu về sau, bà làm rất thật tâm. Bất quá lúc này bà có tâm sự, cũng không có tâm tình, không có quỳ lạy .

Nhưng còn Khúc Phương, cung kính cầm hương trên bàn, đốt một chút, đứng lạy, sau đó chia hương làm vài phần, cắm ở trước mặt các Bồ Tát khác nhau. Sau khi làm xong hết, cô lại ở trước mặt phật quỳ xuống, thành thành thật thật lạy ba cái.

Mẹ chồng còn muốn nói lỗi nhải, nhưng thấy tư thế này của Khúc Phương, không khỏi cảm miệng .

Sau khi Khúc Phương bái xong, nói với mẹ chồng: “Mẹ, nếu mẹ hy vọng Viên Viên gả cho nhà tốt, cũng đến cầu phúc đi.”

“Cầu phúc tùy thời đều có thể, giờ cũng muốn có tỏ về a.” bà Chu bị chọc tức, đứa con dâu này khi nào thì biết nói vậy với bà .

Khúc Phương cười cười, đem hộp ngọc người tiệm kia mới đưa cho cô mở ra.

Chu mẫu mừng như điên, bà đã nói rồi, Tiểu Phương này tính tình yếu đuối còn không phải bà nói cái gì thì làm cái đó.

Chỉ thấy Khúc Phương mở hộp ngọc ra, ánh mặt trời cùng hương khói tràn ngập, đôi vòng tay cùng dây chuyền kia tản mát ra ánh xanh lóe lóe, vô cùng xinh đẹp, bà Chu nhìn lồi cả mắt.

Khúc Phương lại không có đem đồ đưa ẹ chồng, mà là đặt ở trước mặt lão hòa thượng, dáng điệu tự nhiên nói: “Con là người phía nam, nay đi ngang qua quý bảo địa cầu phúc, hy vọng có thể qua ngày bình thường. Đây là một chút tiền nhanh dền, quyền cấp quý chùa.”

Lão hòa thượng không có mở miệng, lấy tay chỉ chỉ hòm công đức, Khúc Phương thụ giáo, lấy ra hai cái vòng tay và dây chuyền, đều quăng vào hòm công đức.

Sau đó, lão hòa thượng vẫn không nói gì, trên mặt lộ ra một nụ cười cao thâm, gõ cái mõ một cái thật mạnh “Đông” một tiếng lớn, khiến vẻ mặt ngơ ngác của bà Chu chấn động bừng tỉnh.

Sao lại thế này, bốn trăm vạn đó a, cứ như vậy cúng... Cứ như vậy cúng...

“Đa tạ thí chủ, việc thí chủ muốn nhất định có thể thành, không nên sốt ruột, hết thấy tự nhiên nước chảy thành sông.” Lão hòa thượng nói lời tốt, tiếp tục mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ kia, dường như đang đợi con cá lớn tiếp theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có nhân khoa, có nhân phê, bị khoa thời điểm mi Phi Phượng vũ, ăn trắng đồ ăn đều cảm thấy giống thịt giống nhau hương. Bị phê thời điểm ăn thịt vô vị, tâm tình hạ. Ta vẫn tin tưởng tán dương so với phê bình càng có thể khiến người tiến bộ . Trước kia chưa từng có nghĩ tới chính mình hội viết tiểu thuyết, nhưng là khi đó chẳng sợ viết bát trăm tự viết văn, đại học ngồi cùng bàn đều đã văn khoa ta viết tốt lắm, thật tình bị của nàng khích lệ sở thỏa mãn, sau đó cố gắng đi viết, hy vọng viết rất tốt. Ta phi thường cảm kích nàng cùng ta đang vượt qua đại học bốn năm, bởi vì nàng, ta tự tin rất nhiều thành thực rất nhiều. Nhân sinh có như vậy một cái nguyện ý đi phát hiện của người ưu điểm, hơn nữa cố vũ bằng hữu của người thật sự rất khó , hy vọng nàng quá hảo. Ta cũng sẽ tiếp tục cố gắng

Cực thạch : đem một số tiền lớn mua đá và đem cưa, nếu trong đá có ngọc thì người mua có quyền giữ hoặc bán.

35. Chương 35: Chờ Đợi

Lúc vừa mới cực thạch, bà Chu đã một lần kinh sợ rồi, hận không cướp lại được tiền từ ông chủ tiệm đá, 400 vạn để đổi lấy một đồng đá phệ thái...Phải tội chỗ đó đồng người, hơn nữa để bảo đảm an ninh, người ta còn thuê cả bảo vệ, người nào người nấy to cao bệ vệ, bà Chu là kiểu chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, bực thì bực, cũng không dám hó hé gì, chỉ có thể đem hết tức giận đổ lên đầu Khúc Phương.

Không ngờ tới vẫn còn chút may mắn, tiểu Phương thế mà còn dành lại một bộ vòng ngọc và dây chuyền, nghe người bên cạnh nói giá trị đến bốn trăm vạn, bà Chu từ giận hóa vui.

Nhưng mà bây giờ bà nhìn đăm đăm vào hòm công đức trước mắt, thấy lão hòa thượng mặt như đá ngồi yên đó, mắt cũng không mở, bà cảm giác máu bà chảy ngược lên não rồi, cho dù bà có kính Bồ Tát đi nữa cũng không muốn đem bốn trăm vạn đi quyên đâu a, con dâu bà bị điên rồi sao? Còn cầu được sống một đời bình thường, chẳng lẽ hiện tại cô ta không sống bình thường, nhà họ Chu này bạc đãi không cho cô ta sống sao!

Nhưng mà đồ thì cũng quăng vào hòm công đức rồi , cho dù lòng bà Chu có không muốn đến mức nào chẳng nữa, cũng không có cách nào lấy lại được, cái lỗ bé tí kia khóa cũng khóa rồi.

Trong lòng bà hừng hực lửa giận, thật sự là muốn bà tức chết, bà mà nhin được cơn giận này thì không phải là bà nữa.

Vừa mới bước ra khỏi chùa, bà Chu liền hùng hổ phát giận: “Cô là cái đồ phá cửa, nhà họ Chu chúng ta đời trước làm việc gì ác để đời này lại rước phải cô, tiền bạc trong nhà cũng bị cô quăng hết, cô đợi đó, tôi phải nói con tôi ly dị với cái đứa phá nhà như cô.”

Bà Chu tức điên thì tức điên, nhưng cũng không phải là người ngu ngốc, nếu như con mình đã tính ly hôn rồi, lại có bồ bên ngoài, việc này bà mở miệng trước là tốt nhất .

Cả ngày hôm nay làm bà uất ức, đã nghĩ đến chữ thể nào cho bớt tức. Nghĩ đến con dâu từ khuôn mặt đến tính cách đều là hiền lành, nghe lời, chẳng biết hôm nay nguyên nhân thế nào, việc gì nó cũng chống đối với mình, làm cho bà không hài lòng, như kiểu bà làm khó dễ với tôi thì tôi cũng gây khó khăn lại với bà.

Bà Chu mẫu có thể tưởng tượng được sau khi nghe xong những lời bà nói, con dâu sẽ kinh hoàng khổ sở đến nhường nào, tôi không tin tôi không trị được cô!

Khúc Phương nghe mẹ chồng nói xong đúng là có ngáy người trong phút chốc thật, trước kia mẹ chồng soi mói thì soi mói, chứ chưa từng nói những lời như vậy, không nghĩ hôm nay lại nói ra miệng được. Cô trước còn nghĩ mẹ chồng là người bề trên, không muốn gây to chuyện lên, giờ nghe bà nói vậy, cô lại có cảm giác được giải thoát.

“Mẹ, mấy câu đó mẹ không nói thì con cũng nói, con định ly hôn với Chu Thần. Chắc mẹ còn chưa biết, Chu Thần có bồ bên ngoài, con trước giờ vẫn nghĩ đã nhiều năm như vậy vẫn chưa có con là lỗi của con nhưng mà bây giờ khám xong lại là lỗi của anh ấy, mẹ không phải thường nói trong ba tội bất hiếu, không có con là tội lớn nhất sao ? Con nghĩ kỹ rồi, tình trạng Chu Thần như vậy, mẹ lại cứ muốn con sinh cháu cho nhà họ Chu các người thì con chỉ có đi ngoại tình mới được thôi, chuyện như thế con làm không được, cho nên con phải ly hôn thôi.”

Bà Chu có nghe con nói qua, nhưng không nghĩ đến Khúc Phương cũng đã biết về Molly, hơn nữa cái câu con mình không có khả năng sinh, ngoại tình... đi xin con kiểu ấy chẳng thành ra là nuôi con cho người ta à? Đã mất tám trăm vạn hồi này rồi, bà Chu tỉnh táo hẳn, nghĩ đến cốt lõi sự việc lại đâm hoảng.

“Tiểu Phương, mẹ cũng chỉ là quá tức giận mới thuận miệng nói thế, ly hôn đâu phải nói là được, là con gái như con, ly hôn rồi người ta lại đánh giá con thế nào.” Bà Chu nói có chút chột dạ.

“Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho con, nhưng Chu Thần đã có bồ bên ngoài, cuộc hôn nhân này dù không muốn cũng phải ly hôn, con nghe nói cô gái kia làm cùng một công ty với anh ấy, kiểu phụ nữ không biết xấu hổ như thế không bỏ qua được, ngày mai con sẽ đến công ty cô ta làm ầm lên, cho dù con ly hôn rồi, cũng không thể cho cô ta sống yên ổn. Cướp chồng người khác thì không thể sống thoải mái như vậy được.” Khúc Phương ra vẻ kiên quyết.

Bà Chu vừa nghe đã hoảng, nếu Khúc Phương làm thật, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con mình, trước đó con bà còn nói, một khi sắp lớn được điều đi, hẳn sẽ ngồi lên vị trí đó, đang trong giai đoạn này, Khúc Phương mà đi, chẳng phải là ném luôn tiền đồ của nó, dù sao bà cũng phải thương lượng với con mình cái đã. Nghĩ vậy bà không có thời gian gây sự với Khúc Phương , vội vàng nói: “Ai nha, mẹ quên mất, có người bạn mời mẹ cùng đi ăn tối, Tiểu Phương không có việc gì thì con về trước đi, con yên tâm, mẹ sẽ nói Chu Thần , đàn ông ở bên ngoài xã giao là chuyện bình thường , con đừng nghe người ta nói bậy, nó vất vả kiếm tiền còn không phải là vì con.”

Khúc Phương cười khổ nhìn mẹ chồng đến rồi lại đi như gió. Thật ra ngày mai cô không có cách nào tìm đến con bà và cô bồ nhí, cô không có nổi ngày mai, thật ra bà không cần sốt ruột thế.

Ban đầu Khúc Phương cũng rất tức giận, thật ra mỗi khi nhớ tới loại cảm giác khuất nhục khổ sở đó, cô lại hận không thể giết chết bọn họ, nhưng làm vậy có nghĩa gì sao? Đem cả cuộc đời của mình đi trả thù một người không yêu mình, cũng không còn là quan trọng với mình nữa, làm vậy có đáng không? Sau khi luân hồi, đã làm nhặt dần phần nộ của cô, không phải là cô không đấu được mà là cô khinh thường.

Có một vài người thật sự không đáng để bạn dùng hết tâm tư để quan tâm đến, cho dù là đi trả thù hay là níu kéo lại. Cô đã lãng phí hết năm năm, bây giờ dù chỉ là một phút cô cũng không muốn tiếp tục lãng phí

cho hấn.

Chẳng qua vừa thuận miệng nói, mẹ chồng đã chột dạ, làm cho bọn họ chột dạ, sợ hãi, thật sự rất vui vẻ.

...

“Mẹ, mẹ nói cái gì? tám trăm vạn đều mất sạch? Tại sao có thể như vậy?” bên kia điện thoại, Chu Thần ngẩn ngơ hỏi.

Bà Chu cũng thẩn thớt không thôi, : “Thần Thần, chuyện này nói qua điện thoại không nói rõ được, con đang ở đâu, mẹ còn có chuyện trọng yếu khác phải nói với con.”

“Mẹ, buổi tối con còn có việc, không bằng mẹ về nhà trước đi, có gì mai nói tiếp.” Buổi tiệc tối nay rất quan trọng, Molly nói muốn dẫn hấn đi làm quen với một vài người, đây là bước đầu tiên để hấn tiến vào xã hội thương lưu, hấn không thể bỏ qua, nhất định phải hết sức ứng phó.

“Không được, mẹ có chuyện rất quan trọng, mẹ cũng không muốn về nhà đối mặt với con dâu đâu, cách nó nhìn làm mẹ thấy khó chịu, không phải con đang ở nhà Molly sao? Nghe nói nhà cô ta là biệt thự, rất nhiều phòng, không bằng để mẹ qua đó.” Bà Chu vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với Khúc Phương liền cảm thấy chột dạ, thế nào cũng không muốn về.

“Không được đâu mẹ, quy củ của nhà Molly rất nghiêm, không tiện đâu, hay là mẹ thuê khách sạn ở tạm vậy, buổi tối công xong việc lại tìm mẹ.” Chu Thần không cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

Bà Chu nghe lời con, ngoan ngoãn tự mình đi tìm khách sạn, có cái bà đã lớn tuổi, cũng không quen thuê chỗ này, lại tiếc tiêu tiền của mình, tìm lâu lắm mới được một khách sạn nho nhỏ để thuê.

Người đáng thương chắc chắn có chỗ đáng giận, chỗ ở cũng thế. Nằm trên giường nhỏ của khách sạn, bà Chu bỗng nhiên thấy nhớ nhung căn nhà của mình vô cùng, có con dâu hầu hạ, mọi thứ đều chuẩn bị cho bà thật tốt, đâu như bây giờ, cơm chiều cũng không có mà ăn.

Molly còn chưa lấy về nhà, thế mà nhà lớn như thế, ngay cả cửa cũng không cho bà vào, sau này có gì nhất định phải bắt cô ta chịu khổ lại. Buồn cười là bà Chu cứ tự cho là nắm được nhược điểm của Molly, muốn buổi tối nói cho con biết.

Tối đến, Khúc Phương quay đầu nhìn ngôi chùa cách đó không xa, một hòa thượng nhỏ đang đóng cửa, cái đầu tròn giống như mặt trời lúc lặn xuống, cửa từ từ đóng lại, cái đầu bóng lưỡng của nó cũng không thấy nữa, chỉ có cánh cửa lớn nặng nề, ở trong đêm tối, có cảm giác sâu không thấy đáy.

Cô đi dọc theo Lưu gia viên, nơi này vào ban đêm yên tĩnh lạ thường, Khúc Phương không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy được giải thoát. Trước kia lúc cô làm chuyện gì cũng sợ chọc ẹ chồng bực bội, mẹ chồng mà không vui thì chồng mình cũng sẽ mất hứng, cô luôn xem nhẹ bản thân mà đi lấy lòng người khác.

Nhưng hôm nay cô bỗng cảm thấy mẹ chồng cũng không đáng sợ như vậy nữa, cô căn bản không cần ủy khuất bản thân như vậy, bỏ được loại thói quen đáng sợ này, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, giờ khắc này mới cảm thấy có thể vĩnh biệt bản thân trước đây, mặc kệ là mẹ chồng hay chồng đến đây, cô bây giờ sẽ không sợ hãi, cho dù là ngày mai trên người không có đồng xu dính túi, cô cũng không lo lắng. Muốn ly hôn ư? Cũng được, cô sẽ chủ động đề nghị.

Khúc Phương quyết định hôm nay sẽ đi bar uống một ly, chúc mừng một chút, chúc mừng cô giải thoát...

Tiệc tối, ăn uống linh đình.

Chỉ là hôm nay Chân thiếu gia dường như có chút không yên lòng, anh còn thường xuyên cầm điện thoại ra nhìn.

Làm cho người khác nghĩ anh đang có việc gì đó rất quan trọng, đến cả tiệc quan trọng như vậy cũng không bỏ qua được.

Nhưng ngay cả chính Chân Vượng cũng không rõ, vì sao anh lại cứ tìm điện thoại, sau khi đi chợ đồ cổ về, anh cứ chờ đợi cô gái kia gọi điện thoại ỉn.

Ngay cả khi đi công ty mới thì sát lần đầu tiên anh cũng không chút yên lòng.

Lúc mới đầu, Chân Vượng nghĩ cuộc thạch cũng không nhanh như vậy, một đồng đá nhiều thế ấy nhất định sẽ phải chọn rất lâu cho nên cô chưa gọi cũng phải.

Sau đó tới công ty mới, lại nghe ông Lưu bô bô nói chuyện mãi, ồn ào muốn chết, anh lo âm ỹ quá lại không nghe thấy tiếng điện thoại reo. Nhưng mặc kệ mặt anh càng lúc càng đen, lão già kia vẫn không tự hiểu, ngược lại càng nói càng hưng phấn.

Vất vả lắm mới xem qua hết, Chân Vượng đi vào văn phòng được chuẩn bị riêng cho anh, ngồi nhìn di động, may mà chưa có cuộc gọi nào, nhưng rồi lại có chút buồn bực, tại sao cô vẫn chưa gọi anh, chẳng lẽ cô quên rồi?

Không có khả năng, Chân Vượng rất ít khi đưa danh thiếp của bản thân cho người khác, hơn nữa anh đã nhắc với cô rồi, nói cô phải gọi anh ! Kỳ thật Chân Vượng cũng không biết biểu hiện của anh đã thể hiện rõ chưa, hay là cách biểu đạt ra vẻ như mình nói cho có lệ, dù rằng anh nghĩ thật lòng, nhưng anh cảm thấy cô ấy không hiểu anh đang nói thật, lại nghĩ anh chỉ là tùy tiện nói thế thôi...Thực sự là anh nói thật lòng mà. (vâng, biết rồi, nói mãi)

Chân Vượng tự nhủ với bản thân, thật sự anh đã nói rất thật lòng, cô ấy sẽ gọi cho anh thôi, tiếp tục chờ vậy.

Chân Vượng có chút cáu kỉnh, anh tự gõ đầu mình một cái, thật ghét cái cảm giác chờ đợi này, não của anh bị teo lại hay sao ấy, làm sao có thể vô duyên vô cớ đợi điện thoại của một cô gái, còn là kiểu người không phải đặc biệt trẻ trung, xinh đẹp.

Nhưng rồi sau đó anh lại tự giận bản thân, tại sao không lưu lại số điện thoại của đối phương, còn nghĩ là cô làm mất danh thiếp mà anh đưa rồi, cho nên không thể gọi điện thoại cho anh được...

Rất nhanh lại đến tiệc tối.

Chân Vượng về nhà trọ thay quần áo để đi, kết quả lái đến nửa đường lại quay xe về, di động còn để trong bộ đồ mới thay, anh sợ bỏ lỡ không tiếp máy được, trở về lại thấy di động có một tin nhắn, anh thực kích động, chắc chắn là cô ấy, không gọi điện thoại mà nhắn tin cũng được. (() ngây thơ !!!)

Thật nghĩ đến tin nhắn lại là của 10086 (tổng đài tung của) —— người trên thế giới này đều không ngăn được 10086, cho dù bạn có là tỷ tỷ phú, nó cũng sẽ kiên trì thường xuyên lên kế hoạch gửi tin nhắn thăm hỏi đến bạn.

Chân Vượng lập tức từ vui sướng hóa buồn bực, cầm điện thoại di động, một đường phóng xe đến tiệc tối.

Lại bắt đầu màn xã giao quen thuộc.

Anh cảm thấy như chính mình bị điên rồi, chẳng phải chỉ là một cái chén vỡ, dù là bán lại lời số tiền lớn, nhưng anh cũng không phải người chưa thấy qua tiền, vì sao ấn tượng với cô gái kia lại sâu đậm đến thế.

Chân Vượng cảm thấy bản thân khác thường chắc chắn là do muốn biết mình chọn số đá kia cắt có ngọc hay không, chẳng qua chỉ là tò mò, ngoài ra không còn gì khác hết.

Từng ông chủ một mời anh uống rượu, nói anh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hoặc nói anh còn lông bông, nói anh có danh vọng, nói anh có tiền đồ, đủ kiểu khích lệ và trào phúng, anh tùy người mà đáp lại.

Chỉ là có chút tẻ nhạt vô vị, bình thường cũng cảm thấy đấu với mấy con hồ ly già đời này rất vui, nhìn biểu tình của bọn họ thay đổi thật rất thoải mái, nhưng giờ lại cảm thấy có hơi chán nản, để thu mua công ty này, anh đã đánh bại nhiều đối thủ cạnh tranh, cuối cùng nắm được ưu thế một cách khó khăn, mà tiệc đêm nay giống như tiệc mừng công. Nhưng không biết vì sao, Chân Vượng cảm thấy không mong muốn kiểu vui vẻ này.

Anh đi toilet, chết tiệt là lại nhìn thoáng qua di động, vẫn không có động tĩnh, bắt đầu hối hận vì sao không xin số di động của cô ấy, nhìn cô ấy có lẽ phép lại hào phóng như thế, vì sao lại không có trước có sau chứ, anh đã đưa danh thiếp rồi mà.

Làm cho Chân Vượng thật sự bực mình khi đang đợi điện thoại của Khúc Phương là anh không có số cô, cảm giác chờ đợi thật không hay chút nào.

Thật vất vả tiệc tối mới chấm dứt, thân là phía tổ chức, anh tiễn chân hết nhóm này đến nhóm khác, di động vẫn chưa reo.

Chân Vượng lắc lắc đầu, quên đi, có lẽ là do gần đây làm vụ thu mua này quá căng thẳng, cảm xúc cũng thay đổi khác lạ. Anh hơi mệt, một phần vì mất mát một phần vì cảm thấy bản thân phản ứng có chút thái quá, nghĩ nghĩ, anh không lập tức về nhà, lại lái xe đi quán bar.

Đến trước cửa quán bar, Chân Vượng nhìn thoáng qua di động lần cuối, có chút thất vọng, anh quyết đoán tắt di động, cũng tắt đi niềm mong mỏi cuối cùng.

Anh đi vào quán, ngọn đèn tối mờ, nhìn thấy ngay A Húc đang nói chuyện với một cô gái. Cô gái đó bỗng nhiên quay đầu, mỉm cười nhìn anh. Anh ngẩng ngẩn cả người, giờ khắc này, người cả đời không sinh nổi một chút tế bào lãng mạn như Chân Vượng lại nhớ tới một câu:

Quay cuồng tìm nàng trong muôn vạn- Quay đầu lại chợt thấy bóng ai kia.

36. Chương 36: Đề Ý

Thomas Brown nói: Cuộc sống là một ngọn lửa thuần khiết và chúng ta sống bởi ánh mắt trời vô hình bên trong (nguyên văn : , . Dịch xong không hiểu ý ảnh là gì (TT O TT))

Trên thế giới này, nào có ai cảm thấy bản thân là thuần khiết, ít hay nhiều đều từng phạm phải sai lầm, có khi là sai lầm lớn, có khi là sai lầm nhỏ nhất, đều sẽ cảm thấy trong lòng bất an, chỉ là bất an nhiều hay ít mà thôi.

Lòng bất an càng nhiều, ánh sáng trong trái tim bạn càng mờ nhạt, bạn cũng càng có vẻ hèn kém.

Thật ra có rất nhiều người hèn kém trên đời này, cô không tự tin, cô cảm thấy những chuyện xảy ra đều là lỗi của mình, cô áy náy, có đôi khi cảm thấy sợ hãi vì bản thân không xinh đẹp, không giỏi ăn nói cũng là một loại sai lầm, vì thế mà cô trở nên hèn kém, che dấu ánh sáng rực rỡ trong tâm hồn mình, cô bắt đầu tồn tại như một bóng ma. Hy vọng có thể trốn sau lưng một người đàn ông mạnh mẽ, cũng bởi vì cô thấy mình yếu đuối nên sẽ càng cố gắng nhiều hơn, dùng một phương thức khác để bù lại cho ánh sáng rực rỡ của chính mình.

Thật ra cô đã sai rồi.

Khoảnh khắc Khúc Phương quay đầu nhìn thấy Chân Vượng, cô cảm thấy bản thân sai lầm rồi, cô không phải bóng ma, cô là ánh mặt trời.

Trong nháy mắt cô thấy rõ được cảm giác vui sướng và cao hứng của Chân Vượng ngay lúc nhìn thấy cô. Cô luôn không phải là người xinh đẹp nhất, thông minh nhất, nhưng vào giây phút này cô là người rất quan trọng đối với anh.

“Cuối cùng anh cũng đến!” Khúc Phương cười nói.

“Tại sao em biết tôi ở đây? À tôi muốn hỏi là tại sao em lại ở đây ? À không ý của tôi là hóa ra cô cũng ở đây!” Chân Vượng vì vui mừng và khẩn trương mà nói bậy, trước giờ anh chưa từng có tật xấu này.

“Hóa ra hai người quen nhau a! Tôi vốn định giới thiệu cô đây với Chân thiếu gia một chút.” A Húc cầm một tấm vải trong tay nhanh nhẹn chùi ly rượu thủy tinh.

Ngón tay A Húc thon dài, làm động tác gì cũng rất đẹp mắt, đặc biệt khi cầm ly thủy tinh trong suốt, đứng giữa quầy bar, bản thân anh đã là một loại phong cảnh rồi.

Chân Vượng còn chưa từng thấy anh ta trò chuyện thân thiết với cô gái nào như vậy, không phải anh vẫn nói phụ nữ đẹp đều là phù du cả, nhìn xa thì còn được, lại gần lại chỉ là hư vô.

“Hai người quen biết lâu rồi?” Chân Vượng hỏi ngược lại.

“Rất lâu.” A Húc chưa kịp mở miệng, Khúc Phương đã trả lời trước, cô đang nói thật, cô quen A Húc rất lâu rất lâu rồi, có một đoạn thời gian, hầu như mỗi ngày cô đều tới Thiên Đô ngồi trước mặt anh, nhờ quen A Húc cô mới phát hiện hóa ra đàn ông cũng có thể tinh tế, khéo léo đến vậy.

Có một kiểu đàn ông rất tinh tế, bạn cùng anh ta không có quan hệ yêu đương nhưng so với yêu đương lại càng sâu sắc hơn. A Húc không giống với cảm nhận của Khúc Phương trước đây về đàn ông, dường như anh chẳng có chí cầu tiến, chỉ muốn để tâm vào điều chế những ly cốc tai mỹ vị, mỗi ly cốc tai chế ra đều dùng hết tâm sức của anh, nếu bạn uống nó, thật sự uống để cảm nhận nó, hơn nữa cảm thấy nó uống thật ngon, anh sẽ rất vui vẻ. Nếu bạn chỉ uống qua quýt, thậm chí lãng phí rượu của anh ta, anh ta cũng không tức giận.

Anh hoàn toàn khác với Chu Thần, lúc đầu Khúc Phương rất ngạc nhiên, đàn ông có thể như vậy sao, không có chí lập nghiệp, giống như cô, chỉ cần nấu được một bữa ăn ngon là đã cảm thấy vui vẻ, dễ dàng thỏa mãn như vậy. Hơn thế anh ấy còn phần khích hơn cả cô, anh thật thông dong, cũng thật bừa bãi, không tìm ra được một chút cảm giác tự ti nào trên người anh.

Đây cũng là lý do Khúc Phương có thể dễ dàng nói chuyện với A Húc dù là lúc tâm trạng tệ hại như trước đây, cô nhìn thấy ở anh một cái tôi khác, và cái tôi đó sống thú vị hơn cô rất nhiều.

Nhưng mà nghe Khúc Phương nói như vậy, A Húc cảm thấy nguyên nhân rõ ràng là vì Chân thiếu, lần đầu anh nhìn thấy bộ dạng của hai người đối diện là đã ngửi thấy mùi vị của gian tình, hô hô!

A Húc rất thích Chân Vượng, anh bạn cùng trường không được tự nhiên của anh, bề ngoài thì lạnh lùng, trên thực tế lại là người rất lương thiện. Chỉ là do hoàn cảnh sống không giống mọi người, nếu như anh không lúng lúng, độc ác như rắn rết mà lại giống như bông sen trắng tinh khiết thì đã không sống được tới hôm nay.

Mỗi nhà mỗi cảnh, bạn hâm mộ gia thế và thân phận của anh ta nhưng lại không thể hiểu được những áp lực mà anh ta buộc phải thừa nhận. So với những người tinh khiết như hoa sen, A Húc đương nhiên càng thích kiểu tính cách như Chân Vượng, cũng không có gì bất ngờ khi hai người trở thành bạn. Học chung đại học, sau khi tốt nghiệp A Húc mở quán bar, hưởng thụ cuộc sống tự do, Chân Vượng trở về gia tộc bắt đầu tiếp nhận việc kinh doanh.

Dù con đường đi không giống nhau, nhưng vẫn là bạn tốt, bọn họ đều quý trọng mối duyên này.

Chân Vượng có thể cảm nhận được cảm tình của A Húc với Khúc Phương, lúc này anh mới phát hiện, bản thân anh cứ nhìn di động không phải là do quan tâm đến việc cực thạch, giây phút Khúc Phương quay đầu nhìn anh, bình thần nói với anh rằng “Anh đã đến rồi”, bỗng nhiên anh cảm thấy trong chớp mắt ấy, số phận của anh đã thay đổi từ một thành hai người rồi.

Anh đã tìm được người trái tim mình rung động. Cô không xinh đẹp, cũng không thon thả, cô luôn thần nhiên, nhưng một khi mỉm cười sẽ làm cho anh cảm thấy an tâm, mỗi một câu của cô đều làm anh cảm thấy như đã khắc sâu trong lòng mình. Cô không phải kiểu mỹ nữ truyền thông thường, cô có mê hoặc độc đáo của riêng mình, cô khiến Chân Vượng nhớ lại thời thiếu niên, đứng ngồi không yên chờ mong một cuộc điện thoại, chờ mong một tin nhắn, chờ mong một nụ cười.

“Cô không để lại số điện thoại cho tôi, ý của tôi là buổi sáng cực thạch thế nào?” Cái Chân Vượng muốn hỏi nhất là số điện thoại của Khúc Phương, nhưng mà lúc này anh không giống bộ dạng lạnh lẽo ở công ty một chút nào, chỉ là vờ vịt úp úp mở mở hỏi một câu.

“Mấy tảng đá hôm nay chúng ta chọn chẳng có tí ngọc nào, nhưng mà tôi vẫn rất vui.” Khúc Phương nói.

“Làm sao có thể?” Chân Vượng có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao cắt không có ngọc mà cô còn vui như vậy, hơn nữa không phải là ra vẻ cho có, nhìn đáng cô là thật sự rất vui vẻ.

“Vốn là vô tình đến, không có thì không có, cũng không cần tính toán quá.” Cảm giác Khúc Phương cười có chút ý vị thâm trường.

Chân Vượng lại nói: “Cô còn nhớ cái bát kia không? Đối với tôi tuy rằng là vô tình mà có được, nhưng tôi vẫn sẽ giữ lại, nó chính là thứ kết nối chúng ta quen nhau, tuy rằng là vật ngoài ý muốn, nhưng cũng là vật tốt lành ngoài ý muốn.”

Lúc anh nói, ánh mắt vẫn nhìn Khúc Phương, thế này có coi là thổ lộ không?

Khúc Phương rất có tình cảm với Chân Vượng, hơn nữa những tình cảm này còn rất phức tạp.

Cô bị chồng mình Chu Thần làm tổn thương, khi đó, là Chân Vượng vực cô đứng dậy, làm cho cô cảm thấy đàn ông không phải đều là cái thứ tệ hại như vậy, cô thậm chí bởi vì một đêm ấy mà sinh ra cảm giác khác lạ với người đàn ông này, cảm giác ỷ lại không chút đề phòng, hơn nữa tuy rằng Chân Vượng hiện tại không biết, nhưng cô đúng là đã từng cùng anh trải qua thời điểm ý loạn tình mê.

Phụ nữ, còn là người phụ nữ đã kết hôn năm năm, mặc dù ở phương diện nhu cầu không thể nói là như sói như hổ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có, hơn nữa bạn hãy nhìn người đàn ông này đi, anh ta đối với bạn khách khách khí, hoàn toàn không biết hai người từng có thời điểm thân mật ái muội như vậy rồi, nhưng mà bạn lại nhớ rõ, đây là cái loại cảm giác kỳ quái không diễn tả nổi.

Bất quá nhiều lần trước chữa lợn lành thành lợn què đã từng bị Chân Vượng cự tuyệt qua, Khúc Phương mất hết cả dũng khí, trên thực tế cô cũng cảm giác được ít nhiều người đàn ông thiếu tự nhiên này thật sự có cảm tình với cô, mỗi khi cô gặp khó khăn nhất, cơ hồ anh đều không chút do dự đến bên cô.

Là ngẫu nhiên, là duyên phận, hay là thế giới thật sự rất nhỏ, những người có quan hệ với bạn, đi đi lại lại cũng từng đó người, có thể gặp gỡ nhau, còn có thể thích nhau thì phải biết quý trọng. Nhưng trong lòng Khúc Phương còn có một vướng mắc cuối cùng, cô đã từng kết hôn, đang đợi ly hôn.

Cô lo lắng luân hồi cùng một ngày, cô sẽ càng thích người đàn ông này hơn, nhưng anh lại mãi mãi không biết cô.

Cho nên Khúc Phương cố ý muốn thoát khỏi cảm giác này, không biết được, có một số việc, đến cuối cùng vẫn là như vậy, giống như giờ phút này, Khúc Phương lảng tránh, không nhìn thẳng Chân Vượng.

Hai người như thường lệ là nói mãi không hết chuyện, Khúc Phương không phải trời sinh tự ti không thích nói chuyện, trước kia lúc học đại học, mỗi tối ở ký túc xá có thể nói rất nhiều, mỗi ngày hi hi ha ha, cùng bạn bè nói không ngừng, ngay cả đang tắm cũng thích hi ha, nói chuyện phiếm ca hát. Chỉ là sau khi kết hôn, không biết từ lúc nào thì bắt đầu không có người thật sự lắng nghe cô nói, ở công ty lại là người ít quyền, lời nói không có trọng lượng, cũng không có gì hay ho để nói, chuyện của mấy mấy cô gái trẻ cũng không thể xen mồm vào, lâu dần tự nhiên ít mở miệng, lúc ở nhà với mẹ chồng, cô nhiều lời nhiều sai, còn không bằng không nói.

Nhưng ở trước mặt Chân Vượng sẽ không như vậy, anh tuy rằng kiêu ngạo, tính tình cũng có chút không được tự nhiên, nhưng lúc anh cùng nói chuyện với bạn, anh sẽ thật sự lắng nghe, lúc không đồng ý, dù có khó chịu mà nói thẳng ra, cũng là chỉ trích một cách đáng yêu.

Khúc Phương bị mẹ chồng bắt nạt lâu như vậy, bỗng nhiên được bắt nạt lại, giống như cách mạng nông dân xong nông dân vùng lên đập đầu địa chủ, vô cùng vui sướng, tinh thần tốt, phát hiện hóa ra mẹ chồng cũng không phải là ngọn núi lớn không thể vượt qua, không phải là một phụ nữ bình thường, cô đối phó không khinh không trọng là được rồi, thậm chí ly hôn, cho nên cũng không có gì.

Cô luân hồi lâu như vậy, cũng có nhiều người tốt bày vẽ cho, chính mình cũng cố gắng học tập tiến bộ, nhưng vẫn luyện không thành tài, khả năng tự điều chỉnh không tốt, không thể đạt đến trình độ vui giận không hiện ra mặt, bất quá nếu cô biến thành như vậy, sẽ không phải là cô nữa, giang sơn dễ đổi, tâm tư đơn thuần của cô bắt buộc dĩ phải trưởng thành, kiên cường hơn, nhưng vẫn tin tưởng vào người khác.

Cho nên tán gẫu vui vẻ, tâm tình tốt lắm, cô bắt tri bắt giác uống rất nhiều rượu, không giống bản thân say quá chén trước đây, lúc này cô chậm rãi mà say.

Tại vì mỗi lần đến đây đều có một người đàn ông đứng bên cạnh mình nói “Đừng sợ, có tôi ở đây”, Khúc Phương có cảm giác an toàn khó hiểu.

Cô một bên nói chuyện một bên uống rượu, không cảm thấy uống nhiều, mà Chân Vượng nhìn Khúc Phương uống nhiều như vậy, bộ dạng nói chuyện còn rất thanh tỉnh, nghĩ là cô trời sinh biết uống rượu, lại không biết, uống nhiều rượu cô mới có dáng vẻ tinh thần sáng láng như thế, nói nhiều như thế, cô rất tự nhiên giúp Chân Vượng cởi nút áo sơ mi, tay cô vừa mềm vừa nóng, Chân Vượng thì ngược lại, giống như khuôn mặt trời sinh đã có của anh, lạnh như băng.

Bất quá một khắc ấy, Chân Vượng không giống như lần đầu tiên, tránh Khúc Phương ra mà là ngồi thẳng tắp, ra vẻ không quan tâm, mặt của anh lại bỗng nhiên đỏ bừng, đáng yêu không tả được.

Tay Khúc Phương không kiềm được nhéo một cái, nhìn không ra, khuôn mặt của anh cứ nhiên có chút thịt, Khúc Phương dùng một chút lực, cái mặt lạnh tanh kia của Chân Vượng liền biến hình, anh còn đang ngại ngùng, chưa phản ứng kịp, đã bị Khúc Phương nhéo mạnh một lúc.

“Cô!” mặt Chân Vượng nhăn thành cái bánh bao, nếu như bình thường anh đã sớm nổi giận, anh rất ghét người khác tới gần anh, càng đừng nói động tay động chân, nhưng hôm nay cho dù anh nghiêm mặt nhăn mày, vẫn không đẩy Khúc Phương ra, mặt bị nhéo có chút đau.

Nhưng Khúc Phương đã chơi đến nghiện, hai người ngồi ở trước quầy bar, dựa sát nhau, lúc này cũng không có tiếng A Húc vọng lại, anh đã đi tiếp khách.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, trong không khí bỗng nhiên có một loại cảm giác ái muội bao quanh, tay Khúc Phương còn nhéo mặt Chân Vượng, thân thể của cô cơ hồ hoàn toàn dựa lên anh.

Chân Vượng không tự chủ được, trong mắt chỉ thấy đôi môi hồng no đủ kia, dùng không được cảm giác rục rịch trong lòng.

Cảm giác này thật quen thuộc, Khúc Phương thở mạnh, cô cảm thấy cô uống hơi nhiều, đầu vô cùng thanh tỉnh, nhưng thân thể đã có chút không khống chế được.

Trong lúc gấp gáp muốn hôn, môi Khúc Phương xẹt qua môi Chân Vượng, chỉ một cái chạm nhẹ, giống như bị điện giật, cảm giác tê dại từ môi truyền đến toàn thân, Khúc Phương lại đột ngột lui về sau, cô chần chờ hỏi: “Anh có để tâm đến việc tôi từng kết hôn không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này lão trù! Sinh sôi đổi mới một cái nhiều giờ, còn không biết đổi mới thành công sau độc giả có thể hay không nhìn đến, vì cam đoan ngày càng, chỉ có thể một lần lại một lần nếm thử đổi mới, hảo khổ bức. Tác giả đời trước là đoạn cánh Biên Bức.

Nguyên văn bài thơ:

Love

I love you not because of who you are, but because of who I am when I am with you.

No man or woman is worth your tears, and the one who is, won't make you cry.

The worst way to miss someone is to be sitting right beside them knowing you can't have them.

Never frown, even when you are sad, because you never know who is falling in love with your smile.

To the world you may be one person, but to one person you may be the world.

Don't waste your time on a man/woman, who isn't willing to waste their time on you.

Just because someone doesn't love you the way you want them to, doesn't mean they don't love you with all they have.

Don't try too hard, the best things come when you least expect them to.

Maybe God wants us to meet a few wrong people before meeting the right one, so that when we finally meet the person, we will know how to be grateful.

Don't cry because it is over, smile because it happened.

Life is a pure flame, and we live by an invisible sun within us.

——Sir Thomas Browne

37. Chương 37: Thổ Lộ

“Em đã từng kết hôn, anh có để ý không?”

Một câu, đánh vỡ hoàn toàn không khí mặt mờ lúc này.

Tuy rằng mới quen nhau một ngày, Chân Vượng lại cảm thấy bọn họ giống như đã biết nhau từ rất lâu rồi, không cần mở miệng cũng có thể ăn ý vô cùng.

Nhưng Khúc Phương bỗng nhiên lại nói cô đã kết hôn. Đối với Chân Vượng mà nói, anh luôn không được tự nhiên khi gặp Khúc Phương, bởi rồi chờ cô gọi đến, vui sướng trong nháy mắt vì nhìn thấy cô, không chỉ là sự thích thú khi gặp lại một cô gái mà mình có thiện cảm, thật ra, ngay lúc ở cửa quán bar, anh tất di động, cũng là chặt đứt mong đợi của bản thân, cảnh cáo chính mình phải lý trí, không thể để cảm tính không chế mình.

Nhưng chỉ sau đó vài giây, anh lại nhìn thấy Khúc Phương, có vui sướng không ngờ tới, càng có cảm giác quý trọng thứ tưởng như đã mất đi nay lại đột nhiên trở về. Suốt những năm anh trải qua, từng buông tha rất nhiều thứ, trả giá rất nhiều, mới đến được vị trí ngày hôm nay, nhưng chỉ một khắc nhìn thấy Khúc Phương quay đầu mỉm cười với anh, anh mới phát hiện, anh không bỏ xuống được, anh thiếu chút nữa đã bỏ qua người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Anh sợ hãi, sợ hãi loại cảm giác mất đi này, anh muốn, muốn tiếp cận cô gái ấy, anh chưa từng có suy nghĩ nào rõ ràng đến thế, anh muốn cùng cô gái ấy bên nhau cả đời, bọn họ có thể cùng nhau ăn bữa sáng, có thể cùng nhau trải qua ngày cuối tuần, thậm chí có thể cùng nhau xem phim truyền hình nhàm chán, anh bỗng nhiên cảm thấy tìm được cảm giác của gia đình.

Anh tràn đầy tin tưởng, tràn đầy vui vẻ, tính cách vốn thiếu tự nhiên hiện tại lại càng có vẻ nghiêm trọng hơn, bởi vì coi trọng nên mới khẩn trương đến thế.

Nhưng một câu của Khúc Phương, đột ngột đẩy anh rớt khỏi thiên đường. Có lẽ là do quá đột ngột, dù sao anh cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, Chân Vượng có chút ngắc ngẫn cả người.

Khúc Phương cũng tỉnh táo lại sau phút giây ái muội, cô có chút chật vật, lợi dụng chút cảm giác say, thật vất vả mới nói ra được những lời này, nhưng chần chờ hiện trên mặt Chân Vượng đã làm tổn thương cô.

Thời khắc để một cô gái thật lòng nói chuyện với người đàn ông là rất khó có, kiểu phụ nữ có tính tình giống như Khúc Phương, cho dù là biến thành bộ dáng gì đi nữa, bản tính vẫn là thẹn thùng nhút nhát, cô có thể đi tới hôm nay, mở miệng nói ra những lời này, thực không dễ dàng.

Cô biết, Chân Vượng còn rất trẻ, nhỏ hơn cô ba tuổi, cô cũng biết, cuộc sống của người phụ nữ đã từng kết hôn là không dễ dàng, nhưng cuộc sống lại cứ như vậy, giống như mẹ chồng cô một bên an ủi nói với cô phụ nữ ly hôn không sung sướng gì, Khúc Phương con đừng có nghĩ bậy, một bên cùng con mình tính kế làm sao đá cô ra khỏi cửa.

Xã hội này chưa bao giờ nhân từ với kẻ yếu. Cổ kim nội ngoại đều là như thế, lúc đầu khi nước Mỹ giải phóng nô lệ, người da trắng Mỹ đều ủng hộ giải phóng nô lệ, nhưng khi đề cập đến nô lệ trong chính nhà mình, bọn họ lại không muốn giải phóng họ.

Mọi người sẽ đồng tình với một người phụ nữ đã từng ly hôn, cảm thấy cô gái bị chồng vứt bỏ thật đáng thương, nhưng nếu cô gái từng ly hôn đó muốn lấy con của bạn thì lại là chuyện khác, có lẽ bạn sẽ không muốn, cảm thấy nhất định là cô ta có khuyết điểm gì đó mới phải ly hôn.

Không quan trọng quá trình như thế nào, bạn có phải là người bị hại hay không cái người ta quan tâm là kết quả, kết quả chính là bạn là người phụ nữ từng kết hôn. Giống như từng kết hôn thì không chỉ có thể xác và tinh thần bị thương, bạn còn chẳng thể theo đuổi tình yêu thuần khiết, đến một đám lửa tàn e rằng cũng không. Bởi vì bạn đã phạm sai lầm một lần rồi, vì thế Thượng Đế sẽ không muốn thêm một lần bất cẩn mở tiếp cánh cửa hạnh phúc ra cho bạn nữa.

“Thật xin lỗi, tôi đi trước.” Khúc Phương xấu hổ đứng lên, nhanh chóng ly khai, bóng dáng của cô nhỏ dần, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Chân Vượng ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, A Húc phát hiện không thích hợp đi tới hỏi làm sao vậy.

“Cô ấy đi rồi.” Chân Vượng vẽ mặt ảo não nói.

A Húc nhìn bộ dạng ngu ngốc của anh, tức chết rồi, lúc làm việc thì liều mạng như là Tam Lang, như vụ thu mua công ty nào đó lúc trước, vụ này được là nhờ các thủ đoạn âm ngoan đánh gục đối thủ của anh,

mỗi khi anh đến quán rượu, bị trêu chọc lại lộ ra bộ dạng cáo già.

Nhớ đến bộ dáng đó của hắn, A Húc lại cảm thấy may mắn chính mình không phải đối thủ của người này, không hề mềm lòng, nhưng không ngờ cái tên giỏi kinh doanh này lại ngu ngơ về vấn đề phụ nữ như thế, lúc ở quán bar cũng thường xuyên có mỹ nữ tiếp cận Chân Vượng, đều bị anh lạnh lùng xua đuổi, làm hại A Húc nghĩ anh là cao thủ tình trường không kiên nhẫn với kiểu tiếp cận ấy, ai mà ngờ lại là một tên xử nam thế này.

“Cậu bị ngốc à, nếu cậu thích con gái nhà người thì còn ngồi đó làm gì!” A Húc bị tên bạn cũ làm phát bực, tuyệt vọng đến nỗi cả giọng quê Đông Bắc của mình cũng xỏ ra rồi.

Chân Vượng lúc này mới vội vàng đuổi theo, có một vài người rất giỏi ở một lĩnh vực nào đó nhưng ở phương diện tình cảm thì chẳng khác gì khúc gỗ cả.

Chờ đến lúc anh vội vội vàng vàng chạy ra, cũng không còn bóng người ấy nữa.

Chân Vượng tìm chỗ xung quanh quán bar một lúc cũng không tìm được người, anh trở lại cửa quán bar, đứng trên bậc thang cửa, đốt điếu thuốc hút.

Anh không thường hút thuốc, nhưng cũng không phải là không hút, lúc gặp áp lực lớn sẽ ở trong văn phòng, hút hết điếu này đến điếu khác, anh thật ra không phải là người quyết đoán, lại ít khi biểu lộ tình cảm ra ngoài, cũng chưa từng gặp phải những chuyện phức tạp như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, tình cảm giữa nam và nữ làm sao có thể không rối rắm cho được.

Lại đốt thêm một điếu, đã là điếu thứ hai rồi, một trận gió to thổi qua, bật lửa không bật được, thuốc cũng không đốt được, Chân Vượng cảm thấy có chút lạnh.

Đêm đã khuya, mới vào mùa đông trời còn rất lạnh, đứng lên mới phát hiện, chân đều đã tê rần. Vào lúc đêm khuya như thế này, không biết cô gái ấy hiện tại đang làm gì?

Anh bỗng nhiên cảm thấy chính mình sai lầm rồi, anh rõ ràng là thích cô, cho dù chỉ mới quen có một ngày, nhưng cảm giác giống như là đã rất lâu rất lâu rồi, cho dù không giống như lẽ thường, nhưng đây là tình yêu.

Anh thích cô, cô có là ai cũng không quan trọng, anh thích cảm giác khi ở bên cô, anh làm sao có thể trách móc vì đã gặp cô quá muộn, anh hẳn nên cảm ơn, dù gặp nhau quá muộn vẫn còn tốt hơn mãi mãi không bao giờ gặp được nhau.

Chân Vượng bỏ điếu thuốc chưa hút vào hộp thuốc, đứng lên, lấy điện thoại di động, may mà anh vừa mới cứng rắn muốn số điện thoại của cô.

Anh muốn nói lớn tiếng với cô rằng anh không ngại, thật sự.

Nhưng là, có đôi khi cơ hội thật ngắn ngủi, chỉ trong nháy mắt, bạn bỏ lỡ một cái chớp mắt cũng đã là bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Điện thoại tắt máy, Chân Vượng hoảng hốt, anh cảm thấy cô nhất định đang rất đau khổ, anh không bỏ cuộc tiếp tục gọi.

Khúc Phương về nhà, một người, không bật đèn, ngồi ở trong phòng, khóc cũng không khóc, chỉ là ngồi, không có thanh âm, cô cảm thấy rất ủy khuất, rất ủy khuất.

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, lạc vào một khoảng luân hồi không bình thường, cô ly hôn, nhưng vẫn còn hy vọng ở tình yêu xa vời, phụ nữ không phải đều là như vậy sao? Cô nghĩ bản thân đã chuẩn bị tốt để lại ngày mai, nhưng trên thực tế vẫn không được.

Lão hòa thượng đó nói không nên gấp gáp, hết thủy theo tự nhiên nước chảy thành sông, nhưng cô có thể không nóng nảy sao? Cô đã không còn nhớ rõ bản thân sống trong một ngày này bao lâu rồi, cô thử học tập, thử cố gắng, thử quên mất việc theo đuổi tương lai.

Nhưng tất cả đều giống như là đùa cợt, mặc kệ cô cố gắng cỡ nào, cô đều ở trong một ngày này bởi hồi, có đôi khi cô cảm thấy thời gian nhiều lắm, nhưng có đôi khi lại cảm thấy thời gian quá ít.

Một ngày quá ngắn, có đủ làm ột người yêu bạn không?

Một ngày quá dài, bởi vì một ngày này vẫn sẽ lặp lại.

Buổi đêm như vậy cô một mình một người qua rất nhiều lần, vừa đến lúc trời tối, cô lại cảm thấy đêm thật dài, thật lâu, cô giống như ngủ không được, cũng không cần ngủ, cô trợn tròn mắt chờ hừng đông, chờ thời gian trôi qua.

Di động tắt, cô không dám bật lên, cô sợ cô sẽ nhịn không được gọi Chân Vượng, cô sợ cô sẽ giải thích với anh, cô không phải cố ý giấu diếm , nhưng lại có cái gì hay để giải thích đâu, qua đêm nay, ngày mai anh lại không biết cô, mà cô thì đã khắc sâu rồi, anh để ý, cho dù anh có thiện cảm với cô, thích cô, nhưng vẫn để ý, tuy rằng anh không nói gì, nhưng vẻ mặt của anh đã nói lên hết thấy.

Cô luôn cố gắng hết lần này đến lần khác, lại bị phủ định hết lượt này sang lượt khác.

Dường như bên ngoài trời đã sáng dần. Sắp đến 6 giờ, một ngày mới sẽ lại bắt đầu.

Vào lúc đồng hồ báo thức sắp tới 6 giờ, Khúc Phương vẫn mở di động, cho dù trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở đi nữa, nhưng vẫn có một chút chờ mong.

Chân Vượng cơ hồ một đêm không ngủ, anh thực lo lắng, anh liên tục gọi điện cho Khúc Phương, đều tắt máy, rốt cuộc lúc sắp đến 6 giờ, điện thoại của Khúc Phương gọi được.

Chân Vượng gọi đến, Khúc Phương vừa khởi động máy liền nhìn thấy Chân Vượng gọi, do dự một chút, vẫn là tiếp .

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, Chân Vượng thật ngoài ý muốn , gọi xong lại không biết nói cái gì, bất quá rất nhanh, anh liền khôi phục , anh nhẹ nhàng hô một câu: “Khúc Phương.”

Khúc Phương lên tiếng: “Ừ.”

Đồng hồ báo thức ngay lập tức sẽ gõ đến số 6.

Khúc Phương siết lấy di động, cô hận chính mình vì sao không khởi động máy sớm một chút, cô sợ hãi thời gian quá ngắn, cô sẽ bỏ qua những gì Chân Vượng nói.

Chân Vượng nghe được Khúc Phương trả lời, một tiếng ừ, làm cho anh vô cùng đau lòng, anh ở bên ngoài húng gió lạnh cả đêm, thanh âm đều khàn khàn .

Lúc này đồng hồ báo thức chỉ đến 6 giờ, Chân Vượng dùng thanh âm khàn khàn của anh nói với điện thoại: “Khúc Phương, anh không ngại, tha thứ cho anh vì đã không kịp cùng em trải qua quá khứ, nhưng tương lai của em nhất định phải có anh, em có nghe không? Anh không ngại, anh yêu em...”

38. Chương 38

“Anh thích em, em có nghe không, em có nghe không?” âm thanh khàn khàn không ngừng lặp lại...

Khúc Phương nghe tiếng đồng hồ báo thức vang lên, lại một ngày mới bắt đầu .

Cô chỉ nghe thấy anh khàn khàn hô một câu: “Khúc Phương.”

Cũng không thể có « sau đó ».

Lại một ngày tuần hoàn mới bắt đầu.

Cô có chút nóng nảy. Bỗng nhiên nhớ tới dường như đã lâu rất lâu chưa tới ngày ấy, trước kia trước khi đến ngày ấy tính tình cô đều trở nên nóng nảy, đến rồi thì lại đau bụng muốn chết, thắt lưng cũng nhức nhối không chịu được. Dù nói phụ nữ tới ngày ấy không nên dùng nước lạnh, nhưng lúc Khúc Phương ở nhà cũng không có loại đai ngộ ấy, vẫn phải nấu cơm, rửa bát, dọn dẹp như thường, mẹ chồng nói, phụ nữ nhà ai mà mảnh mai đến thế, nhớ đến bà thời ấy... vân vân và vũ vũ...

Tuy rằng đồng nghiệp nữ trong công ty đều nói nghỉ ngơi vào ngày ấy rất quan trọng, nhưng khi đó lúc mẹ chồng lải nhải xong Khúc Phương đại khái cũng hiểu được chính mình không nên mảnh mai thế, tuy nói về

sau già đi thân thể sẽ không tốt, nhưng cũng không phải người già nào cũng thế, người bận rộn nhiều việc, hiện tại còn chưa lo được, làm sao có thể lo lắng tương lai.

Trước kia cứ mong đừng có ngày ấy, thế cũng có nghĩa là cô đã mang thai rồi, thường chỉ chậm vài ngày đã kích động không chịu nổi, không ngờ giờ lâu như vậy không đến ngày ấy, thế nhưng lại không có cảm giác.

Giờ đầu óc cô đều là Chân Vượng, rất muốn biết rốt cuộc anh nói gì trong điện thoại, nhưng lại bắt đầu ngày nữa, cô thật sự không thể dừng cảm thử nghe lại.

Cô đánh răng, trong gương vốn là bộ dạng miệng đầy bọt của cô, nhưng cô lại nhìn thấy Chân Vượng bị cô nhéo mặt nhăn nhăn thành cái bánh bao...

Cô thay quần áo, ở trước gương không phải là thân hình đầy đặn của mình, mà là Chân Vượng mặc áo sơ mi bộ dạng thật thối.

Khúc Phương chuẩn bị qua loa đã vội vàng rời nhà, cô cảm thấy tiếp tục ngồi ngây ngốc ở nhà thì sẽ điên mất, cô không thích bộ dạng của bản thân, nhưng ra khỏi nhà đi tới đi lui, lại vẫn đến Lưu gia viên, trong lòng Khúc Phương không yên, cô rất mong đợi gặp được Chân Vượng, lại thật sợ hãi gặp được Chân Vượng, nhưng nghĩ đến thoáng chần chờ của Chân Vượng tối hôm qua, cô vẫn không dừng lại, cô vội vàng đi mua bán sang tay (mua và bán lại), lại đi cực thạch, thời gian rất nhanh, chỉ một lúc, cô đã thu được một món tiền lớn.

Hôm nay cô không muốn về nhà, cái nhà đó quá trống rỗng, cô sợ hãi, sợ hãi ban đêm quá dài.

Cầm tiền, Khúc Phương trực tiếp đi đặt một phòng xa hoa ở khách sạn Bốn mùa, có lẽ đổi một nơi khác mà ngây ngốc, cô sẽ bình tĩnh hơn.

Lúc phụ nữ khẩn trương do dự thì biện pháp trực tiếp tốt nhất là mua sắm.

Ra khỏi khách sạn, Khúc Phương đi thẳng đến cửa hàng xa xỉ phẩm, gần nhất là cửa hàng Hermes. Đã trải qua lâu như vậy, nhìn qua giống như không có gì thay đổi, thật ra là có chút biến hóa. Lần đầu tiên lúc cô ăn mặc bình thường tiêu sái tiến đến nơi này không có ai quan tâm đến cô, cô cũng hiểu được chính mình một thân nghèo hèn, không thích hợp với nơi này, thậm chí chính mình cũng không nhắc nhở đầu, không nâng nổi ngực. Nhưng nay tuy rằng cô cũng mặc quần áo bình thường như thế nhưng chủ tiệm đứng phía trong lại có mắt nhìn chạy đến tiếp.

Nhìn người phải nhìn khí chất, người bán hàng bình thường còn đứng ngơ ra đó, đại khái là nhìn Khúc Phương quần áo bình thường, nhưng chủ tiệm mắt sáng lại nhìn ra khác biệt.

Quả nhiên, bình thường Khúc Phương đều là chọn một bộ thích mặc, bởi vì mua nhiều lắm về nhà cũng giữ không được, nhưng hôm nay tâm tình của cô quá phức tạp, thuần túy chỉ vì mua sắm mà mua sắm. Cô miễn cưỡng chỉ chỉ một loạt quần áo trên giá đỡ, nói: “Trừ bỏ cái này, còn lại giúp tôi gói lại hết.”

Người bán hàng trẻ tuổi bên cạnh mở to hai mắt, quả nhiên là chủ tiệm lợi hại, có thể liếc mắt một cái liền biết được khách vip.

Lập tức một đám bán hàng lại phấn chấn tinh thần, nếu thường xuyên gặp loại khách vip này, tiền thưởng tháng của các cô cũng cao lên bao nhiêu.

Chủ tiệm lúc này cũng giống như đang đánh tiết gà, nói: “Cô đúng là khách vip của chúng tôi, chọn rất chuẩn, không phải đồ kinh điển, cũng là hàng mới năm nay, đúng rồi, chúng ta còn có vài bộ quần áo và túi xách sản xuất số lượng ít, đưa cho cô xem nhé?”

“Trực tiếp gói lại đi, đưa đến khách sạn Bốn mùa.” Khúc Phương có chút lười biếng.

Chủ tiệm giống như mọi bà chủ bình thường, tiễn Khúc Phương thắng lợi trở về ra cửa.

Kế tiếp, Khúc Phương quét ngang Armani, Gucci, Prada... đến mức quản lý khách sạn Bốn mùa ở xa hàng km, cũng bận không kịp thở, không chỉ có nhét đồ vào phòng để quần áo, thậm chí ngay cả phòng khách cũng treo đầy đồ.

Sau khi tiêu gần sạch tiền, Khúc Phương rốt cuộc mệt đến không muốn suy nghĩ, một mạch đến quán spa.

Cô vốn muốn đi tìm Cao phu nhân , nghỉ lại một chút, chính mình lúc này quá tệ , hai bên gặp nhau, sợ là lại thiếu sót với lời dạy ngày ấy.

Khúc Phương vốn định một mình hưởng thụ một phen, kết quả lại đụng phải đồng bệnh tương liên Lý phu nhân, bà đang lải nhải oán giận với người làm vật lý trị liệu về việc lão chồng có bồ nhí bên ngoài, còn đem kính Gucci bà mua cho tiện nhân kia, cho dù có người làm vật lý trị liệu sư ôn nhu mát xa cho bà, cũng không giải được oán khí tràn ngập kia.

Khúc Phương sưng sốt, lúc ban đầu cô cũng như vậy đi, tràn đầy oán hận, lúc mới đầu không bỏ được, cô muốn chính là trả thù, trả thù, trả thù đủ kiểu, khi đó cô với Lý phu nhân hiện tại khác nhau chỗ nào.

Nhìn đến người có hoàn cảnh giống mình, sẽ cảm thấy có cảm giác thân thiết, Khúc Phương thôi ngáy người, bắt đầu tán chuyện câu được câu mất với Lý phu nhân.

Khúc Phương biết Lý phu nhân thích kính mắt, cô vừa mới đi dạo quanh mấy cửa hàng xa xỉ phẩm về, đề tài tự nhiên rất nhiều, hơn nữa Khúc Phương cũng hiểu biết tính tình của bà, hai người nói chuyện phiếm, Lý phu nhân vừa nghe, cảm giác hợp ý vô cùng, làm xong SPA lôi kéo mạnh mẽ Khúc Phương cùng đi chơi mát chược.

Dù sao chỉ cần làm cho chính mình bận rộn, sẽ không phải miên man suy nghĩ, Khúc Phương vì thế đi theo.

Lý phu nhân mang theo Khúc Phương đi vào một viện đã lâu năm, một nơi rất sạch sẽ lịch sự tao nhã, có chút giống nhà nông nhàn tản, nhưng rất sạch sẽ, gió thổi vào phòng cũ, phong cảnh rất tốt, ngồi rất thoải mái.

“Đây là em gái tôi Khúc Phương.” Lý phu nhân rất thích Khúc Phương, lúc giới thiệu nói thẳng là em mình, ý trân trọng rõ ràng.

Khúc Phương thường xuyên đi SPA, có quen biết với người phụ nữ cùng tuổi với Lý phu nhân này, không có có vẻ câu nệ gì,nhỏ nhẹ hào phóng cùng hai vị phu nhân khác nói chuyện với nhau.

Trước kia Khúc Phương căn bản là chưa từng đánh mát chược, cũng may cũng không phải đặc biệt khó, Lý phu nhân ở một bên rất nhiệt tình dạy cô, Khúc Phương chơi hai ván liền hơi hiểu được quy tắc. Có thể nói đánh bài là dễ nhìn được nhân phẩm nhất, Khúc Phương đánh rất tùy ý, tuy rằng toàn thua, nhưng là cô thua cũng thua hào phóng. Lý phu nhân thuộc loại hình tiêu khiển, cũng không quá để ý thắng thua, bất quá ra vẻ như bà Mạc cửa trên cổ ý thả bài tốt cho bà thắng. Cửa dưới của Khúc Phương là Phí phu nhân so với Khúc Phương lớn hơn một chút, so với Lý phu nhân cùng bà Mạc nhỏ hơn, có thể thấy là loại người có lòng tham lớn, chơi mát chược ra bài quyết đoán cũng rất chú trọng thắng thua.

Không có thiện cảm nhất ở đây là bà Mạc, Khúc Phương cảm thấy bà quá tính toán chi li, tuy rằng Phí phu nhân cũng chú trọng thắng thua, nhưng rất sáng khoái.

Lúc bà Mạc cùng Lý phu nhân tán gẫu về con gái mình, Khúc Phương nghe thấy bà Mạc nói : “con bé Molly nhà tôi thực sự rất tùy hứng , nhiều chủ ý, cũng không biết giống ai, không giống như Lý Sâm nhà bà tuần tú lịch sự, tuổi còn trẻ đã gây dựng sự nghiệp cho chính mình, còn làm rất tốt...”

Hai chữ Molly này Khúc Phương rất quen thuộc, khó trách lần đầu tiên nhìn thấy bà Mạc như từng gặp qua ở đâu, quả nhiên, tuy rằng bà Mạc mặt béo chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra mặt của bà lúc gây giống Molly như đúc.

Thật sự là chỗ nào cũng gặp oan gia, Khúc Phương không có thiện cảm với bà. Bất quá tuy rằng bà Mạc không biết việc giữa Khúc Phương với con gái mình, bà cũng không thích Khúc Phương, vốn là hôm nay bà vì con gái có việc muốn nhờ Lý phu nhân giúp, chuẩn bị để con gái mình đến chung, nhưng Lý phu nhân nói có người, bà đành phải một mình lại đây.

Bà cùng Lý phu nhân có chút giao tình, bạn trai Chu Thần của Molly muốn cạnh tranh làm tổng giám đốc trong công ty, gần đây có đàm phán làm ăn với Lý gia, nếu đàm phán được, rất có lợi cho con rể của bà tương lai lên chức, bà cũng rất thích Chu Thần, khó được lúc hạ mình đây hỏi tin tức.

Nhưng nữa đường lại nhảy ra Khúc Phương, chưa gặp qua bao giờ lại khiến bà chịu thiệt, gặp mặt tự nhiên cũng không có thiện cảm, hơn nữa chưa từng nghe nói đến tên tuổi cô ta, bà Mạc nghĩ Khúc Phương chính

là người nào đó đang muốn nịnh bợ Lý phu nhân, phải biết rằng Lý gia hiện nay giống như mặt trời buổi trưa, những người như thế cũng không phải không có.

Chơi mạt chược thời gian trôi đặc biệt nhanh, nhìn trời sắp tối, Phí phu nhân trước cũng thắng không ít tiền, Khúc Phương không thua không thắng, Lý phu nhân cũng thắng một ít, thua nhiều nhất lại là bà Mạc, không có cách nào, ai bảo bà vừa chiếu cổ thả bài lại còn muốn đánh thắng, kết quả tự nhiên hai bên đều không được.

“Đêm nay cửa hàng của tôi mời nhà tạo hình nổi tiếng Hồng Kông Allen tới tham gia salon làm đẹp, mọi người có hứng thú không, cùng đi nhìn xem.” Bà Phí một bên thuận thực chỉnh bài một bên mở miệng hỏi.

Lý phu nhân về nhà cũng là một mình trông phòng, thích vào giúp vui, Khúc Phương đang lo đêm đến làm sao trôi qua cũng không có dị nghị, bà Mạc chưa đạt được mục đích, lúc chơi mạt chược bà nói bóng nói gió một ít, đều bị Lý phu nhân lấy cớ đánh bài không nói chuyện mất hứng mà dừng, cho nên bà định lên cùng với Lý phu nhân tâm sự, tự nhiên cũng muốn đi.

Đến chỗ của Phí phu nhân, cũng giống hội gặp mặt thông thường, người đến không quá nhiều, nhưng bộ dạng đều là giàu có.

Phí phu nhân thành thạo tiếp đón mọi người, đồng thời giới thiệu Lý phu nhân và Khúc Phương với họ một lần.

Sau đó, nhà tạo hình nổi tiếng trong truyền thuyết Allen bước lên, hắn đứng ở giữa sàn, dáng người cân xứng gợi cảm, còn hơn cả người mẫu. Làn da màu yến mạch ở dưới ngọn đèn tỏa sáng, nhóm phu nhân phóng mắt soi tham lam nhìn, làm salon dạt dào tình ý.

Allen khá thích ứng hoàn cảnh như vậy, lợi dụng hết mị lực nam tính của bản thân, điều hòa không khí hiện trường, cùng các phu nhân các tiểu thư vô cùng thú tính kia hoà mình, bạn tốt điển hình của phái nữ, là chú dê đẹp trên đồng cỏ xanh.

“Hôm nay tôi giới thiệu ọi người biết phối hợp như thế nào, mọi người nếu có đồ độc mà mình yêu thích, đều có thể lấy lại đây làm tham khảo.” Allen nghiêng đầu, dùng giọng nói từ tính độc đáo của mình làm lời mở đầu.

Có thể được nhà tạo hình chuyên nghiệp chỉ dẫn, có khả năng khoe ra đồ quý, tự nhiên không ai cự tuyệt, mọi người đều gọi điện thoại.

“Tiểu Minh, cậu giúp tôi đem túi xách Dior trong tủ quần áo, còn có cái váy Gucci màu đen đến đây. Đúng, là cái trong cùng bên trái tủ quần áo, hai loại cùng nhau gói lại đưa đến viện Tàng Hóa.” Lưu phu nhân gọi điện thoại dặn nói.

“Lý Lôi, giúp tôi đem túi xách Hermes, áo khoác Prada...”

“Hàn Mai Mai, cô đi tìm một chút, kính mắt Chanel của tôi, còn có giày LV...”

Nhìn mọi người đều vội vàng gọi điện thoại, nóng lòng khoe ra bộ mình gần đây thích nhất, Khúc Phương nhàn nhã ngồi tại chỗ, không tính làm gì.

Bà Mạc từ lúc đến đã chú ý Khúc Phương, tiến lên cười trêu nói: “Khúc tiểu thư có quần áo thích hợp không, bằng không lát nữa đồ tôi đến, cho cô mượn một bộ.”

...

39. Chương 39: Giúp Đỡ

Khúc Phương tựa vào ghế sofa, lười biếng nhìn cảnh tượng náo nhiệt, không ngờ cũng có người nhớ tới, thấy hóa ra là bà Mạc, cô cười nói: “Không cần, chỉ là rất nhiều quần áo tôi chưa thử qua, hơi khó chọn.”

“Vậy lấy hết đến đi cũng được.” Bà Mạc cảm thấy cô căn bản là không có mấy bộ quần áo coi được, chỉ muốn làm cô xấu mặt, vì thế lôi kéo nói.

Khúc Phương từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, động tác tạo nhã làm lòng người sinh ghen tị.

Bà Mạc nhìn thấy, trong thâm tâm cảm thấy cô có thể so với Molly nhà mình vì thế trong lòng càng thêm khó chịu, nói: “Nếu cô không có người đi lấy, tôi tìm người lấy giúp cô nhé.”

Nói xong, bà không đợi Khúc Phương trả lời, ngoắc gọi bồi bàn của tiệm, cho ít tiền bo đồng thời nói: “Cậu ghi lại địa chỉ của Khúc tiểu thư, đến nhà giúp cô ấy lấy quần áo một chút.”

Đã đến mức này, Khúc Phương không mở miệng không được nói: “Không cần, tôi gọi người đưa đến cũng được.”

Cô lấy di động ra, gọi cho quản lý khách sạn, bảo ông đưa quần áo đã mua hôm nay đến.

Bà Mạc cười nhẹ, bà nhìn Khúc Phương không vừa mắt, chờ cô phạm sai lầm, cho dù quần áo của cô có đưa tới, bà cũng phải cười nhạo cô, không thể không nói phụ nữ trời sinh đã có giác quan thứ sáu.

Phụ nữ lúc ở với nhau nói chuyện làm đẹp sẽ không biết chán, hơn nữa thời gian trôi nhanh, sau đó đồ của mọi người lục tục chuyển đến.

“Khúc tiểu thư quần áo của cô sao vẫn chưa chuyển tới thế?” Đồ của bà Mạc đã chuyển đến, thấy Khúc Phương còn miễn cưỡng tựa vào sofa, cố ý hỏi.

“Có lẽ là đồ hơi nhiều, di chuyển có chút phiền phức.” Khúc Phương vẫn thản nhiên cười.

“Ha ha, chúng ta trọng chất không trọng lượng, cô lấy mấy thứ lục lăng trái ấu nhiều thế đến làm gì, có nhiều nữa cũng không dùng đến, người không có mắt nhìn đúng là chỉ biết mua hàng rẻ tiền, Allen cũng không có thời gian phối hợp cho cô.” Bộ dạng bình tĩnh của Khúc Phương cứ như đâm vào mắt bà Mạc làm bà nhin không được lại kích thêm một câu.

Lúc này cửa lớn của viện Tùng Hóa lại mở ra, một người lớn tuổi nhìn rất trí thức đi vào, xếp phía sau là hai người phục vụ mặc đồng phục màu hồng nhạt, trên tay mỗi người phục vụ đều có quần áo, giày, đồ trang sức, liếc mắt một cái đã khiến người ta rung động không kiềm chế nổi. Mọi người còn nghĩ rằng đây là tiết mục đặc biệt mà viện Tùng Hóa tổ chức.

Không ngờ ông lão tri thức ấy lại đi tới trước mặt Khúc Phương, gấp người chào vô cùng khiêm tốn nói: “Khúc tiểu thư, quần áo của cô đã đưa đến, làm cô phải đợi lâu.”

Khúc Phương không để ý đến bộ dạng tròn mắt há mồm của bà Mạc bên cạnh, cô khách sáo cảm ơn người quản lý, để ông giúp đỡ đem đồ xếp đặt lại một chút, đồ thật sự là quá nhiều.

Quản lý rất có tổ chức lại nhiều kinh nghiệm, chỉ một lúc sau đã khiến phục vụ xếp đặt ổn thỏa quần áo, giày dép và phụ kiện rồi, ngăn nắp chỉnh tề, giống như đang triển lãm, làm xong hết lại gấp người chào Khúc Phương, mang theo một đám người trật tự rời khỏi.

Dường như bà Mạc là người đầu tiên có phản ứng, bà vừa mới nói người ta không có đồ thì đồ đã tới, việc này giống như ai tát cho bà một cái vào mặt vậy, cả người không thoải mái, có thể mua nhiều quần áo như thế nhất định không phải thứ đắt tiền, cho dù là kiếm xương trong trứng thì bà cũng phải kiếm cho ra (aka bươi móc lỗi).

Vì thế bà đi lên phía trước, cầm lên một bộ đồ nhìn nhìn, cười nói: “A, cái này không phải là váy Dior sao? Tôi cũng có một chiếc, đáng tiếc không phải là loại sản xuất hạn chế ... Đây là túi xách Gucci à, tôi cũng có một cái, tiếc là không phải hàng sản xuất hạn chế ... Đây là túi xách Hermes đi... Ngô...”

Lúc này nhà tạo hình Allen đứng một bên thấy túi xách bà Mạc cầm trong tay, kêu lên vui sướng: “Túi xách Kelly, Khúc tiểu thư đây là hàng hạn chế sản xuất phải không, rất khó nhìn thấy.”

Những người khác nghe Allen nói như vậy, đều vây lại xem, bà Mạc rõ ràng bị đẩy ra ngoài, về mặt ngưỡng ngừng, nhà tạo hình Allen cũng nói là đồ hiếm, bà cũng ngưỡng không dám nói “Tôi cũng có một cái” nữa, miễn cho đến lúc có người muốn thấy cũng không có lấy ra nhìn, gây xấu hổ.

Khúc Phương hơi kinh ngạc một chút. Hôm nay cô mua đồ quá nhiều, tâm trạng cũng không tốt, thế nên không chú ý tới đồ gì cụ thể, chủ tiệm lúc ấy hình như cũng có nói gì đó, cô nghe tai trái lại ra tai phải luôn.

Chủ tiệm hiểu ý người, cố ý lấy túi xách quý giá số lượng có hạn trong kho đồ ra nịnh nọt Khúc Phương, tuy rằng không có cái hiệu quả dựng sào thấy bóng, trên thực tế vẫn có chút thành công.

Sau này Khúc Phương đi shopping, khẳng định là sẽ không quên cô ta.

Allen vẻ ngoài đẹp trai, hấn vừa mở miệng đã trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt, hơn nữa biểu tình vui sướng của hấn rất cuốn hút người khác.

Hấn cầm túi xách, cẩn thận nhìn một lúc, cũng tùy ý nói vài kiểu để phối hợp, sau đó mới đứng lên bực nói: “Cảm ơn Khúc tiểu thư cung cấp nhiều đồ quý như vậy, tôi nghĩ việc học phối hợp đêm nay, mọi người nhất định có thể vừa lòng mà về.”

Tiếp theo, Allen bắt đầu giảng giải một vài điều quan trọng trong việc phối hợp trang phục, “Quần áo là cửa sổ tâm hồn của bạn, nếu bạn tìm được một bộ quần áo mà khi mặc lên người tự bản thân cũng nhận ra trời ạ đẹp quá thì bạn đã thành công rồi.”

Allen nói chuyện biểu tình khoa trương, dễ nhìn, trong phòng không khí hòa hợp, trách không được khó mời như thế, muốn mời hấn phải hẹn trước đến mấy tháng.

Buổi tối , nơi này cũng cung cấp đồ ăn ngon, chủng loại đa dạng, cả ngày chưa ăn làm Khúc Phương cảm thấy rất đói , chọn đồ mình thích, ngồi trong góc ăn.

Sức ăn của Khúc Phương khá lớn, có lẽ là có liên quan đến những gì đã trải qua từ lúc nhỏ, cô từ nhỏ đã không có cha, mẹ một mình nuôi cả cô và anh trai, khi đó trong nhà quá khó khăn, dù không đến mức không có ăn mà đói bụng, nhưng đồ ăn ngon thì thật sự không có, khi đó đến một miếng thịt cũng không có để ăn, cô còn nhớ mẹ mình đã vất vả thế nào để mua được một miếng thịt heo mỡ hầm lớn, Khúc Phương nhìn trông chờ vào cái nồi trước mặt mình, cố sức hít vào mùi thịt, thừa lúc mẹ xoay người dọn đồ ăn, Khúc Phương thêm thường vươn tay vào trong nồi, muốn lấy miếng thịt béo trên cùng ra ăn luôn, tay bị nóng lấy không được, trong nháy mắt mẹ xoay người, cô quăng miếng thịt vào miệng, nóng đến mức nước mắt cũng chảy ra , nhưng thật sự cảm thấy thơm, rất thơm.

Cô không sợ ăn thịt mỡ mà béo như mọi người, cô thích ăn thịt, cảm thấy ăn no là hạnh phúc, thật ra yêu cầu của cô không cao, ăn no, có một mái nhà yên ổn, cô thậm chí sẽ không yêu cầu chồng mình phải mua một cái túi xách xa xỉ, cô tiết kiệm từng chút một, nhưng rồi cũng đi tới ngày hôm nay.

Bà Mạc thấy Khúc Phương ăn nhiều không cần giữ dáng, đáy lòng càng thêm không vui, thua thiệt vài lần, bà phải biến thua thành thắng, lại đi đến cười khẩy nói: “Khúc tiểu thư ăn nhiều như vậy không sợ béo à, cẩn thận quần áo mặc không vào giờ.”

Trước kia Khúc Phương tốt tính, nhưng có tốt tính cũng không có được kết quả tốt, hà tất phải “dĩ hòa vi quý”, cô ăn xong một miếng thịt viên thơm, lại uống một ngụm nước trái cây, dùng khăn tay chùi miệng, mới ngẩng đầu liếc nhìn bà Mạc đánh giá cao thấp cười nói: “Tôi nghĩ tôi có ăn nhiều hơn nữa thì đáng người cũng không biến thành bộ dạng già cỗi này của bà được, bà lo lắng nhiều rồi.”

“Có!” Bà Mạc không ngờ người nhìn qua rất tốt tính này lại sẽ nói như thế.

Khúc Phương đứng lên, lúc đi ngang qua người bà Mạc nhẹ giọng nói: “Tôi rất ghét bà, bà biết vì sao không? Bởi vì con gái bà ngủ trên giường với chồng tôi, bà nói thử xem, nếu như tôi nói ra, Lý phu nhân sẽ nghĩ như thế nào.”

Lý phu nhân lại gần gọi Khúc Phương, thấy Khúc Phương đang nói thầm thì với bà Mạc, cười nói: “Không gặp hai người một lúc mà quan hệ đã tốt như thế này rồi à.”

“Đúng vậy, bà Mạc rất hài hước.” Khúc Phương quay đầu cười với bà Mạc.

“Tiểu Khúc, tôi gọi cô đến là vì Allen muốn hỏi cô có thể ọi người mặc đồ cô mang đến không.” Lý phu nhân hỏi.

“Đương nhiên được, đồ tôi đem đến đều mới cả, mọi người tùy tiện mặc thử, không sao cả.” Khúc Phương rất rộng rãi trả lời, cô chỉ vì buồn bực mới mua , nhìn qua cũng no mắt rồi, có vẻ cũng không có khả năng thay từ bộ này đến bộ khác, mặc thế cả ngày thì cô sẽ mệt chết mất.

Vì thế mọi người đều đi chọn mặc thử đồ mình thích.

Bà Mạc bị lời nói của Khúc Phương dọa nhảy dựng, bà cũng rất thích Chu Thần, người đàn ông có lẽ phép lớn lên đẹp trai, lại có năng lực, từng nghe con gái mập mờ nói qua là có vợ , nhưng đối phương chỉ là người thô thiển, sớm không còn tình cảm, hơn nữa đã sắp làm thủ tục ly hôn, huống chi con gái cũng mang thai rồi, bà Mạc thương con gái không nỡ khuyên cô, hơn nữa Chu Thần đúng là rất được, nếu không bà đã không cố ý chạy đến nhờ Lý phu nhân giúp đỡ.

Không ngờ tới đến đây lại gặp của người ta, nhìn như vậy, làm sao có thể là người thô thiển được, hơn nữa nếu bị Lý phu nhân biết thật thì coi như xong rồi, bà ấy ghét nhất là mấy loại bồ nhí, bà muốn nhờ bà ấy giúp lại càng không thể được.

Trong lòng mặc dù có chút kích động, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra, luyện mãi cũng thành tinh rồi, thấy mọi người đều đi mặc thử quần áo, bà cũng đi , cái ánh mắt đánh giá mới nảy của Khúc Phương làm cho bà rất buồn bực, quyết tâm muốn chọn một cái váy mặc vào gây gây thấy rõ.

Mọi người mặc quần áo đi ra xong rồi, bà Mạc còn ở bên trong chiến đấu với khóa kéo.

Allen bình luận mỗi người một lời, có tán dương , cũng có khiếm khuyết phải chỉ , vô cùng đúng trọng tâm, mọi người đều tin theo.

Đến phiên Khúc Phương, hôm nay không muốn thay đổi nhiều, mặc một cái áo cổ lọ, phối hợp với một cái váy ngắn bó sát người, không đặc biệt xinh đẹp, nhưng lại đẹp ưu thế chân dài của cô khoe ra, lại phối hợp với một đôi giày hở chân màu cam, cả người đều có vẻ thoải mái thông dong.

Allen gật đầu cười cười, không có bình luận gì, lại làm cho người ta cảm nhận được thưởng thức của hắn.

Đợi đến lúc Allen bình luận xong rồi, bà Mạc mới đi ra, cái váy ôm thắt lưng kia làm bà mặc đến là lao lực, trên lưng còn có dây nịch , kết quả là lộ rõ mồn một từng khối thịt ra, giống như thịt ba chỉ bị buộc dây bán trong chợ vậy, rất buồn cười.

Allen bình xong một lượt đang uống nước, nhìn thấy mấy khối thịt lộ rõ của bà Mạc, phun luôn ngụm nước mới uống, cũng không có bình luận gì, bà Mạc xấu hổ chạy đi thay lại quần áo.

Phụ nữ mặc quần áo mới đều rất vui vẻ , tuy rằng không phải tự mình mua không nổi, chỉ là cảm giác không giống vậy, cùng nhau mặc như thế vui hơn.

Trao đổi với nhau một vài thứ tâm đắc, cũng rất náo nhiệt, kế tiếp là hoạt động thứ hai trong đêm nay : trang điểm.

Không ngờ Allen không mang người mẫu ra mà là chọn một người ở phía dưới, Khúc Phương ngồi ở kia xem náo nhiệt, kết quả thế mà được chọn.

Để mọi người nhìn mình chăm chú như vậy, cô có chút không quen, chỉ là đến cũng đến rồi, không nhân này một cái, Khúc Phương thoải mái ngồi trên bục ghế.

Allen không phải ngay tức khắc đã đem đồ ra trang điểm cho Khúc Phương mà là cẩn thận quan sát mặt cô.

Tay hắn nâng nhẹ cằm Khúc Phương lên, động tác có chút lỗ mãng, nhưng là biểu tình lại rất nhập tâm.

“Cô giữ da rất tốt, ngũ quan cũng rất đẹp, chỉ là trên mặt không có điểm nhấn, nếu không đặc biệt nhìn kĩ, đại khái liếc mắt một cái, giây tiếp theo tôi sẽ quên mất cô ngay.” Allen không chút khách khí nói.

Bà Mạc thay xong quần áo ra nghe Khúc Phương bị nói như vậy, lập tức cảm thấy đã hết xấu hổ rồi, tâm tình cũng tốt lên trông thấy, bà cũng muốn nhìn bộ dạng tức giận của người phụ nữ kia một chút.

Khúc Phương bị Allen nói như vậy cũng không tức giận , trên thực tế, trước kia đúng là người như vậy, rất khó làm cho người ta nhớ kỹ,nói trắng là kiểu mặt diễn viên quần chúng.

Allen nói xong những lời này, không mở miệng nữa mà chuyên tâm bắt đầu trang điểm cho Khúc Phương, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, lúc hắn hóa trang cho bạn sẽ khiến bạn cảm cảm thấy bạn là người hắn quý trọng nhất trên đời này, mỗi một động tác đều cho bạn cảm giác tràn đầy thành ý.

Khúc Phương nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra, các phụ nhân và tiểu thư ở phía dưới đều ngừng thở, đồng thời phát ra âm thanh tán thưởng.

“Thật đẹp !” Lý phu nhân là người đầu tiên lên tiếng, cười nói: “Tôi mà là đàn ông, nhất định phải tiếp cận cô.”

Trên mặt Khúc Phương hoàn toàn nhìn không ra đã trang điểm, dường như không có thay đổi nào lớn cả, rõ ràng chính là cô, nhưng lại không giống cô.

“Đây là tôi sao?” Khúc Phương có chút không tin nổi cảm thán nói.

“Là cô, thật ra trên mặt của mỗi người đều có một bí mật, ngữ quan của cô rất đoan trang, đó là ưu điểm cũng là khuyết điểm, cái nào cũng đẹp, cho nên không có điểm nhấn, làm cho cô bình thường hẳn đi. Cũng may là bù lại cô có một đôi mắt biết nói, làm ặt của cô có những biểu cảm phong phú mà người khác không có, rất sâu thẳm, rất mê người. Cho nên thật ra tôi không trang điểm cả mặt cho cô, chính vẽ một chút lên mắt của cô, lông mi cô vừa đen lại dày, cũng không thiếu mỹ cảm, môi của cô rất no đủ, tôi chỉ son một lớp màu nhẹ, rất đơn giản, nếu lúc cô nói chuyện cảm có thể hơi nâng lên một chút, tin tưởng tôi, hiện tại cô chính là người phụ nữ đẹp nhất, đàn ông vừa nhìn thấy đã yêu mến rồi.” Allen nói thật chuyên nghiệp còn cười khê, làm ọi người dễ dàng chấp nhận ý kiến của mình.

Quả nhiên là nhà tạo hình nổi tiếng, nhìn thấy Khúc tiểu thư chỉ chốc lát đã thay đổi hoàn toàn, các phụ nhân khác đều đưa tay lên, hy vọng có thể làm người mẫu của Allen.

Khúc Phương cũng không biết bản thân xuống dưới bằng cách nào, câu vừa gặp đã yêu của Allen dù chỉ là người nói vô tình, người nghe lại có tâm.

Nếu chỉ có thời gian là một ngày, cô muốn người nọ nhất kiến chung tình với mình.

Dường đời của cô còn rất dài, cô không muốn làm một kẻ bị ly hôn mà tự ti cả đời, cô chính là một người tuyệt vời, rất quyến rũ, một phụ nữ làm người ta phải nhất kiến chung tình.

Đợi đến lúc tiệc kết thúc, Khúc Phương tìm được Allen, hy vọng có thể xin học kĩ thuật trang điểm của hắn.

Allen nở nụ cười.

Răng hắn rất trắng, cười lộ lên rục rờ như ánh mặt trời.

“Khúc tiểu thư, cô có biết vì sao tôi chọn cô làm người mẫu không? Bởi vì trong bao nhiêu người ở đây cô là người mềm mại nhất, cô rất đẹp, nhưng chính cô lại không biết đến điều này. Cô không cần kĩ thuật trang điểm của tôi, trang điểm mãi mãi chỉ là cái vỏ thôi, đẹp là từ bản thân cô mà ra cả.” Allen bác bỏ không chút để ý, còn nói rất thật lòng.

“Vì sao?” Khúc Phương không rõ.

“Mỉm cười mới là nghệ thuật trang điểm của cô, khi cô nở nụ cười nhẹ ở trên kia, cô là cô gái có một không hai trên đời này, trước đó không có, sau này cũng sẽ không có, nếu như cô xinh đẹp, thì đó là do cô chứ không phải nhờ kỹ thuật hóa trang của tôi...”

Khúc Phương ngoài ý muốn ở buổi tiệc này trải qua một đêm tuyệt vời, một đám phụ nữ, tranh nhau khoe sắc, chuyên chú khoe ra sắc đẹp của bản thân, tuổi tác ở đây chỉ là trò cười.

Ra về cùng Lý phu nhân, Khúc Phương thật chân thành cảm ơn bà.

Lý phu nhân vừa mới rồi còn cười tươi, lúc ra về đã có chút mệt mỏi, bàn tay hơi béo của bà cầm lấy tay Khúc Phương nói: “Thật hâm mộ cô, nếu tôi cũng trẻ trung xinh đẹp được như cô thì chồng tôi sẽ không...”

Khúc Phương ngây ngẩn cả người, cô cũng không nói gì, cô cũng là một phụ nữ bị chồng mình vứt bỏ, chỉ là cô đã lặp đi lặp lại quá nhiều rồi, bắt buộc đi phải buông tay.

Nhìn thấy Lý phu nhân bỗng nhiên buồn bực, Khúc Phương nắm ngược lại tay bà nói: “Chị Lý, ngày mai rồi sẽ tốt thôi, tin tưởng tôi.”

40. Chương 40

Chồng của Lý phu nhân là Lý Tiên Vân, lần trước Khúc Phương đã từng gặp qua ở kinh đô hội sở.

Nhà bọn họ kinh doanh nước trái cây, thứ này tuy nhỏ, nhưng thị trường tiêu thụ lại lớn, kinh doanh cũng rất ổn, Lý Tiên Vân cả ngày bận rộn xoay tới xoay lui.

Nghe Lý phu nhân nói, Khúc Phương mới nhớ tới người này, trong ấn tượng là một người đàn ông rất ổn trọng, thế mà cũng có bồ nhí bên ngoài.

Bất quá, trải qua cuộc hôn nhân của chính mình, Khúc Phương cũng không dám tin tưởng vào phán đoán của bản thân về đàn ông nữa. .

Lại một ngày mới, nơi giao dịch thị trường cổ phiếu vẫn náo nhiệt như trước.

Nhậm mạp đi quanh chỗ giao dịch, rất nhanh đã tia được mỹ nữ, chỉ cần nhìn bóng dáng của cô là biết ngay cực phẩm, vô cùng cân xứng, đùi đẹp thon dài, eo nhỏ mông to, Nhậm mạp nuốt nước miếng, nhưng vẫn nhịn xuống không tiến đến gần.

Đầu năm nay, không ít người dáng như tiên nữ, gương mặt lại như khủng long, nhìn không được, mập mạp vờ xem tư liệu xung quanh, từng bước tới gần, còn đang nghĩ là thần không biết quỷ không hay.

Đối với Khúc Phương thì giống như chơi trốn tìm với bạn nhỏ vậy, hơn nữa mập mạp lần nào cũng núp ở một chỗ, không cần động não, nhắm mắt cũng có thể đoán được hắn đang ở đâu .

Cô chọn một loại cổ phiếu rồi làm thủ tục giao dịch, chỉ là hôm nay không để tâm lắm, nháy mắt đã lỗ mấy trăm vạn.

Đợi ập mạp tới gần chỗ mình, Khúc Phương quay đầu, cười khê với hắn, mập mạp liền hóa đá.

Có một loại cảm giác không diễn tả được, không phải hắn chưa từng gặp qua phụ nữ xinh đẹp, nhưng cô gái này, không phải quyến rũ mỹ lệ, cũng không có vẻ thanh thuần của các cô gái trẻ, cảm giác đầu tiên là nụ cười của cô rất quen thuộc, ánh mắt của cô xinh đẹp mịn hoặc vô cùng, đã gặp qua nhiều mỹ nữ nhưng mập mạp vẫn bị hấp dẫn.

Mập mạp làm bộ nhả nhận đến gần, câu đầu tiên khi mở miệng là: “Cô gái này, cô có hứng thú với việc giao dịch chứng khoán sao, vừa hay tôi cũng biết được một ít, không bằng cùng nhau trao đổi nhé.”

Quen mập mạp lâu như vậy, Khúc Phương chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này hắn, cô nhìn không được nở nụ cười, cười đến mức làm mập mạp phải ngượng ngùng.

Chỉ là mập mạp thấy cô cười mảy loan loan như thế, cho dù bị cười có chút ngượng, nhưng vẫn mặt dày đứng lại, đầu năm nay mặt dày luôn có lợi thế.

Khúc Phương cũng nghiêm túc hắn, cũng không phải lần đầu biết mập mạp, cô biết vì sao mập mạp chạy đến chỗ giao dịch này, cô cũng không che giấu. Mập mạp muốn khoe khoang kiến thức tài chính rộng lớn của mình với mỹ nữ một chút, kết quả lại bị mỹ nữ nói đến sững sốt , thành thật hơn nhiều.

Đến lúc ăn trưa, mập mạp chân thành mời Khúc Phương.

Khúc Phương chọn địa điểm, là quán bún ốc trước ngày nào cũng đến với chồng. Đã lâu không ghé lại, nhưng ấn tượng về nơi này vẫn khắc sâu trong cô, cô vẫn nghĩ rằng trong những ngày tháng lập đi lập lại này, con đường cô đi vẫn là vòng tròn luẩn quẩn, đây vẫn là nơi thương tâm đối với cô.

Ngồi ăn với mập mạp, hắn rất gallant kéo ghế cho Khúc Phương, sau đó mới vui vẻ gọi món ăn với bồi bàn, kiên trì để Khúc Phương chọn.

Khúc Phương gọi món bún ốc mà lần đầu tới đây cô đã ăn, mập mạp gọi giống như Khúc Phương nhưng nhiều gấp đôi, còn gọi thêm chút điểm tâm.

“Người béo, năng lượng tiêu hao cũng nhiều.” Mập mạp có chút ngượng ngùng giải thích một câu, Khúc Phương nhún nhún vai tỏ vẻ hiểu biết.

Mập mạp khách khí với Khúc Phương như vậy, ngoài kinh ngạc ban đầu ra thì còn là vì sau khi nói chuyện xong, phát hiện cô thật sự rất chuyên nghiệp, so với loại thường xuyên nghe các chuyên gia gà mờ nói chuyện như hần còn chuyên nghiệp hơn, hần bắt đầu nghĩ làm sao ở giữ cô lại nói chuyện lâu hơn chút nữa.

Lúc đợi món ăn lên, Khúc Phương vờ không biết mà hỏi, có buổi gặp gỡ tài chính nào không, có thể trao đổi học tập, mập mạp vừa nghe, vỗ đùi một phát, nghĩ ngay đến một chuyện, trong nháy mắt cảm thấy đặc ý vì mình sao mà thông minh quá, nói xin lỗi cô một lát, phải đi gọi điện thoại.

Đợi bát tét đưa lên, động tác của mập mạp lưu loát trôi chảy, Khúc Phương cũng không khách sáo, rất thoải mái cầm lấy dao nĩa ăn, quả nhiên tâm tình không giống nhau thì cảm giác lúc ăn cũng khác hẳn, trước kia nhạt như nước ốc, thật khó nuốt xuống, hiện tại lại cảm thấy cũng không tệ lắm, bên ngoài hơi chín, bên trong lại mềm mại, rất tươi ngon, dễ ăn.

Tốc độ ăn của Khúc Phương không nhanh, mập mạp ăn xong miếng bát tét thứ hai mới phát hiện Khúc Phương còn chưa ăn hết nữa miếng.

Hần có chút xấu hổ giải thích nói: “Thứ này để nguội thì không ăn được, phải ăn ngay lúc nóng.”

Nói xong hần chưa thấy no vẫn lấy một cái đùi gà nữa lên cắn, ăn được thật, cùng ăn với người ăn được, bản thân tự nhiên cũng ăn nhiều thêm.

Mập mạp ăn có vẻ tùy ý, cũng không phải khó xem, hiện tại cơm Tây không nhiều quy củ như trước đây, hiện tại có tiền chính là đại gia, ăn thế nào đều tùy tiện bạn.

Chờ cơm nước xong, mập mạp lại gọi điện thoại, biểu tình rất đặc ý, xong hết cả rồi lại mời Khúc Phương đi kinh đô hội sở, tham gia một buổi gặp gỡ tài chính.

Trước kia hần đều mời một vị khách bí ẩn làm át chủ bài, hôm nay lại không phải vậy, chỉ mời một đám bạn họp mặt, hần mời khách. Đối với người trên thương trường, mọi người gặp gỡ chính là xúc tiến phát triển kinh doanh, mập mạp quan hệ khá rộng, mời này gọi nọ được không ít người.

Không thể không nói, một thời gian Khúc Phương không gặp mập mạp, cô lại có chút thay đổi. Trước đây cô từng rất cố gắng muốn chứng minh mình là một người phụ nữ rất giỏi ở một phương diện nào đó, dù cũng có thay đổi, nhưng không đến mức độ mê người.

Nhưng giờ cô không tự giác mà lột xác dần dần, càng thêm tao nhã thanh lịch, hơn nữa lại có tự tin hơn với bề ngoài của mình, dù cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất nhưng lại là duy nhất. Cô có thể nắm chắc lực quyến rũ trong nụ cười, tuy rằng chưa phải hoàn mỹ, nhưng đã có mị lực độc đáo riêng biệt.

Đến kinh đô hội sở, mập mạp giới thiệu Khúc Phương. Người phụ nữ tôn trọng chính bản thân mình thì cũng sẽ nhận được sự tôn trọng của người khác, nhìn sự khách khí giữa mập mạp và Khúc Phương cùng sự tôn trọng được thể hiện rõ ràng của mập mạp, lần này không ai hiểu nhầm quan hệ giữa họ nữa.

Khúc Phương nói chuyện lễ độ, đa số người ở đây Khúc Phương đều quen mặt, dễ dàng nói chuyện.

“Lý Tiên Vân tiên sinh, xin chào.” Khúc Phương quan sát người đàn ông tóc bên mái đã có chút bạc này một lúc, thoát nhìn rất nho nhã, ở trong một đám thương nhân lại có vẻ nổi bật hẳn.

Nhìn không ra hần là kiểu đàn ông bỏ rơi vợ mình, hần rất giống hình tượng người cha trong cảm nhận của cô, nho nhã thân thiết, cho dù năm tháng vô tình, nhưng còn có thể nhìn thấy nét anh tuấn thời trẻ trên khuôn mặt tang thương của hần, còn đọng lại là mị lực độc đáo của người đàn ông từng trải.

Con gái yêu thương cha mình, đó là thiên tính, bởi vì từ nhỏ đến lớn cha là người đàn ông đầu tiên mà họ nhận thức, bảo vệ họ.

Ấn tượng của Khúc Phương về cha rất mơ hồ, thậm chí không có ấn tượng, nhưng khi người khác cười nhạo cô không có cha, cô đã tự vẽ lên hình tượng của cha mình, càng về sau, hình tượng trong lòng cô có lẽ cũng giống như hình ảnh của Lý tiên sinh bây giờ, nhìn qua lần đầu thì thấy là người rất thật thà, nhưng cũng rất có cảm giác an toàn.

Không nói mà chỉ hơi mỉm cười, dường như tính cách của Lý tiên sinh cùng Lý phu nhân nói như nhả đạn hoàn toàn khác nhau, hần nói chuyện tao nhã, thông thả nhàn giọng, luôn nói vào trọng tâm, làm người

nghe có cảm giác như tắm gió xuân vậy.

“Lý tiên sinh không chỉ có sự nghiệp thành công còn bác học đa tài, Lý phu nhân nhất định là người rất tuyệt vời, từ xưa trai tài thường sánh cùng gái sắc.” Khúc Phương thử khích lệ một chút.

Khúc Phương là phụ nữ, khen vợ người ta, kết thân với vợ người ta cũng là cách làm quen thông thường, cũng không quá đột ngột.

Lý tiên sinh dường như bởi vì lời của Khúc Phương mà trong nháy mắt dừng lại, giống như nhớ đến chuyện gì đó, nếu không phải Khúc Phương quan sát kỹ, có lẽ cũng không thể phát hiện một chút mất tự nhiên của hắn.

“Khúc tiểu thư quá khen.” Hắn nói một câu qua chuyện, cũng không muốn nói thêm về vợ mình.

Khúc Phương cũng thức thời không nói tiếp, lại có chút không yên lòng. Cô bỗng nhiên nhớ đến Chu Thần nói về mình ra sao trước mặt người khác: người thô thiển? đàn bà thiếu kiến thức? Không hiểu tình thú? Chỉ biết tiêu tiền?

Vào lúc này cô cảm thấy ít nhất ở điểm đó Lý tiên sinh còn tốt hơn chồng mình nhiều lắm, hắn không bình phẩm về Lý phu nhân, về mặt của hắn cũng không có vẻ chán ghét.

Có đôi khi chỉ một vài biểu cảm của người yêu cũng có thể giết chết bạn, phải đi đến bước đường ly hôn, Khúc Phương cũng luôn nghĩ lại xem bản thân đã làm sai cái gì, cô vẫn nghĩ rằng cô là một cô gái tốt.

Khi đó cô không đi quán bar, không đi sàn, không hút thuốc lá, không uống rượu, cũng không có quan hệ mờ ám với người đàn ông khác. Cô nấu ăn ngon, chăm chỉ, thêu may cũng đẹp, hiểu kính với người lớn. Cô chưa từng mua hàng đắt tiền, cô cố gắng làm việc, không đến muộn, không về sớm. Cô thích sắp xếp nhà cửa, làm cho nhà mình xinh đẹp và thoải mái hơn, cô thích nấu một bàn đồ ăn thật ngon, nhìn chồng mình ăn vui vẻ. Cô thích dạo quanh các tiệm giảm giá, mua vài thứ hàng sale, một bên trách móc tất chân chồng quá thối, một bên cam tâm tình nguyện tự mình giặt.

Một cô gái như cô, mỗi người đều nói là cô gái tốt, cô từng nghĩ cô và Chu Thần yêu nhau, hôn nhân của bọn họ sẽ tiếp tục mãi cho đến khi một trong hai mất đi, bây giờ xem ra ý nghĩ đó của cô quá ngây thơ rồi.

Thế giới này không có quy định cô gái tốt nhất định sẽ hạnh phúc, cũng không có quy định cô gái hư vào buổi tối 12 điểm còn không trở về nhà, mỗi ngày ăn chơi ở sàn nhảy sẽ không hạnh phúc.

Cả cuộc đời dài như thế lại chỉ dùng để yêu một tên cận bã. Có người may mắn hơn một chút thì nhận ra sớm, có người ngu ngốc một chút, có lẽ kính dăng cả đời mới phát hiện.

Lúc Khúc Phương chưa nhìn thấy Molly đã rất tò mò người khiến cho chồng mình cam nguyện vứt bỏ cuộc hôn nhân năm năm trời là người phụ nữ như thế nào?

Cô cảm thấy người đàn bà kia nhất định là người hư hỏng, đê tiện, mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ, phá vỡ hạnh phúc nhà người ta. Nhưng lúc Khúc Phương gặp Molly, cô lại rất khổ sở, cô phát hiện người đàn bà không biết xấu hổ ấy lại trẻ tuổi như vậy, xinh đẹp như vậy, giàu có như vậy, cô đâm ra tự ti, tuyệt vọng, thậm chí kém cỏi mà nghĩ rằng nếu mình là Chu Thần chắc mình cũng sẽ chọn cô gái đó.

Nhưng đã trải qua lâu như vậy, nhìn thấy Lý phu nhân, Khúc Phương thật sự cảm thấy bà rất tao nhã, tính cách sáng khoái, nói chuyện cũng rất thú vị, người phụ nữ như vậy nhưng chồng vẫn muốn ly hôn, Khúc Phương lại mở miệng.

Thấy Khúc Phương có chút bồn chồn, Lý Tiên Vân khách sáo nói xin lỗi một chút, hắn đi gọi điện thoại.

Nhậm nhậm ậm ậm đối với việc mình nhất thời nảy lòng tham mở một buổi gặp gỡ trao đổi rất là đắc ý, cảm thấy thu hoạch rất lớn, mọi người khách khách khí khí, trao đổi rất hòa hợp, không chỉ có thể củng cố những mối quan hệ làm ăn cũ, còn có thể nhận thức thêm vài người mới.

Một vài người không phải trước đây chưa từng quen, nhưng trao đổi duy trì quan hệ cũng là một môn nghệ thuật. Khúc Phương tiếp tục nói chuyện với Lý tiên sinh, không có chú ý mập mạp thực cung kính chạy ra ngoài tiếp khách, về mặt hắn rất hưng phấn, thật không ngờ có thể mời được tổng giám đốc Hác, tuy rằng chỉ đến một lúc, nhưng cũng vượt ngoài ý muốn rồi.

Hác Kiến Hồng vừa mới xuống máy bay nên hơi mệt , vốn chuẩn bị tối nay đi dự một buổi tiệc tối , nhưng bạn tốt là lão Lý nói có một buổi gặp gỡ trao đổi rất thú vị, nói hắn nhất định phải đến, tuyệt đối sẽ không làm hắn hối hận.

Lão Lý và hắn đều xuất thân nghèo khó, hai người đều tự dốc sức làm, đều dựng ra một mảnh trời của riêng mình, tuy rằng việc kinh doanh của lão Lý không lớn bằng hắn, hai người cũng từng có cạnh tranh một lần, nhưng quan hệ vẫn rất tốt. Nghĩ nghĩ, dù sao về nhà cũng không có người, đi tiệc tối còn sớm, liền xoay tay lái đến đây .

Lúc Nhậm mập mập mang theo Hác Kiến Hồng đi vào, Hác Kiến Hồng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Tiên Vân đang nói gì đó với một cô gái, cô gái đưa lưng về phía hắn, hắn không thấy rõ là ai, chỉ thấy nhìn qua bộ dạng Lý Tiên Vân nói chuyện rất vui vẻ.

Đợi đến khi Hác Kiến Hồng lại gần Lý Tiên Vân mới nhìn thấy hắn, hắn đứng lên cười nói: “Kiến Hồng, đến đây đến đây, giới thiệu với anh một chút, vị này là Khúc tiểu thư, rất có kiến thức với việc giao dịch chứng khoán, hai người có thể trao đổi với nhau.”

Hác Kiến Hồng rất kỳ quái, mình với lão Lý thân thiết như vậy từ bao giờ, còn gọi tên hắn, giới thiệu phụ nữ cho hắn, hắn biết lão Lý có một đứa con gái Tiểu Bạch ở bên ngoài (aka bồ nhí), hắn lại không thích kiểu phụ nữ như thế, cho nên lúc Lý Tiên Vân nói mày của hắn mày hơi nhú lại.

Khúc Phương nghe hai chữ Kiến Hồng này có chút quen thuộc, nghe Lý tiên sinh giới thiệu mình liền xoay người, nhìn thấy cư nhiên là Hác Kiến Hồng, thật sự là thế giới này quá nhỏ, luôn có cơ hội gặp lại nhau, không hề phòng như lần đầu tiên, Khúc Phương hiểu ý cười.

Cô hào phóng vươn tay nhẹ nhàng nói: “Xin chào.”

Hác Kiến Hồng đứng ở nơi đó, lại thạch hóa , hắn giống như đang đứng ở cổng trường đại học, cô gái sau đó đã trở thành vợ mình, cũng vì mình lưu lại một thiên sứ rồi rời khỏi nhân gian, nở một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, cô vươn bàn tay nhỏ nhắn mập mập, trắng trắng ra rồi nói: “Xin chào.”

Lúc cô sinh bệnh đã nói với hắn: Kiến Hồng, nếu có một ngày em đi rồi, anh đừng nên khổ sở, em sẽ đau lòng, Nữu Nữu sẽ thay thế em ở cùng anh, hơn nữa em sẽ không đi lâu lắm, có một ngày, em sẽ biến thành một cô gái khác, có lẽ khi đó em không biết anh, nhưng anh phải nhớ kỹ em nhé, anh nhất định phải bắt lấy em, đừng để em rời đi.

Rõ ràng hai người không hề giống nhau, A Dung ngũ quan xinh đẹp, lúc nói chuyện thì hơi lớn tiếng, nhưng trong một khắc Hác Kiến Hồng đứng ở đó, vươn tay, nắm tay Khúc Phương, thật lâu không có buông ra...

41. Chương 41: Đàn Ông

Ánh mắt của Hác Kiến Hồng có chút kỳ quái, dường như mỗi lần thấy Khúc Phương ông đều có ánh mắt như vậy, cho dù cô cảm thấy bản thân so với bộ dạng chật vật tuyệt vọng lúc trước đã tốt hơn nhiều, nhưng đứng trước ông vẫn cảm thấy áp lực.

“Khúc tiểu thư, xin chào, tôi đã từng kết hôn, vợ của tôi đã qua đời vào ba năm trước, tôi có một đứa con gái gọi là Đan Đan, hiện tại tôi độc thân.” Hác Kiến Hồng một chút cũng không giống đang nói giỡn giới thiệu về bản thân.

Mặt Khúc Phương vốn đang bình thản lập tức đỏ bừng lên, kiểu giới thiệu này tại sao lại có cảm giác giống kiểu đi gặp mặt làm quen vậy. Đối với Hác Kiến Hồng, trước kia cô từng cố ý tìm hiểu qua, là người ít nói, lúc nói chuyện làm việc đều rất cẩn thận, chuyện vô ích thì tuyệt đối không mở miệng nói bao giờ.

Nếu đổi thành người khác nói như vậy, Khúc Phương sẽ cảm thấy đối phương có chút lỗ mãng , nhưng đứng trước mặt là Hác Kiến Hồng, là nhân vật truyền kỳ mà đa số mọi người ở đây đều muốn kết giao kinh doanh, Khúc Phương xấu hổ cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lý Tiên Vân vui tươi hơn hờ cười nói: “Ngồi xuống tán gẫu, ngồi xuống tán gẫu.” Đánh vỡ không khí có chút kỳ quái này.

Khúc Phương vốn lại đây là vì Lý phu nhân, muốn nhận thức rõ hơn một chút về Lý tiên sinh, bởi vì cô đã từng nói với Lý phu nhân, ngày mai rồi sẽ tốt thôi, cũng gặp vấn đề về li hôn như Khúc Phương, cô không muốn nhìn thấy Lý phu nhân mỗi ngày đều khổ sở như vậy.

Kỳ thật nếu có thể giữ lại, cô vạn lần không muốn ly hôn, bởi vì mặc kệ cô có cố gắng trở nên vĩ đại đến cỡ nào, trong lòng của cô thủy chung đều có một quan niệm một đời một kiếp.

Chỉ là có vài người, không thể giữ lại, không thể yêu, giữ được người cũng không giữ được trái tim họ.

Khúc Phương đã trải qua thời gian lâu như vậy, lúc ban đầu trong lòng tràn đầy oán hận đã nghĩ muốn trả thù, cho dù dùng cả đời của mình để trả giá cũng không thể làm cho đôi cầu nam nữ kia được hạnh phúc. Nhưng lặp đi lặp lại một ngày, lại phát hiện loại cảnh tượng này rất buồn cười, mặc kệ trả thù như thế nào, ngày hôm sau bọn họ vẫn ân ái như lúc ban đầu.

Kỳ thật cho dù là không có ngày luân hồi, sự thật cũng giống nhau cả, bạn dùng bản thân đi trả thù người khác, trừ bỏ việc mất đi chính mình, cái gì cũng không đạt được, trong hiện thực rất nhiều phụ nữ bị bỏ rơi thậm chí đã dễ dàng kết thúc sinh mệnh của mình, lưu lại di ngôn muốn đôi nam nữ kia áy náy cả đời, kết quả không được vài năm, đôi nam nữ kia hạnh phúc kết hôn sinh con, con của bạn phải ủy khuất gọi người đàn bà kia là mẹ, mà bạn hồn phi phách tán, trừ bỏ người yêu thương bạn thật lòng vẫn còn đau xót, không ai còn nhớ rõ về bạn nữa.

Cô đã không còn loại xúc động như trước nữa, cô cũng sẽ không giống như những người khác nghe xong Lý phu nhân oán giận mà phụ họa theo nói quên đi.

Mỗi người phụ nữ trong hôn nhân, không phải vạn bất đắc dĩ, ai cũng không muốn đi đến bước này. Lý phu nhân nổi giận nói muốn ly hôn với chồng, nói tiểu tam không biết xấu hổ, nhưng vẫn có thể nghe được ra từ trong giọng nói của bà có bao nhiêu tình yêu với chồng mình, có bao nhiêu nỗi khổ sở.

Khúc Phương muốn giúp bà, trước hết cô phải tìm hiểu xem Lý tiên sinh rốt cuộc là kiểu người như thế nào, thật không ngờ tự nhiên xuất hiện Hách Kiến Hồng.

Việc nói chuyện sau đó biến thành quay chung quanh bản thân Khúc Phương, Khúc Phương thật sự là chịu không nổi.

Đổi mặt khí thế bức nhân của Hách Kiến Hồng, Khúc Phương không có cách nào, cuối cùng đành phải nói: “Thực xin lỗi, Hách tổng tôi đã từng kết hôn.”

Khúc Phương vốn nghĩ nói ra câu này, người đàn ông đối diện kia sẽ biết khó mà lui, bởi vì mục đích thật sự của ông rất rõ ràng, cô không biết những người khác có nhận ra không, nhưng là phụ nữ, trực giác của Khúc Phương có thể nhận ra ý định của ông, ông quá trắng trợn rồi.

“Phải không? Không biết chồng của Khúc tiểu thư làm việc ở đâu.” Sắc mặt của Hách Kiến Hồng không chút thay đổi, thản nhiên hỏi.

Mặt Lý Tiên Vân ở một bên lại đổi sắc, lúc ông vừa mới cùng Khúc Phương nói chuyện liền cảm thấy người phụ nữ này không tồi, nghĩ đến đối thủ cũ của mình Hách Kiến Hồng, nhiều năm như vậy luôn giữ mình trong sạch, bên người không có người phụ nữ nào, yêu cầu đối với phụ nữ ra vẻ rất cao, Khúc tiểu thư trước mắt cho người ta cảm giác rất tốt, tao nhã lại hào phóng, vừa thấy chính là loại phụ nữ tính cách rất tốt, ông cảm thấy nói không chừng Hách Kiến Hồng sẽ thích, với tâm tình muốn thử xem đó mà gọi ông đến đây, thật không ngờ còn có vụ này.

“Anh ấy là phó tổng giám đốc tập đoàn Mạc Cao.” Khúc Phương vô cùng không muốn nhắc đến Chu Thần, nhưng trong tình huống trước mắt, Khúc Phương có chút không thích ứng nổi với khí thế bức nhân của Hách tổng nên chỉ có thể nói như vậy.

Lý Tiên Vân có chút buồn bực, nghe Khúc Phương nói như vậy, tập đoàn Mạc Cao cũng có quan hệ qua lại với công ty bọn họ, hai phó tổng giám đốc của Mạc Cao ông cũng rất quen thuộc, lão Tiên đã sắp 50 tuổi, vợ của ông ta trong một lần làm ăn cũng gặp qua một lần, không có khả năng là Khúc Phương, còn lại

một người họ Chu , bắt quả người họ Chu kia không phải đang quen nhau với cháu gái của lão Mạc sao? Vốn ông cũng không biết rõ ràng như vậy, bắt quả gần đây người họ Chu đó rất siêng lui tới công ty ông.

“Vừa khéo , tôi cũng có quen biết với vài vị phó tổng của tập đoàn Mạc Cao, không biết là vị nào.” Lý Tiên Vân có chút buồn bực, hảo tâm làm chuyện xấu, bắt quả nghe Khúc Phương nói như vậy, hắn chỉ trong chớp mắt đã nghĩ thông suốt trước sau.

“Phải không, thế giới này thật nhỏ, chồng tôi họ Chu.” Đến giờ phút này Khúc Phương không còn quẫn bách như trước, ngược lại hào phóng nói ra, kỳ thật cô cũng thấy kỳ quái, hôn nhân là chuyện giữa hai người, trước kia cô thật sự không biết rõ về việc làm, quan hệ của chồng, không ngờ được lúc sắp ly hôn , ngược lại gặp được nhiều người có liên lụy như vậy.

“Không ngờ được Tiểu Chu cư nhiên là chồng cô, tôi còn tưởng rằng hắn là bạn trai của Mạc tiểu thư.” Lý Tiên Vân giờ khắc này trên mặt vẫn là bảo trì khí chất nho nhã, chính là nói chuyện có chút không tốt, chủ yếu là ông nhìn ra Hác Kiến Hồng thật sự có hứng thú với Khúc Phương, sợ ông thẹn quá thành giận, đành phải dùng loại phương pháp này cứu vãn.

Hác Kiến Hồng vừa nghe liền hiểu được , bắt quả cũng rất mất hứng Lý Tiên Vân dùng phương thức này, người phụ nữ hắn thích, tuyệt đối không thể chịu một chút ủy khuất.(ồ ồ ồ)

Nếu trước kia Khúc Phương nghe người khác nói như vậy nhất định sẽ kích động không tin, dù là chuyện này cô đã sớm biết, bắt quả hôm nay...

Nghe Lý tiên sinh nói xong, cô cúi đầu, thật lâu sau mới ngẩng đầu, cô nhìn ông, có chút ghen ngào nói: “Lý tiên sinh ông cũng sẽ lừa dối vợ mà đi tìm người phụ nữ khác sao? Các người đều như vậy sao?”

Vốn vì giải thoát chính mình, nói có chút quá đáng, không ngờ tới bị Khúc Phương hỏi lại như vậy, Lý Tiên Vân nói không nên lời, ông thật sự không biết nói làm sao cho phải, trong đầu nhớ tới một cô gái ôn nhu.

...

Ngày hôm nay thật quá hỗn loạn, mục đích của Khúc Phương không đạt được, nhưng ngoài ý muốn thấy người khác.

Khúc Phương hiện tại sẽ không thành thật như trước đây, lúc khổ sở cũng sẽ không ra vẻ kiên cường, trước kia lúc bị mẹ chồng soi mói, có khổ sở cũng gắng làm ra khuôn mặt tươi cười. Nhưng sự thật nói cho cô biết, phụ nữ yếu đuối cũng là một nghệ thuật, giống như lần đầu tiên cô đi tìm Molly, cô ta ở trước mặt mình thì cao cao tại thượng, nhưng trong nháy mắt Chu Thần xuất hiện, cô ta lại giả vờ bị mình đẩy ngã, vẻ mặt ủy khuất sợ hãi té trên mặt đất.

Lúc phụ nữ yếu đuối không có nghĩa là cô ta thực sự yếu ớt như vậy.

Cho nên lúc nói chuyện với Lý Tiên Vân, kỳ thật cô không hề khổ sở, chẳng sợ bị vạch trần quan hệ ái muội phức tạp của chồng mình với cô gái khác ngay trước mặt.

Nhưng cô vẫn làm ra tư thế đang khổ sở, bị thương, trong nháy mắt cúi đầu đó cô nghĩ đến mẹ cùng anh trai cô, cái loại ủy khuất cùng khổ sở này lập tức liền bùng lên, thực chân thật biểu lộ ra bên ngoài, cô vừa mở miệng nói chuyện, cũng lập tức làm cho Lý Tiên Vân áy náy, thậm chí không biết nên nói tiếp như thế nào.

Phía sau, Hác Kiến Hồng lại đứng ra.

Ông nói: “Sẽ không, nếu cô ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không đi tìm người khác, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với cô, mặc kệ cô từng chịu bao nhiêu thương tổn, tôi sẽ đem từng chút từng chút một hạnh phúc bù đắp lại cho cô.”

Cuối cùng Khúc Phương cầm trong tay danh thiếp màu vàng của Hác Kiến Hồng cơ hồ chạy trốn chết.

Cô không ngờ rằng theo tình tình chạy, chạy tình tình theo.

Cuộc đời thật kỳ quái, hai người mà bạn cho là sẽ không bao giờ xuất hiện cùng lúc lại có khi vô tình mà gặp nhau, lại ngoài ý muốn mà thân thiết.

Đầu óc của cô có chút rối loạn, ngay từ đầu cô đối với mị lực của người đàn ông lớn tuổi thì chỉ biết đứng xa mà kính, bởi vì cô cảm thấy cô và ông không hợp nhau lắm, hai người ở hai thế giới khác nhau, không có khả năng đi cùng nhau được.

Nhưng được thổ lộ rõ ràng như vậy, cô thừa nhận ở đáy lòng cô cũng có một chút cảm giác cao hứng, chỉ là không biết vì sao, trong đầu lại có một giọng nói khàn khàn, giọng nói đó không nói gì cả, chỉ hô hai chữ: “Khúc Phương” .

Không thêm nghĩ chuyện này nữa, Khúc Phương luôn cảm thấy có vài việc không đúng, cũng có thể nói là rất kỳ diệu.

Ngày hôm sau Khúc Phương thay đổi một phương thức khác, hiện tại cảm giác của cô đối với Chân Vượng còn có Hắc Kiến Hồng thực phức tạp, nếu nghĩ chưa rõ, vẫn là cho chính mình một ít thời gian đi, dù sao vẫn là ở một ngày này.

Cô trực tiếp đến công ty của Lý Tiên Vân, quang minh chính đại bắt đầu theo dõi, cho dù bị phát hiện cũng không có vấn đề gì, ngày hôm sau người ta cũng quên cô rồi.

Trải qua thời gian dài sử dụng một biện pháp ngu ngốc như thế, Khúc Phương rốt cục thăm dò ra cuộc sống bình thường của Lý Tiên Vân cùng bề nhí trong truyền thuyết.

Lý Tiên Vân là người luôn liêu mạng làm việc, thường thường làm việc đến qua 12 giờ trưa còn chưa đi ăn cơm, mà lúc này có một cô gái diện mạo không thể nói là xinh đẹp nhưng rất ngọt ngào, cầm theo một hộp lớn màu xanh, đi vào công ty bọn họ, trước cửa đều không có ai ngăn đón, xem ra là rất quen thuộc .

Ước chừng nhiều giờ sau, cô gái cầm theo hộp lớn đi ra, trên mặt như trước bảo trì biểu tình ngọt ngào.

Mỗi ngày đều như thế, ngạc, trên thực tế là ngày nào Khúc Phương nhìn thấy đều là cảnh tượng như vậy. Cô rất ngạc nhiên, bọn họ như thế nào ở chung .

Bởi vì nói thật, cô gái này so sánh với Lý phu nhân, thật sự không bằng, khí chất trên người thì bình thường, hành vi cử chỉ cũng không giống như là xuất thân nhà giàu có, lúc đi ngang qua cửa còn thực khách khí với cô lễ tân, bộ dạng có chút sợ hãi rụt rè, giống như chính mình lúc trước. Bất quá cô gái này rất trẻ trung cũng rất ngọt ngào.

Giờ phút này bàn trà trong phòng Lý Tiên Vân đặt một hộp cơm màu xanh, mặt trên dùng cái bát tinh tế chứa tinh xảo đồ ăn, còn nóng hổi hấp , còn có một phần cơm tẻ trắng, còn có cả canh, thực phong phú, thực đẹp mắt, đẹp mắt nhất đại khái là ở bóng dáng dịu dàng cứ đi qua đi lại đi.

Lý Tiên Vân quả thật làm việc hơi mệt , luôn nói gây dựng sự nghiệp không dễ dàng, kỳ thật giữ vững sự nghiệp càng không dễ dàng, áp lực rất lớn, lúc trong tay không có gì còn không sợ gì cả, hiện tại có của cải nhất định ngược lại càng sợ hãi thất bại hơn.

Nhưng ông cảm thấy theo gia nghiệp càng lớn, quan hệ cùng vợ là Lý Mai lại càng xa, hai người đã không còn ăn ý cùng nhau tung hoành thiên hạ như trước, mỗi ngày về nhà bà cũng không ngừng oán giận, làm cho ông tình nguyện ngồi trong công ty, có đôi khi cơm cũng không muốn ăn.

Nhưng hết thấy từ một lần ngoài ý muốn quen biết A Cửu liền thay đổi .

Cô rất được, rất ôn nhu, ánh mắt nhìn ông vẫn thực sùng bái, cơ hồ là đi theo ông mà không cầu mong gì thêm. Tuy rằng ông từng nói qua ông đã có vợ, nhưng cô vẫn là thực kiên định không muốn rời đi.

“Tiểu Cửu lần sau đừng vất vả như vậy, còn cố ý làm nhiều đồ ăn như vậy đưa tới.” Lý Tiên Vân thực cảm động, đối lập người vợ căn bản mặc kệ ông ăn cơm hay chưa, cô gái nhỏ trước mắt này đối với ông tràn đầy quan tâm, làm cho ông áy náy lại hưởng thụ.

“Lí đại ca, anh công tác vất vả như vậy, lại không ăn cơm đúng giờ, em sẽ đau lòng , huống chi có thể làm cho anh ăn , em rất vui .” Lúc cô gái nói chuyện thực sùng bái nhìn Lý Tiên Vân.

“Tiểu Cửu, em cần gì phải như vậy, em hiểu rõ anh...” Lý Tiên Vân thực mâu thuẫn, ban đầu ông còn không có tưởng nhiều như vậy, nhưng là càng tiếp xúc, cô gái ôn nhu toàn tâm toàn ý vì ông trả giá cùng vợ của ông đối lập càng mãnh liệt, cũng càng làm cho ông có cảm giác áy náy.

“Đừng nói nữa, Lí đại ca, anh hiểu em mà, em không mong muốn gì nhiều, cứ như vậy rất tốt.” Tiếng cô gái chậm rãi nói.

Lúc Khúc Phương đẩy cửa đi vào liền thấy một màn như vậy, hoa trắng nhỏ (aka bồ nhí) thoảng có chút ủy khuất lại ra vẻ kiên cường tựa vào lòng Lý đại thúc.

...

42. Chương 42: Chương 42 (Thượng)

Khúc Phương không phải là Lý phu nhân, nhìn thấy một màn như vậy không cảm thấy khổ sở chỉ là có chút châm chọc.

Nếu Lý phu nhân nhìn thấy cảnh tượng này không biết sẽ nghĩ như thế nào, từng cùng nhau ăn đồ ăn nhanh rẻ tiền, cùng nhau làm việc bất kể mưa gió, ngày nóng cháy còn chen chúc với nhau trong phòng trọ chật chội không điều hòa, cùng nhau phấn đấu, giờ lại không thể cùng nhau hạnh phúc.

Lúc ông bận cùng nhất, bên cạnh chỉ có mỗi vợ mình, không có bông hoa trắng kia, khi đó ông đau bụng, đau đầu, mệt mỏi mà ngủ ở ven đường, lại không có A Cửu đến đó làm mỹ thực tinh xảo cho ông, dùng ngón tay trắng nõn mát xa cho ông, đem ông đến nhà cô ta nghỉ ngơi, đi theo bên người ông chỉ có người vợ cầm bã của ông, cùng ông đau, cùng ông mệt.

Nhưng là đàn ông, nhất là đàn ông thành công, dường như đều trải qua cánh cửa ấy (anh hùng khó qua ải mỹ nhân?). Tình yêu của bọn họ đến quá muộn, bởi vì những ngày tháng trước đây cùng vợ mình nỗ lực làm việc, không kịp thở mà nói đến tình yêu. Nay thành công , có thời gian có tiền , tình yêu liền xuất hiện , đẹp đẽ như vậy, thân thiết như vậy.

“Thật ngại quá, đi nhầm.” Khúc Phương không để ý biểu tình có chút kinh ngạc của hai người, thoải mái nhìn một cái rồi quay bước đi , cũng không quan tâm cái cơ đồ thế.

Khúc Phương không đi ngay, cô ngồi cạnh hồ phun nước dưới lầu chờ. Giống như ngày thường, một giờ sau, cô gái đi ra , thấy được bóng dáng có chút quen thuộc ở tuổi phun bên kia .

Biểu tình ngọt ngào của cô gái trong nháy mắt có chút tức giận, cô ta đi tới phía trước, đánh giá một lượt người phụ nữ đang miễn cưỡng ngồi ở trên vòng rào chắn làm bằng đá, rất được, đáng người rất đẹp, ăn mặc thì bình thường, nhưng khí chất trên người rất tuyệt, cô ta không thích người phụ nữ này.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, Khúc Phương cũng không thích cô ta.

“Tôi biết cô cố ý , Lí đại ca sẽ không thích kiểu phụ nữ như cô, cô tỉnh táo lại đi.” Cô gái thấy bản thân đánh giá đối phương cả buổi, thế mà đối phương ra vẻ một chút cũng không sao, có chút thẹn quá hóa giận mà nói.

“Tôi là kiểu phụ nữ như thế nào? Đừng tưởng rằng mỗi người đều giống như cô. Lý phu nhân là bạn của tôi, tôi chỉ là tiện đường đến xem.” Khúc Phương cảm thấy cô gái trước mắt so với Molly còn yếu kém hơn, thật không biết Lý Tiên Vân làm sao lại coi trọng loại người như thế này.

“Vì có gì cô phải như vậy, tôi với Lí đại ca căn bản chưa từng làm ra chuyện gì, tôi chỉ là cảm kích anh ấy, chưa từng nghĩ tới muốn cái gì, cô vì sao muốn bức tôi như thế?” thanh âm của cô gái có điểm khóc nước nở, giống như bị ủy khuất thật nhiều, biểu tình cũng đậm đậm đáng yêu.

Màn này rất quen thuộc, chỉ là khi đó Khúc Phương rất phẫn nộ, rất khó hiểu, không hiểu vì sao một giây trước còn là người phụ nữ tâm cao khí ngạo giây tiếp theo liền đáng thương không chịu được, nhưng hiện tại Khúc Phương biết Lý Tiên Vân ăn cơm xong sẽ đi ra đây nhìn nhìn, chắc ông cũng vừa vịn ra tới đây rồi.

Khúc Phương phối hợp với cô gái trở nên kích động, một tay chỉ vào cô, cô nhìn thấy khóe miệng của cô gái như đang nhếch lên cười , trên mặt vẫn đáng vẻ rất ủy khuất. Cô không phải là cô gái trước kia nữa, con người sẽ không ngu dại để ngã cùng một chỗ đến hai lần.

Cô gái vốn tưởng rằng Khúc Phương tiếp theo sẽ mắng cô ta chỉ trích cô ta, thật không ngờ cô đứng lên về mặt càng đau khổ càng ủy khuất hơn, bả vai đều run lên, lại nói lớn tiếng: “Cô nói vậy, Lý phu nhân không phải người phụ nữ vừa già vừa xấu!”

Lý Tiên Vân vừa đi tới, đầu tiên là nhìn thấy Tiểu Cửu vô cùng ủy khuất đứng ở kia nói chuyện cùng một người phụ nữ, người phụ nữ đó khá cao, đứng phắt lên, làm cho ông có trực giác kỳ quái, chẳng lẽ Tiểu Cửu bị bắt nạt, ông bước nhanh tới phía trước, chợt nghe được câu “Cô nói vậy, Lý phu nhân không phải người phụ nữ vừa già vừa xấu!”

Mặt của ông liền đen, mặc kệ thế nào ông luôn rất tôn trọng vợ của mình, cho dù là hai người không thể tiếp tục bên nhau, ông cũng sẽ đối xử tử tế bà, quyết không cho phép người khác nói bà như vậy. Ông đến phía trước liếc mắt nhìn Khúc Phương một cái liền nhận ra đó là người phụ nữ vào nhầm phòng lúc này.

Cô gái không ngờ tới Khúc Phương đột nhiên nói như vậy, cô ta nhìn biểu tình của Lý Tiên Vân, biết ông rất mất hứng, sợ ông thật sự hiểu lầm bản thân nói vậy về vợ ông, nhanh miệng giải thích: “Lí đại ca em không có, cô ta nói cô ta quen Lý phu nhân sau đó nói em...”

Khúc Phương không đợi cô gái nói xong liền đánh gãy lời của cô ta, cô có chút khấn trương xoa xoa hai tay, cúi đầu nói với Lý Tiên Vân: “Lý tiên sinh, thực xin lỗi, tôi cùng Lý tỷ quen nhau ở tiệm SPA, tôi nghe Lý tỷ nói ông giữa trưa bề bộn nhiều việc, vốn chị ấy muốn gọi ông cùng đi ăn cơm, sợ ông bận quá, không muốn quấy rầy, tôi nghĩ vụng trộm chạy tới gọi ông đi, cho chị ấy một sự vui vẻ, thật không ngờ... Lý tỷ không phải người phụ nữ vừa già vừa xấu, chị ấy rất được.”

Nói xong Khúc Phương quay đầu bỏ chạy, cô buồn nôn không chịu nổi rồi.

Để bông hoa trắng đó ở lại cố gắng giải thích với ông chú già đi.

Lần đầu giao chiến, Khúc Phương cảm thấy chính mình làm coi như không tệ, bất quá còn chưa đủ, cô có thể cảm giác được Lý tiên sinh đối với Lý phu nhân vẫn rất tốt, chỉ là dù cho có cảm tình cũng không bì kịp đoá hoa trắng tuổi trẻ xinh đẹp lại vô tư kính dâng đến cảm động, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn đều trở thành việc đi qua rồi nhớ lại, hiện tại tìm đập, là với người khác.

Khúc Phương mua một ít đồ ăn, chuẩn bị trở về khao bản thân một chút, dường như sau khi cô học nấu ăn xong, chưa từng nghĩ tới tự nấu cho bản thân một bữa ăn ngon.

Lúc cả thế giới của mình chỉ vây quanh một người đàn ông là chồng Chu Thần, Khúc Phương cảm thấy cuộc sống chính là như vậy, thường thường thần nhiên cũng rất tốt.

Nhưng trong một ngày lạ lùng cô làm quen với chàng trai trẻ Chân Vượng, một người đàn ông mạnh mẽ mềm lòng, chưa từng kết hôn, còn rất chân thành. Cô tiếp xúc với Hác Kiến Hồng, một người đàn ông rất yêu người vợ đã mất của mình, giữ mình trong sạch, cũng rất mạnh mẽ. Cô lí giải được Lý Tiên Vân một người đàn ông lớn tuổi có sự nghiệp thành đạt cùng mối hôn nhân đang bên bờ vực đổ vỡ.

Nói phụ nữ hay thay đổi, kỳ thật đàn ông càng hay thay đổi hơn, người phụ nữ trước khi kết hôn còn có thể sẽ do dự phải chọn một người đàn ông thế nào, cũng có thể ái muội với nhiều người đàn ông khác nhau, nhưng một khi đã kết hôn rồi nhất định đều sẽ theo người ta đến trọn đời, cắt đứt những ái muội trước đây để một lòng yêu thương chồng mình.

Đàn ông lại khác hẳn, lúc anh ta theo đuổi bạn gái thì rất thật lòng, một lòng một dạ, nhất định phải tán cho bằng được, nhưng kết hôn rồi, bọn họ đã có cảm giác an toàn rồi, cũng không giữ được chung thủy, ngược lại bắt đầu hay thay đổi, bắt đầu thể nghiệm các loại tình yêu khác.

Phụ nữ vẫn là nên đối tốt với bản thân một chút, Khúc Phương nhớ tới một màn gặp được ở văn phòng của Lý Tiên Vân hôm nay, nếu cô gái kia là vợ ông thật có lẽ sẽ rất ấm áp, cố ý làm một bàn đồ ăn ngon, còn mang theo khăn trải bàn thật đẹp để trải, làm một bữa ăn đơn giản ở văn phòng trở thành một bữa cơm tình yêu lãng mạn ấm áp, một chút cơm tràn ngập tình yêu ấy vợ mình làm không được, có làm được cũng không đủ vị bằng.

Trong lòng nghĩ lúc này chắc Chu Thần và Molly cũng đang ăn bữa tối tình yêu đi, Khúc Phương làm biết bao nhiêu bữa ăn, đợi đến lúc nhận điện thoại báo phải tăng ca của hắn, khi đó đối với những đồ ăn đó một

chút khẩu vị cũng không có, giống như không có người đàn ông để khẳng định, đồ ăn mỹ vị cũng không còn ngon nữa rồi .

Thế không phải là rất ngu ngốc sao?

Khúc Phương ăn no xong, rửa sạch bát, dọn dẹp phòng một chút, cảm giác vì chính bản thân mà làm việc thật rất tốt.

Mở tivi, phần lớn tin tức nói đến cuộc sống của nhân dân hạnh phúc như thế này, như thế nọ, đương nhiên cũng sẽ ngẫu nhiên nói một hai câu có xe nổ mạnh , hoả hoạn linh tinh , Khúc Phương không nhìn kỹ, chờ dọn phòng xong , cô tắt tivi, mở máy tính, bắt đầu học tập.

Phát hiện học tập ngôn ngữ cũng là một loại rèn luyện rất tốt, nói chuyện thật sự là một loại năng lực, nếu có một ngày tuần hoàn vô hạn, trí nhớ của Khúc Phương cũng tăng mạnh, mỗi ngày học một chút này nọ giống như tiêu khiển cũng rất có lợi, trước khi ngủ cô sẽ dùng bút viết lại một lần những gì mình mới học, sau đó cố nhớ lại, nếu đều nhớ kỹ, nhiệm vụ học tập hoàn thành không sai biệt lắm, bởi vì ngày mai lúc viết lại, trang vở lại là trống trơn , từ lúc bắt đầu, chỉ có thể nhớ trong lòng, còn có thể có tồn lưu.

Một đêm không mộng寐, đến ngày hôm sau Khúc Phương đi quán SPA, vẫn cùng với Lý phu nhân, bà thật sự rất tích cực, sáng sớm chỉ đi SPA , Khúc Phương hẹn bà giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm.

“Lý tỷ, không bằng gọi Lý tiên sinh cùng đi ăn, nói không chừng ông ấy ở công ty làm việc còn chưa ăn cơm.” Ở trên xe Khúc Phương đề nghị.

Cô nói chọn đường Tĩnh An ăn cơm trưa, cố ý chọn chỗ cách công ty của Lý tiên sinh không xa, muốn xem xem người đàn ông đó sẽ lựa chọn như thế nào.

Lý phu nhân có chút dao động, bà kỳ thật rất yêu chồng, tuy rằng lúc biết chuyện bồ nhí đã tức giận cãi nhau, nhưng chung quy vẫn nhất thời đau lòng, bản chất vẫn là thực yêu chồng, thuận theo Khúc Phương đề nghị, nhấn nhó niết quay đi gọi điện thoại cho chồng mình.

Lúc này hoa trắng nhỏ đang rất dụng tâm trải khăn bàn cho Lý Tiên Vân, bày ra một bàn đồ ăn tinh xảo.

Lý Tiên Vân nhìn bóng dáng kia, lại nhìn di động, vẫn tiếp cuộc gọi.

“Tiên Vân, ăn cơm không, em đang ở gần công ty anh, chỗ đường Tĩnh An, anh có thể cùng ra đây ăn không?” thanh âm của Lý phu nhân không quá ôn nhu, thường thường thản nhiên, nhưng kỳ thật bà không muốn mất mặt ở trước mặt Khúc Phương, không tự giác dùng tới giọng điệu thỉnh cầu, hy vọng chồng mình đáp ứng.

Tiểu Cửu dọn xong đồ ăn, nhìn thấy Lí đại ca đang tiếp điện thoại, biểu tình có chút kỳ quái, cô ta cũng không lên tiếng, mà ngoan ngoãn đứng đằng sau ông, vì ông nhẹ nhàng vuốt ve hai bả vai.

Khó được vợ mình cứ nhiên gọi mình cùng đi ăn cơm, Lý Tiên Vân vừa mới nghĩ đáp ứng, cảm giác được trên vai có chút lạnh lẽo, nhẹ nhàng vuốt ve, thân thể của cô dựa vào ông, tuy rằng chỉ là giúp ông xoa bả vai, nhưng mùi thơm thản nhiên của cô gái vẫn chậm rãi thấm nhập chóp mũi.

“Không được, Tiểu Mai, công ty của anh còn có chuyện, sẽ không qua được.” Lời nói đến bên miệng lại đổi thành như vậy.

Lý phu nhân rất buồn bực, không biết từ khi nào mà mình và chồng đã nói chuyện với nhau một cách xa lạ như vậy, bà nhìn nhìn Khúc Phương, chẳng lẽ gọi chồng đi ra ăn một chút cơm cũng không được sao? Cô em gái lần đầu quen biết đã có hảo cảm, Lý phu nhân thật sự là không thể mất mặt được, giọng điệu càng thêm cầu xin nói: “Tiên Vân, anh bớt chút thời gian tới đi, chỉ một lúc vậy cũng không làm trễ nhiều giờ của anh.”

Đầu bên kia điện thoại Lý Tiên Vân vốn định đáp ứng rồi, chính là quay đầu nhìn nhìn Tiểu Cửu phía sau bộ dạng nhu thuận khát vọng, còn có trước mặt một bàn cơm tinh xảo còn ấm nóng kia.

Nhớ tới chính mình không biết bao lâu không cùng vợ ăn cơm, mỗi lần ở một chỗ lại cãi nhau, lần trước cứ nhiên không cần thận nói ra muốn ly hôn , sau đó hai người lại bất hòa .

Lý Tiên Vân thực mâu thuẫn, vẫn tính cự tuyệt, ông mở miệng nói: “Anh...”

Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng nổ bén nhọn rung đến màng tai Lý tiên sinh, sau khi tiếng nổ dần dập dờn lại di động chỉ còn có vài âm tí tí, câu ông muốn nói còn chưa kịp, điện thoại liền cắt đứt .

Trái tim Lý Tiên Vân bỗng nhiên trầm xuống, lập tức tất cả chuyện cũ đều ủa đến, ông giống như người điên đẩy Tiểu Cửu ra phía sau, vội vàng chạy ra ngoài.

Tiểu Cửu không biết phát sinh chuyện gì, nhưng cũng không chút do dự chạy theo ra ngoài.

Lý Tiên Vân cũng không còn trẻ , thân thể không thể so với trước đây, chạy một hồi liền thở hổn hển, phía sau hoa trắng nhỏ mặc giày cao gót rất cao chạy cũng rất vất vả. (hạ)

Tìm kiếm một hồi, Lý Tiên Vân nghĩ đến thời gian đầu mình cùng Lý Mai gây dựng sự nghiệp hai người còn cùng nhau mở sạp hàng vỉa hè, một ngày hai người kiếm không đến một trăm tệ (cỡ 350k việt), lại cao hứng đếm đi đếm lại đồng tiền lẻ kia, khiến cho ông không mở sạp đó bán nữa là vì một lần có cảnh sát đến, ông cùng Lý Mai hai người vội vàng thu thập đồ đạc, chạy một mạch, bọn họ khi đó chỉ là kinh doanh nhỏ, nhưng lại giống như phần tử phạm tội vậy, một người kéo một bao lớn đồ liệu mạng chạy.

Hai người rút cục đi vào một ngõ nhỏ, thoát được, mệt đến mức không quan tâm đất bẩn, ngồi bệt xuống.

Lý Tiên Vân nhìn thấy vợ đầu đầy mồ hôi, không biết khi nào thì giày của bà cư nhiên rơi mất một cái, khi đó ông liền âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải cố gắng kiếm sống thật tốt, cho Lý Mai hưởng phúc, không cần phải xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, sống cuộc sống của một phu nhân.

Nay, ông làm được sao?

Lý Tiên Vân liếc mạng chạy đến phía trước, nhà cao tầng hai bên cùng người đi đường đều liên tiếp trở thành những cảnh cuộc sống mà ông và vợ đã trải qua những năm đó.

Đợi đến lúc ông chạy đến chỗ toàn khói lửa, cảnh sát, người đi đường vây kín, trái tim của Lý Tiên Vân cứ liên tục trầm xuống, sẽ không , sẽ không đâu.

“Đầu năm nay vì sao xe bus đứng một chỗ cũng bị nổ mạnh, hình như có người chết, mấy xe bên cạnh cũng gặp họa.”

Lý Tiên Vân nghe tiếng người khác thảo luận âm âm bên tai.

Lúc này Tiểu Cửu yêu kiều thở hổn hển cũng chạy tới, cô ta nhìn thấy Lí đại ca bỗng nhiên lập tức giống như già đi mười tuổi, bộ dáng còn già hơn cả cha cô ta, thật khó chấp nhận nổi, bất quá chỉ trong phút chốc, cô vẫn là thực sắc tiêu sái tiến lên, cô gái tốt, hẳn là vào thời điểm người trong lòng cần dựa vào nhất sẽ đi ra phía trước, cho dù vai của cô ấy có nhỏ bé, nhưng người kia nhất định sẽ cần.

“Lí đại ca, anh làm sao vậy, mặc kệ thế nào, em đều đã ở bên cạnh người, sẽ không rời anh mà đi.” Tiểu Cửu trước sau như một ôn nhu, đứng bên cạnh Lý Tiên Vân.

Nhưng giờ khắc này Lý Tiên Vân không đáp lại cô ta.

Đôi mắt của ông nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ có chút béo thoảng qua trong trong đám người, ông xông lên một phen bảo vệ Lý Mai, ghen ngào nói: “May mắn, em không có việc gì, may mắn, em không có việc gì, anh biết mà, nhiều năm như thế đều trải qua cùng nhau, em sẽ không bỏ lại anh.”

Lý Tiên Vân vừa nói nước mắt cũng rơi xuống.

Lý phu nhân bị ôm không biết sao lại thế này, nhưng nghe chồng mình vừa nói như vậy, bà cũng khóc, vừa mới rồi bà cũng sợ hãi, bà ngồi ở trên xe, không biết sao lại thế này, phía trước một chiếc xe bus bỗng nhiên nổ lớn...

Khúc Phương đứng ở một bên, cô cũng sợ hãi, mỗi ngày xem tin tức có nói vụ ô tô nổ mạnh, nhưng loại chuyện này dù thường xuyên nghe nói cô cũng không lưu ý nhiều, đã sớm không quan tâm, không ngờ lại diễn ra ngay trước mắt.

Có đôi khi con người quá yếu ớt, cứ như vậy, cô cũng choáng váng nhìn xe phía trước phát lửa lớn, trong xe có người chạy thoát, có người chạy không thoát, cô liền nghĩ tới buổi tối kia, dưới ánh lửa, cái loại giày dục

thống khổ hít thở không thông, tuy rằng vừa cảm giác hừng đông liền trọng sinh lại, cô cũng quên đi một khắc đó, nhưng nhìn Lý Tiên Vân gắt gao ôm vợ ông, Khúc Phương vẫn vô tình nhớ đến.

Hoa trắng nhỏ ở một bên cũng không nhàn rồi, dường như đang làm đấu tranh lần cuối, cô ta sợ hãi hô một tiếng “Lí đại ca” .

Thật sự cô ta rất kinh ngạc, nhìn thấy Lý phu nhân ở đây, thân thể mập mạp, khí chất rất tốt, nhưng năm tháng không buông tha một ai, có lẽ người xinh đẹp cũng sẽ trở nên già đi biến dạng đi, hướng chi trong cảnh tượng như thế, Lý phu nhân khóc thảm, tóc tai rối bù, thật sự rất khó nhìn, cho nên Tiểu Cửu vẫn rất tự tin.

Lý Tiên Vân vừa ôm, cảm thấy rất nhiều sẹo lồi trên lưng vợ, mùi nước hoa nồng đậm trên người mang theo đủ loại mùi kỳ quái từ những người chung quanh cũng thật khó ngửi, nhưng khi đó lúc bọn họ cùng nhau mở sạp hàng rong, ngày nào trên người cũng đầy mùi mồ hôi thối, lúc về đến trên chiếc giường chật hẹp của phòng trọ nhỏ vẫn cứ mê luyến đối phương như thế, triền miên muốn chết.

Nhìn thấy Tiểu Cửu, Lý Mai đẩy Lý Tiên Vân ra.

Lý Tiên Vân giờ phút này trên mặt cũng không có nước mắt , ông nhìn nhìn người vợ có chút chật vật mập mạp, cùng một bên Tiểu Cửu gầy teo cao cao thanh lệ.

Ông tự tát mình một cái, nói với Lý Mai: “A Mai, anh sai lầm rồi.”

Xoay người lại nói với Tiểu Cửu: “Tiểu Cửu, từ giờ chúng ta kết thúc, về sau cô đừng tới tìm tôi nữa.”

Tiểu Cửu không nghĩ đến sẽ có kết cục như vậy, cô ta ngoài ý muốn mà quen Lý Tiên Vân, tuy rằng tuổi tác thân phận chênh lệch rất lớn, nhưng Lí đại ca làm người không tệ, đối với cô ta cũng phi thường tốt, cô ta chậm rãi ấn nhẫn , luôn cảm thấy một ngày nào đó cô ta sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất, không ngờ lại vì một vụ tai nạn mà thay đổi.

Trong nháy mắt, nước mắt cô ta lại tràn đầy, lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, cô ta rất đau khổ, cô ta trăm phương ngàn kế ủy ủy khuất khuất lâu như vậy, này cũng không phải kết quả cô ta muốn.

“Vì sao, Lí đại ca, em yêu anh, em đem mọi thứ dành cho anh, em còn có thể vì anh mà chết, vì sao đối xử với em như vậy, chẳng lẽ chỉ bởi vì bà ta quen anh sớm hơn em sao? Nhưng mỗi ngày bà ta chỉ đi thăm mỹ viện, đi dạo phố mua sắm, cho tới bây giờ bà ta luôn không quan tâm anh, vì sao anh phải rời khỏi em.” Vụ nổ mạnh này làm cho rất nhiều người thương tâm thống khổ, Tiểu Cửu cũng là một trong số đó, cô ta đau lòng , trả giá không được như mong muốn.

Lý phu nhân bị cô gái trẻ tuổi mới nhảy ra này chọc tức, tình cảm với chồng vừa mới dâng lên, giờ khắc này đã bị hủy hết, bà không chút do dự nâng tay tát cho cô ta một tát, sau đó lôi kéo Khúc Phương đi, một đường đi một đường khóc.

Lý Tiên Vân muốn đuổi theo, nhưng một đôi tay mềm nhẹ lạnh lẽo bắt ông lại.

Câu nói kia, em có thể vì anh mà chết, đã cảm động ông thật sâu.

...

Khúc Phương ảo não vô cùng, rõ ràng đã có thể hòa hảo , vì sao lại biến thành như vậy. Vốn còn cảm thấy cô gái này không thể so sánh với Molly, nhưng nay xem ra, càng là bồ nhí có thể hạ thấp tư thái bản thân càng không dễ dàng đối phó.

Cô ta bị một cái tát, lại thành công lưu lại một người đàn ông.

Vốn một khắc đó, lúc nhìn Lý Tiên Vân cùng Lý phu nhân ôm nhau, hai người già lệ chảy dài, Khúc Phương nghĩ đến, vấn đề gì nữa cũng không còn trọng yếu , bọn họ yêu nhau , bọn họ còn có thể cùng nhau, tốt lắm.

So với chung quanh những người mất đi thân nhân, bọn hạnh phúc cỡ nào, cũng nên quý trọng , nhưng giây tiếp theo lại sai lầm.

Dù cho bọn họ yêu nhau, lão phu lão thê, chính là vì như vậy, Lý phu nhân không thể tha thứ cho chồng bà. Mà Lý Tiên Vân không thể cô phụ lão thê, nhưng tình yêu mới thì sao ? Như vậy thuần khiết tốt đẹp, ông có thể nhẫn tâm cô phụ sao?

Khúc Phương một đêm trằn trọc khó ngủ, vụ nổ mạnh kia cũng làm cho lòng cô còn sợ hãi.

Chu Thần muốn ly hôn, làm tổn thương cô, cô vẫn kiểm điểm sai lầm, có lẽ năm năm kết hôn rất bạc bẽo, không thể hiểu nhau, chính mình cũng không giúp được công việc của hắn, rất nhiều nguyên nhân, nhưng Lý phu nhân thì sao, bà một đường giúp đỡ chồng gây dựng sự nghiệp, hai người so với ai khác đều hiểu biết đối phương, như vậy cũng phải ly hôn, con người còn có tình yêu sao? Còn có thể tin tưởng tình yêu sao?

So với nói Khúc Phương giúp Lý phu nhân, không bằng nói cô đang giúp chính mình.

Ngày thứ hai, Khúc Phương không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trước khi tai nạn xe cộ phát sinh, làm bộ như là người của Lý phu nhân, hẹn Lý Tiên Vân ra, Lý Tiên Vân đang chuẩn bị ăn cơm, còn chưa gặp Tiểu Cửu, nên đồng ý đi ra ngoài.

Đồng thời Khúc Phương lại lấy danh nghĩa Lý tiên sinh hẹn Lý phu nhân, đương nhiên hoa trắng nhỏ cũng không thể bỏ qua.

Sau đó lại làm cảnh ngày hôm qua tái hiện lại.

Bất quá có điểm không giống với trước, chờ Tiểu Cửu cầm theo đồ ăn tinh mỹ có chút nặng kia đến hiện trường tai nạn, còn có Lý phu nhân đi từ quán SPA tới, hai người đều nghĩ Lý Tiên Vân đã xảy ra chuyện.

Lý Tiên Vân lái xe, theo người nọ nói, tiếp cô lên xe, cô nói là Lý Mai bảo đến, tuy rằng lộ ra kỳ quái, nhưng Lý Tiên Vân cũng không nghĩ nhiều, cũng không phải là bị bắt cóc gì gì đó, ông cũng không phải là đại nhân vật.

Khúc Phương tính toán thời gian, làm cho ông lái xe đuổi kịp chiếc xe bus kia, cô nói là ở phía trước cách đó không xa.

Lý Tiên Vân rất có kiên nhẫn lái xe, bất quá bụng có chút đói, hạ huyết áp, đầu óc choáng váng, lúc này phía trước cách đó không xa chiếc xe bus kia dừng lại ở trạm, bỗng nhiên phát cháy, ngay sau đó là một tiếng nổ mạnh, làm ông trực tiếp hôn mê, ông chỉ cảm thấy một mảng lửa đỏ đập vào mặt, sau đó mơ hồ dần.

Hơn nữa áp lực công tác ngày thường, áp lực cuộc sống, vợ và tình nhân nhỏ bé bên ngoài, ông không đủ xấu xa, không đủ tuyệt tình, mới càng thêm mâu thuẫn rối rắm, đương nhiên cũng là người như thế càng dễ dàng bị tiểu tam chọn trúng.

Bất quá dù sao cũng là lớn tuổi, ông bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Khúc Phương còn nghĩ xem kế tiếp làm sao bây giờ, như vậy vừa vặn, chạy nhanh gọi người đưa ông đi bệnh viện. Lúc này nhân viên y tế cũng đến đây, chuyển từng người bị thương đi.

Lý phu nhân cùng hoa trắng nhỏ nhìn thấy cảnh Lý Tiên Vân nằm thẳng trên kháng bị bác sĩ nâng đi, hai người đều khóc như mưa, nghĩ rằng Lý Tiên Vân gặp bất trắc trên đường vì chiếc xe bus kia.

Hai người gắt gao đi theo đến bệnh viện.

Lý Tiên Vân thật ra đã tỉnh ngay từ lúc tiến hành kiểm tra, chỉ là đói quá, toàn thân đều không có khí lực. Lại có tiếng nói của một người phụ nữ bảo ông đừng lên tiếng, ông hơi mở mắt ra, nhìn đến chính là người phụ nữ nói mình đi ra ngoài hôm nay, bất quá giờ phút này cô mặc áo dài trắng, ông mơ màng nghĩ lại, trong lòng kinh sợ vô cùng, dường như đây không phải chỉ là một vụ tai nạn xe đơn giản, người phụ nữ này giống như tính được thời gian trước khi xảy ra tai nạn, kế hoạch phức tạp như vậy nhằm vào ông rốt cuộc là vì cái gì? Trong lòng càng nghi ngờ, ông càng sợ hãi, chỉ có thể ngoan ngoãn hợp tác.

Người phụ nữ mặc áo dài đi tới cửa nói: “Trong mấy người ai là người nhà của Lý Tiên Vân?”

Lý phu nhân cùng tiểu tam đồng thời lên tiếng: “Là tôi.”

Khúc Phương nhắm mắt nhắm mày, làm cho hai người đi vào, nói: “Nén bi thương.”

Lý phu nhân nghe thấy ba chữ đó cả người lung lay cơ hồ muốn ngã đi, bà không thể tin được mà gục trên người Lý Tiên Vân, cả người đều ôm hất, liều mạng lay động, khóc kêu: “Tiên Vân, anh không cần như vậy, nếu anh chết đi, em làm sao bây giờ, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Sau này em sẽ không bao giờ bận bịu với anh nữa, anh nói cái gì liền là cái gì, anh không cần đi.”

Nhớ đến mình cùng chồng trải qua bao nhiêu năm như vậy, trong đó chưa xót có bao nhiêu, người ngoài đều không biết được, lúc hai người khổ nhất cũng vượt qua được, tại sao lại có thể như vậy.

Lý Tiên Vân không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng ông có thể cảm giác được nước mắt của vợ từng giọt từng giọt nhỏ trên người ông.

Khúc Phương ở một bên nhìn thấy trong tay bồ nhí còn cầm hộp cơm tình yêu phong phú, làm như không biết lấy ra một quyển vở, bộ dạng như muốn ghi lại hỏi: “Cô không phải nói cô là người nhà sao? Lý Tiên Vân là cha cô sao?”

Tiểu Cửu hoàn toàn mờ mịt, tại sao có thể như vậy, giấc mộng làm phu nhân nhà giàu của cô ta vừa mới bắt đầu, tại sao có thể như vậy, nhìn người nọ nằm thẳng tắp ở nơi đó, cô ta ngay cả chạm vào cũng không dám chạm vào, giờ phút này nghe được bác sĩ hỏi, cô ta kích động đáp: “Không, không phải, tôi, tôi nhận nhầm người.”

Không biết vì sao, Tiểu Cửu mở miệng cứ nhiên là nói như vậy.

Lý phu nhân còn đang khóc nghe được Tiểu Cửu nói như vậy, nổi giận, bà chán ghét tiểu tam, chán ghét muốn chết, nhưng bà biết chồng mình có chút tình cảm với cô gái này, làm sao mà chồng bà mới vừa ra đi, cô ta liền tuyệt tình như vậy, bà tính tình bạo, lập tức mắng: “Nhiều năm như vậy chồng tôi cho cô không ít tiền, mua nhà lấy tên cô cho cô ở, ông ấy giờ chết thân còn chưa lạnh, cô lại nói cô không biết ông ấy, cho dù chỉ là bạn qua đường cũng sẽ không như cô được.”

Vốn bị vợ ôm tới ôm lui gào khóc, Lý Tiên Vân thực không thoải mái, đã nhớ tới Tiểu Cửu bất cứ lúc nào chỗ nào đều đối với mình ôn nhu vô cùng, nghe được cô ấy cũng đến đây, ông nằm ở nơi này, không cần Khúc Phương bảo, ông càng cố gắng giả chết, không biết làm sao bây giờ.

Không ngờ tới lại nghe được Tiểu Cửu ôn nhu thiện lương am hiểu ý nói không biết ông.

Lập tức ông liền nổi giận, ông thật không ngờ chính mình cố gắng phấn đấu cả đời, đến lúc già cứ nhiên bị một cô gái trẻ đùa bỡn.

Tiểu Cửu bị Lý phu nhân mắng, cũng không yếu thế, mắng lại: “Bà này sao lại kỳ quái như vậy, chồng chết, lấy người khác phát giận, bà không thấy ông ta bao nhiêu tuổi, có thể làm cha tôi, tôi làm sao có thể thích ông ta, chính bà vừa già lại xấu, sợ hãi chồng bên ngoài ăn vụng đến điên rồi đi!”

Tiểu Cửu cơ hồ là khàn khàn thanh âm kêu, thanh âm vừa sắc vừa chua, làm tiểu tam không dễ dàng gì, phải trả giá rất nhiều, ai quy định một cô gái tuổi còn trẻ phải thật sự yêu một ông chú già hơn mình không biết bao nhiêu, cả ngày công tác lại không biết tình thú, không thể đưa cô đi chơi bởi điên cuồng, cô ta ghen khuất lâu như vậy, nghĩ rằng có thể đạt được càng nhiều, không thể tưởng được cái gì cũng không có, người cũng chết rồi, còn vợ vệt làm gì, cô ta muốn lớn tiếng phát tiết ra.

Mà Lý Tiên Vân bị Tiếng nói của Tiểu Cửu tức muốn tỉnh, hận không thể đứng lên, ông không thể tưởng tượng được cô gái mềm mại trong lòng đối với mình yêu kiều mềm mại cứ nhiên là nghĩ về mình như thế, ông không rõ, ông không có nửa phần miễn cưỡng cô ta, vì sao lại như vậy.

Bất quá lại bị Khúc Phương đè lại, Khúc Phương hô: “Các người đừng âm ỹ, Lý tiên sinh giống như có dấu hiệu còn sống đang tỉnh lại.”

Tiếp theo Lý Tiên Vân phối hợp từ từ chuyển tỉnh.

Lý phu nhân quá vui sướng, trong lúc nhất thời cứ nhiên không phản ứng kịp, thật sự là quá vui sướng mà chỉ biết ngồi tại chỗ khóc.

Bất quá lúc này cô gái trẻ vừa mới nãy nói không biết lại đi lên trước tiên, cô ta vừa mới cùng Lý phu nhân cãi nhau đỏ mắt cổ thro, giờ phút này cũng không cần giả vờ, lập tức nước mắt che phủ gục trên người Lý Tiên Vân: “Lí đại ca, Lí đại ca, em nghĩ rằng anh đã... Em sợ, em sợ, nếu như anh đi rồi, em cũng không sống nổi.”

Cô ta ngồi khóc, bộ dạng như khóc vì vui mừng, cũng không giống như Lý phu nhân vừa nãy dùng sức lay Lý Tiên Vân, mà là lau khô nước mắt, đương nhiên kia nước mắt dường như vĩnh viễn đều lau không khô, cô ta nhắc tới hộp cơm tình yêu bên cạnh mà mình mang tới, một bên khóc một bên cười, bộ dáng khóc vì vui sướng nói: “Lí đại ca, em tự tay làm thật nhiều món ăn ngon cho anh, đều là món anh thích ăn, anh tỉnh là tốt rồi, về sau em mỗi ngày đều làm cho anh ăn.”

Lý phu nhân ngồi một bên thấy chồng tỉnh lại thì vui mừng muốn chết, không ngờ giây tiếp theo lại nhìn thấy cô gái vừa mới này luôn miệng nói không biết chồng mình cứ như vậy đi lên hiến ân cần dâng ân ái.

Trong lòng bà vô cùng trống rỗng, lại càng thêm bất đắc dĩ, bà còn nhớ rõ trước kia chính mình ở trước mặt chồng nói các cô gái trẻ hiện tại đều chỉ là nhìn trúng tiền của ông, lại bị ông quát lớn, nói bà là lòng dạ tiểu nhân.

Bà dùng hết lòng mình, cả đời đều kính dâng cho ông, đến khi già lại thành lòng dạ tiểu nhân.

Bà đã có thể tưởng tượng ra chồng mình hiện tại là cỡ nào cảm động, bà làm không được, như chim nhỏ nép vào người như vậy, săn sóc như vậy, bởi vì bọn họ cùng nhau vượt qua mưa gió, bà nghĩ rằng sinh mệnh của họ cũng hợp làm một, không cần phải giả mù sa mưa đổ lữa như vậy.

Lý phu nhân lại một lần nữa tuyệt vọng, bà không phải tuyệt vọng trước tiểu tam, bà không muốn chồng mình khổ sở, nếu được đồ vui vẻ cả đời cũng tốt.

Nhưng là lúc này, Lý Tiên Vân lại đẩy Tiểu Cửu ra, ông đứng lên, đi tới trước mặt Lý Mai, quỳ xuống.

Có câu dưới gối đàn ông có vàng (ý là cái quỳ của người đàn ông rất quý giá, người đàn ông có sĩ diện, không thể tùy tiện quỳ trước ai), Lý Tiên Vân dù có khổ có mệt đến thế nào cũng chưa từng quỳ gối cầu xin ai, nhưng giờ khắc này ông quỳ xuống, quỳ gối trước mặt vợ mình, mặt đầy nước mắt: “A mai, anh rất xin lỗi em, anh sai lầm rồi, xin em tha thứ cho anh, mấy năm nay vất vả em, anh quá hồ đồ, anh không phải là người!”

Lý Mai bị dọa nhảy dựng, bà làm sao có thể nhẫn tâm để chồng mình quỳ xuống, cho dù chồng mình không nói xin lỗi, trong lòng bà kỳ thật cũng sẽ tha thứ cho ông, bà cũng quỳ xuống, hai vợ chồng quỳ trên mặt đất ôm nhau khóc, khóc đến lớn tiếng.

Khúc Phương yên lặng lỵ khai.

Phải có hai vụ tai nạn xe, mới có thể vấn hồi tình yêu của một đôi vợ chồng già.

Trương Ái Linh nói, một tòa thành trì luân hãm cũng bất quá là thành tựu của tình yêu giữa một đôi nam nữ. (có ai hiểu giờ tay)

Ở trên đoạn đường xe đi lại như nước chảy, Khúc Phương cởi áo bác sĩ ra, quăng ra phía sau, sải bước đi đến phía trước, tình yêu của cô, ngày mai của cô ở nơi nào?

43. Chương 43

Sinh mệnh của cô không có sự tiếp diễn nhưng lại có sự kéo dài vô tận.

Khúc Phương về nhà sáng khoái mà ngủ một giấc...

Chỉ là trong mộng cũng không thoải mái, cô giống như bỏ lỡ cái gì. Khiến cho cả đêm cô đều cau mày.

Cô ngồi dựa vào cửa sổ ở trên tàu, tiếng còi tàu kêu lên, chạy nhanh như điện, Khúc Phương còn đang thưởng thức phong cảnh xinh đẹp ven đường, một mặt là vách đá một mặt là khe sâu, đẹp không sao tả xiết, nhưng bỗng nhiên tàu chạy vào hầm núi, tiếp theo là bóng tối mù mịt, hầm núi rất dài rất dài, trong lòng Khúc Phương cảm thấy thực sợ hãi, không biết bao lâu, đột cực nhìn thấy ánh sáng, cô lập tức trở nên kích động, không ngờ tàu chạy ra khỏi đường hầm, bên ngoài không còn sáng sủa như lúc này, cả bầu trời vô cùng mù mịt, trên trời còn có những con chim lớn không biết tên bay vòng quanh.

Cửa tàu nặng nề mở ra, bầu trời càng lúc càng tối lại, cây xanh ven đường làm đẹp cho vách đá bỗng nhiên đều trở nên dữ tợn, lại nhìn kỹ trên vách đá căn bản không phải cây xanh, mà là nhiều con chim lớn, những cây kia cũng không phải là dây leo mà là những con rắn dài.

Khúc Phương kinh hãi vô cùng, may mắn chính mình vẫn còn ở trong tàu, tàu chạy nhanh hơn, nhưng phía trước bỗng nhiên biến thành vực sâu, Khúc Phương cùng con tàu ngã xuống dưới vực...

Lúc cô tỉnh lại cả người đầy mồ hôi lạnh.

Khúc Phương ôm gối, gắt gao ôm, không nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức cũng không nghe thấy tiếng điện thoại vang, cô mở to mắt mờ mịt nhìn trần nhà, trần nhà được cô dán giấy màu trắng, điểm thêm nhiều lớp lá cây, rất thanh nhã, nhưng lúc này Khúc Phương lại nhớ tới lá cây trên vách đá đó.

Nằm một hồi, cô đứng dậy rót ỉnh một ly nước, uống một hơi hơn nửa ly, cố hồi tưởng lại cảnh trong mơ lại không nhớ rõ, cô lại nhớ rõ ràng cảnh trước đó khi gặp tai nạn xe, ánh lửa mù trời, cảnh tượng nổ mạnh trong nháy mắt, lúc ấy cô cảm thấy mình không hề sợ hãi, nhưng hiện tại nghĩ lại cô vẫn chưa hoàn hồn.

Chuẩn bị một buổi sáng đơn giản cho bản thân, Khúc Phương ăn xong liền ra ngoài. Hôm nay trời rất đẹp, không quá lạnh, cô đi đến cửa chung cư, liền thấy có một ông chú đẩy chiếc xe bán táo ở ven đường.

Bình thường Khúc Phương đều không lưu ý, hôm nay lại không biết vì sao, luôn cảm thấy chính mình sống quá mơ hồ, cô luôn cảm thấy chính mình không phải sống trong hiện thực, muốn nhìn một chút, chung quanh có thật sự tồn tại hay không.

Một phụ nữ tuổi trung niên đi qua hỏi: “Táo ở đây giòn hay xốp.”

Ông chú thấy bà ta vuốt ve chọn lựa mấy quả táo bộ dạng muốn mua, nhanh nhẹn lấy ra bao to, vui vẻ nói: “Giòn, vừa ngọt vừa giòn.”

Không ngờ rằng người phụ nữ kia vừa nghe xốp, mặt nhăn mày nhíu nói: “Răng mẹ tôi không tốt, không thích giòn, thôi vậy.” Nói xong, phủi tay bỏ đi.

Ông chú có gọi lại cũng gọi không được.

Một lát sau một bà cụ đi tới, nhìn quả táo vừa lớn vừa đỏ rất được, hỏi: “Táo chỗ này giòn hay xốp.”

Ông chú có vết xe đổ, lập tức cười đón, đáp: “Xốp, trái nào cũng vừa mọng vừa xốp.”

Bà cụ vừa nghe, vốn đang cao hứng chọn táo chuẩn bị muốn mua, lập tức buông xuống, buồn bực nói: “Không được a, cháu tôi chỉ thích ăn giòn, quên đi, đi chỗ khác mua vậy.”

Ông chú dậm chân muốn đuổi theo, muốn nói táo ở đây là táo giòn a... Nhưng mà bà cụ đã đi xa mất rồi.

Có đôi khi dường như chọn lựa thế nào cũng đều là sai lầm cả.

“Chú này, cháu muốn mua một quả táo, bán thế nào?” Khúc Phương đi lên trước hỏi.

“Mua nhiều một chút đi, táo này vừa to lại vừa ngọt đó con gái, ăn rất ngon.” Ông chú nói.

Khúc Phương cười chọn một quả táo to cho ông chú cân rồi hỏi: “Chú này, táo ở đây giòn hay xốp thế.”

Ông chú nghe được vấn đề này, nhất thời muốn khóc...

Ông chú im lặng không trả lời, cúi đầu chọn táo cho Khúc Phương, không chịu chọn một mà cố chấp chọn đến hai trái. (ông chú này mà gặp người thường là nghe chửi rồi á, buồn bán gì vui kinh vậy.)

Khúc Phương cười hì hì tiếp nhận hai quả táo to, muốn một cái bao to.

Ông chú thì thảo oán giận nói: “Cô này hiện tại bao to rất đắt a, mới mua có hai quả táo mà đòi bao to, quá đáng quá.” Bất quá vẫn kiểm cái túi nhỏ gói lại cho Khúc Phương.

Khúc Phương cầm hai quả táo nặng trĩu trong tay mới cảm thấy có chút chân thật.

Đi đến một tiệm ăn vặt đằng trước, bởi vì gần nhà, Khúc Phương vẫn thường xuyên đi đến, ngẫu nhiên mua nhiều điểm tâm về nhà nên khá quen với ông chủ.

“Bác gái à cho cháu xin ít nước, cháu rửa ít đồ.” Khúc Phương đưa gói to lắc lắc, nói với người phụ nữ mập mạp đứng trước cửa.

“Được, được.” Bà chủ sang sảng nói một câu giọng địa phương rồi lại gật đầu.

Khúc Phương nghiêng người đi vào rửa táo, không gian bên trong rất nhỏ, mọi người bình thường đều mua đóng gói đem đi, không ăn tại chỗ, bên trong có một cái bàn nhỏ, có một đĩa nhỏ vẽ mặt khổ sở cúi đầu làm bài tập, thấy Khúc Phương rửa táo, đôi mắt đen lúng liếng của nó nhìn chằm chằm quả táo trên tay cô.

Rửa xong táo, Khúc Phương nhìn thấy bộ dáng thằng bé, đưa một quả táo cho nó, thằng bé nhìn nhìn mẹ đang bán điểm tâm bên ngoài, lắc lắc đầu.

“Cầm đi, dì với cháu mỗi người một quả, mẹ cháu sẽ không tức giận.” Khúc Phương mạnh mẽ dúi cho nó.

Thằng bé nhận quả táo, có chút thẹn thùng lại có chút cao hứng, nghĩ đến mẹ nói phải có lễ phép, vì thế mở miệng nói: “Cám ơn dì.”

Lúc này bà chủ vừa vận bán xong ột vị khách quen quay đầu nhìn thấy con cầm táo của người ta, ngượng ngùng mắng một câu: “Thực không hiểu chuyện, nhanh tới cám ơn dì đi.”

“Không sao, thằng bé rất lễ phép, cám ơn bà chủ, em còn có việc đi trước.” Khúc Phương nhìn thấy bà chủ đi đến nhẹ nhàng vỗ vỗ thằng bé, như là tức giận, nhưng động tác lại bao hàm yêu thương vô hạn.

Khúc Phương cắn một miếng táo, giòn, rất ngọt.

Nếu mới nãy ông chú kia kiên trì nói quả táo giòn, đại khái bà cụ liền mua, khi thì thế này khi thì thế khác, kết quả một người cũng không lấy lòng được.

Cuộc đời cũng là như vậy, tuy rằng ban đầu trong lòng có ý kiên định, nhưng sẽ luôn theo thay đổi xung quanh mà không ngừng thay đổi, kết quả ngược lại vấp phải trắc trở, bạn nghĩ bạn là người trong sáng chính trực, nhưng người chung quanh lại ghét bỏ bạn không đủ khéo đưa đẩy không đủ thành thực. Cho nên bạn chậm rãi thay đổi chính mình, làm cho chính mình trở nên thành thực, trở nên khéo đưa đẩy, nhưng lúc này người chung quanh lại ghét bỏ bạn quá khéo đưa đẩy quá thành thực, không đủ trong sáng chính trực.

Bạn không có bản ngã của chính mình, cho nên luôn không ngừng bị phủ định.

Nếu có thể kiên trì, có thể tìm được chính mình, tuy rằng như vậy không thể đón ý nói hòa mọi người, ít nhất có thể sống cho chính mình.

Chuyện của Lý phu nhân cùng Lý tiên sinh làm cho Khúc Phương suy nghĩ rất nhiều, trong lòng có yêu, mới có thể chữa khỏi, mới có thể sửa chữa, làm cho thế giới tốt đẹp hơn, làm cho kết cục trở nên hoàn mỹ.

Nếu Lý tiên sinh cùng Lý phu nhân không phải lúc đó đáy lòng còn giữ lại tình yêu với nhau, bọn họ sẽ không hợp lại, cho dù không có Tiểu Cửu còn có thể có Tiểu Thập, Tiểu Thập Nhất.

Chỉ là tình yêu của mình ở nơi nào? Vốn dĩ Khúc Phương nghĩ rằng chính mình yêu Chu Thần , cô lặp lại nhiều lần thử giữ lại bù lại, nhưng cô và hẳn dù sao cũng không phải là Lý tiên sinh cùng Lý phu nhân, tràn đầy yêu chung quy trong một ngày này từng chút từng chút bị mài mòn sạch sẽ, thậm chí đẩy lên thù hận, đến bây giờ ngay cả hận cũng không có , chỉ giống người xa lạ.

Cô không yêu Chu Thần , cho nên tuyệt đối không có khả năng hợp lại. Cô yêu mẹ cô cùng anh trai, nhưng cô thực mâu thuẫn, đối với cô mà nói một ngày này là luân hồi lặp lại, nhưng đối với những người khác thì sao? Những người khác có ý thức trong một ngày này sao? Sẽ kéo dài sao? cuộc sống mỗi một ngày của chính mình, mỗi sự thay đổi nhỏ bé của cô sẽ ảnh hưởng hình thành một kết cục không giống cho người khác sao?

Cô cảm thấy mê mang , bao nhiêu lần luân hồi cô đều cảm thấy chính mình chỉ có một người, một người cô độc tịch mịch, không ai hiểu được loại cảm giác này của cô, rõ ràng nhìn thấy một người quen biết, nhưng người nọ chỉ coi bạn là người xa lạ.

Vài lần gặp ác mộng, luôn làm cho cô thực sợ hãi. Nhưng cô không dám lại trở về gặp anh trai và mẹ, cô sợ hãi, anh và mẹ nếu ngày nào đó họ có thể đi qua , phát hiện không thấy cô nữa, sẽ thế nào đây?

Cô giống như một hồn ma phiêu đảng bên ngoài, biết rõ đó là nhà mình, cũng không dám đi vào, sợ hãi phá đi bình tĩnh ở trong kia.

Hôm qua nhìn thấy Lý tiên sinh Lý phu nhân hai người quỳ trên mặt đất ôm nhau khóc lớn, cô thực cảm động, bỗng nhiên phát hiện. Sinh mệnh của cô có lẽ không có sự tiếp diễn, bởi vì dường như vĩnh viễn đều dừng lại ở một ngày này. Nhưng sinh mệnh không có sự tiếp diễn lại có sự kéo dài vô tận, cho dù ngay tại một ngày này, Khúc Phương có thể làm được rất nhiều việc, cô có thể giúp rất nhiều người, có lẽ cô không thể đến ngày mai, nhưng người khác có thể, người được cô giúp có thể thuận lợi đến ngày hôm sau, bọn họ sẽ trải qua tốt đẹp.

Khúc Phương nhanh chóng ăn xong quả táo, nghĩ nên làm như thế nào? Chẳng lẽ gọi điện thoại cho cảnh sát nói một lúc nữa chỗ nào đó xe bus sẽ bị nổ cháy...Việc này có vẻ sẽ không thể làm được.

Chính cô chờ ở bến xe đó, nhìn đồng hồ, 13 giờ 11 phút, chiếc xe bus tuyến 128 dừng lại, nơi này là đoạn đông dân, người lên xuống xe rất nhiều, xe dừng lại, Khúc Phương liền là người thứ nhất xông lên kêu: “Xuống xe, xuống xe, toàn bộ xuống xe, xe sắp nổ mạnh .”

Không ai để ý đến cô, mọi người nhìn cô thật quái dị. Lái xe không kiên nhẫn hô: “Cô có lên xe không, không lên đừng chặn đường.”

Sau đó Khúc Phương trừng mắt nhìn mình bị mọi người đẩy lên xe, người Trung Quốc năng lực tranh giành trên xe bus luôn luôn rất mạnh, mọi người lên xe, Khúc Phương cũng đi lên theo, cửa xe đóng, Khúc Phương bị đẩy đến một góc. Lúc này xe sắp chạy, nhưng không biết vì sao lại nổ máy không được, sau đó lạch cạch một tiếng, chỗ điều khiển cháy trước, người trên xe lúc này mới hoảng, mọi người nháo nhào muốn xuống xe, nhưng cửa xe lại không mở ra được.

Lúc này trên xe cuối cùng có người nhớ tới búa khẩn cấp, bắt đầu phá cửa sổ, không ít người theo cửa sổ chạy ra ngoài, còn có người đang bồi rồi bị đẩy bị thương, căn bản đi không ra, Khúc Phương cảm thấy chính mình thật ngốc, rõ ràng đều biết sự tình phát sinh lại ngăn cản không được, bất quá vẫn là kiên trì hỗ trợ kéo người khác thoát ra cửa sổ, thân thể của cô bắt đầu không ngừng trầy xước, lửa cũng càng lúc càng lớn, cảm giác đau đớn nóng rực làm cho cô rất khó chịu.

Bất quá cô không có thời gian tự hỏi, chỉ không ngừng di dời người khác, bên trong xe lửa càng lúc càng lớn, rất cục âm vang một tiếng, nổ mạnh , một khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Khúc Phương nghĩ, chính mình cứ nhiên cũng sẽ có lúc làm anh hùng, nếu như vậy có thể chấm dứt luân hồi, kỳ thật cũng rất tốt , Phương Hoàng đều là trùng sinh trong lửa, cô chôn ở trong lửa, trên mặt mang theo tươi cười.

44. Chương 44

Khúc Phương nghĩ rằng cô đã chết, trên thực tế là cô chỉ là vừa ngủ một giấc, mới tỉnh dậy mà thôi.

Cô nghi hoặc sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, không có chuyện gì, trên người, trên tay, trên chân tất cả đều ổn.

Cứ nhiên là như thế này, ngay cả cái chết cũng trốn tránh không được luân hồi, vậy còn có biện pháp nào có thể chấm dứt luân hồi?

Hôm qua cô ở trên xe, không chỉ mình cô giúp người khác, người khác cũng giúp cô, ở một khắc cuối cùng, lái xe thế mà vẫn muốn đẩy Khúc Phương ra ngoài, hấn lớn tiếng kêu: “Cô gái cô ra ngoài trước đi, nhanh

chút.”

Cô còn nhớ rõ một khắc đó ngoài cửa sổ, người chạy ra được ôm lấy nhau, một khắc tràn đầy tươi cười. (nói thật chứ tác giả không nắm tâm lý đoạn này lắm : người thoát chết chứ còn mấy người trong xe chết thì sao ? bên ngoài ôm nhau, cười hạnh phúc, bên trong ngổn ngang người chết... giả quá)

Cô còn nhớ rõ cô bé bị cô đẩy ra, còn hướng vào trong xe hô to: “Chị ơi, chị chạy nhanh lên, nhanh chút a!”

Cô biết cô bé đang gọi cô, cô bé đó có bề ngoài rất quái dị, một bên tai đeo đến 6,7 hoa tai, sáng lấp lánh, trên mặt còn trang điểm đậm, nếu là bình thường gặp phải cô gái như vậy, Khúc Phương luôn cảm thấy rất quái dị, những đứa trẻ như vậy có vẻ rất quái đản, lại lạnh đậm, nhưng trong giờ khắc này, mới cảm thấy mặc kệ cô bé đó trang điểm khó coi bao nhiêu, làm bản thân mình quái dị đến cỡ nào, vẫn cứ là một cô bé, tận đáy lòng vẫn là thiện lương, chỉ là dùng một loại phương thức kì quái để ngụy trang chính mình.

Khúc Phương rửa mặt xong ra khỏi nhà, nhìn thấy ông chú bán táo đó dùng vải lưu loát chà táo, vui vẻ xếp táo thành hàng.

“Chú này, táo chú bán giòn hay xốp ?” Khúc Phương cười hỏi.

Ông chú nhìn thấy có khách, cười nói: “Giòn, táo vừa mới đưa tới, rất giòn, cô muốn bao nhiêu.” Một bên nói một bên lưu loát cầm túi to, mở miệng túi cho Khúc Phương để táo vào.

Khúc Phương liền chọn hai quả, ông chú lại liều mạng muốn bỏ thêm vài quả vào trong. “Hai quả đủ rồi.” Khúc Phương nhìn thấy cách đó không xa người phụ nữ trung niên ngày hôm qua chọn táo đi đến đây, cô cười nói: “Chú này, tí nữa có một người phụ nữ trung niên đến hỏi chú táo giòn hay xốp, chú nhất định phải nói xốp, bác ấy sẽ mua, còn có một cụ già đến đây, chú nói táo rất giòn thì bà cụ sẽ chọn.”

Ông chú hoàn toàn không hiểu Khúc Phương nói gì, liền thì thào nói: “Cô gái mua thêm vài trái đi, một cái túi to rất đắt, cô mới mua có hai quả.”

Khúc Phương đi chưa xa, người phụ nữ trung niên đã bước đến chọn táo, cũng mở miệng hỏi: “Táo này giòn hay xốp ?”

Ông chú nhớ đến lời cô gái kia nói, tuy rằng rất kinh ngạc, bất quá vẫn không nghĩ nhiều, nói xạo: “Xốp, táo nào ở đây cũng xốp cả, không tin cô thử một miếng.” Một bên nói một bên tùy tay cầm lấy một quả táo xoa xoa, gọt vỏ, chọn một miếng cho người phụ nữ ném thử.

“Rất được, rất xốp.” Người phụ nữ cảm thấy táo rất ngọt, nhìn lại tươi, giá còn rẻ hơn trong siêu thị, lên tiếng: “Cho tôi 5 cân.”(tương đương 2,5 kg của mình)

Sau khi người phụ nữ xách túi táo đi rồi, một bà cụ lại đi tới, cầm một quả táo để ở mũi người người hỏi: “Táo này giòn hay xốp?”

Ông chú có lời nhắc của cô gái mua hai trái táo trước, vội vàng đáp: “Giòn, bà à, táo này mới lấy về, rất giòn, bà muốn bao nhiêu?”

“Àn, ông tính rẻ một chút, lấy cho tôi 6 cân đi.(3 kg)” Bà cụ bảo bà đi xe tới, có thể xách được.

Ông chú kích động cân 6 cân táo, kim hơi lệch một tí,(cân cho già một chút, qua 1,2 lạng) bà cụ rất vui vẻ.

Cứ như vậy thêm nhiều người, buôn bán khá khấm, tâm tình của ông chú thật tốt, cảm thấy mình hôm nay quá may mắn. Càng thêm ra sức tiếp đón khách hàng.

Khúc Phương đi đến tiệm bán điểm tâm, rửa sạch táo đem một quả táo cho đứa nhỏ, tự mình ăn một quả, thẳng bẻ vui vẻ, tiếp tục ngoan ngoãn làm bài tập.

Bà chủ quán thấy con như vậy cũng rất vui, mỉm cười nhiều hơn, người mua điểm tâm cũng nhiều hơn, mọi người thấy bà chủ vui vẻ thoải mái, liền cảm thấy điểm tâm rất được, còn xếp hàng để mua. (hệ quả kinh người từ quả táo gây ung thư của Trung Quốc, phải suy xét có nên mua thử một quả, cải thiện kinh tế không)

Chờ Khúc Phương đi tới chỗ giao thông công cộng, hôm nay cô đội mũ lưỡi trai màu đen, trên tay cầm một cây gậy sắt.

Chờ chiếc xe tuyến 128 đến gần, cô trực tiếp chạy lên đập vỡ cửa kính, kết quả, mọi người trên xe đều đi xuống, lái xe túm lại không cho cô đi.

Lúc này xe bắt đầu cháy, sau đó nổ mạnh.

Mọi người đang đứng ở ngoài xem náo nhiệt bắt đầu thấy sợ hãi, đồng thời thở phào một hơi, đều may mắn mình cư nhiên còn sống, bất quá Khúc Phương lại gặp bi kịch, cả buổi chiều đều ở cục cảnh sát, họ hỏi cô động cơ gây rối, có liên quan đến vụ nổ xe hay không...

Ngày hôm sau, Khúc Phương nhớ kỹ biển số xe kia, sáng sớm đã đi tìm cái xe, lúc xe sắp xuất phát, Khúc Phương tìm vài thứ làm thùng lấp xe.

Như vậy xe sẽ không đi được, tự nhiên cũng sẽ không nổ mạnh gây thương vong cho người khác, Khúc Phương vỗ vỗ tay, rất đắc ý về sự thông minh của mình.

Không ngờ hiệu suất làm việc của công ty giao thông công cộng lại tốt thế, rất nhanh phát hiện sai sót, thay hết bánh xe. Buổi tối lúc Khúc Phương xem tin tức vẫn nghe được thông tin về tai nạn giao thông... Hơn nữa bởi vì muộn giờ chạy, lúc dừng lại, cháy nổ mạnh, chết càng nhiều người.

Nhìn trong tin tức hiện lên hình ảnh mờ mịt, Khúc Phương lại gặp ác mộng . Cô thật sự chán ghét bản thân cứ trọng sinh vào ngày này .

Giống như cái gì cũng không thể thay đổi.

Cô nhắm mắt lại không muốn nghĩ đến chuyện tai nạn xe cô, không muốn nghĩ đến chuyện giữa Lý tiên sinh và Lý phu nhân, cũng không muốn nghĩ đến chuyện mình không bao giờ có ngày mai, cô cảm thấy quá mệt mỏi.

Khúc Phương rời giường tắm rửa, tinh thần không tốt sau đó chân đạp phải vũng nước kia, sau đó chính là bị kịch, đầu đụng phải bệ rửa mặt, đau nhói.

Không sớm thì muộn cũng bị ngốc mất, cô đã rất đề phòng vụ ngã này, đã lâu không bị ngã lại, không ngờ nhất thời không chú ý vẫn theo quán tính ngã sấp xuống, giống như chỉ có cô tự cho là đã thay đổi rất nhiều, nhưng trên thực tế một ngày này giống như cái gì cũng không thay đổi.

Ban đầu Khúc Phương chọn bộ đồ màu trắng, nhìn trong gương, lâu như vậy , cô không già đi, ngược lại trẻ hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt lại già hẳn, Allen nói cái đẹp nhất trên người cô là đôi mắt, cảm tình phong phú, sâu thẳm.

Đúng vậy, như bộ dạng lúc này, Khúc Phương cũng biết ánh mắt của cô rất đẹp, nhưng nhìn ánh sáng phản chiếu cuộc sống, bản thân mình lại quá mức bình thường, chưa nói tới khí chất cao quý đẹp đẽ, chỉ là bộ dáng vui vẻ, nhếch môi nở nụ cười, ánh mắt không có sự trần tục phức tạp, thực thật thà thực thỏa mãn, nhưng vì sao Khúc Phương lại cảm thấy cô như vậy lại rất tốt.

Nếu có thể, ai lại muốn lớn lên, thành thực, bởi vì ý nghĩ đã được tôi luyện qua đau xót, nếu có thể vẫn thiên chân vẫn hạnh phúc, vì sao còn muốn theo đuổi khí chất thành thực, thân thể của cô chính là tốt đẹp nhất.

Khúc Phương ra khỏi nhà, nhìn thấy ông chú bán táo, hôm nay cô không giúp nữa, lúc bị cả người phụ nữ trung niên lẫn bà cụ bỏ qua, lại đến người thứ ba, người thứ tư, hỏi giòn hỏi xộp, hẳn trực tiếp cầm một quả táo bự gọt cho người khác nếm.

“Chị nếm thử đi, chị nói nó giòn hay xộp, chị nói đi!” Ông chú kích động hỏi.

Quả nhiên là mỗi người có một phán đoán riêng, mặc kệ người khác nói như thế nào, mọi người chỉ tin tưởng chính mình. Một chị gái bảo rất xộp, cho tôi 2 cân. Lại có bác gái cần một miếng, nói rất giòn, rất ngon, cho 3 cân. Tuy rằng cùng một quả táo, mỗi người lại có một hương vị khác nhau.

Có lẽ bạn không cần vì người khác mà thay đổi bản thân mình, bạn chỉ cần thể hiện được tất cả những gì mình có là được rồi.

Bất tri bất giác, trên đường đi dạo, Khúc Phương lại đi tới Lưu gia viên, cô không đi vào, mà là theo ven tường đi tới ngôi chùa phía trước, cổng chùa sáng sớm đã mở, hương khói đã bay quanh.

Thầy chùa ngày đó ngồi trước hòm công đức lại tự mình quét rác trước sân, lá rụng trước cổng, thầy chùa quét như rất có kinh nghiệm. Trước kia Khúc Phương cảm thấy loại chuyện này thực nhàm chán, quét lại rơi, rơi lại quét, vĩnh viễn không kết thúc.

Cô ngơ ngác đứng ở cửa, thầy chùa đi đến bên người cô, hai tay tạo thành chữ thập, nói: “Thí chủ cô chặn ta.”

Khúc Phương kinh ngạc tránh ra, có chút ngưng ngừng.

Thầy chùa tiếp tục quét, chỉ chốc lát lại quét đến trước mặt Khúc Phương, hai tay tạo thành chữ thập, nói: “Thí chủ cô lại chặn ta.”

Khúc Phương cúi đầu nhìn, quả nhiên dưới chân có lá rụng, quần bách vô cùng. Dời qua bên cạnh, tìm một chỗ không có lá rụng để đứng, nhưng một lát sau thầy chùa lại không chút hoang mang mang theo chổi đến gần, Khúc Phương mở miệng trước “Tôi không ngăn trở gì thầy.”

Thầy chùa cười cao thâm, nói: “A di đà Phật, thí chủ là cô tự chặn chính mình.”

Khúc Phương ngơ ngác, chặn chính mình, là ý gì? Chỉ cảm thấy nụ cười của thầy chùa rất kỳ quái, Khúc Phương muốn mở miệng hỏi ông, nhưng ông đã đi mất, bước chân như chậm rãi nhưng thoáng cái đã mất hút rồi.

Khúc Phương muốn phát điên, thầy chùa này không phải lần đầu nói những câu kì lạ, cái gì chính mình chặn chính mình, cái gì thuận theo tự nhiên, mặc kệ cô mỗi ngày làm như thế nào, vẫn cứ phải luân hồi trong một ngày này.

Cô buồn bực xoay người rời khỏi chùa, thấp thỏm bực bội mà đi vào trong Lưu gia viên.

Đang đi lại không cẩn thận đụng trúng một người, chạm vào chỗ hời sáng cô mới ngã, cảm giác càng đau, cô ôm trán ngẩng đầu nhìn.

Người có duyên, mặc kệ là thời điểm nào, nhân sinh đều sẽ tương phùng, gặp gỡ.

Đã rất lâu rất lâu không gặp, gặp anh ở chợ đồ cổ, trên mặt thêm rạn rỗ, anh có chút lo lắng hỏi: “Thực xin lỗi, cô không sao chứ?”

Từ lần đó, ở đâu kia điện thoại, từ lúc thanh âm khàn khàn của anh gọi “Khúc Phương”, cho đến giờ cô vẫn chưa gặp lại anh. Cô nghĩ rằng cô có thể quên đi thứ tình cảm rõ ràng chẳng thể có kết quả, nhưng lại gặp mặt, Khúc Phương không nhận được lệ rơi đầy mắt, cô quá mệt mỏi, rõ ràng một ngày trước cô đã cùng anh nói nói cười cười, thậm chí rõ ràng cảm nhận được tình cảm của người kia, nhưng mới một ngày qua, anh lại như trước không biết cô, hết thấy đều phải bắt đầu lại từ đầu, bị thương lại từ đầu.

“Rất đau sao?” Chân Vượng không biết vô tình đụng phải một cô gái lại làm cô khóc thương tâm như vậy, anh có chút luống cuống tay chân, kỳ thật ở chợ đồ cổ rất dễ đụng phải nhau, nhưng nhìn cô khóc, trái tim anh cứ nhiên cũng có cảm giác đau đớn khó hiểu, đưa tay muốn vỗ vai cô, lại cảm thấy hành động đó quá thân mật, tay của anh dừng giữa không trung.

Khúc Phương khóc càng hung, rõ ràng trước đó còn thân mật như vậy, vì sao ngay cả tay chân đụng chạm một chút anh cũng không dám.

Cứ như vậy liên hấp dẫn rất nhiều quần chúng vây xem, cái kiểu này, Chân Vượng rất giống mấy tên đàn ông như ngựa đực không biết chịu trách nhiệm, anh thực, tay nâng ở giữa không trung rút trở về, lấy ra một cái khăn tay, đưa cho cô gái trước mặt, cô gái không để ý đến anh, khóc rất chuyên tâm, người chung quanh càng ngày càng nhiều, anh đành phải cầm khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Lúc tay Chân Vượng chạm đến mặt Khúc Phương, anh cảm giác được nước mắt cô rơi trên tay mình, không biết vì sao anh bỗng nhiên mở miệng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Chân Vượng cũng không biết chính mình muốn xin lỗi cái gì, nhưng vẫn cứ như vậy thốt ra lời.

Khúc Phương ngừng khóc.

Cô nhớ đến lời thầy chùa nói, là chính cô tự chặn mình, hết thấy thuận theo tự nhiên thì tốt rồi. Việc cô chưa bao giờ muốn làm là mỗi ngày lại một lần một lần làm quen anh, cô muốn nói với anh, bọn họ quen nhau, thật sự, từ lúc bắt đầu đã quen nhau, đã quen nhau lâu, rất rất lâu rồi.

“Thực xin lỗi, là do tôi không cẩn thận đụng phải, chúng ta đánh cuộc đi, nếu tôi thắng, anh có thể đáp ứng giúp tôi một việc không?” Khúc Phương hỏi rất thực lòng.

Cô hỏi như vậy, dù là ai cũng sẽ không đáp ứng, có người đụng vào mình rồi lại còn khó hiểu mà đòi đánh đổ với mình, nhưng Chân Vượng nhìn cô, lúc cô nói lời này trong mắt còn ngập nước, không nói gì nhiều đã gật đầu .

Hai người cùng nhau đi tới quầy bán bát Kim Long Văn, Khúc Phương nói, đây là đồ thật, anh tin không?

Chân Vượng cầm cái bát kia lên, nhìn lui nhìn tới thật lâu, lại hỏi ông chủ giá, ông chủ muốn giá 5 vạn (175 triệu), rất nữa vời, nếu thứ này là thật , ông chủ sẽ không ra giá này, hơn nữa ở mấy cái sạp hàng này làm đồ giả lừa người rất lợi hại, anh lắc lắc đầu, tỏ vẻ không tin.

Khúc Phương cùng ông chủ mặc cả, mua giá 4 vạn(140 triệu).

Sau đó cô kéo Chân Vượng đến tiệm mua đồ cổ, tìm người xem đồ, nháy mắt, 4 vạn đã trở thành 80 vạn.

Khúc Phương nói: “Tôi thắng, kể tiếp anh đi theo tôi đi, nếu muốn anh rời đi lúc nào cũng được.”

Chân Vượng bị yêu cầu này làm ơ hồ, vẫn là ngây ngốc gật đầu .

Tiếp theo Khúc Phương mang Chân Vượng đi tới chỗ cực thạch.

“Bên trong tảng đá này có đế vương lục, anh tin không?” Khúc Phương chỉ vào một tảng đá bề ngoài xấu xí hỏi Chân Vượng.

Chân Vượng còn chưa phục hồi tinh thần sau một loạt chuyện, chính anh làm sao có thể dễ dàng đi theo một cô gái như thế, nếu trước đó sắp xếp một cái bát thật cũng không phải việc khó.

Thấy cô lại giở trò thi thố đó, anh có chút tức giận, lắc lắc đầu nói: “Tiểu thư trò chơi này đã xong chưa, tôi còn có việc phải đi trước .”

Khúc Phương không nói gì, mua tảng đá kia, sau đó để người ta cưa nó ra.

Chân Vượng không chút để ý ở bên cạnh nhìn, anh thấy cô gái đó bộ dạng cũng là không chút để ý, chỉ là lúc ngẫu nhiên quay đầu nhìn anh, ánh mắt rất phức tạp.

“Ra rồi, thật sự có màu xanh, là đế vương lục...” Chung quanh bỗng nhiên ào ra tiếng vang.

Xa xa Chu Thần kéo theo Molly, giống như nhìn thấy một thân hình có chút quen thuộc, bắt quá lại lắc lắc đầu, Khúc Phương làm sao có thể tới nơi này, không có khả năng, nơi này cũng không phải chỗ cô ta có thể đến.

Chân Vượng cũng choáng váng, chợt nghe thấy người xung quanh trả giá, 300 vạn, 500 vạn, 800 vạn...(xin nhân nó với 3.5 để ra tiền mình)

Khúc Phương cầm tiền, quay đầu cười nói với Chân Vượng: “Đi thôi, không phải anh nói còn có việc sao.”

Chân Vượng bị cô nhìn có chút ngượng ngùng.

“Tôi mời anh ăn cơm đi, cơm nước xong còn có việc xin anh hỗ trợ, rất nhanh sẽ không chậm trễ việc buổi chiều của anh.” Khúc Phương cười nói.

Chân Vượng cảm thấy rất kỳ quái, bình thường anh là người rất mạnh mẽ, rất không thích người khác khồng chế mình, nhưng hôm nay cứ một lần tiếp một lần đi theo cô gái này.

Chân Vượng lái xe, Khúc Phương gọi anh dừng lại chỗ bán trái cây, lúc cô xuống mua. Chân Vượng thấy cô chọn anh đào, bỗng nhiên lại cảm thấy rất thân thiết, anh nói: “Tôi rất thích ăn loại đó.”

“Tôi biết.” Khúc Phương cười nói, cô chọn lấy hai trái, đem một quả bỏ vào miệng, còn một quả đưa cho Chân Vượng.

Chân Vượng vốn muốn nói còn chưa rửa, nhưng thấy bộ dạng cô ăn phải chua hai má phồng lên, rất đáng yêu, anh ngơ ngác mà mở ra miệng.

“Vừa chua vừa ngọt, ăn ngon lắm.” Khúc Phương cười nói, cô vì người đàn ông này thích ăn anh đào mà cũng thường xuyên mua, lúc cô ăn một mình, thường xuyên suy nghĩ, lúc Chân Vượng ăn anh đào, loại cảm giác ê ẩm ngọt ngào này, có phải kỳ thật đáy lòng còn có chút nhớ lại lúc thơ ấu không.

Một động tác nhỏ như vậy, bỗng nhiên lại trở nên rất ăn ý, lúc đi ra khỏi cửa, Chân Vượng trả tiền.

Giữa trưa ăn cơm, Khúc Phương kéo Chân Vượng cùng cô đi đến nhà hàng bít tết.

“Cô thích ăn cơm Tây sao?” Chân Vượng tò mò hỏi, bởi vì theo anh thấy kiểu phụ nữ như Khúc Phương dường như thích ăn đồ Trung Quốc hơn.

Khúc Phương lắc lắc đầu nói: “Đây là nơi từng có chuyện đã xảy ra, cho nên tôi đem anh đến .”

Hai người lúc ăn cơm không nói chuyện, chỉ là lúc ăn bít tết, tay hai người đồng thời với lấy bình tiêu nhỏ, Khúc Phương đưa trước , vì thế tay Chân Vượng cầm phải tay Khúc Phương.

Giờ khắc này Chân Vượng bỗng nhiên mở miệng hỏi nói: “Chúng ta trước kia quen nhau sao?”

Chỉ một câu này, Khúc Phương không trả lời, cô cố nén không khóc, cúi đầu ăn xong bít tết .

Nhìn nhìn thời gian, Khúc Phương lần lượt gọi cho Lý tiên sinh cùng Lý phu nhân còn có cả Tiểu Cửu, giả bộ làm đối phương hẹn bọn họ đến đường Tĩnh An .

Chân Vượng mặt nhăn nhu mà nhìn cô gọi điện thoại, không biết cô muốn làm gì, bất quá không mở miệng ngăn cản.

Đến đường Tĩnh An, thời gian vừa vặn, cô thấy xe của Lý Tiên Vân, còn có cả chiếc xe bus kia.

Khúc Phương nói: “Chạy nhanh một chút, đâm vào cái xe bus kia.”

Chân Vượng lái xe, nắm chặt tay lái, cô gái vừa mới rồi còn dứt cho anh ăn anh đào, làm cho anh cảm giác được không khí ấm áp khó hiểu, không ngờ cô cứ nhiên kêu anh đâm xe.

“Cô điên rồi!” Chân Vượng tức giận, anh chết não rồi mới dùng cả buổi sáng để đi theo cô gái này làm mấy chuyện khó hiểu thế kia.

“Tôi không điên, hãy tin tôi, hãy tin tôi, xin anh.” Khúc Phương lại muốn khóc .

Chân Vượng không đáp ứng, loại chuyện này, người điên mới có thể làm, mắt nhìn phía trước, Khúc Phương bỗng nhiên ào lên, cô chắn trước mặt Chân Vượng, hôn lên môi anh.

Chân Vượng điên rồi, cô gái này bị điên rồi, cứ nhiên cưỡng hôn anh (tự kỉ nhể), giờ khắc này cứ nhiên anh cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, có một cái gì đó khó hiểu truyền tới não.

Nụ hôn ngọt ngào, đầu óc Chân Vượng có chút choáng váng , sau đó chỉ nghe “Oành” một tiếng...

Chân Vượng phục hồi lại tinh thần, anh còn đang lái xe, đáng chết, anh đẩy Khúc Phương ra, phanh xe lại, xuống xe.

Xảy ra tai nạn, lái xe của chiếc xe bus phía trước cũng xuống xe, mấy hành khách nhìn xe thế này sẽ đi không được, đều đi xuống.

Lý Tiên Vân lái xe một bên, rất kỳ quái vợ mình tìm mình có chuyện gì khẩn cấp. Bất quá phía trước giống như kẹt xe , xe của ông không thể đi đến phía trước được, đứng ở kia.

Lái xe bus muốn tìm Chân Vượng chửi một trận, một đám người kéo kéo đẩy đẩy, lúc này xe bus bắt đầu cháy, mọi người đều không chú ý, bỗng nhiên có một tiếng nổ, nổ mạnh từ bên trong xe, nhảy mất mọi người đều rụt lui, ngay sau đó là tiếng nổ thứ hai, trong nhảy mất chiếc xe liền hóa thành biển lửa.

Bên ngoài người vây xem ngầy ngốc đứng, quên cãi nhau quên xem náo nhiệt, một hồi lâu bọn họ mới định thần lại, sợ đổ mồ hôi, may mà chiếc xe này tông vào đuôi xe, nếu không giờ phút này ở trong biển lửa là bọn họ .

Lái xe cũng choáng váng, vẻ mặt của hắn vừa mới phần nộ túm lấy Chân Vượng, biến thành gắt gao nắm hai tay của hắn, liên tục nói lời cảm tạ.

Thừa dịp lúc mọi người đều kích động, Khúc Phương lôi kéo Chân Vượng lúc này còn mờ mịt không hiểu, đẩy ra đám người. Cô đi tới xe của Lý Tiên Vân trước mặt mình, quả nhiên ông đã hôn mê, ông bị vụ nổ ảnh hưởng, hơn nữa tinh thần tiêu tụy, trực tiếp gục trên tay lái.

May mắn, vừa mới rồi vì muốn xem phía trước phát sinh chuyện gì, ông mở cửa kính xe ra, Khúc Phương thực dễ dàng mở cửa xe, làm cho Chân Vượng cùng cô kéo Lý Tiên Vân đưa đến bệnh viện.

Cô không chú ý có người để tâm chụp được một màn cô cứu người kia.

Lý Tiên Vân đến bệnh viện kiểm tra, giống như lần trước, ông chỉ là đơn giản rất mệt nhọc lại không có ăn cơm bị dọa choáng váng mà thôi.

Mà Tiểu Cửu cùng Lý phu nhân chạy đến hiện trường đều bị hù chết, lúc nhận được điện thoại ở bệnh viện, hai người chạy nhanh tới bệnh viện.

Chân Vượng kỳ quái bị Khúc Phương bắt mang một bộ blouse, không hiểu vì sao cô lại làm quen thuộc đến vậy, giống như trong nhà mình, quen thuộc kiếm được áo blouse.

Ngay sau đó, Chân Vượng liền thấy được Khúc Phương uy hiếp Lý Tiên Vân, người này anh có quen, chỉ là không quá thân, không có trực tiếp lui tới, nhìn thấy ông lúc này dễ dàng bị cô gái đe dọa, giống như chính mình, anh đột nhiên cảm thấy không có gì kỳ quái.

Ngay sau đó Chân Vượng liền thấy được một màn kịch tình cảm.

Đang lúc nhìn Lý Tiên Vân cùng vợ ông quỳ dưới đất ôm nhau, anh đã bị Khúc Phương tha đi rồi.

“Còn thất thần làm gì? Anh không phải muốn đi công ty sao?” Khúc Phương vẫn hỏi như không có việc gì.

“Cô làm sao mà biết?” Chân Vượng đột nhiên cảm thấy giống như cô biết được tất cả, mỗi một động tác của cô đều rất quen thuộc, giống như đã được tính toán tốt.

“Nếu như tôi nói tôi mỗi ngày đều trải qua những việc này, anh tin không?” Hai mắt Khúc Phương nhìn Chân Vượng hỏi.

Nếu là bình thường Chân Vượng nhất định sẽ không cần suy nghĩ mà lắc đầu, nhưng hiện tại đã trải qua chuyện kinh ngạc lúc sáng, anh cũng ngần ngại cả người.

Trên mặt của anh vẫn là chần chờ, tựa như lần đầu tiên Khúc Phương nói với anh: “Em từng kết hôn, anh có để ý không?”

Anh không nói gì, có lẽ anh tin, có lẽ anh không ngại, nhưng anh chần chờ.

Khúc Phương cười nói “Đi thôi, em tin tưởng hôm nay chúng ta vẫn sẽ gặp lại.”

Chân Vượng không yên lòng cùng Khúc Phương tách ra, đi tới công ty.

Anh thấy được ở công ty có một vị trí vắng, mặt trên còn có hai chữ “Khúc Phương”, anh nhăn mặt nhíu mày hỏi: “Nơi này có người không?”

Lưu tổng giám đốc đang thao thao bất tuyệt giới thiệu công ty, nghe được Chân Vượng hỏi như vậy, xấu hổ giải thích nói: “Nhân viên này có việc xin phép không đến.”

Chân Vượng từ chối cho ý kiến, Khúc Phương, Khúc Phương, vì sao anh cảm thấy tên này rất quen thuộc?

Buổi tối tham gia tiệc, coi như thành công, vụ thu mua này cuối cùng vẫn là một trận chiến thắng hoàn mỹ, nhưng anh không quá vui sướng, tương phản lại cứ nghĩ đến vụ sáng hôm nay đã trải qua, anh thậm chí còn không hỏi tên của cô ấy, mà cô gái đó lại giống như biết anh, cũng không hỏi.

Anh đi theo cô mua đồ cổ, vừa kiếm lại được đồ thật, anh đi theo cô cựa thạch, vừa cựa lại ra để vương lục, anh đi theo cô ăn cơm, cô mua cho anh quả anh đào anh thích nhất.

Anh theo cô đi gây tai nạn, tuy rằng không quá nghiêm trọng, chỉ là chạm một chút, nhưng tiếp theo cái xe kia bỗng nhiên lại nổ mạnh . Bọn họ cứu một xe người.

Hắn không nhớ cảnh tượng cháy nổ kia, lại tưởng niệm khởi loại ôn nhu triền miên trên môi mình, giống như bọn họ không phải lần đầu tiên hôn môi, bọn họ đã hôn nhau từ lâu, rất lâu rồi, đó chỉ là một cái nhắc lại chuyện xưa.

Sau đó nhìn cô đem lão Lý vào bệnh viện, thấy được chuyện của gia đình người ta, rất khuôn sáo, nhưng cũng rất cảm động.

Sau đó, sau đó cô đã không thấy tăm hơi.

Tiệc tối chấm dứt, Chân Vượng không lập tức về nhà, ngơ ngác ngác thế nào, anh lại đi tới quán bar của anh bạn A Húc.

Vào quán bar, anh liền thấy được bóng dáng quen thuộc kia. anh thực kích động, nhưng vẫn chậm rãi từng bước một tiêu sái đi đến, giống như không phát hiện ra.

Đợi đến bên cạnh Khúc Phương, mới làm bộ lơ đãng phát hiện, anh nói: “Thực khéo, chúng ta lại gặp nhau.”

Khúc Phương cầm ly rượu, lắc lắc đầu nói: “Không khéo, tôi cố ý ở chỗ này chờ anh.”

Chân Vượng nghe đáp án như thế rất vui vẻ, tuy rằng rất nhiều người đến quán bar đều là tán tỉnh , không phải thật lòng, nhưng anh lại cảm thấy những lời này rất thật lòng.

“Tôi tin tưởng cô, bởi vì tôi cũng là cố ý tới tìm cô .” Chân Vượng vẻ mặt tươi cười nói, giờ khắc này anh cảm thấy buổi tối này anh không cần khó chịu muốn chết mà giả vờ cười nói, giống như giờ phút này anh mới thực sự thoải mái.

A Húc trước tiên trêu ghẹo nói: “Chân thiếu hai người có thấy chưa không a, mấy lời sến thế cũng nói ra được, muốn uống cái gì, tôi mời hai người.”

Chân Vượng cười nói: “Đem loại đắt nhất của quán này ra đi, ai bảo cậu nói không biết giữ miệng.”

Khúc Phương nói: “Cho tôi một ly Bloody Mary.”

“Tôi kể một chuyện cũ, anh muốn nghe không?” Khúc Phương tiếp nhận rượu hỏi.

Chân Vượng gật gật đầu.

“Chúng ta quen nhau lần đầu tiên, anh mời tôi uống lên một ly Bloody Mary, anh có nhớ không?” Khúc Phương hỏi.

Chân Vượng lắc lắc đầu, lần đầu tiên bọn họ quen nhau không phải buổi sáng hôm nay sao?

“Suyt, đừng hỏi tôi, cứ để tôi nói tiếp nói tiếp.” Ngón tay Khúc Phương đặt trên môi Chân Vượng, anh vừa định mở miệng, lại cảm giác được trên môi xúc cảm ôn nhu, anh gật gật đầu.

Khúc Phương nói có một cô gái, có một ngày cô tỉnh lại, chồng cô muốn cùng cô ly hôn...

Chân Vượng không thích phụ nữ hay lải nhải, nhưng anh lại nhẫn nại nghe tiếp, sau khi nghe được lại càng ngày càng ly kỳ.

Anh chỉ vào mũi của mình nói: “Cô nói cô mỗi ngày đều gặp được tôi?”

Khúc Phương không trả lời anh, tiếp tục nói, cô vừa nói vừa uống rượu, chuyện xưa đã muốn nói đến hôm nay, cô cùng anh gặp nhau ở chợ đồ cổ...

“Cô thật sự biết trước mọi chuyện?” Chân Vượng nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt mơ màng, anh không biết là cô say hay là anh say, chuyện không thể tưởng tượng được như vậy, cô lại nói giống như thật, anh cư nhiên cũng đã nghĩ là thật.

“Cô uống say rồi.” Chân Vượng đưa tay cướp lấy ly rượu trong tay Khúc Phương.

“Tôi không có say, tôi chỉ là có chút khổ sở, mỗi ngày tôi đều quen anh, nhưng anh lại không biết tôi.” Khúc Phương nói.

“Nếu có ngày mai, chúng ta có thể hay không cùng một chỗ? Tôi không có ngày mai, vĩnh viễn đều không có.” Dường như cô đã say, miệng lẩm nhẩm một câu như thế.

Giờ khắc này Chân Vượng không tự chủ được ôm cô, cô uống rượu, còn bịa ra một câu chuyện kì quái như vậy, anh tự nhiên sẽ không tin tưởng, người làm sao có thể luân hồi ở cùng một ngày. Bất quá anh lại phát hiện, giờ khắc này, anh thật sự thích cô, cô giống như là mục tiêu nhất định của anh, anh muốn hôn cô, thích cùng cô nói chuyện, thích bộ dáng của cô, cô làm cho anh cảm thấy ấm áp.

Anh không ngại cô từng kết hôn, thật sự, bởi vì anh thấy bộ dạng hiện tại cô nhũn nhẽo, anh cảm thấy rất đau lòng, nếu muốn biết bạn có thích một người hay không, bạn nên hỏi một chút xem bạn có vì người đó mà khổ sở hay không, lúc người đó khổ sở, bạn có cảm giác đau lòng giống thế hay không, nếu có, như vậy nhất định là bạn đã thích người đó rồi.

“Không có vấn đề gì, thật sự không có vấn đề gì, cho dù chỉ có một ngày này, anh cũng sẽ cùng em, thật sự, không cần ước có ngày mai, chỉ một ngày này, anh cũng sẽ luôn luôn ở bên em.” Chân Vượng nghĩ cô đã say, lập đi lập lại an ủi cô.

A Húc ở một bên thấy được bộ dạng này của Chân Vượng, trêu ghẹo nói: “Chân thiếu, cậu coi chừng miệng quạ đen (miệng hay nói gở nhưng mà lại rất thiêng. Thế chắc mình miệng quạ trắng, hay nói gở mà chẳng bao giờ trúng phát nào), hôm nay là tận thế, nếu không có ngày mai thật liền thăm.”

Khúc Phương ngơ ngác ngẩng đầu cười cười nói: “Hôm nay chính là tận thế, vĩnh viễn không có ngày mai tận thế.”

Chân Vượng chẳng hề để ý nói: “Tôi mới mặc kệ ngày mai là như thế nào, nghĩ muốn cái gì, hiện tại cứ bắt đầu làm.”

Khúc Phương vừa cảm giác tỉnh lại.

Giật mình mơ màng, lại là một ngày này.

Dường như mỗi buổi sáng tỉnh lại Khúc Phương đều suy nghĩ nếu đến ngày mai sẽ thế nào, nếu có ngày mai nên làm như thế nào.

Nhưng giờ khắc này, cô bỗng nhiên hiểu ra, cô rất ngốc, vì sao cô phải mong chờ ngày mai, cho dù chỉ có một ngày cô cũng muốn thuận theo tự nhiên, sống phần khắc!

Người con trai đó nói: “Tôi mới mặc kệ ngày mai là như thế nào, nghĩ muốn cái gì, hiện tại cứ bắt đầu làm.”

Di động vang, là Chu Thần gọi điện tới.

“Tiểu Phương còn chưa tỉnh ngủ à, hôm nay anh đi công tác về, mấy ngày nay em chăm sóc mẹ cùng em gái vất vả rồi, giữa trưa chúng ta đi ra ăn cơm đi, em chọn chỗ nào em thích ấy.” Thanh âm ôn nhu của chồng ở đầu kia điện thoại vang lên.

“Không cần chờ đến giữa trưa, hiện tại anh tới đi! Tôi cũng có việc cần tìm anh...”

45. Chương 45: Đầu Bạc (Chương Kết)

Chu Thần rất kinh ngạc, buổi sáng hần vốn muốn cùng Molly đến chợ đồ cổ, hần che điện thoại hỏi: “Molly, cô ta nói muốn gặp nhau ngay bây giờ, em thấy sao?”

Molly mới nghe đã đồng ý, giải quyết càng sớm càng tốt, còn đi chợ đồ cổ thì lúc nào chẳng được.

Vì thế Chu Thần trả lời: “Được, Khúc Phương em đến quán trà gần cửa vào Lưu gia viên đi, anh chờ em ở đó.”

Nói chuyện điện thoại xong, Chu Thần xoay người ôm lấy lưng Molly, bàn tay to ôn nhu xoa cái bụng vẫn chưa lớn rõ của Molly, động tác của hắn mềm nhẹ cẩn thận, hắn nói nhỏ nhẹ bên tai cô ta: “Molly, chờ làm thủ tục ly hôn xong chúng ta lập tức cưới nhau đi, mấy năm nay em đã chịu thiệt thòi nhiều rồi. Anh chọn gặp ở Lưu gia viên, như vậy còn có thể cùng em đi dạo.”

Chu Thần bên này ân ái, Khúc Phương cũng không hề nhàn rỗi. Cô gọi điện thoại hẹn một luật sư, cô luân hồi lâu như vậy, chưa từng nhìn thẳng vào chuyện này, thật ra đáy lòng đang sợ hãi, cho dù nói không cần, nhưng chỉ cần ký vào đơn ly hôn là đã thật sự ly hôn rồi. Nếu nói trước đây cô không muốn nói chuyện với Chu Thần, không bằng nói cô đang trốn tránh.

Giờ cô không muốn trốn tránh nữa, cô không cần phải chờ ngày mai hư vô đó nữa, muốn làm gì thì bắt đầu từ bây giờ vậy.

Hẹn với luật sư xong, bởi vì trước đó Khúc Phương có ý định ly hôn với chồng, lúc đầu còn tìm luật sư, cho nên còn có phương thức liên hệ, trong một ngày này cơ hồ mỗi ngày cô đều đi quấy rối người ta, số điện thoại cũng nhớ kỹ.

Cô rửa mặt thật nhanh, hôm nay không bị ngã sắp xuống, hôm nay tinh thần cô rất tốt, đứng ở trước gương, hiện tại cho dù không mặc trang phục hoa lệ trên người, cũng đã rất có khí chất.

Cô cầm di động gọi điện ẹ.

“Mẹ.” Giọng của Khúc Phương bắt giắc như làm nũng.

“Bé, sao lại gọi điện ẹ sớm như vậy, có chuyện gì sao?” Đầu kia điện thoại mẹ Khúc khẩn trương hỏi.

“Không có, chỉ là nhớ mẹ, anh hai dậy chưa ạ?” Khúc Phương cố gắng làm cho thanh âm bằng phẳng.

“Còn chưa, anh con đêm qua tăng ca ở công trường để đẩy nhanh tốc độ, nửa đêm mới về nhà, giờ còn đang ngủ.” mẹ Khúc nhỏ giọng nói.

“Ừm, mẹ, tối qua con có một giấc mơ rất lạ, mẹ còn nhớ rõ ngày sinh cùng ngày kết hôn của con không?” Khúc Phương hỏi.

“Nhớ rõ, mẹ còn chưa lần đến thế, cho dù không nhớ được mấy cái khác, ngày sinh nhật cùng ngày con lấy chồng mẹ làm sao có thể quên, con sinh ngày 7 tháng 12 năm 1984, đám cưới con ngày mùng 10 tháng 6, ngày đó thời tiết đẹp, là ngày tốt.” Mẹ Khúc nói liên miên.

“Ừm, mẹ, con nằm mơ con đi mua sổ số lại trúng thưởng, mua được nhà lớn ẹ và anh hai, chúng ta ở chung với nhau, thật vui vẻ, dãy số trúng cư nhiên lại là ngày sinh nhật cùng ngày kết hôn của con.” Khúc Phương nói như thật, trên thực tế cô thật sự muốn vậy, chỉ sợ cô không thể có ngày mai, nhưng cứ lưu lại cho cô một hồi ức tốt đẹp đi, cô muốn làm như vậy. (có bạn nào còn nhớ chi tiết này?)

“Làm sao linh vậy được, chỉ cần con cùng Chu Thần sống tốt là mẹ đã thỏa mãn rồi, ở nhà lớn làm gì.” Mẹ Khúc nghe con gái nói vậy thấy thật vui vẻ.

“Không, mẹ, coi như mẹ thỏa mãn một chút nguyện vọng của con đi, mẹ giúp con mua tờ vé số đó, dãy số giống như con nói: 19, 08, 04, 12, 07#06, 10. Năm cặp số phía trước là sinh nhật của con, hai cặp phía sau là ngày kết hôn của con, mẹ đồng ý đi mẹ, lát nữa mẹ ra ngoài mua đồ ăn liền thuận tay mua giúp con, cho dù không trúng, để làm kỷ niệm cũng được a!” Khúc Phương làm nũng.

“Được, được, được, tí nữa mẹ mua cho con, bé con phải chú ý thân thể, đừng để quá mệt mỏi, cũng đừng nhớ thương mẹ với anh hai, chúng ta đều rất ổn.” Mẹ Khúc dặn.

Khúc Phương treo điện thoại, cầm giấy tờ nhà, cùng giấy đăng ký kết hôn, cả giấy tờ và tiền riêng của mình đều lấy.

Tính toán giờ đến quán trà ở cửa Lưu Gia Viên, thời gian còn rất sớm, cũng may là ở gần Lưu Gia Viên, mọi người đều vội lại đây, cho nên quán trà cũng mở sớm.

Chu Thần nhìn thấy bộ dạng Khúc Phương thực thuần khiết, không tin được, cảm giác chỉ vài ngày không gặp vợ mình lại thay đổi, vốn nghĩ cả ngày hầu hạ mẹ và Viên Viên thì cô sẽ thật mệt mỏi, lười thôi nhếch

nhắc, không ngờ dù cô có mặc quần áo như bình thường, lại không hề lồi thối, rất có tinh thần, nhìn rất đẹp, thậm chí so với cái cảm giác lúc ban đầu ở đại học nhìn thấy cô còn kinh diễm hơn.

Ngay lúc này, Chu Thần lại không biết muốn nói gì .

“Không phải anh có chuyện cần nói sao?” Khúc Phương trước mở miệng hỏi.

Cô nhìn Chu Thần, vẫn ăn mặc sạch sẽ như trước, cả người tư nhả nhận văn, hần chưa từng có biến hóa, cô lại thay đổi, trước kia cô thương hần, sau lại hận hần, hiện tại đại khái vẫn là hận đi, chỉ là không còn mãnh liệt như vậy, càng hy vọng hai người có thể không bao giờ cùng xuất hiện một chỗ.

Chu Thần nhìn Khúc Phương, lúc cô đi tới, hần cảm thấy cô rất được, nhớ tới từng chút từng chút một nhiều năm qua cô tốt đẹp của cô, nhưng lại nhìn cô mặc quần áo bình thường, hần nghĩ đến bụng Mạc Ly, còn có Công Tư Mã muốn cạnh tranh chức tổng giám đốc, hần muốn vị trí đó, hần có thực lực, đó là hần nên được hưởng, cho nên hần đánh vỡ một chút mềm lòng cuối cùng trong tim mình, nói: “Tiểu Phương, chúng ta ly hôn đi, chúng ta không thích hợp.”

Lúc nói ra lời này, Chu Thần đã tưởng tượng ra được vợ mình sẽ có biểu tình như thế nào, cô nhất định sẽ có vẻ mặt kinh hoàng không tin nổi hỏi vì sao, còn đau khổ cầu xin hần, nói cô làm sai cái gì cô đều có thể sửa, hần đã chuẩn bị tốt ngữ điệu lạnh lùng, chuẩn bị tốt cự tuyệt như thế nào.

Nhưng Khúc Phương chỉ nói một chữ: “Được.”

Chu Thần choáng váng mơ hồ, không biết vì sao, ngay cả luật sư cô cũng đã mời tới, hần vốn không nghĩ , hần đề nghị ly hôn cùng với Khúc Phương đề nghị ly hôn là hoàn toàn không giống , hần không thích bị động, cho dù là người vứt bỏ, cũng phải là hần chủ động. Nhưng Khúc Phương nói: “Tôi biết Molly.”

Thành công làm cho Chu Thần ngậm miệng, dưới sự chứng kiến của luật sư, Khúc Phương ký tên trên tờ giấy ly hôn mà Chu Thần đã sớm chuẩn bị.

Nhà là của Chu Thần, về phần phí dụng trang trí, Chu Thần trực tiếp cho Khúc Phương một khoản tiền. Hần không nghĩ gây chuyện, dù sao nhà vẫn còn, hần vẫn là có lời , thật không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Khúc Phương cũng không ngờ kỳ thật lại đơn giản như vậy, cô rốt cục hoàn toàn ly hôn. Nhìn khoản tiền trên bàn, kết hôn năm năm, cái cô nhận được là một tờ giấy ly hôn cùng một khoản tiền so với năm năm trước thì đã giảm giá trị đi rất nhiều.

Cô không cự tuyệt, vốn là thuộc về cô, vì sao không cần, cô đã trả giá quá nhiều, hần bù lại không được, nhưng tin tưởng cô, cô nhất định sẽ báo đáp lại hần.

Chu Thần đi đường cũng thấy thoải mái , hần đi tính tiền, cũng không bao nhiêu tiền, 3 ly nước lọc, tính tiền xong hần vào nhà vệ sinh gọi điện thoại ẹ.

“Mẹ, mẹ về nhà rồi sao? Con đã ly hôn với Khúc Phương.” Chu Thần nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Cái gì? Con, cô ta làm ra chuyện gì có lỗi với con sao ? Mẹ vừa nhìn là đã biết cô ả không phải kiểu phụ nữ an phận rồi.” Bà Chu nghe thấy con muốn ly hôn , chuyện thứ nhất nghĩ ra là khẳng định con dâu không đúng.

“Không có, mẹ đừng nghĩ vậy, là con muốn ly hôn, mẹ biết Molly rồi đúng không, chính là cô gái mua túi xách Hermes ẹ, cô ấy mang thai rồi.” Chu Thần giải thích, tuy rằng đã muốn ly hôn với Khúc Phương, mẹ nói Khúc Phương bậy bạ cái gì còn được, nói cô ra ngoài ngoại tình, hần lại không muốn nghe, kỳ thật điểm này hần vẫn là tin tưởng Khúc Phương , tính cách của cô không có khả năng ăn vụng bên ngoài.

“Nhà họ Chu rốt cuộc cũng có hậu, thật tốt quá, cô gái đó mẹ vừa thấy liền thích. Đúng rồi nhà ở ai hưởng?” Bà Chu vẫn rất quan tâm vấn đề này, đó là một khoản tiền lớn nha.

“Mẹ yên tâm, nhà là của con, con của mẹ mà, sao có thể kém được.” Chu Thần cười nói, có chút cảm giác làm nũng, con bao nhiêu lớn vẫn là con.

Khúc Phương vừa khéo ở ngay cách vách, quán trà để tạo vẻ cổ kính, ngay cả toilet cũng là từ gỗ trúc lan, cơ bản không cách âm, một chữ cô cũng không nghe sót, cô cười cười, đã không còn phẫn nộ, cũng không dừng lại.

Nhìn Chu Thần ra khỏi quán trà, bên ngoài còn có một chiếc BMW màu xanh đang đợi hần, khuôn mặt hần rạng rỡ hân hoan lên xe.

Khúc Phương gọi điện thoại đến bệnh viện, hy vọng có thể đem phiếu kiểm tra sức khoẻ chuyển phát đến địa chỉ biệt thự Nhuận Hoa Viên...

Cầm tiền, Khúc Phương đi tới chợ đồ cổ, còn sớm, bắt đầu hành trình từ lúc gặp Chân Vượng hôm nay đi. Không cần nghĩ đến ngày mai, liền từ hôm nay trở đi bắt đầu, không cần ngăn cản chính mình.

“Anh không mua , tôi sẽ mua.” Khúc Phương tâm tình rất tốt nhìn Chân Vượng cầm cái bát trong tay nhìn nhìn.

Kỳ thật mỗi lần nhìn anh như vậy, khuôn mặt lạnh lùng của anh đều có chút cảm giác khờ khờ.

Chân Vượng ngẩng đầu nhìn, một người phụ nữ có chút quen thuộc đứng bên cạnh mình, tươi cười nhìn mình.

Ông chủ cũng không hé răng, nhìn bộ dạng của hai người bọn họ, còn cho rằng người yêu hẹn gặp mặt, hiện tại đang đùa giỡn.

“Tôi đương nhiên muốn mua.” Chân Vượng hỏi ông chủ bao nhiêu tiền.

Ông chủ thấy bộ dáng này, vừa thấy còn lợi, trong lòng lại động, vươn tay, phiết miệng nói: “Thấp hơn 8 vạn không bán, lấy từ nhà ta, tổ tiên đều là đại quan trong kinh...”

Hần còn chưa nói xong, Khúc Phương liền cả giận nói: “4 vạn, Ông chủ không bán thì chúng ta đi .”

Cô không ngờ ông chủ kêu giá cứ nhiên cũng sẽ theo biểu tình khác nhau của bọn họ mà thay đổi, bất quá mua nhiều lần như vậy, giá quy định là bao nhiêu sớm đã biết rõ.

Ông chủ vừa thấy cô gái đã muốn kéo anh chàng đi rồi, sốt ruột , làm kinh doanh bán cho phụ nữ là tốt nhất, nhưng cũng thực dễ dàng làm hỏng, các cô hay thay đổi thất thường, nói không chừng sẽ không mua, chạy nhanh kêu bọn họ quay lại, 4 vạn bán.(buồn buồn là tặng chơi 4 vạn, gian thương a gian thương)

Chân Vượng cầm bát, có chút buồn cười nhìn cô gái tự nhiên như không này, anh cứ nhiên lại không cảm thấy phản cảm, còn ở trước mặt ông chủ phối hợp hỏi: “Kế tiếp đi đâu!”

“Đương nhiên phải đi kiểm tra cái bát này, ông chủ đã nói tổ tiên là đại quan , khẳng định là thật .” Khúc Phương nói như thật.

Ông chủ thu tiền cười hắc hắc: Đần thối ra, nếu là thật tôi sẽ tặng không cho cô!

Bất quá một lát sau lúc tin tức trở về, lão bản liền tức đến choáng váng... 80 vạn a, 80 vạn...

“Cô biết rõ đồ thật a, sao không tự mình mua.” Chân Vượng tò mò hỏi.

“Người ta chỉ biết nhìn bề ngoài, tôi không ngốc như vậy, tôi là nhắm anh nha, cái bát kia tính là gì, cứ cho anh đi, nếu có thể tóm được anh rồi, cái bát đó chẳng phải của tôi sao.” Khúc Phương nói nửa đùa nửa thật.

Chân Vượng bị Khúc Phương nói giỡn như vậy, khuôn mặt nghiêm túc cứ nhiên có chút ngượng ngùng. Anh cảm thấy cô gái trước mắt thật thú vị, không giống các cô gái anh gặp trước đây, luôn cảm thấy thật giả tạo, tuy rằng là lần đầu cô và anh gặp mặt, lại giống như người đã quen từ lâu, nghe cô nói chuyện, anh cảm thấy thực vui vẻ.

“Đi, giúp anh kiểm tra đồ rồi, giờ anh giúp tôi đi cực thạch đi.” Khúc Phương kéo tay Chân Vượng. Vốn là kéo tay áo của anh, cô đi ở phía trước, kỳ thật tim cũng đập thật mạnh.

Chân Vượng có chút ngượng ngùng, bất quá lại tiến thêm, tay anh liền nắm lấy tay cô. Khúc Phương quay đầu nhìn anh một cái, anh giải thích: “Người nhiều, tôi sợ có đi lạc.”

Khúc Phương cũng không giả vờ giả vịt, đi thẳng đến khối đá có chứa ngọc, Chân Vượng cười nói: “Cô chỉ chọn một khối này thôi sao? Coi như hồi này cô giúp tôi mua cái bát, tôi mua khối đá này cho cô đi, bất quá nếu bên trong không có gì, cô cũng đừng hối hận.”

“Được, chỉ cần là anh đưa cho tôi, cho dù là tảng đá bình thường, tôi cũng muốn.” Khúc Phương thực thỏa mãn cười nói.

“Khúc Phương, tại sao em lại ở đây?” Chu Thần vừa mới cùng Khúc Phương ký đơn ly hôn xong thật vui vẻ, bất quá giờ Molly muốn hắt hủi cho cô ta một viên sỏi, hắt hủi cho Khúc Phương một khoản tiền lớn, trên người không có bao nhiêu tiền, không muốn mua, cho nên liền khuyên đến nơi cực thạch này nhìn xem, tính mua một khối đá nhỏ Molly, như vậy còn tiện nghi hơn một chút.

“Mấy người quen nhau sao?” Chân Vượng nhìn thấy một người đàn ông đến đây túm tay Khúc Phương, hắt hủi có chút ghen ghét đứng bên người Khúc Phương hỏi.

“Quen, anh ta là chồng trước của tôi.” Khúc Phương cười nói, chữ « trước » nhấn giọng rất mạnh, Chu Thần theo bản năng buông lỏng tay ra, hắt hủi vừa mới nhìn thấy Khúc Phương cùng một thằng con trai tuần tú ở chung một chỗ, hắt hủi lập tức liền nhẹn không được, nháy mắt cảm thấy đỉnh đầu xám ngắt, khó trách sáng khoái ly hôn như vậy, nguyên lai thật sự ở bên ngoài ăn vụng, xã hội bây giờ, loại trẻ trâu này có thể làm được cái gì, nói không chừng phòng ở cũng mua không nổi, hai người cùng nhau thuê phòng trọ rồi uống gió Tây Bắc mà sống đi, giờ khắc này, Chu Thần nắm chặt tay, hắt hủi hận vừa mới này chính mình đã rất nhân từ trả lại cho Khúc Phương khoản tiền tính phí trang trí của cô.

Molly ở một bên có chút đổ kị nhìn Khúc Phương, hắt hủi không phải nói cô ta là kiểu phụ nữ nông thôn ngu muội sao? Vì sao thoát nhìn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, bất quá lập tức lại có tự tin, cảm thấy chính mình đoạt được Chu Thần từ tay cô, liền chứng minh chính mình càng đẹp hơn cô ta. Hơn nữa người phụ nữ này bên người cư nhiên có một tên Tiểu Bạch Kiềm trẻ trung như vậy, hai người đứng chung một chỗ giống như một cặp sinh viên, khiến người ta ngứa mắt dù không có lý do gì.

Vốn cô nghĩ ly hôn sẽ khiến người phụ nữ này khổ sở muốn chết, thế này mới làm cho cô có khoái cảm thắng lợi tranh đoạt, nhưng đột nhiên phát hiện cô ta dường như sống rất tốt, so với cô còn tốt hơn, Molly nhất thời không thoải mái, cảm giác mình giống như một thứ vứt đi trước mặt cô ta.

Cô nhẹn không được trào phúng nói: “Chồng à, người trẻ bây giờ thật không biết cầu tiến, không cố gắng làm việc, cứ nằm mơ phát lên trong một đêm, bây giờ cực thạch dễ dàng như vậy sao? Cần thận thua đến quần cũng không có.”

Chu Thần cũng phối hợp đáp: “Đúng vậy, Khúc Phương dù sao cũng từng là vợ chồng, tôi khuyên cô phải cảnh giác cao độ, đừng bị cái thứ tiểu bạch kiềm này lừa, để cô kiếm tiền đi nuôi hắt hủi.”

Khúc Phương nở nụ cười, nói thật, nhiều năm như vậy việc trong nhà đều là cô kiếm tiền cung ứng, thật không biết người đàn ông trước mắt này như thế nào có thể yên tâm thoải mái nói ra câu ấy.

“Chân Vượng, không phải anh nói muốn mua khối đá cho tôi sao, tôi chọn khối này.” Khúc Phương không quan tâm Chu Thần cùng Molly, quay đầu cười nói với Chân Vượng.

Chân Vượng cũng không phải là người tốt tính, chỉ là e ngại Khúc Phương còn ở đây, anh không muốn phát tác, anh hy vọng chính mình có thể ở trước mặt Khúc Phương lưu lại ấn tượng tốt đẹp, cho nên cũng không quan tâm hai người bọn họ.

Chu Thần cùng Molly cứ như vậy bị lơ đi, Molly không phục, cũng muốn Chu Thần chọn một khối đá, còn đắt hơn của Khúc Phương.

Chu Thần cũng tức giận, cố không tiết kiệm tiền, nhanh chóng chọn một khối, cứng rắn muốn cho thợ cắt trước.

Khúc Phương nhún nhún vai tỏ vẻ không ngại.

Chu Thần cùng Molly vẫn là thực kích động, dù sao một tảng đá mười mấy vạn, bất quá kết cục không tốt, Khúc Phương đã sớm biết, lần trước lúc gặp mẹ Chu Thần, cô chọn nhiều đá để cất như vậy, đều không cất ra ngọc thạch.

Đến phiên Khúc Phương.

Chân Vượng vốn lúc đi tới bên này không có nhiều người như vậy đã buông lỏng tay Khúc Phương ra, giờ khắc này lại nắm lấy, anh nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

“Tôi vì sao phải sợ.” Khúc Phương cười nói: “Gặp anh, tôi vốn đã không còn tổn thương, bọn họ thương tổn không được tôi, bởi vì tôi không cần bọn họ.”

Tảng đá của Chu Thần không cắt ra ngọc, hốt hể quay đầu liền nhìn thấy Khúc Phương cùng Chân Vượng đối diện bộ dạng tay cầm tay thâm tình mà bị chọc tức.

Molly cũng nhìn không vừa mắt, vì cái lông gù người phụ nữ này cũng tìm được một thằng nghèo kiết đẹp trai như vậy, cô còn chưa gặp qua trai đẹp có khí chất như vậy bao giờ, đối lập với Chu Thần bên người, tốt hơn không phải chỉ một hai điểm, nháy mắt có chút cảm giác bị tát vào mặt.

Bất quá kế tiếp còn có chuyện càng làm cô buồn bực, cái tên nhà nghèo kia đem tảng đá kia cắt ra, lại là cực phẩm để vương lực, đảo mắt liền đem khối đá lên giá 800 vạn...

“Cô muốn bán sao? Tảng đá là của cô, cô làm chủ.” Chân Vượng kinh ngạc nghĩ rằng Khúc Phương vận khí tốt, nhưng không có một chút ý tưởng đổi ý, hỏi.

“Coi như là lễ vật đầu tiên anh cho tôi, không bán.” Khúc Phương cười nói.

Chu Thần cùng Molly sắc mặt khó coi nhìn hai người Khúc Phương cùng Chân Vượng rời đi, đều tự im lặng.

Molly nghĩ rằng, chính mình ngàn chọn vạn chọn còn không ngại phá hư gia đình người ta thật sự được không? Vì sao cô ta lại có một loại cảm giác ghét bỏ khó hiểu.

Chu Thần nghĩ rằng, Khúc Phương cư nhiên có viên ngọc trị giá 800 vạn, vì sao buổi sáng hẩn lại ký đơn li hôn, sớm biết vậy để đến tối thì tốt rồi, đều là do Molly, thúc giục hẩn nhất định phải sớm làm, nếu không...

Hai người đã đi thật lâu, vẫn tay cầm tay không buông ra, nhưng không có mở miệng, rốt cục đã đến cửa Lưu gia viên, Chân Vượng mở miệng hỏi trước: “Giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

Khúc Phương lắc lắc đầu nói: “Tôi còn có chút việc, lần sau đi.”

Cô phát phát tay, tạm biệt Chân Vượng, bóng Chân Vượng dường như bị đóng đinh lại, không biết vì sao, chỉ là một cô gái mới quen, tách ra một lúc, anh cư nhiên cảm thấy thực không muốn.

Còn có vừa mới tay cầm tay đi ở trên đường như vậy, anh cảm thấy rất hòa hợp, giống như đã sớm muốn làm như vậy.

...

Khúc Phương không quay đầu lại, cô trực tiếp đi tới thị trường giao dịch chứng khoán .

Cô đem tiền Chu Thần trả cùng tiền riêng của mình, mở một giao dịch, một giao dịch rất nhỏ, quản lý cùng nhân viên lúc trước mỗi lần cô đến đều rất cung kính cũng không quan tâm đến cô.

Cô cũng không để ý, theo kỳ hạn giao dịch mà mình rất quen thuộc bắt đầu thao tác, rất nhanh, nhân viên công tác liền kinh ngạc, ngay sau đó là quản lý, quản lý vừa lau mồ hôi vừa nghĩ thế này quả thực chính là đến giật tiền .

Mập mạp nhìn thấy nhân viên công tác cùng quản lý lạ lùng như vậy, cũng đến giúp vui, nhìn thấy mỹ nữ, mập mạp nước miếng chảy dài, bất quá kế tiếp nhìn thấy thao tác của mỹ nữ xong, trái tim nhỏ bé ở tận sâu bên trong mập mạp nhảy lên loạn xạ, sắp đến mức cao huyết áp, đây là hẩn gặp gỡ thần tài a, người như vậy nếu không kết giao thì hẩn chính là đồ ngu.(chú béo này dễ thương nhất truyện ấy)

Khúc Phương dùng không đến 50 vạn bắt đầu thao tác, thao tác đặc biệt mệt, cô phải nhớ động thái sở hữu kỳ hạn giao hàng(đoạn này không hiểu lắm vụ đó nên không dịch kĩ đc), khi nào thì mua vào khi nào thì bán ra, quản lý ở một bên xem thật vui sướng, giao dịch như vậy càng thường xuyên, bọn họ thu được thủ tục phí lại càng nhiều, hơn nữa thấy mức giao dịch của cô càng lúc càng lớn , thật sự là càng ngày càng mạo hiểm.

Đợi cho lúc con số đến gần ngàn vạn, Khúc Phương bắt đầu thu tay lại, mập mạp không phải chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, nhưng hẩn chưa từng gặp trong một khoảng thời gian ngắn đem một khoản tiền nhỏ thao tác thành một khoản tiền lớn như vậy.

Chờ Khúc Phương thu tay lại, hắn lập tức cười tủm tỉm tiến lên, đưa danh thiếp, tự giới thiệu.

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm? Được, bất quá tôi có một chuyện nhỏ, muốn Nhậm đại ca giúp đỡ.” Khúc Phương cười với Nhậm mập mập.

Mập mập thấy Khúc Phương cười như thế hơn nữa một tiếng Nhậm đại ca ấy, lòng飘飘飘飘, cũng không quản Khúc Phương nhờ việc gì, đồng ý ngay lập tức.

Khúc Phương theo thường lệ vẫn hẹn Lý Tiên Vân còn có Lý phu nhân cùng Tiểu Cửu ra, bất quá Lý Tiên Vân bên này là do mập mập gọi.

Sau đó khiến mập mập trực tiếp lái xe đến đường Tĩnh An, cũng ở ven đường đợi một lúc.

“Nhậm đại ca, nhìn thấy cái xe bus phía trước không? Anh lái lên, tông vào đuôi xe là được.” Khúc Phương nhìn thấy xe Lý Tiên Vân cũng đúng giờ đến bên này, cô tròn mắt nhìn Nhậm mập mập cười nói.

Mập mập trực tiếp choáng váng.

Đây là cái kiểu yêu cầu gì.

“Tiểu Khúc a, đổi yêu cầu khác được không, đại ca người còn chưa kết hôn đâu.” Về mặt Nhậm mập mập cầu xin.

“Nhậm đại ca anh mua kỳ hạn giao dịch dầu mỏ hả, anh có muốn biết cụ thể xu thế phát triển không, vừa hay em biết một chút...” Khúc Phương nhìn thấy mọi người lên xe bus, trong lòng sốt ruột bất quá vẫn là chậm rãi mở miệng nói.

“Đi, không phải tông vào đuôi xe sao, cái xe bus kia đặc tội em, anh đây giúp em báo thù!” Nhậm mập mập nói thật khí khái, trên thực tế vẫn là khẫn trương, xe đi phía trước vừa lái, lúc đụng phải, hắn liền nằm chết giả ở trên xe.

Bất quá mục đích đã đạt được, Khúc Phương thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này người đi cùng lái xe ở trên xe bus đều đi xuống. Lái xe vừa thấy mập mập nhìn BMW, liền túm hắn lại: “Bảo mã là ngon lắm hả, bảo mã là có thể tông vào đuôi xe người khác hả!”(bên ấy gọi cái xe BMW là bảo mã, thấy dễ thương nên cứ để vậy đi)

Toàn bộ hành khách trên xe đều xuống dưới xem náo nhiệt, người có tâm đã bắt đầu lấy iphone trong tay bắt đầu chụp, mọi người thực hưng phấn, sau đó, xe bus bắt đầu cháy, sau đó là một tiếng nổ mạnh, người đang quay phim chụp ảnh lập tức xoay màn hình qua đó, mọi người đều tròn tròn mắt, vừa mới còn náo nhiệt, bỗng nhiên phát hiện chiếc xe đã là một biển lửa, nguyên bản hành khách còn ồn ào, lập tức ngay ngắn cả người, sợ hãi.

Nếu không phải là chiếc xe này tông vào đuôi xe, giờ phút này bọn họ đều ở trên chiếc xe bus đó, một biển lửa làm cho bọn họ hoảng sợ thật sự.

Lúc này lái xe túm tay mập mập, kích động ôm hôn: “Đại ca, anh tông rất tuyệt, mạng em chính là do anh cứu.”

Mập mập choáng váng, một giây trước còn hứng chịu tổng sỉ vả, giây tiếp theo liền biến thành anh hùng, hắn nhìn cú nổ đó cũng bị dọa nhảy dựng.

Khúc Phương nhân cơ hội kéo mập mập rời đi, đi tới xe của Lý Tiên Vân ở phía trước.

Lý Tiên Vân quả nhiên đã hôn mê, ông lại thành người duy nhất được đưa đi bệnh viện. Đợi cho Tiểu Cửu cùng Lý phu nhân nhìn thấy một biển lửa mà sợ hãi.

Mập mập thoát nhìn là người qua loa, nhưng trên thực tế rất thận trọng, hắn hỏi Khúc Phương đang định làm gì.

“Nhậm đại ca, em là bạn của chị Lý Mai, anh cũng không muốn chị ấy cùng Lý tiên sinh mỗi ngày đều như vậy đi, em chỉ là muốn giúp bọn hắn, anh yên tâm đi, không có việc gì.”

...

Lý Tiên Vân thấy được Tiểu Cửu xấu xa còn có sự thâm tình của vợ mình, càng cảm thấy mình không phải là người, ông quỳ trước mặt Lý Mai cầu bà tha thứ, Lý Mai cũng khóc, bà làm sao có thể nỡ để chồng mình quỳ xuống, ông làm sai cái gì kỳ thật bà đều có thể tha thứ, vừa mới nhìn thấy trận lửa lớn kia, bà bắt đầu hối hận, vì cứ gì cứ phải gây chuyện với Tiên Vân mỗi ngày, vợ chồng bao lâu năm, không có bao nhiêu thời gian có thể ở chung, cư nhiên còn không biết quý trọng.

Hai người hòa hảo như lúc ban đầu, Lý Tiên Vân nhìn mập mập đứng một bên, hần nói: “Nhậm tổng để anh chê cười rồi, bất quá Lý Tiên Vân tôi vẫn muốn cảm ơn anh.”

“Không dám nhận, cũng không phải là chủ ý của ta, là chủ ý của vị Khúc tiểu thư này, cô ấy là bạn của vợ ông.” Nhậm mập mập nói.

Về mặt Lý Mai mờ mịt, bà không biết cô gái trước mặt này a!

“Chị Lý, em thường xuyên đi quán SPA Hải Dương, có chung dịch vụ với chị mấy lần, có lẽ là chị không nhớ rõ, nhưng em thì nhớ.” Khúc Phương tự nhiên hào phóng nói.

“Cám ơn.” Trong lòng Lý Mai có hai niềm vui lớn, chồng mình chưa chết, còn biết lãng tử quay đầu (người bình thường hay đuổi hoa bắt bướm, ăn chơi trác táng bỗng nhiên hồi cải, không làm nữa), cũng không kíp nghĩ nhiều, trong lòng chỉ có tràn đầy cảm kích.

“Chị Lý không cần cảm ơn em, em muốn lập một cái quỹ gọi là “Hồng thủy tinh”, còn muốn nhờ chị Lý giúp đỡ.” Khúc Phương cười nói, đúng vậy, một ngày luân hồi như vậy, cô nhìn thấu vấn đề hôn nhân của chính mình, cũng thấy được vấn đề hôn nhân của người khác, kỳ thật kẻ thù của phụ nữ vĩnh viễn không phải là phụ nữ, mỗi người đàn bà đều sẽ già đi, cho dù hiện tại người ta trẻ trung trở thành bồ nhí của người khác thậm chí thành công trở thành chính thức, nhưng tương lai còn có thể có càng nhiều bồ nhí khác trẻ hơn.

Phụ nữ gặp phải vấn đề về hôn nhân, kẻ địch của họ không phải đều là phụ nữa hay là bồ nhí, mà là chính họ, nếu họ có thể tìm lại chính bản thân mình, tu dưỡng chính mình, như vậy họ nhất định có thể tìm lại được hôn nhân của chính mình, một đoạn đau buồn qua đi, sẽ có bắt đầu tốt đẹp hơn.

Cho nên cô muốn tạo một quỹ chuyên giúp đỡ phụ nữ. Phụ nữ không cần tự ti bởi dấu vết năm tháng, cũng không cần phải vì quá yếu đuối mà phóng túng chính mình, mỗi một người phụ nữ đều rất xinh đẹp, mỗi người đều là duy nhất trên thế gian, đáng giá được đối xử tốt. Mỗi người phụ nữ đều là một khối thủy tinh xinh đẹp.

Chỉ là trước kia cô chỉ nghĩ vậy, lại không làm gì, bởi vì cô cảm thấy một ngày quá ngắn, nếu có ngày mai mới có thể.

Nhưng nếu chỉ có một ngày thì sao? Không làm liền vĩnh viễn sẽ không thành công, hôm nay cô muốn bắt đầu, bà Lý là vị khách đầu tiên của cô, tương lai cũng sẽ là người cùng hợp tác với cô.

Lý Tiên Vân có chút ngượng ngùng nhìn Khúc Phương, tương đương với bộ dạng nhìn cô em vợ, ông cười nói: “Nếu cô có gặp khó khăn gì có thể tìm tôi giúp đỡ.”

Khúc Phương vốn định lắc đầu, nghĩ nghĩ nói: “Có một chút, nếu Lí đại ca thuận tiện, hy vọng anh đừng hợp tác với tập đoàn của Chu Thần, em nghĩ chỉ cần anh điều tra một chút về hần sẽ biết.”

Lý Tiên Vân gật gật đầu.

Mập mập ở một bên khóc thét, hần sắp chết đói, đến bây giờ còn chưa ăn gì.

Lý Tiên Vân bị mập mập kêu một cái, cũng cảm thấy đói. Nhất thời cảm thấy có cái gì đó rất thơm, chỉ thấy hộp cơm tình yêu của Tiểu Cửu còn ở đó, chỉ là không thấy bóng người nữa rồi.

Mập mập cũng không quản nhiều như vậy cùng Lý Tiên Vân càn quét ăn.

Khúc Phương hỏi: “Chị không tức giận sao?”

Lý phu nhân lắc lắc đầu nói: “Kỳ thật chị nên cảm ơn cô ta, lúc chị cùng Tiên Vân còn mâu thuẫn, cô ta đã chăm sóc anh ấy rất tốt.”

Giờ khắc này Lý phu nhân đã không còn nhiều oán hận, bà thoải mái, Khúc Phương tin tưởng, về sau cho dù là Tiểu Cửu, Tiểu Thập, Tiểu Thập Nhất, bà cũng có thể ứng phó rất tốt.

“Không xong, em còn có việc, phải đi trước, Nhậm đại ca, về kỳ hạn giao dịch dầu mỏ, buổi tối sẽ liên lạc với anh.” Khúc Phương nói xong liền vội vã ly khai.

Cô lật đặt đến mà vẫn muộn, Khúc Phương chạy đến cửa thang máy, nhìn cửa thang máy vừa mới đóng, hô một câu: “Chờ một chút!”

Cửa thang máy chậm rãi mở.

Đứng ở giữa là một anh chàng đeo kính râm, khuôn mặt rất nghiêm túc (đó chính là anh bảo vệ, haha). Sau đó còn có một loạt lãnh đạo.

Khúc Phương đi vào, thề lười với người thanh niên đứng ở giữa, sau đó làm bộ như không biết đứng ở bên người anh.

Tổng giám đốc Lưu đứng một bên rất tức giận, bởi vì hần vừa mới bốc phét với BOSS dưới sự lãnh đạo của bọn họ ở công ty, kỷ luật của nhân viên tốt đến cỡ nào, chưa bao giờ muộn, nhưng cái người lật đặt chạy tới này không phải là nhân viên công ty bọn họ sao!

Chân Vượng mặt ban thực nghiêm túc, ở công ty anh đều làm biểu tình như vậy, bởi vì anh còn quá trẻ, nếu lại còn cười hi hi, bộ dạng như vậy rất khó làm người ta phục, hơn nữa cũng không muốn có những nữ cấp dưới háo sắc, cho nên ở công ty anh đều tạo khuôn mặt như vậy, lâu ngày dần dà anh cũng có thói quen làm khuôn mặt như vậy.

Chỉ là đến khi cửa thang máy mở, trong nháy mắt Khúc Phương bước vào, khuôn mặt nghiêm túc bỗng thả lỏng, trong lòng vốn chờ mong lại gặp nhau, buổi sáng anh và Khúc Phương tách ra mới phát hiện mình ngốc đến mức quên hỏi người ta cách thức liên lạc, cô cũng không hỏi anh, bởi vì ngay từ đầu bọn họ đã ở cạnh nhau như những người thân thuộc nhất, thế cho anh đã quên mất phải hỏi.

Không ngờ lại gặp lại nhanh như vậy, khéo miệng Chân Vượng hơi hơi cong lên, nghe tên quản lý ngu ngốc bên cạnh nói chuyện cũng không còn phiền như trước, đáng thương tổng giám đốc Lưu còn tưởng do mình nói hay quá, càng thêm ra sức.

Lúc ra khỏi thang máy, tự nhiên là Chân Vượng đi trước, Khúc Phương đi cuối cùng. Tổng giám đốc Lưu còn đang buồn bực nhân viên này làm mất mặt hần, hần cũng không phải người nhịn được, cũng đi ở phía cuối, nói với Khúc Phương: “Tuần sau cô không cần đến đây nữa, công ty chúng tôi không mời nổi nhân viên thông thả như cô.”

Lúc tổng giám đốc Lưu nói mấy lời đó, Chân Vượng đi trước ngừng bước lại, trong lòng nổi giận, chính anh thật vất vả mới gặp lại cô, cái loại cảm giác đã mất đi lại có lại này anh còn chưa kịp quý trọng, cái người không có mắt này lại làm chọc giận người ta là sao.

“Nếu tôi không nhớ lầm, hiện tại công ty này là của tôi đi, cho nên tốt nhất ông nên nhớ rõ, người của tôi, ông không có quyền tùy tiện quyết định đi.”

Chân Vượng tháo kính râm xuống, nhìn tổng giám đốc Lưu gần từng tiếng nói.

Tổng giám đốc Lưu đầu chảy đầy mồ hôi, hần vốn cũng là nghĩ rằng biểu hiện một chút sự nghiêm túc của bản thân trong công tác, thật không ngờ BOSS mới cư nhiên lại giúp đỡ cấp dưới.

“Cám ơn, bắt quá tổng giám đốc Lưu, vừa vặn tôi cũng tính từ chức.” Khúc Phương nói xong lập tức đi vào văn phòng, không nhìn sắc mặt của mấy người phía sau.

Chân Vượng lại đeo kính râm, lại càng thưởng thức cô, không ngờ mình thu mua lại công ty này lại có thể gặp được cô, coi như là một loại thu hoạch khác.

Khúc Phương ngồi vào vị trí của mình, cũng không gây động tĩnh quá lớn, giống như ban đầu, mọi người cảm thấy Khúc Phương đi muộn lại vừa khéo bị tổng giám đốc Lưu tóm được, chỉ sợ không có kết cục tốt, mỗi người cảm thấy bất an, khẳng định sẽ làm bộ không hay không biết cô.

Người khác không quan tâm cô, cô cũng không quan tâm người khác, vốn cô tính từ chức, không phải vì Chu Thần cùng mẹ hắt mỗi ngày quở trách cô chỉ là một nhân viên quèn, trên thực tế cô cảm thấy xem tâm tính hiện tại của cô cũng có thể làm tốt công việc này (đoạn này ý chị muốn nói là nếu làm tiếp chị cũng có thể leo lên cao như anh chồng cũ vậy). Chỉ là cô đã tìm được công việc cô càng muốn làm rồi, lúc cô giúp Lý phu nhân đồng thời cũng tìm về chính mình, cô hy vọng có thể giúp đỡ càng nhiều phụ nữ hơn, số tiền giao dịch ngày hôm nay, Khúc Phương chuẩn bị lấy làm vốn khởi động.

Mặc dù nghe có chút ngốc, không có ngày mai, từ chức cũng vô dụng, nhưng Khúc Phương cảm thấy cũng giống như ly hôn, mọi thứ đều có thời khắc riêng, sợ hãi, không làm, vĩnh viễn làm không được. Không có hoàn toàn chấm dứt, làm sao có được bắt đầu.

Cho nên cho dù chỉ có một ngày, cô cũng muốn thử hành động, hiện tại phải làm thử, có lẽ không có thay đổi được cái gì đối với luân hồi, nhưng đối với cô, cô làm được .

Lúc Khúc Phương đang sửa sang mọi thứ lại, một đám lãnh đạo vây quanh Chân Vượng đứng ở trước mặt cô.

Kim Lệ Văn đứng một bên vạ phần hối hận, chính mình vì cái lòng gì lại đổi vị trí, nếu không đổi, vị trí kia chính là của cô, như vậy hôm nay người được chú ý cũng là cô.

Tổng giám đốc Lưu cũng thực mất hứng, người này đã hai lần làm mất mặt mũi hần, hần nói như thế nào cũng là lãnh đạo, cũng không tin không chơi chết cô.

“Tiểu Khúc a, vừa mới này không phải nói chuẩn bị từ chức, còn vất vả sửa sang lại tư liệu làm cái gì, công ty chúng tôi phải giữ bí mật tài liệu.” Tổng giám đốc Lưu vài lần mất mặt, cảm thấy vốn lúc ở thang máy BOSS còn vẻ mặt ôn hoà , như thế nào đi ra rồi liền lạnh lung với hần, mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, hần đem mấy vụ này đều tính toán cho Khúc Phương cả.

“Chỉ là muốn trước khi từ chức làm chút chuyện, tôi nói tôi có thể lấy được hợp đồng của công ty Gia Phúc, ông tin không?” Khúc Phương chẳng hề để ý hỏi.

Tổng giám đốc Lưu nhìn biểu tình của cô liền nổi giận, cảm thấy bị cái gai này châm chích xem thường, cô cũng sắp từ chức rồi, cô còn nói cô có thể kiếm được hợp đồng, ai chẳng nói được, nếu có thể ký được, chỉ tiêu nghiệp vụ năm nay của công ty liền ổn thỏa, hợp đồng lớn như vậy một nhân viên quèn nói có thể kiếm về được, thế không phải đang khinh bỉ hần vô năng sao?

Khúc Phương nói thật, hôm nay cô nói với Chân Vượng cũng kiểu như vậy, Chân Vượng im lặng không lên tiếng ở một bên nhìn, có chút xấu xa nghĩ, tổng giám đốc Lưu này phỏng chừng sắp gặp bị kịch .

“Nếu cô có thể kiếm về, cô không cần từ chức, lão Lưu tôi từ chức.” Tổng giám đốc Lưu bị chọc tức, nói không kịp nghĩ.

Khúc Phương lắc lắc đầu nói: “Không cần, đến lúc đó tổng giám đốc Lưu nói một tiếng xin lỗi tôi là được, về phần khác, tôi hy vọng nếu tôi lấy được hợp đồng, mọi người có thể để ý đến việc thay đổi vị trí cho Vượng quản lý của chúng tôi.”(anh này từng dè chị ấy, khiến chị ấy chịu nhục ở công ty, nhắc kéo ai quèn)

Tổng giám đốc Lưu lời vừa nói khỏi miệng liền hối hận, chẳng lẽ người ta thực làm được thành ra chính mình phải từ chức, thế không phải là quá ngu sao, nghe Khúc Phương nói thế, hần lập tức thông minh dời đi đề tài: “Được, nhất định rồi.”

Người khác từng dễ dàng quyết định số phận của Khúc Phương, nay Khúc Phương cũng dễ dàng quyết định số phận người khác, không có biện pháp, đối với một số việc, cô tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ . Thứ đàn ông vũ nhục phụ nữ phải trả một cái giá thật lớn.

Chân Vượng không lập tức rời đi, mà nói với Khúc Phương: “Buổi tối tổng giám đốc Hách cũng sẽ đi tiệc tối, tôi tin cô có thể .”

Khúc Phương cũng không quản Vượng quản lý nghĩ như thế nào, thu thập đồ xong, đến giờ tan tầm, cô nhanh chóng rời đi.

Trước đi một chuyến SPA, người làm vật lý trị liệu giúp cô thả lỏng toàn thân, cô cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, tiệc tối, không phải lần đầu tiên , nhưng tối nay nhất định phải là lần xinh đẹp nhất.

Khúc Phương chọn một váy dài màu đen cổ trong suốt, cô còn tìm chị Lý, hy vọng có thể đi viện Tùng Hóa để nhà tạo hình Allen trang điểm dùm.

Allen vốn không muốn đáp ứng, bắt quá nhìn thấy Khúc Phương xong, lập tức hưng phấn đáp ứng rồi.

“Cô thật đẹp, thiếu chút nữa tôi vì cô mà thay đổi tính hướng (anh này gay).” Allen giúp Khúc Phương trang điểm xong, chính mình cũng phải say mê, còn vô cùng thật lòng nói.

Khúc Phương nghe xong nhin không được nở nụ cười, Allen thật sự rất đáng yêu.

“Đi thôi, cô gái xinh đẹp, đêm nay cô sẽ là người chói mắt nhất.” Allen lưu luyến không rời tạm biệt Khúc Phương.

Lúc Khúc Phương đi tới tiệc tối đã bắt đầu được một lúc rồi.

Cô không đi tìm Chân Vượng, đêm nay là chiến trường của anh, cũng sẽ là chiến trường của cô.

Cô lấy một ly rượu từ bồi bàn, đi tới bên cạnh mập mạp.

“Tiểu Khúc, rốt cục em đến rồi, anh còn tưởng em biến mất.” Nhậm mập mạp nhìn thấy bộ dạng Khúc Phương, sợ hãi than một trận, bắt quá lập tức nhớ tới cảnh tượng hôm nay cô làm cho Lý phu nhân cùng Lý tiên sinh hợp lại, ngẫm lại tim vẫn còn đập thành thịch, vẫn là không thể trêu chọc nữ thần kiêu này, đành phải đem nước miếng nuốt ngược lại, cười nói với Khúc Phương.

“Nhậm đại ca, em sẽ không chạy loạn, vừa nãy anh gọi điện, em nói với anh về giao dịch dầu mỏ, anh có quyết định chưa?” Khúc Phương hỏi.

“Hắc hắc, tuy rằng hôm nay vừa mới quen em gái, nhưng tính tình của em anh thích, anh đây không biết nhiều vụ mua bán cổ phiếu với giao dịch cái gì, em gái nói, anh đây tự nhiên nghe theo.” Nhậm mập mạp nhúc nhích cười nói, giống như không phải đang nói đến mấy ngàn vạn cổ phiếu mà là chút tiền kinh doanh mấy ngàn nhỏ lẻ.

Hác Kiến Hồng vừa đến liền nhìn thấy Nhậm mập mạp đang nói chuyện với một cô gái, không giống như là bạn gái, nhưng bộ dạng quan hệ rất tốt.

Hắn thấy bóng dáng của người phụ nữ đó, váy đen dài, không nhiều đồ trang sức, nhưng làm nổi bật đường cong trên người chính là cảnh sắc đẹp nhất.

Hắn không phải là người háo sắc, nhưng lại không tự chủ được tiêu sái đi qua.

Nhậm mập mạp tự giới thiệu Khúc Phương với mọi người, mở miệng ngậm miệng đều là em gái của tôi, Khúc Phương cười tủm tỉm cùng bọn họ nói chuyện với nhau, đại đa số người trong bọn họ Khúc Phương đều quen, còn biết không ít chuyện bát quái, bắt quá giờ phút này chỉ có thể làm bộ như vừa mới quen.

Nhưng chỉ cần là người từng quen, hiểu rõ sở thích, muốn nói chuyện phiếm vẫn thực dễ dàng, lập tức Khúc Phương trở thành nhân vật trung tâm, cách cô nói chuyện khôi hài, người lại xinh đẹp có khí chất.

Lúc Hác Kiến Hồng đi lên phía trước, nhìn thấy Khúc Phương ngẩng đầu mỉm cười với hắn.

Trong nháy mắt đó, Hác Kiến Hồng chỉ cảm thấy mình hóa đá. Hắn nghĩ tới người vợ a Dung của hắn, người trước mặt rất giống a Dung, có lẽ mặt của cô càng ôn nhu, không sắc bén như vậy, nhưng là nhìn qua, Hác Kiến Hồng lại cảm thấy họ là một người. Cả đời hắn luôn yêu vợ, thương thức cô, tôn trọng cô.

“Xin chào, tôi họ Hác, đây là danh thiếp của tôi.” Hác Kiến Hồng không đợi mập mạp giới thiệu, liền chủ động lên tiếng.

Khúc Phương tiếp nhận bằng hai tay, cầm lấy danh thiếp của hắn, sau đó vươn tay, cười nói: “Xin chào.”

Một cái mỉm cười xuyên thấu trăm năm, Hác Kiến Hồng yên lặng vươn tay, bỗng nhiên mở miệng nói: “Cô rất giống với vợ tôi, cô ấy từng nói với tôi rằng, không lâu khi cô ấy ra đi rồi, có lẽ sẽ biến thành bộ dáng của một người khác, nói tôi không cần bỏ qua cô ấy.”

Khúc Phương lắc đầu nói: “Vợ của anh luôn luôn ở trong lòng anh, anh sẽ không bỏ qua cô ấy, nhưng tôi không phải cô ấy, cũng không thay thế được cô ấy. Tôi tin anh rất yêu vợ mình, cảm ơn anh cảm thấy

chúng tôi rất giống nhau, bởi vì một khắc này, anh có lẽ đã cảm thấy tôi cũng rất đẹp.”(ý là anh yêu vợ, đối với anh vợ là đẹp nhất, anh thấy chị giống vợ, chứng tỏ chị cũng đẹp)

Hác Kiến Hồng không nghĩ Khúc Phương sẽ nói như vậy, với quyền lợi cùng địa vị của hần hiện tại, trên cơ bản phụ nữ đều dễ dàng xiêu đổ, nếu không phải vì trong lòng vẫn có hình bóng của vợ, chỉ sợ hiện tại đã có nguyên hậ cung.

“Cô là người đầu tiên cự tuyệt tôi trắng trợn như vậy.” Hác Kiến Hồng không tức giận , cũng không cười, thản nhiên nói.

“Tôi nghĩ có thể là không phải lần đầu tôi cự tuyệt anh.” Khúc Phương cười khê nói.

“Có lẽ là cô đúng, hai người không giống nhau.” Hác Kiến Hồng nhìn Khúc Phương có chút suy nghĩ nói.

“Đương nhiên, mỗi người phụ nữ đều là độc nhất vô nhị trên thế giới, Hách tiên sinh có thể thử không cần đi tìm bóng dáng của cô ấy, mở rộng cửa lòng, một ngày nào đó anh còn có thể gặp gỡ cô.” Khúc Phương nói thật lòng.

Hai người cụng ly nhìn nhau cười.

Không cần phải nói, nói chuyện nghiệp vụ chưa bao giờ thật sự là nói chuyện nghiệp vụ, tính ra là hợp đồng chắc chắn đã xong xuôi.

Lúc này Chân Vượng cũng đi đến đây, anh nhìn thấy Khúc Phương, thực kinh diễm, lại cảm thấy đương nhiên.

“Đến đến, tổng giám đốc Nhậm tôi giới thiệu một chút với ông đây là cháu tôi Molly, đây là bạn của nó Chu Thần, đều là tiểu bối, về sau gặp mặt nhiều hơn chiều cổ một chút.” Một người đàn ông gầy dẫn theo một cặp nam nữ đứng trước mặt mập mạp giới thiệu.

Mập mạp vốn không có chú ý cặp nam nữ có chút khiêm tốn kia, nhưng nghe được hai chữ Chu Thần giống như có chút quen thuộc, nhớ đến không phải là người em gái mới nhắc đến sao.

“Tiểu Khúc, bên này.” Mập mạp vẫy tay hô, hần vừa mới đã nhận được điện thoại, giao dịch dầu mỏ rút giá trầm trọng, lòng hần thấy may mắn vô cùng, hoàn hảo, vận mình cứ thế gặp gỡ được quý nhân. Đang lo không có cách nào báo đáp, lúc này nhìn thấy có người tự đưa cổ lên thốt, làm sao có thể không kích động.

Khúc Phương quay đầu, Chân Vượng cũng quay đầu theo, hần đêm nay rất thoải mái nắm tay Khúc Phương, giống như ban ngày ở chợ đồ cổ, chỉ là khi đó hai người đều mặc rất bình thường, mà bây giờ, hai người đều ăn mặc sang trọng, hơn nữa đồng dạng rất xứng đôi.

Molly cùng Chu Thần đều có cảm thấy khó tin. Không ngờ cái tên nghèo hèn ban ngày cứ nhiên lại là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay, đời thứ ba của tập đoàn Chân thị.

Hơn nữa không đến một ngày, còn có loại cảm giác phong thủy phiên chuyển, giờ phút này mọi người lấy lòng hai người bọn họ, mà Chu Thần cùng Molly lại theo bác của cô ta dẫn đường đi xuống lấy lòng mọi người...

Ánh mắt Chu Thần muốn bốc hỏa, không có khả năng, làm sao có thể, người phụ nữ chói lọi, cơ hồ là tiêu điểm của tiệc tối đang trước là người vợ sáng nay hần vừa vứt bỏ. Hần nhớ tối hôm nay ở biệt thự của Molly nhận được phiếu báo cáo kiểm tra sức khỏe, tay nắm thành nắm đấm thật chặt, hần không có khả năng sinh sản, nhưng Mạc Ly lại mang thai .

Hần rất tức giận, cơ hồ là nổi giận, mắt thấy đã sắp bước lên vị trí tổng giám đốc, hần muốn ả nhân, cho nên vờ như không có việc gì xảy ra, đi theo Molly tới tham gia tiệc tối, làm quen với bác cô ta.

Chỉ là giờ khắc này, nhìn thấy Khúc Phương, hần có chút phát điên, hần thật hối hận, hần kỳ thật tin tưởng Khúc Phương, tuyệt đối sẽ không phản bội hần, không phải là vì tuyệt đối tín nhiệm cô, mà là hần tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình, cho nên cho dù là hiện tại cô lôi kéo tay người khác, hần cũng nghĩ là bởi vì bọn họ ly hôn .

Hần không thể buông tha cho, hần còn có một lá bài cuối, trên mặt Chu Thần gượng ép lộ vẻ tươi cười, nhờ sự giới thiệu của bác Molly, được nói chuyện với Lý Tiên Vân.

Đây là đường lui cuối cùng của hắn, chỉ cần có thể cùng Lý Tiên Vân hợp tác, còn có quan hệ với Molly, nhất định có thể cạnh tranh chức vị tổng giám đốc.

Thật không ngờ Nhậm mập mạp nói nhỏ gì đó bên tai Lý Tiên Vân, vốn vẻ mặt Lý Tiên Vân đang tươi cười, lập tức sắc mặt không mặn không nhạt.

Tiệc tối đã xong.

Đối với một số người mà nói là thiên đường, đối với một số người mà nói là địa ngục.

Chân Vượng lôi kéo tay Khúc Phương nói: “Ngày mai anh đưa em đi giới thiệu với mẹ, mẹ sẽ thích em, em không phải sợ, bà là người theo chủ nghĩa đồ chay, dễ mềm lòng hơn mọi người, nếu bà biết được những gì em đã trải qua, nhất định sẽ ủng hộ em.”

Khúc Phương cười gật gật đầu. Cô sợ hãi lại không sợ hãi. Cô sợ hãi gia đình Chân Vượng không chấp nhận cô, nhưng cô bây giờ đã không phải là cô gái chỉ biết vâng vâng dạ dạ như trước kia, tốt xấu của bản thân phải để người khác quyết định.

Cho nên cô cũng không sợ hãi, cô tin tưởng chính mình có thể sống thật tao nhã xinh đẹp. Nếu Chân Vượng không thể cưới cô, cô vẫn sẽ biết ơn anh, biết ơn anh đã cho cô nhiều kỉ ức phấn khích như vậy để nhớ lại, tuy rằng anh nhỏ hơn cô, nhưng anh thực thiện lương thực chấp nhất, anh luôn lơ đãng mà dẫn đường cho cô.

Bất quá ngày mai thủy chung không đến, tại sao phải suy nghĩ rồi sợ hãi.

“Đi thôi, đi quán bar uống một chén.” Khúc Phương đề nghị.

Chân Vượng quả thật cũng không muốn về nhà, có loại cảm giác chưa đủ, hai người cùng nhau đi tới quán bar của A Húc.

Là lần đầu tiên hai người tay nắm đi vào, A Húc cứ nhiên không có cảm thấy kỳ quái, ngược lại cười tủm tỉm nói: “Chú mày vốn nên sớm đưa người tới cho anh mày làm quen.”

Có vài người dù không cố làm quen, dường như ý trời mà quen.

Khúc Phương cùng Chân Vượng nói mãi không xong, mà A Húc luôn ở một bên nói hòa vào châm chích.

Thẳng đến khi quán bar đóng cửa, A Húc nháy mắt nói: “Mấy người chờ tôi, tôi về cùng với hai người.”

Chân Vượng quyết đoán lôi Khúc Phương đi.

“Em đi đâu?” Trong đêm đen ánh mắt Chân Vượng thực sáng ngời, anh nhìn Khúc Phương hỏi.

“Chỗ nào cũng muốn đi, anh có thể đi cùng em không?” Khúc Phương mặc áo khoác, bên trong là váy, có chút lạnh, bên ngoài bọc khăn quàng cổ, chỉ hé ra khuôn mặt.

“Được.” Bàn tay to của Chân Vượng vươn ra cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Khúc Phương.

Hai người không lên xe, đi dọc theo đèn đường của thành phố.

Không biết đi bao lâu rồi.

Hai người yêu nhau, sẽ không cảm thấy mệt, tình yêu có thể khiến bọn họ đi thật lâu thật lâu.

Không biết khi nào thì bầu trời lại rơi tuyết trắng, hai người vừa đi, vừa nói chuyện, nói từ chuyện hồi nhỏ lần đầu tiên khóc nhè, ai cũng không chú ý tới bông tuyết rơi xuống, đèn đường cũng dần dần tắt, bầu trời dần dần tối.

Hai người đi tới gác chuông ở quảng trường trung tâm thành phố.

Nhìn mặt đồng hồ, còn kém 1 phút sẽ đến 6 giờ.

Khúc Phương ngẩng đầu, nhìn Chân Vượng, cô rất lạnh, thời gian nhanh đến, cô có cảm giác muốn khóc, có lẽ là vì cảnh tượng hiện tại quá đẹp, cô nói: “Tuyết rơi.”

Chân Vượng nhìn Khúc Phương, thanh âm có chút khàn khàn hỏi: “Lạnh không?”

Khúc Phương lắc lắc đầu, tiếng chuông thứ nhất vang lên!”Đông!”

“Nếu em biến mất không thấy , anh có nhớ em không?”

“Sẽ không. Bởi vì em sẽ không biến mất, chúng ta sẽ cùng một chỗ.” Chân Vượng dùng sức ôm Khúc Phương vào trong lòng

Tiếng chuông thứ năm vang lên, hai tay Khúc Phương gắt gao ôm Chân Vượng, trong mắt cô đọng đầy nước mắt, nói không sợ hãi nhưng vẫn không nhịn nổi mà run rẩy.

Tiếng thứ sáu.

“Đông!”

Phía dưới gác chuông, một đôi nam nữ đang ôm nhau, bông tuyết tung bay trên không trung, càng rơi xuống càng lớn, bọn họ giống như tranh vẽ, dần dần đầu bạc...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-hon-365-lan>